

နန်းစွန်း အောင်

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

အန္တိမဇာပန

ဝင်ဆာမြို့ ၉၆၅

ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဝင်ဆာမြို့စားကြီး၏
ရုပ်အလောင်းကို ဝင်ဆာမြို့မှ မိုင်
ဝက်မျှအကွာရှိ မင်းမျိုး မင်းနွယ်
တို့ သီးသန့်သုသာန်ဥယျာဉ်တော်
သို့ သီးသန့်သုသာန်ဥယျာဉ်တော်
သည်။ ဝင်ဆာမြို့စားကြီး၏ ဇနီး
နှင့်မင်းမျိုးမင်းနွယ်လေးဦး အပါ
အဝင် လူ ၁၃ ဦးသာ ထိုမြေပွဲ
သည့် အခမ်း အနားသို့ တက်
ရောက်သည်။

အင်အေကီ၊ ယူပီဒိုင်။

ဦးတင်အေး (၀၄၄၆) အမြဲတန်း
အလင်းရောင် စာပေပြန့်ချိရေး
အမှတ်-၁၀၃၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့က
တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍

ဦးမိုးဟိန်း (၀၇၃၃) မြ ချိုးဖြူပုံနှိပ်တိုက်။
၁၄၇ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊
ရန်ကုန်က တာဝန်ခံပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

၁။ မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ	
၂။ မင်းသားကလေး	၁
၃။ ဒေဒွက်ဘုရင်ခေတ် စာသင်ခန်း	၁၅
၄။ ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင် နေရစဉ်	၂၇
၅။ ရေတပ်ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း	၃၇
၆။ ဝေလမင်းသားဖြစ်လာခြင်း	၅၇
၇။ ကျောင်းသား မင်းသား	၈၂
၈။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး	၁၀၀
၉။ ဝေလမင်းသားအဖြစ် တာဝန်ဆောင်ရွက်ခြင်း	၁၂၁
၁၀။ နယူးဇီလန်နှင့် ဩစတြေးလီးယား	၁၄၄
၁၁။ အင်ပိုင်ယာ၏ “ရတနာ”	၁၅၅
၁၂။ ဖခင်ကျော့ဘုရင်ကြီး	၁၇၀
၁၃။ ဒီဇင်ဘာလ ၁၁-ရက်	၁၈၁
၁၄။ ကျွန်ုပ်၏ “ဘဝဗိမာန်” အိမ်ကြီး	၁၉၂
၁၅။ နှလုံးသား၏ တောင်းဆိုချက်	၂၀၆
၁၆။ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခြင်း	၂၁၈
၁၇။ ရှင်ဘုရင်ဘဝ	၂၃၀
၁၈။ နန်းသက် ပထမ ၆-လ	၂၄၂

ဖြန့် ချိ ရေး

သရဖူစာပေတိုက်

အမှတ်-၃၄၉၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊

ရန်ကင်းမြို့။

မာတိကာ

‘ဘော်လ်ကင်’ အပမ်းဖြေခရီး	၂၅၀
န်ကြီးချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၅၉
တ်ထိခိုက်ဘွယ် စာတစောင်	၂၆၉
၁၉၀၀တွင်မည့် ကက်ဘိနက် အစည်းအဝေး	၂၇၃
ဘဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်လက်ဆုပ်မည်	၂၉၀
ါးလစွ ပြင်သစ်သို့ ထွက်ခွာခြင်း	၂၉၇
ဒီနိုယံ နိုင်ငံများ၏ ပြန်ကြားချက်	၃၀၅
ုရင့် “ပါတီ”	၃၁၁
၁၉၅၀ကြမ်းနှစ်ခု	၃၂၀
အောင်မြင်ခဲ့သော “လုပ်ကြံမှု”	၃၂၇
ရင့်အားဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ	၃၃၇

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

၁၉၃၆-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀-ရက်နေ့တွင် ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးရှိ သတင်းစာအသီးသီးတွင် ခေါင်းစီးစာလုံးမကြီးများဖြင့် အသားပေးဖော်ပြခဲ့ရသော သတင်းတရပ်ကား အင်္ဂလန်ပြည်နှင့် ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာ၏ ဘုရင်ကေရာဇ် အဋ္ဌမမြောက် ဒွေက်ဘုရင် ထီးနန်း နှစ်လွတ်လိုက်ပြီ ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သာမန်အားဖြင့်ကား ဒွေက်ဘုရင် (လက်ရှိ ဗြိတိန်ဘုရင်မ အယ်လ်လစ်ဇဘက်၏ ဘကြီးတော်)သည် မိမိချစ်မြတ်နိုးသူ တခုလပ်အမျိုးသမီး မစွက်ဆင်ပံဆင်နှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ရေးကို ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ပါလီမန် လွှတ်တော်တို့က ကန့်ကွက်သဖြင့် ထီးနန်းကို စွန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍သာ ကမ္ဘာက သိခဲ့ကြပေသည်။

သို့ရာတွင် ၎င်းကိစ္စမှာ အဋ္ဌမမြောက် ဒွေက်ဘုရင် ထီးနန်း စွန့်ခြင်း၏အကြောင်းများအနက် တကြောင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

မိမိ ချစ်မြတ်နိုးသူ မစွက် ဆင်ပံဆင်နှင့် လက်ထပ်လိုခြင်းက အဓိက အကြောင်းရင်းမှန်သော်လည်း ထီးနန်းစွန့်ခြင်း၏ အခြား အကြောင်းများလည်း ရှိပေသေးသည်။

ထိုအကြောင်းများကို အချို့က ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိလဒ္ဒိ.စား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အသေးစိပ်သိခွင့်မရခဲ့ကြချေ။

ဒွေကံဘုရင် နန်းစွန်းပြီးနောက် ၂-နှစ်ခွဲမျှအကြာတွင်
စက်တင်ဘာ ၃-ရက်နေ့တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဥဒ္ဓဘပတွင်
စတင် ဖြစ်ပွားခဲ့လေရာ နန်းစွန်းဘုရင်၏ အကြောင်းသည်
ကမ္ဘာစစ်သတင်းများအကြားဝယ် မှေးမှိန် တိမ်မြုပ်သွားခဲ့ရပေ
သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး၍ ၁၉၅၁-ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ
ဦးမူ ဝင်ဆာမြို့စားကြီးဖြစ်နေသူ (ဒွေကံဘုရင်ဟောင်း)ကိုယ်တိုင်
က (A King's Story) အမည်ဖြင့် သူ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို
စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

ယင်းစာအုပ်တွင်ကား သူငယ်စဉ် ခလေးဘဝမှစပြီး နောက်
ဆုံး ဝန်ကြီးချုပ် ဘော်လိခိုင်နှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ကာ ထီးနန်းစည်း
စိမ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်အထိ ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေကို အသေး
စိပ်ရေးသားဖော်ပြထားသည်မှာ တကယ့်ရသ ဂုဏ်မြောက်ဝတ္ထု
ကောင်းတပုဒ် ဖတ်ရတိသကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားတွယ်ကောင်းလှ
ပေသည်။

အထူးသဖြင့် သက်ဦးဆံပိုင် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို သွယ်ဝိုက်
၍ ဝေဘန်ထားပုံ မင်းခမ်းမင်းနား အဆောင်အယောင် ပကာ
သနများ မလိုလားပုံတို့ကို ရေးသားထားသည်မှာ အလွန်
ပြောင်မြောက်သဖြင့် အဋ္ဌမမြောက် ဒွေကံဘုရင်အား သူ့ခေတ်
နှင့်သူ စတင်လှန်ရေးသမားတဦးဟုပင် ဆိုထိုက်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒွေကံဘုရင်၏ ရင်ဖွင့်တင်ပြချက်ဖြစ်သော သူ၏
စာအုပ်ကို မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်ဗဟုသုတ အလိုငှါ “နန်း
စွန်းဘုရင်” အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန် ရေးသားလိုက်ရပေတည်း။

တက္ကသိုလ် နေဝင်း

ရေးသားကလေး

(၁)

၁၈၉၄ ခုနှစ် နွေဦးကာလ၏ သာယာသောညတည ဖြစ်လေ
သည်။

ရစ်ချ်မုန်ဥယျာဉ်အတွင်းမှ “ဂျွန်ဂျွန်” အမည်ရှိအိမ်
တော်ကြီးအတွင်း စာကြည့်ခန်းထဲ၌ အင်္ဂလန်ပြည်ကုလင်လောင်း
တဦးသည် စိတ်တုန်လှုပ်စိုးရိမ်မှုကို ကြိုးစား ဖျောက်ပစ်သည့်
သဘောဖြင့် Pilgrim's Progress စာအုပ်ကို ဖတ်နေလေ
သည်။

သူကား ဗြိသိသျှအင်ပိုင်ယာ၏ ဘာဇာဇ်ပဉ္စမမြောက် ခေတ်ဘုရင်
ဖြစ်လာမည့် ယောက်ျားကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ့အဘိုးစိတ်တုန်လှုပ်စိုးရိမ်နေရသည့်အကြောင်းကား သူ၏
ကြင်ယာတော် (နောင် မေရီမီဖယားကြီး) တို့ သားဦးရတနာ
ဖွားမြင်တော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

မြတ်သောအင်ပိုင်ယာကြီးကို တနှစ်စဉ်မိုးအုပ်ချုပ်ရမည့် ဘုရင်
လောင်းတဦး ဖြစ်လင့်ကစားဇနီးကြင်ယာတစ် ဟထမ ရင်သွေး
ကလေး မွေးဖွားတော့ခါနီးအချိန်တွင် သာမန်ယောက်ျားဖခင်
လောင်းတို့မှန်သ မှုခံစားရတတ်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး တို့ခံစား
နေရပေသည်။

မကြာမီ သူ့မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော မင်္ဂလာသတင်းကို
ဝမ်းမြောက်အားတက်ဘွယ်ရာကြားရလေတော့သည်။

သူ၏ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းစာအုပ်တွင်...
“ဇွန်လ ၂၃ရက် နေ့ ၁၀-နာရီတိတိအချိန်တွင် အလွန်ချစ်
ချင်စဘွယ်သောငယ်ယောက်ျားကလေး ဖွားမြင်သည်။ ကိုယ်အ
လေးချိန် ၈-ပေါင်ရှိသည်။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး မစ္စတာအက်စ်
ကွမ်လည်းလာကြည့်သည်”
ဟု ရေးသားခဲ့လေသည်။

* * *

ဤကား ကျွန်ုပ် ဝင်ဆာမြို့စား (အဋ္ဌမမြောက် ဒွေက်ဘုရင်
လောင်း)လှ လောကအတွင်းသို့ စတင်ရောက်ရှိလာခဲ့သည့်နေ့က
ဘင်းကားချပ်တစ်စင်းပင်တည်း။

မစ္စတာအက်စ်ကွမ်မှာ ထိုအချိန်က ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဖြစ်
ကပ်လည်း မကြာမီအင်္ဂလန်ပြည်၏ ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာမည့်
တဦးဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အမိဝမ်းမှကျွတ်ပြီး မွေးဖွားပြီးခါစပထမ
ဆုံး လာရောက်ကြည့်ရှုသတင်းမေးသူညွှန်သည်မှာအင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏
ဝန်ကြီးချုပ်လောင်းတဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အဘိုး (သတ္တမမြောက်ဒွေက်ဘုရင်လောင်း) မှာထိုစဉ်
က ဝေလမင်းသားဖြစ်နေရာ ကျွန်ုပ်ကို မွေးဖွားချိန်၌ ဝင်ဆာ
ဥယျာဉ်၌ ဒန့်စိကပွဲကြီးတခုကျင်းပညွှန်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်သည့် သတင်းရလျှင် ရချင်း ကျွန်ုပ်၏
အဘိုးသည် ဒန့်စိကပွဲတူရိယာဝိုင်းကို ခေတ္တရပ်စေပြီးနောက်...
“ကြွရောက်လာတဲ့ မင်းငယ်သတ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား”

“အခုကပွဲကိုခေတ္တရပ်လိုက်ရတဲ့အကြောင်းကမင်္ဂလာသတင်း
တရပ်ကို ကျေညာချင်လို့ပါတဲ့ သတင်းကတော့ လားတော်
ယောက်မြို့စားနဲ့ ကြင်ယာတော်တို့ရဲ့ သားဦးရတနာမှားသား
ကလေးတပါး မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်ပြီး ကျန်းမာစွာရှိတယ်ဆိုတဲ့
သတင်းဘဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာသတင်းကိုကြိုဆိုတဲ့
အနေနဲ့ မင်းသားကလေးအတွက် ဆုမွန်များ တောင်းကြာဘို့
ကျုပ်က အဆို တင်သွင်းလိုပါတယ်”

ဟု ကျေညာပြီးနောက်ဒန့်စိကပွဲရိပ်ရိသတ်အားလုံးတို့လည်း
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာအရက်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်လျက် ကျွန်ုပ်အတွက်
ဆုမွန်ကောင်းတောင်းသည့်အထိမ်းအမှတ် (TOAST) သောက်
ကြလေသည်။

ထိုနောက်မှ ကပွဲကိုဆက်လက်ကျင်းပသော ကြာသည်ဟု သိရ
ပေသည်။

ဥပဒေပိုင်ခံများ၏ ထီးနန်းများတွင် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသူများကလည်း ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး၏ သွေးသား မကင်းသူ ဆွေတော်မျိုးတော်များ ဖြစ်နေလေသည်။

ဂျာမနီပြည်ရှင် ကိုင်ဇာဘုရင်မှာ ဘုရင်မကြီး၏ မြေးတော် “ဝီလျံ” ဖြစ်နေသလို၊ ရုရှပြည် ဇာဘုရင် နီကိုလပ်စ် မှာလည်း အိမ်ထောင်ဆက်အားဖြင့် မြေးတော်လေသည်။

ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး အုပ်စိုးနေရသော ဗြိတိသျှ အင်စိုင်ယာကြီးကား ဘုန်းမီးတေလာ လှမ်းလှမ်း တောက်ကာ အင်အားအကြီးမားဆုံး အင်ပိုင်ယာကြီး ဖြစ်နေဆဲအခါလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်က ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီး၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ကမ္ဘာ၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့်ပင် ရှိရုံမက ဗြိတိသျှတို့ ရေကြောင်းအင်အား၊ စီးပွားရေးအင်အားတို့ကလည်း ကမ္ဘာတွင် အကြီးမားဆုံး ဩဇာအရှိဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

ဗြိတိန်ပြည်ကလိုက်စံမြစ်ကမ်းတွင်တည်ဆောက်သောပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများက ဘာမင်ဟန်မှ သံထည်၊ ကုန်မာပစ္စည်းများ၊ မန်ချက်စတာမှ ဝါဂွမ်းများ၊ ဘရက်စဗွီနှင့် လိဗ်စ်မှ အထည်အလိပ်များကို သယ်ယူလျက် ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချလျက်ရှိလေသည်။

ဗြိတိသျှငွေပင်ငွေရင်းဖြင့် ဂျပန်နှင့် အာဂျင်တိုင် နိုင်ငံများမှ မီးရထားလမ်းများပေါက်လုပ်လျက်ရှိသည့်ပြင် ကမ္ဘာ့အလယ်ပိုင်း နိုင်ငံများနှင့် အာဖရိကနိုင်ငံများ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာအောင် စတင်ဖန်တီးလျက်ရှိလေသည်။

တိုင်းပြည်၏စီးပွားရေးအခြေအနေအခင်းအားအလွန်ကောင်းသောခေတ်ဖြစ်၍ အမြတ်ခွန်ကလည်း စတာလင်ပေါင်တပေါင်တွင် တစ်နိမ့်ကျောက်ခံလျက်ရှိလေသည်။

တနည်းအားဖြင့် အစိုးရရှင် စီးပွားရေးစနစ် အကြီးအကျယ် ထွန်းကားဖွံ့ဖြိုးနေချိန်ဖြစ်၍ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုသည်မှာ လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်သော စိတ်ကူးယဉ် သဘောတရား အယူအဆတခုသာ ဖြစ်နေသော ခေတ်ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်အားနာမည်ပေးသော အခမ်းအနားပြုလုပ်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ တလသားအရွယ်မျှသာ ရှိသေးလေသည်။ ထိုပွဲ၌ သဘာပတိအဖြစ်ဆောင်ရွက်ရန် ကျွန်ုပ်၏ “အဖွား” ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးသည် ဝင်ဆာရဲတိုက်မှ ကြွရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်သူ ဆွေတော်မျိုးတော်များနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးတော်နှင့်အရင်းနီးဆုံး မိတ်ဆွေဘဦးဖြစ်သူ ဝန်ကြီးချုပ်လော့ဒ်ရိုစ်တယ်ရှိသည်လည်း တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးက ကျွန်ုပ်အားနာမည်ပေးပွဲလုပ်သည့်နေ့ အကြောင်းမှတ်တမ်းရေးခဲ့ရာတွင်...

“ခလေးငယ်မှာချစ်ရာ အလွန်ကောင်းလှသည်။ ထိုနေ့က လဘက်ရေသောက်ပြီးနောက် ခလေးငယ်ကို ကျွန်ုပ်ကပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ဘာတီနှင့်ချော်ကျီတို့က နောက်မှမတ်တပ်ရပ်လျက် ဓါတ်ပုံရိုက်ခဲ့သေးသည် ဓါတ်ပုံထဲတွင် မင်းဆက်လေးဆက်အထူးတို့ရိုက်ထားသလိုပင်ဖြစ်သေးသည်။”

တုရားသာခဲ့လေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ “ဘာတီ” မှာ သတ္တမမြောက်ခေတ်ဘုရင်ဖြစ်ပြီး “ဂျော်ဂျီ” က ပဉ္စမမြောက်ဂျော့ဘုရင်ဖြစ်သည်။)

ကျွန်ုပ်အားနာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်စဉ်က မှည့်ခေါ်ခဲ့သော နာမည်အပြည့်အစုံမှာ ခေတ်အလံဘတ်၊ ခရစ်တီယန်ဂျော့အင်ဒရူး ပက်ထရစ်ဒေးဗစ်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်အထိ ခေတ်အမည်ဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်ကိုအုပ်စိုးသွားခဲ့သူ ဘုရင်ခြေထောက်ပါ။ တိတိရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အဲလ်ဘတ်ဟူသော အမည်ကို ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်း အကြောင်းကတော့ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးက သူမ၏ဆွေဝဉ်မျိုးဆက်မှန်သမျှ သူမ၏ခင်ပွန်းမင်းသားကြီး အဲလ်ဘတ်၏အမည် ပါရှိစေလိုသည့် ဆန္ဒကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိသားစုကမူ ကျွန်ုပ်အား အစဉ်ထဲဖြင့် “ဒေးဗစ်” ဟူသော အမည်ဖြင့်သာ ခေါ်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုမွေးဖွားချိန်၌ ဘိုးတော်က အသက် ၅၂ နှစ် ရှိပြီး ခမည်းတော်က အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလန်ပြည်၏ ထီးနန်းရိုက်ရာကို ဆက်ခံရမည့် နန်းလျှာ ဘုရင်လောင်းတို့၏ အစဉ်အလိုက်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အမှတ် ၃- သို့မဟုတ် တတိယနေရာတွင်ရောက်နေလေသည်။

ဤသို့ ဖြစ်လာခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ဘကြီးတော်ကလဲရင့်စံ မြို့စား အဲလ်ဘတ်ဗစ်တာက ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်လွန်သွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘကြီးတော် ကလဲရင့်စံမြို့စားမှာ ကျွန်ုပ်၏ ခမည်းတော် (ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်လောင်း) ၏ နောင်တော်ကြီး ဖြစ်ရာ။

ဘိုးတော် ခေတ်ဘုရင် (သတ္တမမြောက်) ပြီးလျှင် သူ့သာလျှင် ထီးနန်းရိုက်ရာကို ဆက်ခံရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ၁၈၉၂-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (ကျွန်ုပ်ကို မမွေးဖွားမီ ၂-နှစ်) က ဘကြီးတော် အဲလ်ဘတ်ဗစ်တာသည် နူမိုနိုယာရောဂါ ဖြင့် ရှောင်တခင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က ဘုရင့် အရိုက်အရာဆက်ခံရမည့်မင်းလောင်းဖြစ်လာရသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သားအကြီးဆုံးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည်လည်း နန်းလျှာဘုရင်လောင်း ဖြစ်လာရပေသည်။

ဘကြီးတော်ကွယ်လွန်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ ရေတပ်မတော်၌ စစ်မှုထမ်းလျက်ရှိရာ၊ သူ့ အနေနှင့်ရေတပ်တွင် ပင် အရွယ်သင့်၌ ဆက်လက်အမှုထမ်းသွားရန် ရည်မှန်းချက်ရှိခဲ့လေသည်။

ရည်မှန်းချက် ရှိသည့် အတိုင်းလည်း ရေတပ်တွင် ကြိုးဝား အမှုထမ်းခဲ့ရာ၊ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး ရာထူးအထိ တိုးမြှင့်နေ့ထားခြင်း ခံခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့တို့က “အန်ကယ် အယ်ဒီ” ဟု ချစ်ခင်ခိုး ခေါ်သော ဘကြီးတော် ကလဲရင့်စံမြို့စားက ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးအဘို့ တဝ ခရီး လမ်းကြောင်းသည် တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ မယ်တော် မေရီကား တတိယမြောက်ဂျော့ဘုရင်၏ တိုက်ရိုက်အနွယ်တော်တဦးဖြစ်ပြီး ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးက ဘကြီးတော် “အန်ကယ် အယ်ဒီ” နှင့်ထိမ်းမြားလက်ဆက်ပေးရန်ပင် ရည်မှန်းချက်ရှိခဲ့လေသည်။

တနည်းအားဖြင့် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးသည် မေရီအား တနေ့ ကျလျှင် အင်္ဂလန်ပြည်၏ ဘုရင်မတစ်ဦးဖြစ်စေလိုသည့် ရည်မှန်းချက်ရှိခဲ့ပေသည်။

အန်ကယ် အယ်ဒီ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးကပင် ဖခင်အား တိုက်တွန်းချက်အရ မယ်တော် မေရီနှင့် ၁၈၉၃-ခုနှစ်လတွင် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

ခလေးငယ်ဘဝ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကိုကား ကြည်လင်ထင်ရှားစွာ မမှတ်မိဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ဦးကျောက်ထဲ၌ မှ ဝင်းဝါးဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိဘနှစ်ပါးမှာ ၎င်းတို့၏ အခြေအနေအဆင်အတန်းအရလုပ်ငန်းတာဝန်တွေများ လှသည်ဖြစ်ရာ၊ သူတို့၏ သားဦးဖြစ်သူကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှိသလောက် ၈ ရက်စက်ယုယုချန်ပင် အချိန်မရရှာကြချေ။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်အဘို့ နို့စို့ အရွယ်တွင် “နတ်စ်” ဆရာမများ၏လက်မှာပင် နေရသည်ကများခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အားထိန်းရသူ “နာနီ” တဦးမှာ မိခင်ဖခင်တို့က ညနေလှည့်ရည် သောက်ချိန်တွင် ခလေးကို ခေါ်ယူ လာခိုင်းတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ဖြစ်ညစ်ဆိတ်တတ် သဖြင့် ကျွန်ုပ်က နာကျင်ပြီး ဟစ်အော်ငိုကြွေးလေ့ ရှိသည်ဟု ဆိုရပေသည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်း မိခင်ကြီးက သိသွားသဖြင့် “နာနီ” ဝရာမကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ် ခလေးဘဝက အများဆုံး နေထိုင်ခဲ့ရသော နေရာကား လန်ဒန်မြို့တော်မဟုတ်၊ လန်ဒန်မှမိုင် ၁၂၀-ကွာ ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင်ဖြစ်လေသည်။

မော်တော်ကား မပေါ်သေးသော ခေတ်ဖြစ်၍ လန်ဒန်မှ ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ မီးရထားဖြင့် ၃-နာရီကြာမျှ သွားရ၏။ တဖန် မီးရထားတူကားမှ ကျွန်ုပ်တို့နေသောစံအိမ်ကြီးသို့ မြင်းရထားဖြင့် သွားရလေသည်။

အဆိုပါ ဆန်ဒရင်ဟမ်ရှိ စံအိမ်ကြီးတွင်ပင် ကျွန်ုပ်ခလေးငယ်ဘဝက အချိန်များ ကုန်လွန်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏နှမနှင့် ညီငယ်လေးယောက်တို့ကို ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင်ပင် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အောက် ညီတော် “ဘာတီ” ဆိုလျှင် ၁၈၉၅-ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့ပြီး နှမတော် မေရီကို ၁၈၉၇-ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ “ဖွားတော်” ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးကား သားသမီး ၉-ယောက် မြေး ၄၀-နှင့်မြစ်တော် အခြောက်အမြားရှိသည့်ပြင် တု-တုမဆွေတော်မူပြီးတော်များလွန်းသဖြင့် မရေမတွက်နိုင်ဟုပင် ထင်ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်နန်းစွန်းပြီးနောက် “ဝင်ဆာမြို့စား” ဟု ဘွဲ့အမည်ပေးသည့် ဝင်ဆာအရပ်မှာ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးအလှည့်ကျ နေထိုင်လေ့ရှိသော နေရာတစ်ခုပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်အဘို့ပထမဆုံးအကြိမ် နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးသွားရသည့် အတွေ့အကြုံကို ၄-နှစ်သားအရွယ်က ပထမဆုံး ကြုံခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်ဖခင်၏မိခင်ဘက်မှအဘိုးအဖွားများမှ ဒန်းမတ်နိုင်ငံ ဘုရင် ခရစ္စတီယန်နှင့် မိဖုမားလူဝီဆီ တို့ဖြစ်ရာ၁၉၀၈-ခုနှစ်က ကျွန်ုပ်၏မိဘနှစ်ပါးက ဒန်းမတ်ပြည်သို့ အလည်အပတ်သွားရာ တွင် ၄-နှစ်သားမျှ ရှိသေးသူ ကျွန်ုပ်ကိုပါ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်ကဒန်းမတ်ပြည်ဘုရင်ကြီးမှာ အသက်၈၀ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အလွန်ကျန်းမာဖျပ်လပ်လျက်ပင် ရှိဘေး၏။

အဆိုပါ ဒန်းမတ်နိုင်ငံသို့ ခရီးသွားခြင်းနှင့် ပါဘ်သက်၍ အဖြစ်အပျက်အသေးစိပ်များကိုကား ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မမှတ် မိတော့ချေ။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက် များကို ကောင်းစွာ စတင် မှတ်မိသည့်အချိန်မှာ ဘိုးဝါးစစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားသော ၁၈၉၉-ခုနှစ် နွေနှောင်းရာသီဖြစ်သည်ဟု ဆိုရ ပါမည်။

နောက်ပိုင်းနှစ်များ၌ကျွန်ုပ်၏မိဘ်ဆွေ “လစ်ဘရယ်” အချို့ က ဘိုးဝါးစစ်ပွဲသည် နယ်ချဲ့စစ်ပွဲဘပွဲသာဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်ကလည်းလက်ခံခဲ့လင့်ကစား စစ်ပွဲ စေ့ဖြစ်သည့် အချိန်တူးကမူ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမှ မသိသေးသည့်အရွယ် ဖြစ်နေ လေသည်။

ငယ်ရွယ်သူခလေးများဘဝစစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခါနီး ယူနို ဖေဂ်းဝတ်စစ်သားများ စစ်ရေးပြနေကြပုံ ကြုံကြည့်ပြီးသဘော ကျဘို့လောက်သာ သိခဲ့လေသည်။

ဘိုးဝါးစစ်ပွဲ၏အစပိုင်းတွင် မြို့တိသျှတို့ဘက်မှ အရေးနိမ့်ခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ နယူးဇီလန်မှ မာအိုရီ၊ အာဖရိကမှ ဇူးလူးသူပုန် များကို နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သော ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး၏ စစ်တပ်များ

သည် ဘိုးဝါးစစ်ပွဲတွင် နိုင်အောင်ထိုက်ရန် မလုံလောက်သလို ငြိမ်နေ၍နောက်ထပ်အပျော်ဘမ်းစစ်သည်ဘော်သစ်များခေါ်ယူ ခဲ့ရလေသည်။

မြို့တိန်ပြည်သူလူထုအနေနှင့်အလွန်မျိုးချစ်စိတ်ခါတ်တက်ကြ သောညွှ အချိန်ဖြစ်၍ ဘိုးဝါးစစ်ပွဲ၌ ဝင်တိုက်မည့် စေတနာ့ ဝန်ထမ်းစစ်သည်ဘော်တို့ အမြောက်အမြား ပေါ်ထွက်ခဲ့ပေ သည်။

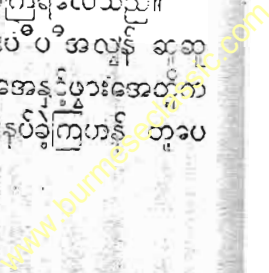
ဦးတော် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အသက်၇-နှစ် အရွယ်နီးပါးရှိသည့်အချိန်တိုင်အောင် အင်္ဂလန်ပြည်၏ ထီးနန်း၌ စိုးစံနိုင်ခဲ့လေသည်။

၁၉၀၁-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၂-ရက်နေ့တွင်ကားအင်္ဂလန် ပြည်သမိုင်းတွင် နန်းသက်အရှည်ဆုံးဟု ဆိုရမည့် ဝိတိုရိယဘုရင် မကြီးသည် နတ်ရွာစံသွားရှာလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏အဘိုးသတ္တမမြောက် ဒွေင်္ဂဘုရင်က ထီး နန်းကို ဆက်ခံစိုးစံရလေသည်။

နောက် ၂-လ-မျှအကြာတွင်ကျွန်ုပ်၏မိဘနှစ်ပါး တို့သည်မြို့တိ သျှ အင်ပိုင်ယာ အနု အပြားသို့ ၈-လနီးပါး ကြာအောင် တိုင်းခမ်း လှည့်လည် ခရီးထွက်သွားကြရာ ကျွန်ုပ်တို့ ခလေး ၄-ယောက်မှာ အဘိုးအဖွားနှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လေးယောက်သား သည် ခလေးပီပီ အလွန် ဆူဆူ ညီညီ ဆော့ကစားတတ်ကြသော်လည်း ဘိုးအေးနူးဖွားအေတို့က မည်သို့မှ စိတ်ညစ်ဟန်မတူဘဲ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ခဲ့ကြဟန် ဘော့ပေ သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဂျာမန်နှင့်ပြင်သစ်ဘာသာစာပေ နှင့်စကားများ စတင်သင်ကြားနေရပြီဖြစ်ရာ သင်ပေးသူဆရာမက လည်း မယ်တော်မေရီငယ်ရွယ်စဉ်က သင်ပေးသူဆရာ မစ္စတာဂိုကာ ဖြစ်လေသည်။

တခါတရံဘိုးအေး၊ ဖွားအေးများနှင့်အတူ ရှိနေစဉ်စာသင်ချိန် တန်၍ ကျွန်ုပ်တို့က စာသင်ရမှာပျင်းသလို ဖြစ်တတ်လေသည်။

ထိုအခါအဖိုးနှင့်အဖွားတို့ကအလိုက်သိစွာ ဆရာမမစ္စတာဂိုကာ အား...

“ခလေးတွေကို ခဏနေပါအေး... တော်တော်ကြာမှစာ သင်ခန်းကို ပို့ လိုက်ပါမယ်...”

ဟု ပြောပြီးဆရာမကို ပြန်လွှတ်တတ်လေသည်။

အဘိုးနှင့်အဖွားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့တတွေအား အလွန်ချစ်ကြ ရုံမက ခလေးများအနေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ပျော်ရွှင်ရေးကို အလွန် ဂရုစိုက်တတ်ကြလေသည်။

အထူးသဖြင့်ကျွန်ုပ်အဖွားကဆိုလျှင်လူမမယ်ခလေးများအဘို့ စာပေသင်ခန်းစာများထက် စိတ်ပျော်ရွှင်ရေးက ပိုအရေးသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။

x x x

ဒွေက်ဘုရင်ခေတ် စာသင်ခန်း

(၂)

၁၉၀၁-ခုနှစ် ဆောင်းဦးရာဘီဘွင် ကျွန်ုပ်၏မိဘနှစ်ပါးသည် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာတဝှမ်းလုံး ခရီးလှည့်သွားရာမှ အင်္ဂလန်ပြည် သို့ ပြန်လာကြလေသည်။

သူတို့ပြန်အလာတွင် ခရီးဦးကြိုပြုရန် ကျွန်ုပ်တို့ခလေးတတွေ အား ဘိုးတော်ဒွေက်ဘုရင်နှင့် အယ်လိတ်ဇနွေရာ မိဖုရားတို့က ပို့စေမက်ဆိပ်တမ်းသို့ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုနှစ်နိဝင်ဘာလ ၉ရက်နေ့တွင်-ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု ပြန်လည် ဆုံတွေ့သည့် အခမ်းအနားတရပ်ကို ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင် ပြုလုပ်ရာ အဆိုပါပွဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အား ဘိုးတော်ဒွေက်ဘုရင်က “ဝေလ မင်းသား” အဖြစ် အဆောင်အယောင် အပ်နှင်းခဲ့လေသည်။

“ဝေလမင်းသား” ဆိုသည်မှာ ထိုအခါ အက်ခံရမည့် အိမ် ရှေ့မင်းသားပင် ဖြစ်လေရာ၊ ဖခင်ကြီးအဘို့ ကြီးလေးသော တာဝန်များ ပိုလာလေတော့သည်။

ညီတော်“ဘာတီ”(ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင် ဖြစ်လာ မည့်သူ)နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား အမျိုးသမီးခလေးထိန်းများကသာ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြရာ၊ ဖခင်ကြီးတို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် များမကြာမီ တညနေ၌ ကျွန်ုပ်တို့အား ရှေ့ရှောက် ဖက်ဒရစ်ချ်ဖင့်ချ် အမည်ရှိယောက်ျားတစ်ဦးက ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ဖက်ဒရစ်ချ်ဖင့်ချ်မှာ အသက် ၃၀-ခန့်ရှိပြီး ရည်မှန် ခန့်ငြားသော အင်္ဂါရုပ်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ မျိုးရိုး အားဖြင့်လည်း ခေသူမဟုတ်၊ သူ၏ဖခင်ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှ သမိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်စောခဲ့သူ ဝယ်လင်တန်မြို့စားကြီးလက်အောက်၌ ၁၈၅၂-ခုနှစ်အထိ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးလေသည်။

ဖင့်ချ်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးထံ လွန်ခဲ့သော ၃-နှစ်ခန့်က စတင်အမှုထမ်းခဲ့လေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ပေးခံရပြီးနောက် ဖင့်ချ်သည် ရေးချိုးပေးခြင်း၊ ဘွဲ့ပေး တိုက်ပေးခြင်း၊ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည့် အခါ ပြုစုခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးသင်ပေးခြင်းမှ စ၍ အစစအရာရာ တာဝန်ယူ ပြုလုပ်ပေးခဲ့လေသည်။

လူချင်းလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလာသဖြင့် နောက် ကျွန်ုပ်ကြီး ပြင်းလာသည့်အခါတွင် ဖင့်ချ်သည် ကျွန်ုပ်၏ “ဘတ္တလာ” ခေါ် စားပွဲထိုးဖြစ်လာလေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ် ကြိုစားအုပ်ရေးနေချိန်တွင် ဖင့်ချ်သည် အသက် ၈၀-ကျော်အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ၊ အင်္ဂလန်ပြည် ဘတ်ခ်ရှင်းယား အရပ်၌ အေးဆေးစွာ နေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ဖင့်ချ်သည် ခလေးထိန်းတယောက်သဘွယ် တာဝန်ယူခဲ့ရုံမက ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က စည်းကမ်းရှိအောင် သွန်သင်ဆုံးမခဲ့ရာ၌လည်း အရေးပါခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်စဉ်က အထိန်းရခက်ခဲလက်အောင် အားတက်ဆိုးခဲ့၊ ဆော့ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

တညနေ၌ ညီမငယ် မေရီအိပ်နေခိုက် ကျွန်ုပ်က ခလေးဆိုးတယောက်ပီပီ ဟစ်အော် ဆူညံ နေမိရာ... ပြော၍မရသည့် အဆုံး၌ ဖင့်ချ်သည် ကျွန်ုပ်အား ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ဖခင်ကြီးအား တိုင်ကြောမည်ဟု ဖင့်ချ်အား ခြိမ်းချောက်ခဲ့လေသည်။

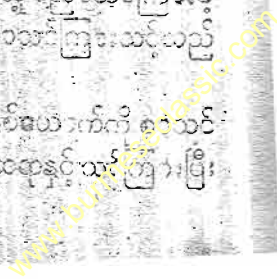
သို့သော် ဖြစ်ပုံအကြောင်းစုံကို မိခင်ကြီးက သိသွားသော အခါ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရပြီး ဖင့်ချ်အားလည်း သွားရောက် ဝန်ချတောင်းပန်စေခဲ့လေသည်။

၁၉၀၂-ခုနှစ် နွေဦးရာသီတွင် ကျွန်ုပ်၏ဘဝသမိုင်း၌ အရေးပါသော အဖြစ်အပျက်တခု စတင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ၈-နှစ်သားအရွယ်ဖြစ်ရာ အထက်တန်းလွှာ သားသမီးများအနက်နှင့် စာသင်ကျောင်း တကျောင်းတို့ သွားရောက် သင်ကြားရမည့်အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဖခင်ကြီးအနေနှင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၃၀-က ဆိုကိုယ်တိုင်နှင့် အနိကယ်အယ်ဒီ တို့ စုသွားသင်ကြားခဲ့ရုံပဲ နေမိအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ဝတ္ထုသင်ကြားသင်သည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

သူ၏သဘောအရ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုအုပ်စုပေး ကံကံ စပ်သင် ကျောင်းသို့မပို့ စေဘဲ အိမ်မှာပင် နည်းပြဆရာနှင့် သင်ကြားပြီး

အချိန်တန်လျှင် ဘုရင့်ရေတပ်မတော် ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းသို့ ပို့ရန် ရည်မှန်းချက် ရှိခဲ့ပေသည်။

ဖခင်ကြီးကား သူ့အမှုထမ်းခဲ့ဘူးသော ရေတပ်မတော် အပေါ် ဤမျှသံယောဇဉ် ကြီးခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဝသမိုင်းတွင် အရေးပါသော အဖြစ်အပျက်ဆို သည့်မှာ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တခုသော နံက်ခင်း၌ ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အခန်းသို့ ရုတ် တရက် ဝင်ရောက်လာရာ သူနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့အား မြေမြင်ဘူး သော အရပ်မြင့်မြင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီး ကားကားနှင့် လူကြီး တယောက်လည်း ပါလာလေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဖခင်ကြီးက....

“ကိုင်း...လူကလေးတို့...ဟောဒါ မင်းတို့စာသင်ပေးမဲ့ ဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်ဘဲ...”

ဟု...ခပ်တည်တည်နှင့် မိတ်ဆက်ပြောဆိုပြီးနောက် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဖခင်ကြီးက စကားကို တိုတို တုတ်တုတ်ပင် ပြောပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင်နှစ်ဦးမှာ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသလို နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးနှင့် ဆရာမှာ လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် “ကြောင်” နေလေသည်။

နောက်မှ စကားစပြောလိုဟန်ဖြင့် မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆရာမ မစ္စတာဂျိကာနှင့် သင်ခဲ့ဘူးသည့် သင်တန်းစာများ အကြောင်း တခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ မေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ယခုမှ တွေ့ရသူ လူစိမ်းတယောက်ရှေ့၌

စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲတင်းစွာ မပြောစံ့ကြသဖြင့် သူ၏ မေးခွန်းများကို ကျေနပ်အားကောင်းအောင် မဖြေနိုင်ခဲ့ကြချေ။

မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်သည် ၁၈၆၂-ခုနှစ်က မွေးဖွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဖခင်ကြီးထက် အသက် ၂-နှစ်မျှကြီးလေသည်။ အောက်ဖ် ဖိုးဒီ တက္ကသိုလ်၌ အထက်တန်းပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ဆမိုင်းဘာ သာ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

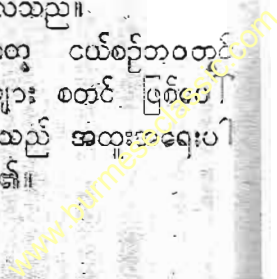
ထိုခေတ်က ဗြိတိသျှ ကျောင်းဆရာတို့၏ပုံစံအတိုင်း ကျောင်း စာပေများအပြင် ပရိတ်ကတ်တင်ဘာသာ၊ ပရိတ္တိကျမ်းဂန်တို့ကို လည်း ကျွမ်းကျင် ကျေညက်စွာ တတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်လေ သည်။

ထို့ပြင် ကစားခုန်စားဘက်၌လည်း လေ့လာ လိုက်စား ထားသဖြင့် ဘောလုံး၊ ဂေါ့လ်(ဖီ)ကစားခြင်းများကို ကောင်း စွာ ကစားနိုင်ရုံမက သေနတ်ပစ်ရာတွင်လည်း အလွန်လက်မြောင် သူတဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်က နည်းပြဆရာအဖြစ် သင်ကြားပေးမှုဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် ပညာသင်ကြားရေးကို စတင်ခဲ့ရလေသည်။

မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်က စာသင်ပေးသလို တဖက်က ဖင့်ချုံက လည်း ကျွန်ုပ်တို့တတွေအား လူကြီးမိဘများကဲ့သို့ပင် အဖက်ဖက် က တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုခဲ့လေသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုတတွေ ငယ်စဉ်ဘဝတွင် ပညာသင်ကြားရေးနှင့် အခွေးအခေါ်များ စတင် ဖြစ်ပေါ် ရေးတွင် မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်နှင့် ဖင့်ချုံတို့သည် အထူးအရေးပါ သော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။

စောစော ပိုင်းက ကျွန်ုပ်တို့ ခလေးများ မစတင်ကားနှင့် စာသင်ခြင်းများကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဆက်သင် သင်ကြားခဲ့သော်လည်း မစတင်ကားဆယ်လ် ရောက်လာ ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း တွင် မူတက် စာသင်ကျောင်းတကျောင်းမှာကဲ့သို့ စနစ်တကျ ဖြစ်လာ တော့သည်။

၁၉၀၂ ခုနှစ် ဂျွန်သုကျွန်တွင် ဘိုးတော် သတ္တမမြောက် ဒွေကတုရင်၏ နန်းတက် အိမ်ထောင်စုံကို အကြီးအကျယ်ကျင်းပရန် ရှိရာ ထိုနှစ်ခန့်ပြီးရာသီအလျောက်လုံး အိမ်ထောင်စုံအတွက် ပြင်ဆင်မှု များပြုလုပ်ရာ လန်ဒန်မြို့သို့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရောက်နေခဲ့ကြလေ သည်။

မစတင်ကားဆယ်လ်သည် ကျင်းပလတ်သော အိမ်ထောင်စုံကို အခြေပြု၍ ကျွန်ုပ်တို့အား သမိုင်းဘာသာကို စိတ်ဝင်စားဘွယ် ကောင်းအောင် သင်ကြား ပေးခဲ့လေသည်။

နန်းတက်အိမ်ထောင်စုံ၏ အဓိပ္ပာယ်သဘောသက်သေများကို၎င်း၊ မင်းခမ်းမင်းနားအဆောင်အယောင်များ ဆင်ယင် ထုံးစံများ အကြောင်းကို၎င်း ကျွန်ုပ်တို့ နားလည် သဘောပေါက်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းလင်းပြောပြသည့်ပြင် ပေါလီမန် လွှတ်တော် အဆောက်အဦးစီနီပေါနှင့် ဝက်စမင်စတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း များကိုပါ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝေဖန် ဝှားပြီး ပြသခဲ့သေး၏။

နန်းတက်ပုံကျင်းပရန် သုံးရွက်မျှ အလိုတွင် ဘိုးတော်ဒွေက တုရင်သည် ရုတ်တရက် ဘာကျန်းဖြစ်လေသည်။ ဖြစ်သော ရောဂါ က... ဗာဒေဗတ်အဇေ (Appendicitis) ဟု အောက်ပေါက် သော ရောဂါပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က ခွဲစိပ် ကုသခြင်းအတတ် ကောင်းစွာ မထွန်းကား သေးသော်လည်း ဆရာဝန်ကြီး များက ဘုရင်ကြီးအား ချက် ချင်းပင် ခွဲစိပ်ကုသ ခဲ့ကြလေသည်။

ခွဲစိပ်ပြီး နောက်တနေ့နံနက်တွင် ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်၌ ဒွေကတုရင်ကြီးက အိပ်ယာပေါ်ထ ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဆေးပြင်းလိပ် သောက် နေနိုင်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖခင်ကြီးက အလွန်အံ့ဩမိကြောင်း မကြာခဏ ပြောတတ်လေသည်။

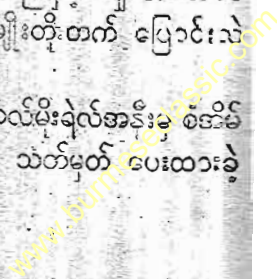
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိမ်ထောင်စုံကို ဩဂုတ်လ ၉ ရက်နေ့အထိ ရှေ့ဆင်းလိုက်ရလေသည်။

သည်တခါတော့ မည်သို့မှ အနောက်အရှက်မရှိဘဲ နန်းတက် အိမ်ထောင်စုံကြီး ချောမောစွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့လေသည်။

* * *

ကျွန်ုပ်တို့ ဖခင်ကြီးမှာ ထိုနန်းချိက်ရာကို ဆက်ခံရမည့် အိမ်ရှေ့စံ ဝေလမင်းသားဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မိသား စုမှာလည်း ထိုင်းပြည်တွင်အရေးပါလာသည်နှင့်အမျှ အဆောင် အယောင် အခွင့်အရေးများလည်း တမျိုးတိုးတက် ပြောင်းလဲ လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အတွက် ဝင်ဆာနှင့် ဘာလ်မီးရဲလ်အနီးမှ စီအိမ် ကြီးနှစ်လုံးကို ဒွေကတုရင်က သီးခြား သတ်မှတ် ပေးထားခဲ့ လေသည်။

ဝင်ဆာရီအိမ်ကြီးမှာ (Frogmore) ဟု အမည်ခေးထားပြီး ဝင်ဆာရီတိုက်ကြီးနှင့် မိုင်ဝက်ခန့် အဝေးတွင် တည်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခလေးတွေအဖို့ ထိုအိမ်ကြီးတွင် သွားနေရတိုင်း အလွန်ပျော်ရွှင်လေ့ ရှိကြသည်။ ဥယျာဉ်ကြီးကလည်း ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လွတ်လပ်စွာ လျှောက်ကစားရသည်မှာ အလွန်ပင် ပျော်စရာကောင်းခဲ့ပေသည်။

တခါတရံ မိခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့တတွေအား မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် “သိမ်း” မြစ်ရိုးတလျှောက် ရှုခင်းတွေ လျှောက်ပြခဲ့ပုံများကိုလည်း ယနေ့အထိ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေမိပါသေးသည်။

ထိုနှစ် နွေရာသီ ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် နည်းပြဆရာ မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်နှင့် စနစ်တကျ ပညာသင်ကြားရေးကို စတင်ကြရသေးသည်။

မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကို အိမ်မှာ စာသင်ပေးရသော်လည်း တကွစာသင်ကျောင်းတခုကဲ့သို့ တိကျစွာသင်ကြားရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းအခန်းကို ကျောင်း စာသင်ခန်းအဖြစ် သီးသန့် ရှင်းလင်းစေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် ကျောင်းသားများထိုင်သော ထိုင်ခုံ နှစ်ခု၊ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတခုနှင့်ရံတပ်မြေပုံကြီးများ၊ ဂဏန်းသင်္ချာ၊ သဒ္ဒါ၊ သမိုင်း၊ ကျောင်းလုံး စာအုပ်များ၊ ဗလာစာအုပ်များမပါမကျန် အပြည့်အစုံ စုဆောင်းရရှိပြီးမှ သင်တန်းစာများပို့ချသင်ကြားပေးလေသည်။

စာသင်ချိန်များကိုလည်း စာကို စာသင်ကျောင်းကြီးများအတွင်း မည်သည့်အချိန်၌ မည်သည့်ဘာသာ သင်ရမည်ဟူ၍ အချိန်ဇယားများဆွဲကာ ထိုဇယားအတိုင်း စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နံနက် ၇ နာရီတိတိ အိပ်ယာမှထအောင် အချိန်မှန်စွာ ရသ့ကတော့ အထိန်းတော်ကြီး ဖင်ချီပင် ဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားလဲပြီး နံနက်စာမစားမီ ၄၅ မိနစ်စာသင်ပြီးမှ ၈-နာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်တွင် မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ နံနက်စာ စားကြရ၏။

ထိုနောက် နံနက် ၉-နာရီမှ နေ့လည်စာစားချိန်တိုင်အောင် စာဆက်ဆင်ရပြန်သည်။

နေ့လည်စာ စားပြီးနောက်ပိုင်းတွင်မူ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အားလမ်းလျှောက်ခေါ် သွားလေ့ ရှိ၏။ သို့တည်းမဟုတ် မြက်ခင်းပေါ်၌ ဘောလုံးကန်ကစားကြရလေသည်။

ညနေပိုင်းများတွင် မိခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုသီချင်းများ သင်ပေးလေ့ ရှိသည်။ အဖူးသဖြင့် စကော့လူမျိုးတို့၏ ရှေးဟောင်းသီချင်းများကို မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင် သီဆိုပြလေ့ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင်က နေပုံထိုင်ပုံ အလွန်စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ဘဝမှာလည်း အလွန် စည်းကမ်းကြီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

၁၉၀၃-ခုနှစ် နွေဦးရာသီတွင် ဒွေက်ဘုရင်ကြီးသည် ဘတ်ဂင်ဟမ် နန်းတော်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရာ၊ သူ့ မူလ နေထိုင်

ခဲ့သော “မာလ်ဘရီးယောကစ်” စံအိမ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုက ရခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ၉-နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ မိခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား ဒိန်စစ် က နည်း၊ အခြေခံ များကို အကုသုန်ဆရာမ မစ္စဝေါ့လ်ရှိ ဆိုသူနှင့် စတင် သင်ကြားစေခဲ့လေသည်။

လန်ဒန်မြို့တွင်နေထိုင်စဉ် အားလပ်ချိန်များ၌ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား ကရစ်ကက် ကစား နည်းများ စတင် လေ့ကျင့် သင်ကြား စေခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် (ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်) ကြီးအား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်သော အချက်တချက်ရှိပေသည်။

ထိုအချက်မှာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ် လူမမယ်အရွယ်ကပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မင်းသွေးမင်းမျိုး မင်းသားဖြစ်လင့်ကစား သာမန်လူများနှင့် မတူဘဲ သီးခြားလူတန်းစားတရပ် မဟုတ်ကြောင်း၊ လူချင်းတူ ကျွန်ုပ်တို့က ဆူများထက် ပိုမြင့်မြတ်သည်ဟူ၍ အယူအဆမျိုး မရှိသင့်ကြောင်း၊ ထပ်တလဲလဲ သွန်သင်ဆုံးမခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား မင်းသားဆိုပြီး ဘဝင်မမြင့်ကြရန် ဖခင်ကြီးက ဆုံးမ သြဝါဒပေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုမျှမကသေး အများပြည်သူနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မောက်မာခြင်းမရှိဘဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံရန်ကိုလည်း ဖခင်ကြီးက အစဉ်မပြတ် သတိပေးခဲ့ပေလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာများကိုလည်း လေ့လာစေခဲ့သေးသည်။ ဥပမာ အခန်းထဲသို့ အမျိုးသွီးများဝင်လာ

လျှင် ချက်ချင်းထိုင်ရာမှ ထခြင်းအလေ့ကို မင်းသားများပင် ဖြစ်လင့်ကစား လိုက်နာကျင့်သုံးရမည်ဟု ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ “မာလ်ဘရီးယောကစ်” ခေါ် လန်ဒန်မြို့ စံအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ပြီးနောက် ကောင်းစွာမှတ်မိခဲ့သော အပြစ်အပျက်တခုမှာ ဟင်နရီဖော်ဆိန်နှင့် ပင်လေကင်မဂ္ဂန်း အမည်ရှိ စကော့လူမျိုးနှစ်ဦး ဖခင်ကြီးထံ လာရောက်အမှုထမ်းခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

စကော့လူမျိုးများကို အိမ်ခတ်အမှုထမ်းများအဖြစ် ထားခဲ့ခြင်းမှာ ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးနှင့် ကြင်ယာဘော် အယ်လ်ဘတ် မင်းသားကြီးတို့ စကော့တလန်ပြည်သို့ သွားရောက်သည်ပတ်သဘောကျပြီးသည့် အချိန်ကပင် စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အာဠိအလာတခု ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သတ္တမမြောက် ဒွေက်ဘုရင်ကြီး ဝေလမင်းသား ဘဝကလည်း နံနက် အိပ်ယာမှထချိန်တွင် စကော့အမျိုးသား အမှုထမ်းများက “ဘက်ပိုက်” ခေါ် ပုလွေဖြင့် စင်ချီသီချင်းများ တီးမှုတ်ပြီး နှိုးစေခဲ့ရာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ဖခင် ဝေလမင်းသား ဖြစ်လာသော အခါတွင်လည်း နံနက်စောစောတိုင်း စကော့လူမျိုး ဖော်ဆိန်က “ဘက်ပိုက်” ပုလွေမှုတ်၍ အိပ်ယာမှ ထချိန်တန်ကြောင်း သတိပေးရလေသည်။

ဖော်ဆိန်နှင့်ကင်မဂ္ဂန်းတို့နှစ်ဦးလုံးမှာ ဘိုးဝါးစစ်ပွဲ၌ပါဝင် ဆင်နွဲ့ခဲ့သူ စစ်ပြန်ကြီးများဖြစ်ကြလေသည်။

ညီတော်ဘာတီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး တနေ့သူတို့လို စစ်ပြန်ရဲဘော်ကြီးများဖြစ်ရန်ပင် စိတ်ကူးယဉ်အားကျခဲ့ကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်က အခါခပ်သိမ်း ကြည့်၍ မရိုး နိုင်သော ရှုခင်းတခုကတော့ ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်ရှေ့၌ ဘုရင့်အစောင့် တပ်သားများ အချိန်တန်၍ တပ်ချင်းလဲလှယ်သည့် (Changing Of The Guard) အခမ်းအနားပင် ဖြစ်လေသည်။

နံက်ဝနာရှိခဲ့အချိန် နန်းတော်စောင့်တပ်များတပ်ချင်းလဲလှယ် ဘင်ခရာသံများ ကြားရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တပ် များ လဲလှယ်ပုံကို အပြေးအလွှားထွက်ကြည့်တတ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ် တို့၏ နည်းပြ ဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လီကလည်း သဘောကောင်းစွာနှင့်ပင် စာသင်ခြင်းကို ခေတ္တ ရပ်နားကာ ကြည့်ခွင့်ပြုလေ့ ရှိသည်။

နန်းတော်စောင့်ဘုရင့်တပ်သားများ တပ်ချင်း လဲလှယ်သည့် အခမ်းအနားကား မည်သူမဆို ငေးမော ကြည့်ရှုချင်လောက် အောင် စိတ်ဝင်စားသွယ် ကောင်းသည့် အခမ်း အနား တရပ် ပင်တည်း။

x x x

ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင်နေရစဉ်

(၃)

နည်းပြ ဆရာ မစ္စတာဟင်ဆယ်လီသည် ကျွန်ုပ် တို့အား ကျောင်းသင်ခန်းစာများ ပို့ချ သင်ကြားပေးရုံမက လက်တွေ့ ဗဟုသုတ ရရှိစေရန်အတွက်လည်း လန်ဒန် မျှော်စင်၊ ဗြိတိသျှ ပြတိုက်၊ ဝါလီမန်လွတ်တော်၊ သဘာဝသမိုင်းပြတိုက် အစရှိသော အဆောက် အဦးများသို့ခေါ်သွားပြီး မှတ်သား သွယ်ရာ အချက်အလက်များကို ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့လေသည်။

ယနေ့ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အတိတ်ကာလနှင့်ပြန်လည် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သော် ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က လူကြား သူကြားထဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှား သွားလာ နိုင်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် တွေးတော တောင့်တမိပါသည်။

ထိုခေတ်က လျှပ်စစ်ပြက် လျှင်မြန်စွာ ရိုက်နိုင်သော ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကင်မရာများ မပေါ်သေးသဖြင့် သတင်းစာများတွင် ပန်းချီ

ဆရာများက ပုံတူ “စကားချို” များ ရေးဆွဲပြီး ဇာတ်ပုံ
ဘလောက်အစား အသုံးပြုတတ်ကြလေသည်။

ပုံတူဆိုသော်လည်း ဇာတ်ပုံ ရိုက်သလိုတော့ ချွတ်စွတ်မတူ
နိုင်သဖြင့် သတင်းစာများထဲတွင်ပါသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ပုံတူ
များမှာလည်း ရုတ်တရက် မှတ်မိနိုင်စရာပင် မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က အများ လူမြင်ကွင်းထဲ
လျှောက်သွားနေစဉ် မှတ်မိသူနည်းပြီး အနှောက်အရှက် ကင်းခဲ့
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှုနှင့် ဘာသာရေးအပေါ် ဆဘော
ထားများအကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်
သည် မိဘရိုးရာ ဘာသာတရားဖြစ်သော ပရိဘက်စတင် ဘာသာ
ကို လေးစားသင့်သလောက် လေးစားသော်လည်း ဘာသာရေး
နှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်းထန် အယူသည်းမှုများ မရှိခဲ့ဟု ဝန်ခံရပေ
မည်။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာအငြင်းပွားမှုများ၊ ပြဿနာများနှင့်အတွေး
အခေါ် ယူဆချက်များကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မည်သည့်အခါကမှ
လေးလေးနက်နက် စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပေ။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးနှင့် ထူထည်တူ ဆိုရ
ပေသည်။

ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ဘိုင်ဘယ်လ် သမ္မာ
ကျမ်းစာကို မကြာခဏ ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း

မှန်မှန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း စာက်လေ့ရှိသော်လည်း ဘာသာရေး
အတွေးအခေါ် သဘောတရားများ အကြီးအကျယ် လေးနက်စွာ
စိတ်ဝင်စားမှု မရှိကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောဘူးခဲ့လေသည်။

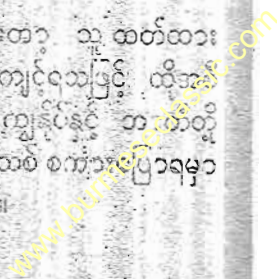
* * *

နည်းပြဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ စံနစ်တကျ
စာသင်ကြားနေချိန်တွင် အထိန်း ထော် ကြီး မစ္စတာရီကာ
ကလည်း တဖက်မှ ပြင်သစ်ဘာသာ သင်ခန်းစာများ ဆက်လက်
ပို့ချပေးလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ညီမငယ် မေရီကလည်း စာသင်ရန်အချိန်
ရောက်လေရာ အထိမ်းတော်နှင့် နည်းပြ ဆရာမအဖြစ် မစ္စ
ဒုဆော ခေါ် ပြင်သစ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ခေါ်ယူတာဝန်ပေး
ထားလေသည်။

မစ္စဒုဆောမှာ ပြင်သစ်ဘာသာကို အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးသူ
တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ထမင်းစားပွဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဝိုင်းစား
သောက်နေချိန်တွင် ပြင်သစ်စကားသာပြောရမည်ဟု မစ္စဒုဆောက
စည်းကမ်းတရပ် သတ်မှတ်လိုက်လေသည်။

နည်းပြ ဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်ကတော့ သူ့ထတ်ထား
သော ပြင်သစ်စကားပြောရန် အလေ့အကျင့်ရသဖြင့် ထိုအခါ
အစဉ်ကို အတောကျလက်ခံသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ဘာဝတ်တို့
ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အဘို့မူကား ပြင်သစ် စကားပြောရမှာ
အလွန်ဝန်လေး စိတ်ပျက်နေမိကြလေသည်။

သို့သော် စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ရန်မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထမင်းဝိုင်း၌ ပြင်သစ်စကားကို မပြောချင်ပြောချင်နှင့် တခွန်းမေးမှ တခွန်း ပြေခဲကြရပါအံ့တော့သည်။

အမှန်အားဖြင့် ယင်းသို့ ပြင်သစ်စကားဖြင့် တခွန်းချင်းပြောခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် မစွဲစွဲဆော၏စည်းကမ်းကို မကျေနပ်ကြောင်း ဆန္ဒပြသည့်သဘောလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဆန္ဒပြမှုက မအောင်မြင်ခဲ့ရုံမက ဖခင်ကြီးက သူ၏နည်းပြဆရာဟောင်း ဂေဘရီယယ်လီဂျိုးအမည်ဖြင့် ပြင်သစ်အမျိုးသားတဦးကို နောက်ထပ် ခေါ်ယူငှားရမ်းလိုက်ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပို၍ပင်စိတ်ညစ်ခဲ့ရလေသည်။

ပြင်သစ်ဘာသာအပြင် ဂျာမန်ဘာသာသည်လည်း ထိုခေတ်က ကျွန်ုပ်တို့အဘို့ အရေးကြီးသောနိုင်ငံခြားဘာသာတရပ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အရေးကြီးသည်ဟုဆိုရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဆွေတော်မျိုးတော်ထံ၌ ဂျာမန်သွေးပါသူ အတော်များများ ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်စာသင်နေသည့် စာချိန်ထဲမှာပင် ဂျာမန်ဘာသာကိုပါ စတင် သင်ကြားခဲ့ရပေသည်။

ဂျာမန်ဘာသာ သင်ကြားပေးသူကတော့ တချိန်ကဖခင်ကြီးအား သင်ကြားပေးခဲ့သူ ပါမောက္ခအော်စတေဝါလ် ဆိုသူ အဘိုးကြီး တဦး ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ ဘာသာခြားစာပေများ သင်ကြားရသည်မှာ အရှည်သဖြင့် အကျိုးရှိသည် မှန်သော်လည်း ငယ်ရွယ်စဉ်ခလေးဘဝက ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အတော်ပျင်းစရာကောင်းလှပေသည်။

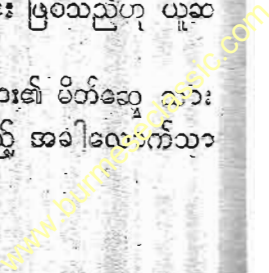
အရေးထဲ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု ထဲမှ တယောက်ယောက်၏ မွေးနေ့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ နည်းပြဆရာများက ပြင်သစ်ဘာသာ၊ ဂျာမန်ဘာသာ များဖြင့် မွေးနေ့ သက်ဆောင် ကဗျာများ အလွတ်ကျက်ပြီး ရွတ်ဆို ခိုင်းတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အင်္ဂလိပ် ကဗျာတပုဒ်ကိုပင် အလွတ်ကျက်ပြီး ကျနစွာ ရွတ်ဆိုရန်မလွယ်သောအရွယ်၌ နိုင်ငံခြား ဘာသာဖြင့် ကဗျာရွတ်ဆိုရခြင်းမှာ အလွန် စိတ်ပင်ပန်းလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က တဝန်ပတ်သက်ပြီး ကေခင်းစွာ မှတ်မိခဲ့သောအချက်တချက်ကား ခြွေရံသင်းပင်း အထိမ်းအော် အိမ်တော် အမှုထမ်းတွေ အမြောက်အမြားရှိလင့်ကစား ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ထဲ၌ စာယောက်ထဲ နေရသလို၊ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့သလို အားငယ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဖခင်က နန်းလျှာအိမ်ရှေ့မင်း ဖြစ်နေသည့် အဆင့်အတန်း အဆောင် အယောင် ကြောင့်၎င်း၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သက်တူရွယ်တူ ခလေးအဖေဖော် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းမှုမရှိသောကြောင့်၎င်း၊ သာမန် အရပ်သား ခလေးများလို အားရ ပါးရ မပျော်ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆဘွယ်ရာ ရှိပေသည်။

သက်တူရွယ်တူ ခလေးများဆို၍ မိဘုများ၏ မိတ်ဆွေ သားသမီးများ ညှော်ခံပါတီလုပ်၍ ခေါ်သွားသည့် အခါလောက်သာ တွေ့ဆုံခဲ့ရလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဘာတီ၊ မေရီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက်သည် ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင် နေထိုင်ရာ၌ အတွင်း ဖြစ်သလို ကြံပန်ကစားခဲ့ကြခြင်းဖြင့် ခလေးတို့ဘဝ ပျော်ရွှင်မှုကို ရရှိခဲ့ကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများသည် ငယ်စဉ်ကပင် မြင်းစီးသင်ခဲ့ကြလေရာ ညီမငယ်မေရီသည် ကျွန်ုပ်တို့ယောက်ျားကလေးနှစ်ယောက်ထက်ပင် မြင်းစီး ကျင်လည်ခဲ့လေသည်။

မေရီကား ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် အတူတူကစားခဲ့ရသော ကြောင့်ဘဲသားမပြောတတ်၊ ယောက်ျားကလေးဘယောက်ကဲ့သို့ပင် အလွန်သွက်လက် ဖျတ်လပ်သူဖြစ်လေသည်။

တခါတရံ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်သည် စက်ဘီးစီး၍ ဆန်ဒရင်ဟမ် အနီးရှိ ဝက်စ်နယူတန်၊ ဒါဆင်ဟမ် စသော ကျေးရွာများသို့သွားပြီး သကြားလုံး ချိုချဉ်များ ဝယ်လေ့ရှိပေသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မကြာခဏ ပီးရထားဘူတာရုံသို့သွားပြီး ရထား အဝင်အထွက်များကိုကြည့်ရှင်း သဘောကျနေတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ အလွန်ဆော့ဘတ်သော ခလေးများမို့ စံအိမ်အနီးရှိ ထင်ရှားပင်ကြီးများပေါ်သို့ တက်ကစားလေ့ ရှိလေသည်။ သစ်ပင်တွေက မြင့်သော်လည်း ဖက်ရလွယ်ကူသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လျှင် ထင်ရှားပင် ထိပ်ဖျားထိအောင်ပင် တက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင် နေထိုင်ရာ၌ ဇာနည်ကလေး အနီးအနားရှိ လူအများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်

ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကား ကျေးရွာကျောင်းဆရာ ယောက်ျားလေးနယ်သား မစ္စတာ ဝေါ့လ်တာ ဂျိုးစ်ဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာ ဝေါ့လ်တာဂျိုးစ်သည် ကျေးရွာမှ ခလေးများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ စံအိမ်အမှုထမ်းများ၏ သားသမီးများကို စာသင်ပေးရလေသည်။

ကျောင်းဆရာတိုင်းဖြစ်ရုံမက ပါဏဗေဒနှင့် ရုက္ခဗေဒပညာများကိုပါ အလွန်ကျွမ်းကျင်သူတိုင်းဖြစ်ရာ ဆန်ဒရင်ဟမ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်တော သစ်ပင်များ အကြောင်း၊ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များ အကြောင်းကိုလည်း လက်တွေ့ သုတေသနပြုလေ့လာထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဖခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း တိရစ္ဆာန်များ၏ သဘာဝကို လေ့လာခြင်း၌ စိတ်ပါဝင်စားသူဖြစ်၍ ကျောင်းဆရာ မစ္စတာ ဝေါ့လ်တာဂျိုးစ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏နည်းပြဆရာ မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်ခွင့်သွားနေသည့် အခါများ၌ ဆရာ ဝေါ့လ်တာဂျိုးစ်ကပင် ကျွန်ုပ်တို့အား စာသင်ပေးခဲ့ရသည်။

၁၉၀၁ ခုနှစ်က ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီး ပြိတ်သျှ အင်ပိုင်ယာ အနွဲ့ အပြားသို့ တိုင်းခမ်း လှည့်လည်သွားစဉ်ကလည်း မစ္စတာ ဝေါ့လ်တာဂျိုးစ်အား အတူခေါ်သွားခဲ့လေသည်။

ဖခင်ကြီးမှာ သေနတ်ပစ် အလွန် လက်မြောက်သူတိုင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုအားလည်း မြင်းစီးသင်းပေးပြီးနောက် သေနတ်ကိုင်တွယ်နည်း၊ ပစ်နည်းများကို စတင် သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်သည့်သဘောဖြင့် ယုန်များအား ပစ်ခတ်ကြရလေသည်။

ဘိုးတော် သတ္တမမြောက် ဒွေကံဘုရင်ကြီးသည် နှစ်စဉ် သူ၏ မွေးနေ့ဖြစ်သော နိုဝင်ဘာလ ၉-ရက်နေ့ထောက်တိုင်း မိဖုယားကြီးနှင့်အတူ ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ လာရောက်လေ့ ရှိလေသည်။

မွေးနေ့အခမ်းအနားကိုလည်း ဆန်ဒရင်ဟမ်၌ပင် တပျော်စပါး သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလေ့ရှိလေသည်။

ဘိုးတော် ဘုရင်ကြီးနှင့်အတူ ဆွေညီညီတော် အမြောက်အမြားလည်း ပါလာတတ်လေရာ ယခင်က လူနည်းသော ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင် လူထူပူရိတ်သတ် အထူးများပြား စီးကားနေပါတော့သည်။

ညော်ညော်တော်များနှင့်အတူ အမဲပစ်ထွက်ကြသည့် ပွဲကလည်း အတော်ပင် ကြီးကျယ်လေသည်။

ဒွေကံဘုရင်ကြီးနှင့် ညော်ညော်တော်များ ပြန်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဆန်ဒရင်ဟမ်မှာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်ပြီး ပျင်းရစေပင် ကောင်းနေတတ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဒီဇင်ဘာလ ၁-ရက်နေ့ မိဖုယားကြီး၏ မွေးနေ့ကျပြန်တော့လည်း အလားတူ မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် ပွဲကို ဆန်ဒရင်ဟမ်၌ပင် လာရောက် ကျင်းပတတ်ရာ ရက်သတ္တတပါတ်လုံးလုံး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲခွေ့ထမ်းစားပွဲတို့အမဲပစ်ပွဲခွေ့တတ်ပျော်ကပါး ပြုလုပ်ပြီးမှ ဘိုးတော်ဘုရင်ကြီးတို့ လန်ဒန်မြို့သို့ ပြန်သွားတတ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ငယ်သေးသော်လည်း လာသည့်ညော်ညော်တော်တို့အနက် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ၊ သံတမန်များ၊

ဘဏ်တိုက်သူဌေးကြီးများ၊ ကုန်သည်ကြီးများစသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ပါဝင်ကြောင်း နားလည်ရိပ်ခိုပါသည်။

သတ္တမမြောက် ဒွေကံ ဘုရင်ကြီးမှာ လန်ဒန်မြို့ နန်းတော်၌ ဘုရင်အဖြစ်နေရစဉ် မင်းခမ်း မင်းနား အဆောင်အယောင်များ တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် အလုပ်များနေသလောက် ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ လာရောက်သည့်အခါ ဘုရင်ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ သာမန်အရပ်သားတယောက်ကဲ့သို့ပင် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင် သွားလာလှုပ်ရှားတတ်လေသည်။

သူ့အဖို့ ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင် လာရောက် နေထိုင် ချိန်သည် တက်အပန်းဖြေ အနားယူချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီး၏ အထွဋ် အထိပ် ဘုရင် ဧကရာဇ် ဖြစ်နေလင့်ကစား ဘိုးတော်မှာ လူတကာပေ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သည့် သဘောရှိသူတစ်ပါးဖြစ်လေသည်။

ဆန်ဒရင်ဟမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ခဲရစဉ်အချိန်က ခရစ္စမတ်ပွဲတော်သည်လည်း ယခုတိုင်ပြန်လည်သတိရလောက်အောင်မမေ့နိုင်သည့် ပွဲတပွဲ ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်သည် ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ခရစ်ယာန်ဘာသာ၏အခြေခံသဘောတရား အနိပ္ပယုံများကို ရှင်းလင်း ပြောပြတတ်လေသည်။

စာရေးဆရာကြီး ချားလ်စ် ဒစ်ဇင်းစ်၏ ကမ္ဘာကျော် “ခရစ္စမတ် ပုံပြင်” စာအုပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား ဖတ်ပြလေ့ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခလေးတွေအဖို့ကား ခရစ္စမတ် ပွဲတော်မှာ အစား
 အသောက်မျိုးစုံ အားရပါးရစားရခြင်း၊ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်
 တွေ ရရှိခြင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ဆောင်ပေးသူ ဝတ်ရုံအင်္ကျီ
 အနီ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် ဆန်တာ ကလော့စ်(Santa Claus)
 အဘိုးကြီးနှင့်တော့ရခြင်းတို့ကြောင့်အလွန်ပျော်စရာကောင်းသော
 ပွဲတော်တခုအဖြစ် ကောင်းစွာ မုတ်မိခဲ့ပါသတည်း။

+ + +

ရေတပ်ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း

(၄)

တိုင်းပြည်ကိုဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေဖြင့် ဘုရင်ကအုပ်
 ချုပ်ပြီး နိုင်ငံရေးတွင်ဘုရင်အနေနှင့်လုံးဝပါဝင်စွက်ဖက်ခြင်းမရှိ
 သော (Constitutional Monarchy) စနစ်ကား ပါလီမန်
 ဒီမိုကရေစီကဲ့သို့ပင် ဗြိတိသျှတို့က တည်ထောင်ခဲ့သော စနစ်တခုဖြစ်
 ပေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဗြိတိန်ပြည်၏ ဘုရင်အုပ်စိုးခြင်း စနစ်သည်
 သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာရှင်ဆန်ဆန် ပဗေသရာဇ် ဘုရင်စနစ်မျိုး
 မဟုတ်ဘဲ ဘုရင်ကို တမျိုးသားလုံး၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှု အားတံ
 အသားလက်ကွေ့အဖြစ် ထားရှိသည့်စနစ်မျိုးဖြစ်လေရာ ဤစနစ်
 မျိုး ဖန်တီးတည်ထောင်ခဲ့သူ ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့အား ချီးကျူးစရာ
 ပင်ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ဤစနစ်ကြောင့် (အများပြည်သူလူထုကမသိသည့်) ဖြစ်လာသော အကျိုးသက်ရောက်မှုတခုမှာ ဘုရင့်သားတော် (မင်းသား) တို့အား အလွန်အနေကြပ်အောင် အဖက်ဖက်က ချုပ်ကိုင်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗြိတိန်ပြည်၏ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်စနစ်အရ (မင်းသားများအပါအဝင်) ဘုရင်လုပ်သူသည် ပါတီနိုင်ငံရေးများတွင် လုံးဝပါဝင်ခြင်းမပြုရသေးသည့် ပါတီမရှိလျှင်တော်နှင့် အာဏာရနိုင်ငံရေးပါတီ၏ ကြိုးကိုင်ခြင်းကို ခံနေရပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်ကိုယ်သဘာဝအားဖြင့် အလွန် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလိုသောစိတ်ဓါတ်မျိုးရှိသူဖြစ်ရာ မင်းသားတယောက်အဖြစ်ကျွန်ုပ်တို့အားချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ထားသော စည်းကမ်းဥပဒေများကို မနှစ်မြို့ခဲ့ချေ။

သာမန်လူတို့ကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာပြုမူနေထိုင်ခွင့်မရှိခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့ပါပေသည်။

တနေ့ကျလျှင် ထီးနန်းချက်ရာ ဆက်ဆံရမည့်ဘုရင်လောင်းအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့နေခဲ့ရသော ဘဝ၏မလွတ်လပ်ပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ စတင်တွေ့ထိ သဘောပေါက်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို အနည်းငယ် ရှင်းပြလိုပေသည်။

၁၉၀၆-ခုနှစ် အာထူးထူးရွေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပချိန်က ဖြစ်လေသည်။

ဘိုးတော် ဇွေက်ဘုရင် နန်းတက်ချိန်တွင် လော့ဒ်ဆော့လ် စတယ်ချီ ခေါင်းဆောင်သော ကွန်ဆာပေးတစ် အစိုးရ အာဏာရနေသည့်အချိန် ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဘိုးဝါးစစ်ပွဲကြောင့် အခွန်အကောက်စတု တိုးမြှင့်ကောက်ခံနေခြင်းကို ပြည်သူလူထုက အကြီးအကျယ် မကျေနပ်သဖြင့် ဆူပူ ကန့်ကွက်နေကြလေသည်။

ထိုအခါအားတွင် တိုရီပါတီ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် မစ္စတာ ကိုမိတ်ဘဲလ်ဖိုးက တက်လာလေသည်။

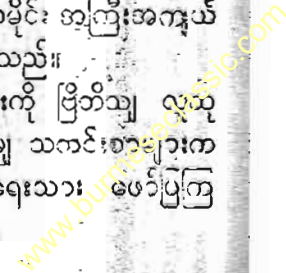
နောက်ဆုံး၌ လူထု၏ မကျေနပ်မှုကြောင့် မစ္စတာ ဘဲလ်ဖိုး၏ အစိုးရ နှုတ်ထွက်လိုက်ရပြီး ဘုရင်က လစ်ဘရယ်ပါတီ ခေါင်းဆောင် ဆာ ဟင်နရီကင်းဘဲလ်ဘင်နာမင်အား အစိုးရ အဖွဲ့ ဖွဲ့ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ဆာဟင်နရီ၏ လစ်ဘရယ်ပါတီ လက်ခံအုပ်စုတွင် နောင်တနေ့ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်လာမည့် လွိုင်ကျော့နှင့် ဝင်စတန်ချာချီကဲ့သို့ ထက်မြက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါရှိလေသည်။

မစ္စတာ ချာချီမှာ သူ၏ဖခင် ခေါင်းဆောင်ကော တိုရီပါတီကို မကျေနပ်သဖြင့် လစ်ဘရယ် ပါတီသို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

လစ်ဘရယ်ပါတီ ဝန်ကြီးချုပ်က အထူးထူးရွေးကောက်ပွဲကြီးကို ၁၉၀၆-ခုနှစ်ဆန်းတွင် ပြုလုပ်ရန် သတ်မှတ် ကျေညာလိုက်ပြီးနောက် ဗြိတိန်ပြည်၏ နိုင်ငံရေးသမိုင်း အကြီးအကျယ် ပါတီချင်း အင်အား ပြိုင်ပွဲကြီး ဖြစ်လာလေသည်။

အဆိုပါ အထူးထူးရွေးကောက်ပွဲကြီးကို ဗြိတိသျှ လူထု တရပ်လုံးက စိတ်ပါဝင်စားကြသည်နှင့်အမျှ သက်င်းစားများကလည်း အကြီးအကျယ် အသားပေး ရေးသား ဖော်ပြကြလေသည်။

တိုရီ (ကုန်ဆာပေးတစ်) ပါတီနှင့် လစ်ဘရယ်ပါတီ မည်သူက အနိုင်ရမည်နည်းဟူ၍လည်း လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားနေကြရာ ကျွန်ုပ်နှင့် သာတီတို့ ညီအစ်ကိုကလည်း နည်းပြဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်အား နိုင်ငံရေးအကြောင်း မေးခွန်းတွေ မေးစမ်းကြည့်ရာမှ ဗြိတိသျှ ရွေးကောက်ပွဲ အရှုံးအနိုင်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေမိကြလေသည်။

ရွေးကောက်ပွဲ စတင် ကျင်းပနေချိန်တွင် မဲဆန္ဒနယ် တခုမြီး တခု၏ အရှုံးအနိုင်စာရင်းများ သိရစပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဆာဟင်နရီ ကင်းဘဲလ်ဘင်နာမင်၏ လစ်ဘရယ်ပါတီ အနိုင်ရစေချင်သည့်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ညီတော် ဘာတီကမူ မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်မိုးခေါင်းဆောင်သောတိုရီဘက်ကဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်ကား ထုတ်ဖော် မပြောရကော့မူ တိုရီပါတီဘက်သို့သံယောဇဉ်ရှိသူဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ရွေးကောက်ပွဲပြီး၍ လစ်ဘရယ်ပါတီက အနိုင် ရသွားသောအခါ မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်သည်မည်သို့မှ စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းပုံမပြဘဲ ဗြိတိသျှ လူထုဆန္ဒအရ လစ်ဘရယ်ပါတီအနိုင်ရခြင်းမှာ တစ်စတခု ဝေတန်စရာမရှိကြောင်း မစ္စတာလျှိုက်ဂျော့ကဲ့သို့ အဟူသည့်သမားများ၏အယူအဆများကိုမူ နောက်ဆုံး၌ လူထုကလက်သင့်ခံမည်မထင်ကြောင်း မှတ်ချက်ချ ပြောဆိုခဲ့သေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုရွေးကောက်ပွဲ အချိန်က လစ်ဘရယ်ပါတီဘက် သံယောဇဉ်ရှိသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်လို မင်းသားတဦးအနေနှင့် ပါတီနိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှမည်သည့်ဘက်ကိုမှ စိတ်ပါဝင်စားရန် မဖြစ်နိုင်

ကြောင်း၊ အာဏာရပါတီ၏ချုပ်ကိုင်ခြင်းကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသော ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ၏မလွတ်လပ်မှုကို ထိုအချိန်က ၌ သဘောပေါက်ခဲ့ရပေသည်။

* * *

ကျွန်ုပ်တို့ ဖခင်ကြီး၏ ရည်မှန်းချက်ဆန္ဒတရား ဘာတီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရေတပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်း ရေးန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရေကြောင်းပညာ၏ အခြေခံမှာ သင်ချာဘာသာပင် ဖြစ်ရာ နည်းပြဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်၏ လက်အောက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ သင်ချာဘာသာ ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းခြင်းမရှိသည်ကို ဖခင်ကြီးက မကျေနပ်ပဲဖြင့် သင်ချာဘာသာ အထူး ကြံ့ခိုင် ပေးရန် မစ္စတာအေးဖစ် အမည်ရှိ သင်ချာဘာသာ ဆရာတဦးကို ငှားရမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုခေတ်က ရေတပ်မတော်သို့ ဗိုလ်လောင်းများအဖြစ် စတင် ဝင်ရောက်ရသည့်အသက်အရွယ်မှာ ၁၃-နှစ်ဖြစ်လေသည်။ ဝင်ခွင့် မရမှီ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲတခု ပြေဆိုရသေးသည် ဖြစ်ရာ ၁၉၀၇-ခု ပေပေါ်ဝါရီလတွင် စာမေးပွဲပြေရတော့မည့်အခါ ကျွန်ုပ်မှာ အောင်မြင်မည့် အလားအလာမရှိသေးသော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော်ဖခင်ကြီးက နည်းမြဲ ဆရာများအား ကျွန်ုပ်ရေတပ် စာမေးပွဲအောင်မြင်အောင် အထူးကြိုးစားသင်ပေးရန် တာဝန်

ပေးခဲ့လေသည်။ ရေတပ်သားတိုင်းအနေနှင့် လက်တင်ဘာသာ ဂရိဘာသာ စသော နိုင်ငံခြားဘာသာတွေတတ်ရန် မလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုဘာသာများသင်ရန် အဓိပ္ပါယ်မရှိဟု ဖခင်ကြီးက ယူဆခဲ့လေသည်။

နည်းပြဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်နှင့် ပါတ်သက်ရှ် စိတ်ပင်စား ဘွယ် အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကိုလည်း ပြန်ပြောင်း သတိရမိ ပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မင်းသားညီနောင်အား စာသင်ပေးရာမှ နည်းပြ ဆရာအဖြစ် မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်သည်လည်း စံအိမ်ထောင်၏ အဆောင်အယောင် ပကတိသန့်တွေကြားထဲ နေထိုင်ရသည့်ဖြစ်ရာ သူ့ အဖို့ လွတ်လပ်မှုမရှိဘဲ စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေပုံရလေသည်။

နက်တိုင်း နက်စာစားပြီးချိန်၌ မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်သည် ၁၅- မိနစ်ခန့် ပျောက်သွားတတ်လေရာ ကျွန်ုပ်က အသာလိုက်ကြည့် သောအခါ စံအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ပူစာကလေးပေါ် သို့သွား၍ ဆေးတန်ခဲရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို အားပါးတရ ဝေးကြည့်နေကြောင်း သိရပါတော့သည်။

တခါတွင် ကျွန်ုပ်က အာမျှမရှိသောရှုခင်းတွေကို တယောက် ထဲ ဝေးကြည့်နေရသည်မှာ ပျင်းစရာ မကောင်းပါလော့ဟု မေး ကြည့်ရာ မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်က....

“မင်းတို့က ငယ်သေးတော့ နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး.... ဆရာ့ အဘိတော့ အခုလိုတယောက်ထဲ ဒီနေရာမှာ လာနေရတာ လွတ် လပ်မှု အရသာထဲကဲ့....”

ဟု...ပြောခဲ့ဘူးလေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ‘မစ္စတာဟင်ဆယ်လ် ဆိုလိုချက် အဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာ နားမလည် ခဲ့လင့်ကစား....’ နောက်ပိုင်းကျတော့ “လွတ်လပ်မှုအရသာ....” ဟူသော စကားလုံး၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့် တန်ဖိုးကို ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်မိလေသည်။

အချိန်တန်ခသော်... ကျွန်ုပ်သည် ရေတပ်မတော် ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းဇာန်ရန် အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲဖြေဆိုရလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပြုတ်ကျ အင်စိုင်းယာ တဝမ်းလုံးမှ လက်ရွေး စင် လူငယ်ပေါင်း ၁၁၈-ခန့် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် ဖြေဆိုကြရပြီး အရွေးခံရမည့်သူက ၆၇ ဦးသာရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စာမေးပွဲ မကျပါစေနှင့်ဟုသာ ရင်တမမနှင့် ဆုခံတောင်းမိလေသည်။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်း မထွက်ခင်မီ ကျွန်ုပ်မှာ ချီးရိမ် ကြောင့်ကြနေမိခဲ့ပြီး နောက်ဘနေ ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ် စာမေး ပွဲကို ချောမောစွာ အောင်မြင်သဖြင့် ၁၉၀၇-ခု၊ မေလတွင် အော်စတရီးရှ် ရေတပ်မတော် ကောလိပ်ကျောင်းသို့ တက်ရောက် ရတော့မည့်အကြောင်း သတင်းကောင်း ပြောပြတော့မှပင် စိတ်အေးသွားပါတော့သည်။

အိန်ဒိုပင် ကျွန်ုပ်သည် အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ရေတပ် မတော် ကောလိပ်ကျောင်းသား ဗိုလ်လောင်းပေါက်စတုဦး ဖြစ် သွားလေသည်။

ထိုကျောင်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း အလွန်ဆီသာ ထင်ရှားသော ခြားနားချက်ကား စံအိမ်တော်တွင် မင်းသားအဖြစ် သီးသန့်နေခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိဘဲ အခြားဗိုလ်လောင်းများနှင့် ရောနှောနေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ရောနှောနေထိုင်ရုံမက နှစ်ခြင်းသမား ကျောင်းသားကြီးများ၏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းများကိုလည်း ခံခဲ့ရလေသည်။

တခါသော် ကျောင်းသားကြီးအချို့က...
“ဒွေကံမင်းသားကလေးရဲ့ ဆံပင်ကို အနီရောင် ဆိုးလိုက်ရရင် ကြည့်ကောင်းမှာဘဲဟေ့...”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မှင်နီများဖြင့် လောင်းချလိုက်သဖြင့် ဆံပင်သာမက ကျွန်ုပ်၏ ရှပ်အင်္ကျီဖြူများပင် နီရဲ ပေကျန်သွားကုန်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ညနေ တန်းစီရန် အချက်ပေး ခရာမှတ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် မှင်နီဘေ ပေလျက်နှင့် တန်းစီသွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ထိုညအတွ် တာဝန်အပျက်ခံပြီး ပေးသည့် အပြစ်ဒဏ်ကိုပါ ခံခဲ့ရလေသည်။

ဗိုလ်လောင်းကျောင်းသားကြီးများက ကျွန်ုပ်ကို အနိုင်ကျင့်သည့် နောက်တနည်း ရှိပါသေးသည်။

အင်္ဂလန်မြည် သမိုင်းတွင် ပထမမြောက် ချားလ်စ်ဘုရင်သည် ပြည်သူလူထုနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီးနောက် ခေါင်းဖြတ် ကွပ်မျက်ခံရခြင်းဖြင့် ဘဝဆုံးခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ရေတပ်ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းသားကြီး များကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းဖမ်း ချုပ်ချိစာသင်ခန်းပြုတင်တွင် ခေါင်းကိုထိုးဝင်စေပြီး ပြုတင်တခါ

ကို အပေါ်မှပိတ်ချလျက် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းဖြတ် ကွပ်မျက်သလောင် နောက်ပြောင် ကစားထတ်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား အဆိုပါ နောက်ပြောင် အနိုင်ကျင့်ခြင်းခံခဲ့ရရုံမှလွဲ၍ ရေတပ်မတော် ကောလိပ်ကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်နေရသော ဘဝမှာ အခြားဗိုလ်လောင်း ကျောင်းသားများ၏ ဘဝနှင့် မည်သို့မခြားနားခဲ့ချေ။

ရေတပ်ဗိုလ်လောင်း ကျောင်းသား ဖြစ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် အစစအရာရာကို ဝန် ကိုယ်ထမ်း ကိုယ် အား ကိုယ်ကိုးမှုများ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးလာရလေသည်။

ပုခင်ကဆိုလျှင် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပြီး ပုံပစ်ခဲ့ရုံနှင့် နောက်က လိုက်သိမ်းပြီး “ဖင့်ချ” လို အိမ်တော် အခွဲထမ်းမျိုး အဆင်သင့်ရှိသော်လည်း ယခုဗိုလ်လောင်းကျောင်းသားဘဝတွင် မည်သူမှ လုပ်ပေးမည် မဟုတ် သဖြင့် ကိုယ် ဟာကိုယ် တာဝန်ယူ ခေါက်သိမ်းရလေသည်။

ည အိပ်ယာဝင်ချိန်တွင်လည်း စံအိမ်တော်မှာလို နူးညံ့သော မွေ့ယာကြီးများနှင့် မအိပ်ရဘဲ အခြားကျောင်းသားများနည်းတူ သံကုတင်နှင့်ပင် အိပ်ရလေသည်။

ရေတပ်မတော် ကောလိပ်၏ ဦးစီးတပ်မှူးမှာ စကော့ လူမျိုး ကပ္ပတိန် အယ်လိတ်ဇန္ဒာဆင်ကလဲ ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ကပ္ပတိန် ဆင်ကလဲသည် အလွန် စည်းကမ်းကြီးသူတဦး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တတန်းထဲ “မာဗင်” အမည်ရှိသူ၏ သားတယောက်လည်း ဗိုလ်သင်တန်းတက်နေရာ၊ ကပ္ပတိန် ဆင်ကလဲသည် မာဗင်

အနေနှင့် ကျောင်းစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှုများကို မညာ မတာ ပြင်းထန်စွာ အရေးယူလေ့ ရှိပေသည်။

မာဗင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မကြာခဏ တိုင်ကြားခံရလောက် အောင် ဆော့တတ် ဆိုးတတ်သည့် သူငယ်တိုင်းဖြစ်လေသည်။

တခါသော်... ကပွတိန် ဆင်ကလဲသည် သူ၏ သားကို ဗိုလ်လောင်း ကျောင်းသားများ အားလုံးရှေ့တွင်ကြိမ် ဒဏ်ဖြင့် ချက်အပြစ်ပေးခဲ့ဘူးလေသည်။

ကျောင်းအုပ် တပ်မှူး တယောက် အနေနှင့် ကျောသား ရင်သားမခွဲခြားဘဲ စည် ကမ်းပျက်လျှင် အရေးယူသည့် သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျောင်းသားလူငယ်များအား ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်သည် အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန်အရေးယူခြင်းသည် တကယ်တမ်းအကျိုး ရှိမရှိ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သံသယဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကပွတိန်ဆင်ကလဲ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးနောက် သူ၏နေရာသို့ ကပွတိန် အသာခရုတ္တိယန်ဆိုသူက ကျောင်းအုပ် တပ်မှူးအဖြစ် ရောက်လာလေသည်။

သူကား ကပွတိန်ဆင်ကလဲ ကဲ့သို့ ခက်ထန်ပြီး “ကြမ်း” သူတိုင်း မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ရေတပ်တွင် သင်္ဘောတစ်စင်းထဲ အမှုထမ်းဘူးသူလည်းဖြစ်သည်။

အလွန်သဘောကောင်းသူဖြစ်ပြီး ရုံးခန်းရံခါ ကျောင်းအား သည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်ုပ်အား... သူ့ အိမ်သို့ လအာက်ရည် သောက် ပိတ်ပြီး ဖခင်ကြီးရေတပ်၌ အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံများကို ထုတ်ပြုလေ့ ရှိပေသည်။

ရေတပ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နေခဲ့ရသော ဘဝမှာ စစ်စည်းကမ်းများအတိုင်း ကြပ်တည်းစွာ နေရသဖြင့် မသက်သာလှပေ။

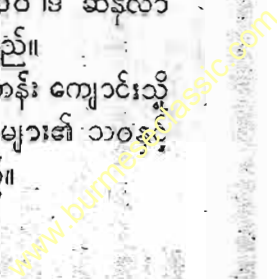
နက် ၆ နာရီထိုး၍ အချက်ပေးရာ မှတ်သံ ကြားလိုက်သည် နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချက်ချင်း အိပ်ယာမှထကြရသည်။ ထိုနောက် စောစောစီးစီး ချမ်းချမ်းနှင့်ပင် ရေခဲလိုအေးသော ရေဖြင့် ရေချိုးကြရလေသည်။

မြိတိသျှ ရေတပ်မတော်ကား အာဠာအလာအားဖြင့် အလွန် စည်းကမ်းကြီးပြီး ထိုသို့ စည်းကမ်းကြီးခြင်းကိုပင် ဂုဏ်ယူတတ်သော အဖွဲ့အစည်းတခုဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရေတပ်၏ ကြပ်တည်း ပြင်းထန်သည့် စည်းကမ်းများအတိုင်း လိုက်နာ နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

စည်းကမ်းကြီးခြင်းမှာ ကောင်းသော်လည်း ရေတပ်မတော်၏ အစဉ်အလာ အယူအဆသဘောထားများက ကျဉ်းမြောင်းပြီး တရားသေဝါဒ ဆန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့လို ၁၃- နှစ်သား အရွယ်က ရေတပ်မတော်၏ တရားသေ အယူအဆများ ရိုက်သွင်းခံခဲ့ရခြင်းဖြင့် အသက်ကြီးလာသောအခါ ရေတပ်သားများ၏ အတွေးအခေါ် သဘောထားများသည်လည်း ကျဉ်းမြောင်းပြီး တရားသေဝါဒ ဆန်လာအောင် ဖန်တီးပုံသွင်းပေးသလိုပင် ဖြစ်နေပေသည်။

တခါရှိသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရေတပ်ဗိုလ် သင်တန်း ကျောင်းသို့ ရောက်နေခြင်းကြောင့် သာမန် ကျောင်းသား များ၏ သာမန် တောဘဲ ခြားနားချက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အခြား ကျောင်းသားများအဖို့ ၁၃-နှစ်သား အရွယ်ထက်
 သက်မွေး ပမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းကို ရွေးချယ် သတ်မှတ်ခြင်းမရှိ
 သေးဘဲ ပညာကိုသာ သင်ကြားနေမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့
 အနေနှင့်ကား အဝခရီးတလျှောက် ရေတပ်အမှုထမ်းအဖြစ် ဆက်
 လက် စခန်းသွားရန် ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ပြီးသားလို ဖြစ်နေ ပေ
 သည်။

သင်ကြားရသည့် ဘာသာရပ်များ အနေနှင့်လည်း သာမန်
 စာသင်ကျောင်းများနှင့် သင်ရိုးညွှန်းတမ်းချင်းမတူချေ။

ရေတပ် ကောလိပ်ကျောင်း ဆိုသည့် အတိုင်း ရေ ကြောင်း
 ပညာနှင့် ဆက်စပ်သည့် ဘာသာ ရပ် များထိုသာ အဓိက ထား
 သင်ကြားရလေရာ ရွယ်တူ အခြားကျောင်းသားတွေက လက်ထက်
 ဘာသာကို သို့ ဘာသာရပ်များ သင်ကြားနေချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က
 သဘောကြီးချည်နည်းရွက်လှိုင်နည်း၊ အချက်ပြ ဆက်သွယ်နည်း၊
 ကွန်ပတ်ဖြင့် ခရီးလမ်းညွှန်ရှာနည်း၊ စသော ရေတပ်ဆားတို့ တတ်
 အပ်သော ပညာများနှင့် သိပ္ပံ ဘာသာရပ်များကိုသာ သင်ကြား
 ခဲ့ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝါသနာပါသော ပထဝီသမိုင်းနှင့် နိုင်ငံခြားဘာသာ
 များကိုမူ သင်ကြားရန် အချိန်ပေးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

နည်းပြဆရာမစုတစ်ယောက်ဆယ်လီသည် အိမ်မှာ စားဆင်ပေးယင်း
 ကျွန်ုပ်အနေနှင့်သာမန် ကျောင်းတကျောင်းတွင် အခြား ကျောင်း
 သားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရလျှင် နိုင်ပါမည်လောဟု သံသယ ရှိခဲ့
 ဘူး၏။ ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် မစုတစ် ဟင်ဆယ်လီက ကျွန်ုပ်သည်
 ပညာထူးချွန်သော လူ့ဘက်တယောက်ဖြစ်လာရန် မလွယ်လှစွာ
 အကဲဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ အကဲဖြတ်ခဲ့ခြင်းက မှန်ကန်လှကြောင်းကို ရေတပ်ကော
 လိပ်ကျောင်း ပထမနှစ်ဝက် စခမ်းမှ အပြီးတွင် လက်တွေ့ ထင်
 ရှားလာပါသည်။

အော်စဘွန် ရေတပ်ကောလိပ်ကျောင်း၏ အစဉ်အလာတစ်ခုမှာ
 နှစ်ဝက်စာမေးပွဲပြီး၍ ကျောင်းသားများ အိမ်အပြန်တွင် ချိတ်
 ပိတ်ထားသော စာအိတ်စာအိတ်ကို ယူဆောင်၍ မိဘများထံ ပေး
 အပ်ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစာအိတ်ထဲတွင်ကား စာမေးပွဲ၌ ရရှိသည့် အမှတ်စာရင်း
 နှင့် တကွ ကျောင်းအကြီးအကဲများ၏ မှတ်ချက်အစီရင်ခံစာများ
 ပါရှိလေသည်။

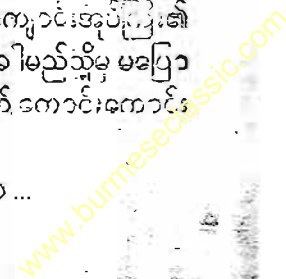
အိမ်ရောက်၍ ထိုစာအိတ်ကို မိဘများက ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော
 အခါ ကျွန်ုပ်မှာ အညံ့ ဆုံးအဆင့်အတန်း အနိုင်ဆုံးကျောင်းသား
 များနှင့် မကွာလှကြောင်း တွေ့ရပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ပထမအကြိမ်ကျောင်းအစီ
 ရင်ခံစာနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မှ အပြစ်တင်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ငါတ်မကျဘဲ ကျောင်းလို့ ပြန်သွားပြီး ကြိုး
 စားရပြန်လေသည်။

- တဖန် ဒုတိယနှစ်ဝက်ပြီး၍ ထူးစံအတိုင်း ကျောင်းအုပ်ကြီး၏
 အစီရင်ခံစာကို ဖခင်ကြီးထံ ယူသွားသော အခါ မည်သို့မှ မအပြာ
 သဖြင့် “သည်တခါတော့ စာမေးပွဲ အောင်မှတ် ကောင်းကောင်း
 ရပြီ” ဟု တွေးရင်း ဝမ်းသာနေမိပါသည်။

သို့ရာတွင် နောက်တနေ့တွင်မူ ဖခင်ကြီးက ...

“ဒေးဗစ် မင်းကို ပြောရမှာတော့ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ အစီရင်ခံစာထဲမှ မင်းက အတော်ညံ့တယ် ဆိုပါကလား ဟောဒီမှာ မင်းဟာမင်းဘဲ ဖတ်ကြည့်ပေးဘော့”

ဟုပြောပြောဆိုဆိုလှမ်းပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဖတ်ကြည့် လိုက်သောအခါ သင်္ချာဘာသာအတွင် အထူးညံ့ ဖျင်းကြောင်း မှတ်ချက်ရေးသားသည်ကို ချော့ရလေသည်။

ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား နောက်ထပ် မည်သို့မှ အပြစ် မတင်တော့ဘဲ အော်စကူနီမှ ဆရာထွေးကို ငှားရမ်းခေါ်ယူပြီး ကျွန်ုပ်အား သင်္ချာဘာသာ အထူးသင်ကြားပေးစေခဲ့လေသည်။

ဗဟိုယအကြိမ်မြောက် စာမေးပွဲပြီး၍ အိမ်ပြန်ရသောအခါ၌ ကား ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်စိမ်မိတ်ကျနေပြီး ဖခင်ကြီးက သူ၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ပြီး ဘာကားမှမပြောရသေးမှီကျွန်ုပ်က ချိုးပဲ့ချင်ချင်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအခါ ဖခင်ကြီးက ကြင်နာဖွယ်စွာ...

“ဒီမှာ ဒေးဗစ်* မင်းက ရေတပ်ဗိုလ်လောင်းအစိုး မဟုတ် သလို ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ ဒီတပေါက် ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ အစီရင်ခံစာအရ မင်းဟာ အတော် တိုးတက်လာတယ် ဆိုပါ ကလား၊ မင်းဒီလို တိုးတက်လာတာကို ဝမ်းသာပီတိတယ် သား ရယ်”

ဟု ချော့မော့ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် များစွာအားတက်ခြင်းမရှိသဘဲ ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

* ဒေးဗစ်မှာမိသားစုခေါ်သော နာမည် ဖြစ်သည်။

စနေနေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးဘိုးဇေ ၁-သျှီလင် ရကြ လေရာ ၎င်းမိုး ဘိုးဖြင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြေးပြီး မိုးပဲထရေ စာများ ဝယ်စားလေ့ရှိကြသည်။

၁-သျှီလင်မျှသော ပိုက်ဆံသည် ၁၉၀၇-ခုနှစ်က အတော် ပင် တန်ဘိုးရှိသည့်အလျောက် ၃-ပဲနီဘိုးမျှလောက် ဝယ်စားရုံနှင့် ကောင်းစွာ ဝင်နိုင်လေသည်။

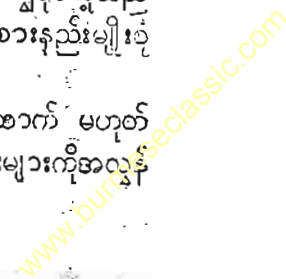
သို့တင် စနေနေ့လွန်မြောက်ပြီး အင်္ဂါ-ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သို့ရောက် သောအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်တို့တွင် မိုက်ဆံလုံးဝပြတ်သွားလေသည်။

တနေ့ကျွန်ုပ်သည် မိုးဘိုးပိုက်ဆံလုံးလုံးမရှိတော့ဘဲ ဗိုက်က လည်းအလွန်ဆာသဖြင့် ကျောင်းဆေးရုံသို့သွားပြီး နေမကောင်း ချင်ဖာန်ဆောင်ကာ အစားအစာတခုခု စားရအောင် ကြံစည် လေသည်။

သူနာပြုဆရာမကြီးကား အလွန်သဘောကောင်းသူ ဖြစ်လေ သည်။ ကျွန်ုပ်၏ဟန်ဆောင်မှုကိုချက်ချင်းရိပ်မိပြီး ကျွန်ုပ်ကလည်း ဆာလွန်းသဖြင့် ကြိမ်ကြံရာကြိမ်ကြောင်း ဖွင့်ဝန်ခံလိုက်သောအခါ ဆရာမကြီးက နောင်ကို ထိုသို့ မလုပ်ရန်ဆုံးမပြီးနောက် ကြက်ဥ ပေါင်မို့ ယိုများနှင့် လဘက်ရေ ကောင်းကောင်း ဖျော်တိုက် ရှာပါသည်။

ငွေတပ်ဗိုလ်လောင်းကျောင်းသားများအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့သည် စတင်လား၊ ဖောက်ကီ၊ ကရစ်ကက်စသော ကစားခုန်စားနည်းမျိုး ခဲ့ ကိုလည်း ကစားခဲ့ကြရပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အားကစားစက်၌ ထူးချွန်သူတယောက် မဟုတ် လင့်ကစား ကရစ်ကက်မှ လွဲ၍ အခြားကစားနည်းများကိုအလွန်

နှစ်သက်သဘောကျပြီး ကစားရလျှင် စိတ်ပျော်ရွှင်နေထိုင်လေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းလုံပိုင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့အဘို့ လုံးလုံးအနားရသည့် အချိန်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်ပြင်ပသို့ထွက်လည်ပတ်ခွင့်မရဘဲ ရေတပ် ကောလိပ်ခကျောင်းဝင်း အတွင်း၌သာ လမ်းလျှောက်သွားသာခွင့် ရလေသည်။

ကျောင်းဝင်း ပြင်ဘက်သို့ သွားလိုလျှင်မူ ရေတပ်အရာရှိ သို့မဟုတ်ပိတုများပါမှသာလျှင်သွားခွင့်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံးနှစ်သို့ရောက်သောအခါ ညီသော် "ဘာတီ" က ပထမနှစ် ဗိုလ်လောင်းကျောင်းသားအဖြစ်ရေတပ်ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။

ကျောင်း စည်းကမ်းအရ နှစ်ကြီး ကျောင်းသား များက ပထမနှစ် ကျောင်းသားငယ်များနှင့်အတူ ရောနှော သွားလာနေထိုင်ခွင့်မရှိလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်ညီရင်းနှင့်ပင် နီးနီးကပ်ကပ် မနေခဲရပေ။

တခါတရံသာလျှင် ကြိုတင် အချိန်းအချက် ပြုလုပ်၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ထွက်ပြီး တွေ့ဆုံ ကြရပေသည်။

ညီတော် ဘာတီသည်လည်း ကျောင်း ရောက်ခါစ လူသစ်တယောက်အနေနှင့် ထူးစံအတိုင်း ကျောင်းသား ကြီး များ၏ နောက်ပြောင် အနိုင်ကျင့်ခြင်းများကို ခံခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကတော့ အတော်လေးဝါရင့်နေပြီဖြစ်၍ ဘာတီအား တတ်သမျှမှတ်သမျှ သင်ကြားအကြံပေးသည်။

နှန်းစွန်ဘုရင်

ရေတပ်ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းမှာ ၄-နှစ်ကြာသည် ဖြစ်ရာ၊ နောက်ဆုံးအပြီးသတ် ၂-နှစ်ကိုဒတ်မောက်ရေတပ်စခန်း၌ သွားတက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ၁၉၀၉-ခုနှစ် မေလတွင် ဒတ်မောက်သို့ ပြောင်းသွားရလေသည်။

ဒတ်မောက်ရေတပ် လေ့ကျင့်ရေးစခန်းကား အော်စတန်နှင့် မတူဘဲပို၍ ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှလေသည်။ အနီရင့်ရောင် အဖွဲ့များဖြင့် ဆောက်စားသည့် ရေတပ်ကောလိပ် အဆောင်အဦကြီးကလည်း အလွန် ခန့်ငြားသပ်ယပ်လှပေသည်။

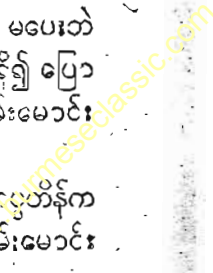
ဒတ်မောက်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ သင်တန်းများသည် ပို၍ခက်ခဲ အဆင့်အတန်းမြင့်လာလေသည်။

သို့သော် ဗိုလ်လောင်းများ အနေနှင့် အော်စတန်မှာတုန်းက ထက်စာလျှင် လွတ်လပ်ခွင့်အနည်းငယ်ပိုရလာလေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ အားလပ်ခွင့် ရသည့် အချိန်များတွင် ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒတ်မောက် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်သို့ နှံ့အောင် လျှောက်လည်လေ့ ရှိကြသည်။

သင်တန်းပြဆရာများနှင့်အရာရှိများကား ကျွန်ုပ်တို့ဗိုလ်လောင်းကျောင်းသားများအား အနည်းငယ်မျှ မျက်နှာသာ မပေးဘဲ တင်းကြပ်စွာ ဆက်ဆံအုပ်ချုပ်ကြရုံမက ချို့ယွင်းချက်ငို၍ ပြောစရာရှိလျှင်လည်း မညှာမတော့ ရက်ရက် စက်စက် ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သူ ဗိုလ်လောင်းကပ္ပတိန်က ဆိုလျှင် အဝတ်အစားလဲချိန် ကြာသည်ဆိုပြီး ဆူပူကြမ်းမောင်း

လျက်၊ ယုဒီယောဗျာဏ်၊ ချေခါးခင်းသို့ ရောက်သည် အထိ
စက္ကန့် ၃၀ နှင့်အပြီးလုပ်ရမည်ဟု နာမင်းကြော် ခိုင်းလေသည်။

စက္ကန့် ၃၀ ဆိုသော အချိန်မှာ နည်းလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့မှာ အချိန်မီစေရန် အကြမ်းပြေးရလွှားရသဖြင့် ခလပ်တိုက်
သူက တိုက်၊ လဲသူက လဲနှင့် အတော်ပင် ဗုဒ္ဓဘေဒကံခံရပါသည်။
အိုသော်ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကိစ္စမျိုးတွေနှင့် ဝတ်ဆင်၍ မကြေမနပ်
ကြောင်းမိဘများအား မသိကြားဝံ့စေချ။

ဒတ်မောက်ကျောင်းတွင် နေရပ်အကြောင်း အိမ်သို့ စာရေး
သည့်အခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗာစတီအရာရာ အချိန်တိုနှင့် အပြေး
အလွှား လုပ်ကြရကြောင်းကိုသာ မာမာ ထည့်စေရခဲလေသည်။

အိမ်ကြီးကတော့အားအထွက် အသေးအပွဲ ကိစ္စများကအား
စိုးရိမ်မိမိနတ်သုပီပီ ဝါသနာကြီး သွားတိုက်အိမ် အချိန် ရရဲ့
လား။ ဥတိုင် မနုရန်ထွားတိုက်ဘိမမေ့နဲ့ နေ့ခင်း အခါအရေး
ကြီးထွက် စေသဖြင့် မနုပြန်ရေးတတ်လေသည်။

မည့်ခွဲပင်ဖြစ်စေကျွန်ုပ်အနေနှင့် အော်စဘုန်းထက်ဒတ်မောက်
ရေတပ်တော်လှန်ရေးကို ပျံ့ပြန့် သဘော ကျွန်ုပ်တို့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက် စဉ်မှာပင် ဖြစ်ရာ၊
မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ ဆက်ဆံပေါင်းသင်း
ရမည့်အည်း သိတတ်လာအပြင်၊ ဒတ်မောက်ကျောင်း၌ နေစဉ်
တကယ်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အချို့နှင့် တွေ့ဆုံ
သိကျွမ်းခဲ့ရလေသည်။

၁၉၀၉ ခုနှစ်က ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့သော အပြစ်
တရပ်ကား၊ ရုရှပြည်၏ ဇာဘရင်နီကိုလပ်စ် ပြိတ်နီပြည်သို့ ဒွေးကံ

ဘရင်ကြီး၏ နေ့ညသည်တော်အဖြစ် တလည်အမတ် လာရောက်
ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဇာဘရင် နီကိုလပ်စ်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုနှစ်ကပထမဆုံး
အကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါနိက ဇာဘရင် လုပ်ကြံထုတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်မှုများ
ရှိနေသဖြင့် ပြိတ်နီနိုင်ငံသို့ ဦးရီးတော်ဇာဘရင် နီကိုလပ်စ်အလည်
လာသောအခါတွင်လည်း အစောင့်အရှောက် လုံခြုံရေး အစီ
အစဉ်များ အကြီးအကျယ် ပြုလုပ်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းစွာ
သတိပြုမိခဲ့ပေသည်။

ဇာဘရင် နီကိုလပ်စ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ထူးခြားသော အင်္ဂါ
ရုပ်ရိုးထုတိုဦးမဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ထင်မိခဲ့လေသည်။

ဇာဘရင်နီကိုလပ်စ်၏ လျှို့ဝှက်အတွက် အစွမ်းအားချွန်
များ အကြီးအကျယ် ပြုလုပ်ထားရပုံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်သည်
ရုရှမင်းသားတိုင်း မဟုတ်သည်ကိုပင် တွေးပြု ချီးမွမ်းခဲ့ပါ
သေးသည်။

၁၉၁၀ ခုနှစ် မေလတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘာတီတို့သည် နေ့စဉ်
ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ မာလဘရီး စံအိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်နေ
ကြလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဘီးတော်ဒွက်ဘရင်ကြီးသည် အမေရိကမှ
“ဘရန်ကိုက်တစ်စ်” ခေါ် လည်ချောင်းနာ ရောဂါ စွဲကပ်ပြီး
နာမကျန်းဖြစ်လေသည်။

ကျွမ်းကျင်သောဆရာတော်ကြီးများက ကြိုးစား ကုသပါ
သော်လည်း ရောဂါက မသက်သာဘဲ ပိုဆိုး လာလေရာ၊ ဆရာ

ဝန်ကြီးများကိုယ်တိုင်က ဘုရင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်စ၊ ပြုလာလေသည်။

လန်ဒန်မြို့ နန်းတော်အပြင်ဘက်နံရံများတွင်လည်း ဒွေကံဘုရင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို နာရီပိုင်း အလိုက် ပိုစတာစာရွက်ကြီးများဖြင့် ရေးပြီးကပ်ရသည့် အခြေအနေသို့ပင်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဘာတိညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးမှာရေတပ်စခန်းသို့ ပြန်ရန် အချိန်နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ ကျောင်းပြန်တက်ရန်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ထားကြလေသည်။

သို့ရာတွင်ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းသို့ပြန်ရမည့်နေ့မတိုင်မှီတရက်တွင် ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်၍...

“ကိုင်း...သားတို့... မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီမှာဘဲဆက်ပီးနေခွင့်ရဘို့ ကျောင်းကပွဲတိန်များကိုကြေးနန်းရိုက်လိုက်ပြီ... မင်းတို့ရဲ့ ဘိုးဘိုးဒွေကံဘုရင်ကြီးဟာ သိပ်ပီးနေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်...သူ့ အခြေအနေကြည့်ရတာ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်မယ် မထင်ဘူး...”

ဟု အခြေအနေအမှန်ကို ဖွင့်ပြောပြလေသည်။

*

*

ဝေလမင်းသားဖြစ်လာခြင်း။

(၅)

ဘိုးတော်သတ္တမမြောက် ဒွေကံဘုရင်ကြီးသည် ၁၉၁၀-ခုနှစ် မေလ ၆-ရက်နေ့ည သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် ကွယ်လွန်သွားရှာလေသည်။

ထိုနေ့မှန်းလွဲပိုင်းက ဘိုးတော်ပိုင် ပြိုင်မြင်းတကောင်သည် မြင်းပြိုင်ပွဲ၌အနိုင်ရရှိခဲ့ရာကျွန်ုပ်ဖခင်ကိုယ်တိုင်လိုသတင်းကိုသေခါနီးဆဲဆဲ ဒွေကံဘုရင်ကြီးထံဝင်ရောက် အစီအမံခံရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာအဖြစ်အပျက်တရပ်ပင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား နောက်တနေ့နံနက်စောစော ညီတော်ဘာတိက “ဟောဟိုမှာ ဘုရင့်အလံတော်ကြီးတိုင်ဝက် လွင့်ထုထားပါလား—”ဟု ဟစ်အော်ပြောဆို၍ အိပ်ယာမှ လှန်နှိုးတော့မှပင် ဘိုးတော်ဘုရင်ကြီးက ကုန်သွားရှာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သတ္တမမြောက်ဇွန်ဘုရင်ကြီးသည် ထီးနန်းကို ၉-နှစ်တာမျှ စိုးစံပြီးနောက် သက်တော် ၆၃-နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏နန်းသက်ကုန်ဆုံးခါနီးအချိန်၌ နိုင်ငံတကာရေးရာအခြေအနေများရှုပ်ထွေး တင်းမာလျက်ရှိရာ ထိုအကြောင်း ကိုလည်း ဘိုးတော်ဘုရင်ကြီးက ကောင်းစွာသိခဲ့လေသည်။

ဥဒရာပတိုက်တွင်ဆိုလျှင် ဂျာမနီပြည်သည် အင်အားကြီးမားသော လက်နက်နိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ် သြဇာလွှမ်းမိုးလိုသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပွားနေပြီဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဂျာမနီနိုင်ငံက ဒုက္ခပေးနိုင်သော အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် ဘိုးတော်ဇွန်ဘုရင်ကြီးက အင်အားမရှိသော မြင်သစ်မဟာမိတ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုထားခဲ့လေသည်။

ဗြိတိန်ပြည်တွင်း၌လည်း စီးပွားရေးနှင့်လူမှုရေး ပြဿနာများ နိုင်ငံရေးပေါ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေလေသည်။

မေလ ၇-ရက်နေ့နံနက်ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ကို အဝတ်အစားလဲနေကြခိုက် ဖင်ချီရောက်လာပြီး ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား တွေ့လို၍ ခေါ်ခိုင်းကြောင်း လာပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ချက်ချင်းပင် ထုလိုက်သွားရာ ဖခင်ကြီးသည် အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော မျက်နှာထားနှင့် ဘိုးတော် ဘုရင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းနည်းစွာနှင့်ပင် ဘုရင်အလံတော် တိုင်ဝက် လွှင့်ထူထားသည် ကိုမြင်၍ အကြောင်း သိခဲ့ကြရပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

အလံတော်အကြောင်း ပြောသံကြားလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဖခင်ကြီးသည်။

“ဟေ့...ဘာပြောတယ်...”

ဟု ထပ်မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဘုရင်အလံတော်ထိုင်ဝက် ထူထားကြောင်း ပြောသောအခါ ဖခင်ကြီးက...

“ဟာ...ဒါများတာပေါ့၊ တာဖြစ်လို့ အလံတက် လွှင့်ရမှာလဲ... ဘုရင်ကြီးဆုံးသွားပေမဲ့- ဘုရင်မရှိတော့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘုရင်သက်တော်ရှည်ပါစေ... (Long Live The King)”

ဟု ကျွန်ုပ်တို့ပြစ်တိကျတို့၏ ရှေးအစဉ်အလာကြေးကြော်သံကို ရှုတ်ဆိုလိုက်ကာ ချက်ချင်းပင် ဘုရင်အလံတော်ကို တိုးထိပ်ကို လွှင့်ထူစေရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တစ်ရံ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဇ် ကြီးထီးနန်းဘက် ၂၅-နှစ်တလေ့ကျက်လုံးလန်းနန်းဖြန့်ဖြူးစေသည့် ဘုရင်အလံတော်သည် တလူလူလွှင့်နေခဲ့ပါတော့သည်။

ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ဘွဲ့အမည်ဖြင့် ပြင်သစ် အင်ပိုင်ယာတစ်ခုလုံး၏ ဘုရင်ဂေရာဇ် ဖြစ်လာသူ ဖခင်ကြီး ချက်ချင်းပင် ပြဿနာပေါင်း အမြောက်အမြားကို ရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်။

အထူးသဖြင့် လစ်ဘရယ်ပါတီ အစိုးရက ပါလီမန် အထက်လွှတ်တော် (House of Lords) က ကိုင်တွယ်ထားသော ဗီတိုအာဏာကို ဖျက်ရန် ကြိုးစားတိုက်နေခြင်းကိစ္စ ပါလီမန် ဥပဒေကြမ်း တင်သွင်း အတည်ပြုလိုက်သောကိစ္စများမှာ ဘုရင်ဖြစ်သူဖခင်ကြီးအဘို့ အလွန် စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းသော ပြဿနာများပင်ဖြစ်လေသည်။

ပါလီမန် အထက်လွှတ်တော်တွင် အတိုက်အခံ တိုရီပါတီဝင် အမတ်ဦးရေက လူများစုဖြစ်နေရာ၊ ယခုပါလီမန် အက် ဥပဒေ သစ်ကြောင့် အောက်လွှတ်တော်မှ တင်သွင်း အတည် ပြုလိုက် သော ဥပဒေကြမ်းတစ်ခုကို ဗီ.တိုအာဏာဖြင့် ကန့်ကွက်ပယ်ဖျက် နိုင်ခွင့်မရှိတော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

အဆိုပါပါလီမန်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်သည် ကျွန်ုပ် ၏ဖခင်ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်လက်ထက်၌ တဖြည်းဖြည်းအရှိန် မြင့်မားပြင်းထန်လာမည့် လူမှုရေးပြောင်းလဲမှုကြီး၏ ရှေ့ပြေး လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၀၆-ခု အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲကြီး နောက်ပိုင်း မလဲ မသွေ ဖြစ်ပေါ်လာသော တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကို အင်အားပြု ကာ လစ်ဘရယ်ပါတီကတိုရီ(ကန့်သားပေးတစ်)တို့အား အပြတ် အသတ်တိုက်ရန် စိန်ခေါ်အားပြိုင်သည့် ခြေလှမ်း တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စ မှာ ဘိုးတော်ဒေဋ္ဌကဘုရင်ကြီး၏ ဈာပနကိစ္စပင်ဖြစ်၍ လောလော ဆယ်အားဖြင့် ဈာပနအခမ်းအနားအတွက် ပြင်ဆင်မှု များကို သာ အားလုံးက အာရုံစူးစိုက်ပြုလုပ်နေကြလေသည်။

ရေမြေရပ်ခြား တိုင်းတပါးမှဘုရင်များ၊ အစိုးရအဖွဲ့ ခေါင်း ဆောင်များ၊ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများ တက် ရောက် ရေး အတွက်အချိန်ရနေရာ၊ ဘိုးတော်၏ဈာပန အခမ်းအနားကို ကွယ် လွန်ပြီးရက်သတ္တ ၂-ပတ်ကြာအောင် ရွှေ ဆိုင်းခဲ့လေသည်။

ဒေဋ္ဌကဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းကို ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော် ပလ္လင်ခန်းမဆောင်၌ ထားရှိပြီး ကျောက်မျက်ရတနာများဖြင့် အတီပြီးသည့် သရဖူကြီးကိုလည်း ခေါင်းပေါ်တွင် တင်ထား လေသည်။

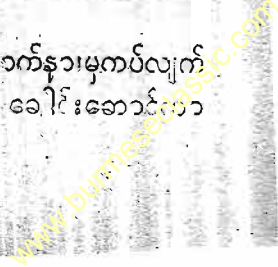
ဘုရင်ကိုယ်ရံစောင့်တပ်တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သော “ဂရင်နေဒီယာဂါတ်” စစ်တပ်အဖွဲ့မှ ထောင်စောင်မောင်းမောင်းစစ်သားကြီး ၄-ဦးက အလောင်း၏လေးဘက်လေးစာန်မှ စိုင်းရံ လျက် ကင်းစောင့်နေ ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အဖွားအယ်လိတ်ဇနွရာမိဖုယားကြီးကားပလ္လင် ခန်း မဆောင်မထွက်ခွါသည်မရှိဘဲ ပန်းခွေများအသစ်လဲခြင်း၊ နိုင်ငံ ခြားမညွှတ်သည့်များအားခေါ်လာပြခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေ ရှာပါတော့သည်။

နောက်၁၀-ရက်မျှကြာသောအခါ ဘုရင်ကြီး၏အလောင်းကို ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်မှ ဝက်စ်မင်စတာခန်းမဆောင်သို့ခွေ ပြီး အများပြည်သူလူထုအား ကြည့်ရှုခွင့်ပေးခဲ့ရာ ပရိသတ်သိန်းချီ၍ အထူးစည်ကားစွာ လာရောက်ကြည့်ရှုရင်း သွားလေသူ ဘုရင် ကြီးအားနောက်ဆုံးအကြိမ်ဂါရဝပြုခဲ့ကြလေသည်။

ဈာပနအခမ်းအနားကိုနှေရာသီ၏ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နွေဘနေဖြစ်သည့် ၁၉၁၀-ခု မေလ ၂၀-ရက်နေ့တွင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘိုးတော် ဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းအနောက်နားမှကပ်လျက် ကျွန်ုပ်ဖခင် (ပဉ္စမမြောက်ဂျော့ဘုရင်) ခေါင်းဆောင်ကာ

ဥပေပဒိုင်ငံများမှ ဘုရင်၉-ဦးတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါကြလေသည်။

ဖခင်ကြီးနောက်မှကပ်လျက် ဂျာမန်တိုင်ဇာဘုရင်ဝိလျံသည် မြတ်သျှဗိုလ်ချုပ်မှူး ယူနိုဗေးင်း ဝတ်ဆင်လျက် မြင်းဖြူကြီးကို စီးလာလေသည်။ ကိုင်ဇာဘုရင်၏နံဘေးတွင်ကားဘိုးတော်ဘုရင်ကြီး၏ညီတော် ကော့နော့မြို့စားကြီး လိုက်ပါလာ၏။

ထိုနောက်-စပိန်၊ ပိုတူဂယ်၊ ဒိန်းမတ်၊ ဂရိတ်၊ နော်ဝေး၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံများ၏ ဘုရင်များနှင့် ဘာလ်ဂေးရီးယား နိုင်ငံ၏ဇာဘုရင်တို့မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါကြသည်။

ဩစတြီးယားအင်ပိုင်ယာ၏ဘုရင်ဂျိုးဇက်၏ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ဆာဗီယာမြို့စားကြီး ဖါဒီနန်က အခမ်းအနားသို့တက်ရောက်ပြီး ရှေ့ပြည် ဇာဘုရင် နီကိုလပ်စ်၏ ကိုယ်စား သူ၏ညီတော်မြို့စားကြီး မိုက်ကယ်အယ်လိစ်ဇနွာရိဗစ်ချ်က လာလေသည်။

အိတလီပြည်ဘုရင်၏ကိုယ်စားလှယ်တော်အဖြစ်ကား အာဒိုစတာမြို့စားက လာရောက်ခဲ့လေသည်။

* * *

မကြာသေးမှီက ကျွန်ုပ်တို့သည် စုဆောင်း သိမ်းထားသော ဓါတ်စုံဟောင်းများကို ပြန်ကြည့်ရင်း ဘိုးတော် ဒေ့က်ဘုရင်ကြီး ဈာပနအခမ်းအနားနေ့က ဓါတ်ပုံတပုံကို သွားတွေ့မိ ပါသည်။

ပုံထဲတွင်အထက်တွင် ပေါ်ပြခဲ့သော ဥပေပတိုက်မှ ဘုရင် ၉-ဦးတို့ မြင်းကိုယ်စီ စီးနင်းလိုက်ပါကြပုံကို မြင်ရသောအခါ ရင်းဘုရင် ၉-ဦးအနက် အဆိုပါ အသုဘ အခမ်းအနား ပြီး၍ နောက်များမကြာမီပင် ထီးကျိုး စည်ပေါက် ဘုရင့် စည်းစိမ် ပျောက်သွားသူတွေ၊ ကွယ်လွန် မျက်စိ သွားသူတွေ အတော်များကြောင်း ပြန်လည်တွေ့မိခဲ့ပါသည်။

အဓိပ္ပါယ်ကား ဒေ့က်ဘုရင်ကြီး၏ ဈာပနအခမ်းအနားတွင် ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်ဘုရင်တွေ စုံလင်စွာ ဆုံခဲ့သလောက် ထိုအခမ်းအနားနောက်တွင် ဥပေပဒိုင်ငံများ၌ ဘုရင်စနစ် လျင်မြန်စွာ ပျက်သုဉ်းသွားတော့သည် ဟူ၍ပင် ဖြစ်သတည်း။

ဒိန်းမတ်ပြည် ဘုရင်ကြီး ဆိုလျှင် နောက် ၃-နှစ်အတွင်း ကွယ်လွန်သွားပြီး သူ၏ညီတော် ဟဲလင်ဘုရင်သည်လည်း လုပ်ကြံခံရ၍ကျဆုံးခဲ့၏။

ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ၏ ဘုရင်သည်လည်း မကြာမှီ နန်းကျကာ အင်္ဂလန်ပြည်၌ လာရောက်ခိုလှုံ နေခဲ့ရလေသည်။

၁၉၁၄-ခုနှစ်တွင်ကား ဆာဗီယာမြို့စားဖါဒီနန်နှင့်ဇနီးတို့သည် နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှုဖြင့် ဆာရာဂျေပိုတွင် အသတ်ခံခဲ့ရပြီး ထိုလုပ်ကြံမှုမှ ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်လာသော ပထမကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီးကြောင့် အင်ပိုင်ယာကြီး ၃-ခု ထိခိုက်ပျက်စီးကာ လူပေါင်း ၈-သိန်း ၅-သောင်းသေဆုံးလျက် ထိုစစ်ကြီး စတင်မီးစွမ်းခဲ့သူဂျာမနီပြည် ကိုင်ဇာဘုရင်သည်လည်း တံခိုးအာဏာအရှိန်အဝါ လုံးဝလျော့ချလေသည်။

သို့သော် အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များသည်မိခင်ကြီးနှင့်အတူ မြင်းရထားကြီးတစ်စင်းဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သူ ကျွန်ုပ်နှင့်ညီမတော် မေရီတို့အဘို့ အလွန်ဝေးသေးသော အနာဂတ်ကာလမှ ဖြစ်ရပ် များပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဘိုးတော် ဒွေကံဘုရင်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို အမြောက်တင်ယာဉ် တခုပေါ် တင်၍ စိန်ကျော့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိရာ တောင်ထိပ်သို့ ခြေလျှင် ပို့ဆောင်ကြသောအခါ ဘာတီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေတပ် ဗိုလ်လောင်း ယူနီဖောင်း ဝတ်ဆင်လျက် ဖခင်ကြီး၏ နောက်မှ လိုက်ပါချီတက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘိုးတော်ဒွေကံဘုရင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ မိဘများသည် မြိတ်နီနိုင်ငံ၏ ဘုရင်နှင့်မိဖုယား အလို အလျောက်ဖြစ်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် သိပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အဘိလတ်တေးလာပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ် လာသည့်အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အဘိရုတ်တရက် ရှင်း လင်းပြတ်သားစွာနားမလည်သေးပေ။

ဖခင်ကြီးက ဘုရင်ဖြစ်လာသည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က သူ၏သား အကြီးဆုံးအနေနှင့် အလိုအလျှောက် ထီးနန်းဆက်ခံရမည့်နန်းလျှာ ဖြစ်လာပေရာ၊ အကယ်၍သာ စောစောမသေပါက ကျွန်ုပ်သည် မြိတ်နီပြည်၏ဘုရင်မြတ်သျှအင်ပိုင်ယာကြီး၏ ဧကရာဇ်မင်းအဖြစ် သို့ တနေ့မုချရောက်ရမည့်အခြေအနေဖြစ် လာလေသည်။

ယင်းအခြေအနေကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အဘို့ ပထမဆုံးဖြစ်ပေါ် လာသော ပြောင်းလဲမှုတခုကား ကျွန်ုပ်သည်ကွန်းဝေလ် မြို့စား ရာထူးကိုအလိုအလျောက်ရလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကွန်းဝေလ် မြို့စားရာထူးမှာ၁၆-ရာစုနှစ်က စတင် ဖြစ် ပေါ်လာပြီး ဘုရင်၏သား အကြီးဆုံးအတွက် သီးခြားဝင်ငွေနှင့် အဆောင်အယောင်များ ရှိအောင် တီထွင်ဖန်တီး ပေးခဲ့သည့် အစဉ်အလာ ရာထူးနှင့်ဆိုင် ဖြစ်လေသည်။

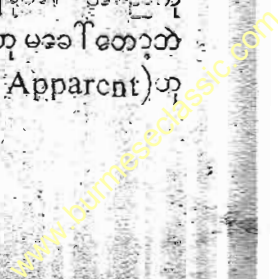
ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် ငွေကြေးဆီ၍ ဓနတပ်ဗိုလ်သင်တန်း၊ ကျောင်းတွင် တပါးတံကြိမ်မရှိဘိုး ၁-သျှီလင် ရနေခဲ့ရာမှ ယခုတော့ ပထမဆုံးအကြိမ်ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ ရရှိလာပြီ ဖြစ်လေ သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုအချိန်က မြို့စားအဖြစ် ဝင်ငွေ ရရှိခြင်းကို ထူးထူးထွေထွေကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ဖခင်မဉ္ဇမမြောက်ကျော့ဘုရင်ကြီးကား ကျွန်ုပ်သင်ကြားနေဆဲ ရေတပ်မညာကိုသာ ဆက်လက်သင်ကြားစေလိုသည့် ဆန္ဒရှိသဖြင့် စျာမုန အခမ်းအနားပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်အား ဒတ်မောက် ရေတပ်ကောလိပ်ကျောင်းသို့ပင် ပြန်လွှတ်ခဲ့လေသည်။

မိတ်ဆွေဗိုလ်လောင်း ကျောင်းသားများသည် ကျွန်ုပ်အား ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်က ထီးနန်း ဆက်ခံရမည့်ဘုရင်လောင်းဖြစ် လာခြင်းကိုစသော် အသိအမှတ်ပြု လေးစားလာကြောင်းသတိပြုမိ လာခဲ့လေသည်။

ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲ၌ ဆရာများကကျွန်ုပ်၏ စွယ်စုံကို ခေါ်ရာတွင်လည်း ယခင်ကလို ဒွေကံမင်းသာဟု မခေါ်တော့ဘဲ ကွန်းဝေလ်မြို့စား နန်းလျှာမင်းသား (Heir Apparent) ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်လာသည်။

ထိုနှစ်ကျွန်ုပ်တို့လက်ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ဝင်ဆာသို့ ပြန်ခေါ်ယူပြီးကျွန်ုပ်တို့၏ ၁၆-နှစ်မြေခက် မွေးနေ့အခမ်းအနားကို အိမ်ထောင်မိသားစုနှင့် အတူ ကျင်းပခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေ့တွင်ပင် ဖခင်ကြီးကကျွန်ုပ်အား “ဝေလမင်းသား” ခေါ် အိမ်ရှေ့ မင်းသားအဖြစ် ချီးမြှောက်ခန့်ထားခဲ့လေသည်။

နောက်တနေ့တွင် ကျွန်ုပ်အား ဝေလမင်းသားဘွဲ့ပေးခြင်းကို ဝင်ဆာရဲတိုက်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ကင်တာဘာရီ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးက ထုံးတမ်းစဉ်လာအခမ်းအနားဖြင့် တရားဝင် အတည်ပြု လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ဒတ်မောက်ရေတပ်ကျောင်းသို့ ပြန်မသွားမီဖခင်ကြီးက ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်သည်နိုင်ငံရေးအကြောင်းမဟုတ်သောရံသင့်သလေခံ ရှိရန် အချိန်တော်ပြု ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အင်ဂျင်နီယာ ပညာဆင်တန်း အချို့အစား အခြေခံနိုင်ငံရေး သိပ္ပံဘာသာကို သင်ကြားရမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောလေသည်။

နည်းပြဆရာမစွတာဟင်ဆယ်လီကလည်း ကျွန်ုပ်သည်သတင်း စာများကို ဂရုစိုက်ဖတ်ရှုလေ့လာသင့်ကြောင်း အကြံပေးဆဖြင့် “မောနင်းပိုစ်” နှင့် “ဝက်စ်မင်စ်တာဂေဇက်” သတင်းစာများကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ရပေသည်။

အဆိုပါသတင်းစာ ၂-စောင်ကိုဖတ်ခြင်းအားဖြင့်ကျွန်ုပ်သည် လစ်ဘရယ်ပါတီနှင့်ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီ ၂-ခုလုံး၏ အယူအဆ သဘောထားများကို လေ့လာသိရှိနိုင်ခဲ့ပေသည်။ သတင်းစာ ဖတ်ရင်း နိုင်ငံရေးပါတီတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို အကဲခတ်လေ့

လာကြည့်ရှုရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဘွယ် ကောင်းမွန်း သိလာခဲ့ လေသည်။

* * *

ဘိုးထော်ဘုရင်ကြီးကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်ပိုင်းတွင်ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု၏နေရေး၊ ထိုင်ရေး ဘဝ အခြေအနေသည် တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။

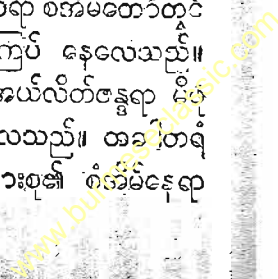
ကွယ်လွန်သူဘုရင်ကြီး ပိုင်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းများကို ဘတ်ကင် ဟမ် နန်းတော်မှ “မာလီဘရီး” စံအိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း လိုက်ပြီး နောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုက နန်းတော်သို့ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင် ကြရလေသည်။

၁၉၁၀-ခု နွေရာသီတွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာလ်မိုးရဲလ် ရဲစိုက်သို့သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြပြန်လေသည်။

ဆန်ဒရင်ဟမ်ရှိ “ယောက်ကျော့တိတ်ချီ” ခေါ် စံအိမ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုပင် ဆက်လက်အသုံးပြုခဲ့ ကြလေသည်။

ဖခင်ကြီးသည် ဘုရင်ဖြစ်လာပြီးနောက် တာဝန်ဝတ္တရားတွေ့ အထူးပိုမိုများပြားလာသည့်နှင့်အမျှ သူ၏အပါးရီအမှုထမ်းအရာ ထမ်းဦးရေကလည်းတိုးတက်များပြားလာလေရာ စံအိမ်တော်တွင် အခန်းနေရာမလုံမလောက်ဖြစ်အောင် ပြည့်ကြပ် နေလေသည်။

ဆန်ဒရင်ဟမ်မှစံအိမ်ကြီးကိုမူ ဖွားဘော်အယ်လိတ်ဇန္တရာ မိတ် ယားကြီးကိုပင် ဆက်လက်အသုံးပြု စေခဲ့လေသည်။ တခါတရံ မယ်တော်မေရီ မိဖုရားကြီးက ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု၏ စံအိမ်နေရာ

ကြိမ်တည်းလွန်းသဖြင့် စံအိမ်ကြီးတွင် ဖွားဖွားတယောက်ဆီ နေခြင်းထက် ကျွန်ုပ်တို့ပင် တက်နေရန် သင့်ကြောင်း အကြံပေးတတ်ရာ ဖခင်ကြီးကမူ အယ်လီဗီဇဘတ်စ် ဗိဇ္ဇာယား ကြီးအား ပြောင်းရွှေ့ဖယ်ခိုင်းရန် လုံးဝစိတ်မကူးခဲ့ချေ။

ထိုကြောင့် ဖွားဖွားမိဖုရားကြီးသည် ကွယ်လွန်သော ၁၉၂၅ ခုနှစ်အထိ ထိုစံအိမ်ကြီးမှာပင် တောက်လျှောက် နေခဲ့လေသည်။

* * *

ဒတ်မောက်ရေတပ်စခန်းပိုလ်သင်တန်းကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်နေခဲ့ရသော နောက်ဆုံးနှစ်မှာ အလွန်လျှင်မြန်စွာ အချိန်ကုန် သွားသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ပိုလ်သင်တန်းစနစ်တို့နှင့် အစဉ်အလာအရောက်ထလန် တိတ်သမုဒ္ဒရာသို့ စစ်သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ရန် လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုပင်လယ်ဆင်း လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွင် ပါဝင်ရန် နောက်ဆုံးနှစ်သင်တန်းဆင်းပွဲ၌ ချောမောစွာအောင်မြင်ရန် အားခံရည်မှန်းထားသူဖြစ်လေသည်။

ဆိုသော်လည်း ပျက်စီးမှုကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ပေါ်ရမည့်အဆင့်သို့ မရောက်မီ ဖခင်ကြီးထံမှ ရောက်လာသောစာတစောင်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဘဝအခြေအနေမှာတဖျိုးဖြစ်သွားရပြန်လေသည်။

ထိုစာတွင်ကား ကျွန်ုပ်လူတို့ ကျင်းပမည့်နန်းတက်ဘိသိက်ခံပွဲ၌ ကျွန်ုပ်သည်အရေးပါသောကဏ္ဍမှပါဝင်ရမည်ဖြစ်၍ ဝရတပိုလ်သင်တန်း၏ နောက်ဆုံးပင်လယ်တွင်းသွားရောက်လေ့ကျင့်ခန်းကို လိုက်ပါဆင်နွှဲရန်မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း ကျွန်ုပ်သည်လန်ဒန်မြို့သို့ အမြန်ပြန်လားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ပိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများ၊ အရာရှိများ၊ သင်တန်းဆရာများကို နှုတ်ဆက်စာပေး ဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသေးသည်။

ပင်လယ်ဆမုဒ္ဒရာတွင်းသို့ သင်းတော့ဖြင့်ထွက်ရန် အကြီးအကျယ်စိတ်ကူးထားသော ကျွန်ုပ်၏ မျှော်မှန်းချက်ကို ကကြော့က ပြုခဲ့ဖူးကိစ္စအား ပစ်လိုက်သည်ဟု ဆိုရမလို့ ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုအခါက အတွင်း ကုန်းဝေါလ်မြို့စား အနေနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ပကမဆုံးနိုင်ငံတော်အခမ်းအနားတစ်ခု၌ တက်ရောက်ပါဝင်ရန် အကြောင်းဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။

ဒတ်မောက်တပ်ရုံရာကုန်းဝေါလ်ဗန်၏ ရှေးဟောင်းအစဉ်အလာအရ ဒတ်မောက်မြစ်၏ရေကို အသုံးပြုပိုင်ဆိုင်ခွင့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ငွေသားဖြင့် ပြီးသည့်လှေးလှိုင်တက်ဘုရားဆီသို့ ဇေလျော်တက်သည် လန်ဒန်မြို့ မြို့စားများ၏ရုံး၌ အဟန်ကြာကပင် ရောက်ရှိနေခဲ့ပေသည်။

ထိုကြောင့် ယခုကျွန်ုပ်က ကုန်းဝေါလ်မြို့စားအနေနှင့် ငွေလျော်တက်ကို မြို့သူမြို့သားများက တရားဝင်ပြန်လည်ပေးအပ်သည့်ပုံတစ်ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ဆင်နွှဲခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယရီ မှတ်တမ်းတွင် ရင်းအခမ်းအနား အကြောင်းကို အမှတ်တရ ရေးသားခဲ့လေသည်။

၁၉၁၁-ခုခမလ ၂၉-ရက်နေ့တွင်အဆိုပါ အခမ်းအနားကျင်းပ ခဲ့ရာ ပထမဆုံးအကြိမ်နိုင်ငံတော်အခမ်းအနားတရပ်တက်ရောက် ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ချောမောစွာ ပြီး မြောက်သွားလေသည်။

ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့အားစစ်ဆေးခြင်း၊ မြို့တော်ဝန်နှင့်တကွမြို့မိမြို့ဘ များအားနှုတ်ဆက်ခြင်းတို့ကိုပြုလုပ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က မိန့်ခွန်း စကားအနည်းငယ်ပြောကြား၍ ဝေလျှော်တက်ကြီးမြို့တော်ဝန်လက် သို့ ပေးအပ်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုနောက်ကျွန်ုပ်သည် လန်ဒန်မြို့သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ရ လေသည်။

ဒီဇင်ဘာလတွင်ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအားလုံးသည်ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြရလေသည်။

ဤနေရာတွင်သက်တမ်းရှည်တော်အကြောင်း အနည်းငယ် ပေါ်ပြလိုပေသည်။

နန်းတော်ကြီးမှာ အလွန်ကြီးကျယ်သော ရောမအဆောက် အဦးကြီးဖြစ်၍ အခန်းတွေ၊ စင်္ကြန်တွေကလည်း များလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အခန်းရှိရာ ၄-ထပ်မှ မိခင်မေရီမိဖုယားကြီး၏အခန်းသို့ ရောက်အောင်ပင် အတော်ခြေညောင်းအောင် လျှောက်ရလေ သည်။

နန်းတော်တခုလုံးတွင်လည်း ထူးဆန်းဘောအနံ့တခု ရရှိ ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့ပေသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသောဘတ်ကင် ဟမ် နန်းတော်ကြီးတွင်နေခဲ့ရသည့်အချိန်ကာလအတွင်း ကျွန်ုပ် သည် လုံးဝလျှော်ပိုက်ခြင်း၊ သဒ္ဓါခြင်းမရှိခဲ့ပါ...ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်လန်ဒန်မြို့သို့ရောက်ပြီး နောက်တနေ့နံနက်တွင် ဖခင် ကြီးကခေါ်၍ အခြေအနေအရကျွန်ုပ်သည်ရေတပ်ဗိုလ်သင်တန်း ကျောင်းတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ရသည့်ဘဝကိုအဆုံးသတ်ရတော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထို့ပြင်ကျွန်ုပ်သည်လာလတ် သော နိုင်ငံတော်အခမ်းအနား များတွင်ပါဝင်ရန် အရွယ်ရောက်ပြီ ဖြစ်၍ လူအများကလည်း ကျွန်ုပ်ကိုအကဲခတ်ကြည့်နေကြမည်ဖြစ်ရာ အိမ်ရှေ့စံဝေလမင်း သားဟူသော ဂုဏ်ဒြပ်နှင့်လျော်ညီစွာ စံနမူနာယူသောကဲအောင် အနေအထိုင်၊ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုများကို သတိကြီးစွာ သွားရ မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရိုသေသင့်သောသူကို ရိုသေခြင်း၊ စားသုံးမှုကို လေးစားခြင်း၊ လူတကာအပေါ် ကြင်နာညွှာကားခြင်း စသော အရည်အချင်းများရှိရန် အထူးလိုအပ်ကြောင်းကိုပါ ဝတ်စား ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

နွေဦးရာသီသို့ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ယခင်က အစဉ်အလာအတိုင်းဝင်ဆာသို့ သွားရောက် နေထိုင်ကြ ပြန်သည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ် အဘို့ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့် အကြောင်း တရပ်ကတော့ ရေတပ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ

မိတ်ဆွေဗိုလ်လောင်းများသည် ရေတပ်ဖျက်သင်းတော “ကုန်း
ဝေါလ်”နှင့် ပင်လယ်ပြင်လေ ကျင့်ခင်းထွက်သွားကြပြီ၊ ကျွန်ုပ်
မှာ မလိုက်ပါနိုင်စေဘဲ နေရင်ခြင်၊ ကြောင်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

သို့သော် ဖခင်ကြီးကကျွန်ုပ်အား မကြာမှီ ရေတပ်မတော်
ကျောပေးဆင်းဗိုလ်လောင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည့် တံဆိပ်
အမှတ်အသားတခုပေးမည်ဟု ဂတိပေးနှစ်သိမိခဲ့လေသည်။

ထိုနှစ်ကျွန်ုပ်ရောက်သောအခါ ဖခင်ပဉ္စမမြောက်ကျော့ဘုရင်၏
နန်းတက်တံဆိပ်ကိစ္စအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများအဆင်သင့်ဖြစ်
နေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့စံဝေလမင်းသားအဖြစ် ကျွန်ုပ်သည်အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ
(Peer) ခေါ် မြို့စားနယ်စားအားလုံးထက် စာဆင်အတန်းမြင့်
ပြီး မြို့စားနယ်စားများဝတ်သည့်ဝတ်ရုံများဝတ်ရမည် ဖြစ်ပေ
သည့်သို့သော်ကျွန်ုပ်မှာထိုအချိန်ကတရားစင် အရွယ်ရောက်ခြင်း
မရှိသေးသဖြင့် အဆိုပါ အစဉ်အလာအတိုင်း မလုပ်တော့ဘဲ
ဖခင်ကြီးက အင်္ဂလန်ပြည် သမိုင်းတွင် ရှေး အကျဆုံးဆွဲထူးဟု
ဖြစ်သော (Order of the Garter) ဘွဲ့ ချီးမြှင့် ပေးခဲ့လေ
သည်။

ထိုဘွဲ့ပေးအပ်သည့် အခမ်းအနား စင်ဆာရဲတိုက်၌ပင်ပြုလုပ်
ခဲ့ပြီးကျွန်ုပ်သည် ငွေရောင်စတံ၊ ဘိနပ်အဖြူ၊ ခြေအိတ်အဖြူ
ထို့ဝတ်ဆင်လျက် အနီရောင်ကတ္တီပါဝါးအိမ်ပြင် ဝါးရှည်ကိုပါ
လွယ်ခဲ့ရလေသည်။

ဖခင်ကြီး၏ ဘိသိက်ပွဲကို ၁၉၁၁ခု ကျွန်ုပ် ၂၂-ရက်နေ့
တွင်ဝက်စ်မင်စီတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ
ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ဘိသိက်ပွဲအခမ်းအနား၌ ထူးတမ်းစဉ်လာအရ ကျွန်ုပ်သည်
ဖခင်ကျော့ဘုရင်၏ ခြေရင်း၌ခူးထောက်ကာ အိမ်ရှေ့စံ ဝေလ
မင်းသားအဖြစ် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုခဲ့ရပါသေးသည်။

ဘိသိက်ပွဲကား နိုင်ငံခြားမှ မင်းစိုးရာဇာသံဘမန်များ ကိုယ်
စားလွယ်တော်များဖြင့် အထူးသိုက်မြိုက် စည်ကားလှပေသည်။

ဂျူလိုင်လတွင် မိခင်နှင့်ဖခင် တို့က အိုင်ယာလန်၊ စကော့
တလန်နှင့် ဝေလနယ်များသို့ စိုင်းခမ်းလှည့်လည်ကြရာ၊ ကျွန်ုပ်
နှင့်ညီတော် ဘဒ္ဒတိတို့လည်း လိုက်ပါသွားကြရလေသည်။

ဝေလနယ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ဝေလမင်းသား
အဖြစ်စာရူးဝင်ချီးမြှောက်အပ်နှင်းသည့်အခမ်းအနားကို ကျင်းပ
ခဲ့စေသည်။

ရှေး ထူးတမ်းစဉ်လာအရ ဝေလမင်းသားအဖြစ် အဆောင်
အယောင်အခမ်းအနားနှင့် အပီနိုင်းခြင်းကု မပြုလုပ်ဘဲနေသည်
မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် ဝေလမင်းသား ဖြစ်ရမည့် ခေတ်ကျမှ ဝေလအမျိုး
သားတဦးဖြစ်သူ ပါလီမန်အမတ် နိုင်ငံရေးအယူသီးသမား မစ္စ
တာ ဒေးဗစ်လျှိုက်ကျော့က ရှေးထူးတမ်းစဉ်လာအခမ်းအနား
များဖြင့်ရှေးမှပျက် အင်နှင့်လျှင် ဝေလနယ်သူနယ်သားများ
အနေနှင့် အလွန်တဝိမာန်တက်ကြွပြီး ဝမ်းမြောက်ကြွယ်ဝမှု
မည်ဟု အကြံပေးခဲ့လေသည်။

အံ့ဩတယ်ကောင်းသည်ကား မစ္စတာ ဒေးဗစ်လျှို က်ဂျော့
သည်မကြီးသေးမီက အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားများ သာ စဉ် မြေး
ဆက် အမေ့အနုစိရကာ သာမန်လူတို့ ထက်ပို၍ အခွင့်အရေး
အဆောင်အယောင်တွေဆက်လက်ယူခြင်းစနစ်ကို အကြီးအကျယ်
ဝေဟန်တိုက်ခိုက်သည့် မိန့်ခွန်းတရပ် ပြောခဲ့ပြီးမှယခုတော့ သူ
ပုတ်ခတ်ခဲ့သည့် ပဒေသရာဇ်စနစ် အဆောင်အယောင် အခမ်း
အနားတခုကို ပြုလုပ်ရန် အကြံပေးခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မစ္စတာ လျှို က်ဂျော့၏ အကြံပေးချက်ကို
ဖခင်ကြီးက သဘောတူပြီး၊ ကျွန်ုပ်အား ရှေးထူးတမ်း စဉ်လာ
များအတိုင်း ဝေလမင်းသား အဆောင်အယောင် အပ်နှင်းရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

အခမ်းအနား၌ ကျွန်ုပ်က နယ်သူနယ်သားများ သဘောကျ
စေရန်ဝေလပြည်နယ်တာသားဖြင့် စကားအနည်းငယ် ပြောလျှင်
ကောင်းမည်ဟုဆိုကာ မစ္စတာလျှို က်ဂျော့သည် ဝေလတာသား
စကားလုံးအချို့ ကိုသင်ပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာလျှို က်ဂျော့မှာ အသက်ချင်း ကွာခြားရုံ
မကနိုင်ငံရေး အမြင်၊ အယူအဆ ချင်းလည်း လုံးဝ မတူခဲ့လင့်
တစား။ ထိုအချိန်မှစ၍ နောက်ဆုံး သူ့ကွယ်လွန်သွားသည် အထိ
အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဝေလပြည်နယ်ကေနာဗွန်ရဲတိုက်၌ကျင်းပသောအဆိုပါအခမ်း
အနားသို့ ပရိသတ်ပေါင်း တသောင်းကျော် စည်ကားသိုက်မြိုက်
စွာ တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေကို သံနေသံထားဖြင့် ကြေးကြော်
ခဲ့သူကတော့ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဖြစ်နေသူ မစ္စတာ ဝန်စတန်
ချာချီပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ဝေလမင်းသားအဖြစ် ရှေး အစဉ်အလာ အရ
အဖြူရောင်မြင်းစီးဘောင်းဘီကြပ်၊ ခရမ်းဆောင် ကတ္တီပီဝတ်ရုံ
အင်္ကျီကြီးများ ဝတ်ဆင်ပြီး အခမ်းအနားသို့ တက်ရသည် မှာ
လည်း အသွန်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

ထိုအဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ရင်း ကိုယ် ကိုယ်ကို ရယ်စရာ
ကောင်းသည်ဟုထင်မိသည့်ပြင်၊ ရေတပ်ဗိုလ် သင်တန်းကျောင်း
မှ သူငယ်ချင်းဗိုလ်လောင်းတွေသာ မြင်သွားရလျှင် ကျွန်ုပ်အား
မည်သို့ ပြောကြမည်နည်းဟူ၍လည်း တွေးမိခဲ့ပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဝေလမင်းသား အဖြစ် အဆောင်အယောင်
အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ရ၍ စိတ်ကျဉ်းကြင်နေသည်ကို ရိပ်ပိ
သူမိခင်ကြီးကမူ...

“ဒီလိုပေါ့သားရယ် မင်းသားတယောက်အနေနဲ့ သားက
ဒီလိုဘဲအဆောင်အယောင် အဝတ်အစားတွေ မလွဲမရှောင်သာ
ဘဲဝတ် မယ်၊ အခမ်းအနားတွေ ဝတ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသူငယ်
ချင်းတွေကလဲ နားလည်ကြပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ဟု ပြောဆိုနှစ်သိမ့်ခဲ့ပါသည်။
အခမ်းအနားကား ချောမောစွာ ပြီးဆုံး သွား လေသည်။
သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခမ်း အနားတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသော

အတွေ့အကြုံကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်သည် ဆန်းစစ်ကြည့်ရာ ဆွင်အသိဉာဏ်တခုသိမြင်လာလေသည်။

ထိုအသိဉာဏ်ကား ကျွန်ုပ်အား မည်သို့ပင် မင်းညီမင်းသား အဆောင်အယောင် ဆင်ယင်ထုံးစံမျှတေ့ လွှမ်းမိုး နေစေကာမူ ကျွန်ုပ်၏ မူရင်းစိတ်သဘောမှာ ယင်း အဆောင်အယောင်များ သာမန်လူများနှင့်မတူသလို ဆက်ဆံဆောင်ရွက်မှုများကို လုံးဝ နှစ်ခြိုက်သာယာခြင်း မရှိဟူသော အသိပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆန်ဒရင်ဟမ်မှ ကျေးလက်ဒေသနေ သက်တူရွယ်တူ လူငယ် များ ရေတပ်ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ ဗိုလ်လောင်း ကျောင်းသား များနှင့် ဆက်ဆံ ပေါင်းဆင်းခဲ့ရခြင်း၏ အကျိုး သက်ရောက်မှု တခုမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က သက်တူရွယ်တူ သူများ အရပ်သား လူငယ်ကလေးများကဲ့သို့ နေထိုင်လိုသည့်စိတ်များ ပြင်ထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်သည်။

ရှင်းရှင်းဆီချလျှင် ထိုအချိန်တစ်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မင်းခမ်းမင်းနား အဆောင်အယောင်များကို မလိုလားအပ်သော မကသန် အဖြစ် စက်ဆုတ်သည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့မိသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲမှ မကြေမလည် ဖြစ်နေခြင်းကို ချိတ်စားမိသူကတော့ ဖခင် ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အား စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် အစီအစဉ် တခုခု

လုပ်မှ သင့်တော်မည်ဟု သဘောပေါက်မိဟန်ဖြင့် ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုရေတပ် စစ်သင်တန်းစာရင်းဖြင့် ပင်လယ် ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ပေးတော့သည်။

ကျောင်းနေဘက်သို့ဝယ်ချင်းတွေ့ကကျောင်းဆင်း ဗိုလ်လောင်း များအဖြစ်ရေတပ်စတော် စစ်သင်တန်းဖြင့်ပင်လယ်သို့ လေ့ကျင့်ခန်းတက်ကြသည်ကိုကျွန်ုပ် အနေနှင့်အားကျနေကြောင်းကိုရိပ်မိ၍လည်း ယင်းအစီအစဉ်ကိုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

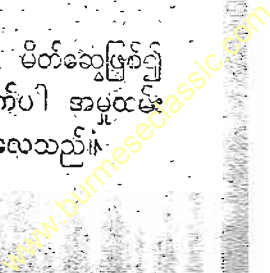
ဖခင်ကြီးသည်စိတ်ပါ ဝင်စားစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်ခရီးထွက်ရမည့် သင်တန်းတိုပင် သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

သူရွေးချယ်သောသင်တန်းမှာ သူ၏မိတ်ဆွေဟောင်းတဦးဖြစ်သူ ကပ္ပတန် ဟင်ဒရီကင်းဘဲလ် ဦးစီးသည့် “ဟင်ဒရီတန်” အမည်ရှိ စစ်သင်တန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းဆင်း ဗိုလ်လောင်း တဦးအဖြစ် အဆိုပါ စစ်သင်တန်းသို့လိုက်ပါ အမှုထမ်းရမည်ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် ဩဂုတ်လဆန်းမှာနေသည့်ကျွန်ုပ်သည် “ဟင်ဒရီတန်” စစ်သင်တန်းပေါ်တွင် ၃-လကြာမျှအမှုထမ်းရန်စတင်ထွက်ခွာခဲ့ရလေသည်။

သင်းဘောမဒလိန်မှူး လုပ်သူက ဖခင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ “ဟင်ဒရီတန်” စစ်သင်တန်းဖြင့် လိုက်ပါ အမှုထမ်းရမည့်အရေးကိုတေးပြီး ဝမ်းမြောက်အားတက်မိလေသည်။

သို့ရာတွင် များမကြာမီကပုတိန်ကင်းဘဲလ်မှာကျွန်ုပ် ပျော်လင့်
သလိုမဟုတ်ဘဲ အထင်နှင့်အမြင်ကွဲခြား နေကြောင်း လက်တွေ့
သိရပါတော့သည်။

ကျောင်းဆင်းဗိုလ်လောင်းအဆင့်သာရှိသူကျွန်ုပ်မှာ သင်္ဘော
ပေါ်တွင်မိမိထက်ရာထူးကြီးပြီး သြဇာအမိန့်ပေးနိုင်သောအရာရှိ
အတော်များများ၏လက်အောက်သို့ရောက်နေလေသည်။

ယင်းသို့မိမိထက်ရာထူးကြီးသူ အရာရှိပေါင်းစုံ ကျွန်ုပ်အပေါ်
ပေးသမျှအမိန့်ညွှန်ကြားချက်များကိုနာခံဆောင်ရွက် ရသည့်ပြင်
ကပုတိန်ကင်းဘဲလ်ကိုယ်တိုင်ကလည်းကျွန်ုပ်အား ပင်ပမ်းကြီးစွာ
လုပ်ရသောအလုပ်တွေချည့်ဖိခိုင်းခဲ့လေသည်။

စစ်သင်းဘောနှင့်လိုက်ပါရသည့်မှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်း
မည်ဟု ပျော်လင့်မိခဲ့သူကျွန်ုပ်မှာ ယခုတော့ တကယ် ပင်ပမ်း
လှကြောင်းလက်တွေ့နောက်မှ သိရသည်ကား ကပုတိန်ကင်းဘဲလ်
သည် သာမန်ရိုးရိုး ရေထပ်သားများ သုံးနှစ်မျှ လေ့လာသင်
ကြားရသည့် စစ်သင်းဘောနှင့် ပတ်သက်သော အတတ်ပညာ
ဟူသမျှကို သုံးလနှင့် အပြီးတတ်အောင် ဖိခိုင်းရင်း ဇေလ့သာစ
ခဲ့သည်ဟု သိရပေသည်။

လက်တွေ့အားဖြင့်သုံးလအတွင်းပညာစုံအောင်တော့မတတ်ခဲ့
သော်လည်း “ဟင်ဒူစတန်” စစ်သင်းဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါအမှု
ထမ်းခဲ့ရသောအချိန်ကာလမှာအလုပ်မင်ပမ်းသည့်ထဲမှပင် ကျွန်ုပ်
အဘို့ အလွန်ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ဘွယ် ကောင်းသော အချိန်ကာလ
ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာအသက်၁၈နှစ်မပြည့်သေးသဖြင့် ရေတပ်မတော်
စည်းကမ်းများအရဆေးလိပ်နှင့်အိရက်သောက်ခွင့်မရလင့်ကစား
“ဂက်စီနီက” ခေါ် အထူးညှပ်လုပ်သည့်အများ၌ ကျွန်ုပ်သည်
“ပို့ဝိုင်” အရက်တစ်ခွက်နှင့် စီးကရက်အနည်းငယ်သောက်ခွင့်ရခဲ့
ပေသည်။

နန်းလျှာအိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ်မဟုတ်ဘဲသာမန်အရပ်သား
ရေအစီဗိုလ်လောင်းကလေးတဦးအဖြစ် စစ်သင်းဘောပေါ်တွင်
တောဝန် ထမ်းဆောင်ရခြင်း သည်ပင်လျှင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်
ဘွယ်ရာကောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ဝယ်ထင်မိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် “ဟင်ဒူစတန်” စစ်သင်းဘော အိုင်ယာလန်ပြည်သို့
ထွက်ခွာရန်ခရီးစဉ်ရှိနေခိုက် ဖခင်ကြီးကဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ အမြန်
ပြန်လာရန် ရုတ်တရက် ခေါ်ယူလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည်
သင်းဘောမှ ပြန်ဆင်းရမည်ကိုပင် ဝမ်းနည်းမိခဲ့ပါသေးသည်။

ဖခင်ကြီးအနေနှင့်ကား ကျွန်ုပ်၏မရှေ့ရေးအတွက်အခြားအစီ
အစဉ်များ ရှိနေနှင့်ပြီး ဖြစ်နေပေသည်။

ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီ ဖခင်ကြီးက
သူ၏တာကြည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ကရေတပ်မတော်ကို
အလွန်သံသောဇဉ်ရှိခဲ့ကြောင်း သို့သော် ကျွန်ုပ်၏လက်ရှိဘဝ
အခြေအနေအရ အတတ်ပညာ တခုထဲ ကျွမ်းကျင်သည်၊
ကျွမ်းမြောင်းသော ပညာရပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ မဖြစ်နိုင်
သဖြင့် ရေတပ်တွင် အမှုထမ်းရန် ရည်ရွယ်ချက်ကို
ခွန်လွှတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုတိယ အချက်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်

သည် ပြင်သစ်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံများသို့ ပညာဗဟုသုတ အဖြစ်
ခရီးထွက်ပြီး ၎င်းတို့အာသာစာပေနှင့် နိုင်ငံရေးကို လေ့လာရန်
အထူးအရေးကြီးကြောင်း၊ နောက်ဆုံး တတိယ အချက်အဖြစ်
ကျွန်ုပ်တို့သည် အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက် ပညာသင်
ကြားရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ၏အစီအစဉ်များကိုပြောပြလေသည်။

၎င်းအစီအစဉ်များအနက် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်သို့ သွား
ပြီး အထက်တန်းပညာရပ်များ လေ့လာ ဆည်းပူးရမည်ဆိုသော
အချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့အတော်မင် အံ့အား သင့်လွှားမိလေသည်။

အံ့အားသင့်ရသည့် အကြောင်းကား ဖခင်ကြီးသည် အထက်
တန်း ပညာတတ်များ ဖြစ်သော တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခများ
ကျောင်းဆရာကြီးများကို နဂိုက သဘောမကျတဲ့ သံသယရှိခဲ့
သောကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ယခုမှ သူက ကျွန်ုပ်အား အဘယ်ကြောင့် အောက်စဖို့ဒ်တက္က
သိုလ်သို့လွှတ်ရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်ကိုနားမလည် နိုင်အောင်
ဖြစ်မိပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖခင်ကြီးအား စောဒက တက်ကြည့် ဦးမည်ဟု
စိတ်ကူးကားအောက်စဖို့ဒ်သို့သွားပြီး စာကြီး ပေကြီးတွေ လေ့
လာသင်ကြားရန် စိတ်ပါဝင်စားမှုမရှိသဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့သွားပြီး
လူမျိုးအသီးသီး နိုင်ငံအသီးသီး အကြောင်းများကို လက်တွေ့
လေ့လာပါရစေဟု အရေးဆိုကြည့်ခဲ့ပါသေးသည်။

သူ့သော... ဖခင်ကြီးကား မည်သို့မှ တောင်းပန်၍မရချေ။
နောက် သိရသည်ကား၊ ကျွန်ုပ်အား အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်
သို့ လွှတ်ရန် ဖခင်ကြီးအား အကြံပေးသူမှာ အခြားမဟုတ်
နည်းပြဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်ပင် ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်
ပင်တည်း။

နိုဝင်ဘာလ ၁၁-ရက်နေ့တွင် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့သည် “မဒီနာ”
အမည်ရှိ သင်္ဘောဖြင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ တိုင်းခမ်းလည်လည်ရန်
ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်တွင် သင်ရမည့် ဘာသာ
သစ်များအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် နေရစ်ခဲ့ရလေသည်။

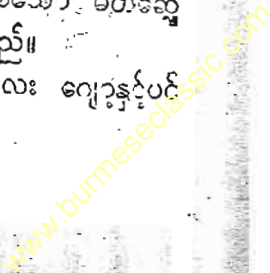
အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်နှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့မသွား
ရမှီ ကျွန်ုပ် ဆန်ဒရင်ဟမ်မှာ ရှိနေခိုက်၊ အမြဲတစေ အပော်ဖြစ်နေ
သူကတော့ ညီအငယ်ဆုံး ဂျော့ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဂျော့သည် ကျွန်ုပ်ထက် ၈-နှစ်ခွဲခန့် အသက်ငယ်လင့်ကစား
သူ၏ ဓါသနာစရိုက် စိတ်နေစိတ်ထားတို့က ကျွန်ုပ်နှင့် တူညီ
သဖြင့် အလွန် ပေါင်းရသင်းရ အဆင်ပြေသော သူငယ်တဦးဖြစ်
လေသည်။

ညီတော် ဘာတီနှင့် ဟယ်ရီတို့ကမူ ကျောင်းသို့ သွားရောက်
ပညာသင်ကြားလျက် ရှိကြလေသည်။

ညီထွေး ဂျော့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတူသွား အတူလာ အတူ
ကစားနှင့် ညီအစ်ကိုကဲ့သို့သာမက အလွန်ချစ်သော မိတ်ဆွေ
သူငယ်ချင်းများလိုလည်း ဆက်ဆံခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီ တလျှောက်လုံး ညီလေး ဂျော့နှင့်ပင်
ကျွန်ုပ်မှာ အပော်လုပ် နေခဲ့ရပေသည်။

ကျောင်းသားမင်းသား

(၆)

နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များသို့ သွားရောက်၍ ပညာသင်ကြားရေး အစီအစဉ်ကား ၁၉၁၂ ခုနှစ် နွေဦးရာသီတွင် စတင်ခဲ့လေသည်။

ပထမအဆင့် ခရီးစဉ်အဖြစ် ပြင်သစ်ပြည်သို့ သွားရလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နည်းပြဆရာ မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်နှင့် ဖင့်ချ်တို့လည်း လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ ပညာဗဟုသုတလေ့လာဆည်းပူးရာတွင် အိမ်ရှေ့စံ ဝေလမင်းသားအဖြစ် တရားဝင်သွားခြင်းထက် မထင်မရှားသွားခြင်းက ပိုမို ကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ကျွန်ုပ်သည် “ချက်စ်တာမြို့စား” အမည်ခံပြီး သွားခဲ့လေသည်။

ယင်းအစီအစဉ်ကြောင့် ပြင်သစ်အစိုးရက ကျွန်ုပ်အား အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဂုဏ်ပြုညွှန်ခံရေးကိစ္စတိုင်းခမ်း လှည့်လည်ခရေကိစ္စများကို ပြုလုပ်ရန် မလိုတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်အဘိုးမှာလည်း ပြင်သစ်အစိုးရ၏ အလှူညွှန်ခံသည်တော်အဖြစ် ဂုဏ်ပြု ညစာစားပွဲကြီးတွေ ညွှန်ခံပွဲတွေကို အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနှင့် တက်ရန်မလိုဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်ပေသည်။

ဤသို့လျှင် အစိုးရ ညွှန်ခံသည်တော်မဟုတ်ဘဲ သွားရခြင်းကြောင့် လွတ်လပ် စိတ်ချမ်းသာခွဲသည်ဆိုသော်လည်း သတင်းစာ ဆရာများ၊ ငါက်ပုံသတင်းထောက်များကိုကား မည်သို့မှ ရှောင်၍ မရခဲ့ပေ။

ပဲရစ်မြို့သို့ရောက်ပြီး နှစ်ရက် မြောက်သောညက ဖခင်ကြီးထံ ကျွန်ုပ်ရှေးလိုက်သော စာထဲတွင်ပင်....

“ငါတို့ သတင်းထောက်တွေကို နေရာတကာမှာ တွေ့ရပါသည်။ မီးရထားပေါ်မှအဆင်းတွင် ဖလက်ရှ် မီးလုံးများဖြင့် တဖြတ်ဖြတ် ငါတို့ပုံရိပ်ကြရုံမက၊ သင်္ဘောပေါ်တက်သည့်အခါ တွင်လည်း ငါတို့ပုံဆရာ ၁၀ ယောက်ခန့် အသင့်ရောက်နေကြပါသည်။ သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေသော ငါတို့ပုံဆရာများကြောင့် အတော်ပင် စိတ် အနှောက်အရှက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်.....”

စသဖြင့် ရေးသားအစီရင်ခံခဲ့ဘူးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်မည်သူ့ ကိုမှဖွင့်မပြောသော်လည်း ခရီးသွားခြင်းကို အလွန် နှစ်သက်သဘောကျသဖြင့် ယခု ပြင်သစ်ပြည်သို့ ထွက်လာခြင်းကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ပျော်ရွှင် ကျေနပ် နေမိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့-နှစ်သားအရွယ်ကမိဘများနှင့်အတူ နန်းစေတီတော်
ထောက်ဘူးခြင်းမှ လွဲ၍ ယခု ပြင်သစ် ပြည်သို့ လာခြင်းမှာ
လူလားမြောက်မှ ပထမဆုံးအကြိမ် နိုင်ငံခြားခရီးထွက်ခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

ပဲရစ်မြို့သို့ ထောက်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်အား စောင့်
ရှောက်ကြည့်ရှုရန်တာဝန်ပေးခံရသူမှာ ဘိုးတော် ဒွေက ဘုရင်
ကြီး၏ မိတ်ဆွေရင်းတဦးဖြစ်သော ဘုရားတီးလ် မြို့စားကြီးပင်
ဖြစ်လေသည်။

အလွန်ကြွယ်ဝ ချမ်းသာထူထောင် ဖြစ်သည်သာမက ဘုရား
တီးလ် မြို့စားကြီးသည် ပြင်သစ်ပြည် လူ့ အဖွဲ့အစည်း၏ အထက်
တန်းလွှာ ထိပ်ဆုံးပိုင်း၌ လှုပ်ရှားနေသူ တဦးလည်းဖြစ်ရာ၊ သူ၏
အပေါင်းအသင်းများမှာ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ၊ ကုန်သည်
ကြီးများ၊ ဘဏ် သူဌေးကြီးများ၊ ပန်းချီဆရာများ၊ အနုပညာရှင်
များ၊ စာရေးဆရာများနှင့် လူဂုဏ်တန်အမျိုးသွီး ချောမောလှပသူ
များပင် ဖြစ်ကြပြီး သူ၏အသိုင်းအဝိုင်း အပေါင်းအသင်း နယ်
ပယ်တွင်းသို့ တိုးဝင်လိုသူအမြောက်အမြားပင် ပြင်သစ်ပြည်၌ရှိခဲ့
လေသည်။

သို့ရာတွင်ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ပြင်သစ်စကားကိုမတော်တရား
တတ်ခါစ လူငယ်တဦးသာ ဖြစ်နေရာ၊ အထက်ဖော်ပြပါ ပြင်သစ်
အထက်တန်းလွှာ လူ့ အဖွဲ့အစည်းမှ ပညာတတ်များ၏ကြားဝယ်
အတော်ပင် နေရထိုင်ရကျခွင့် ကြပ်နေလေသည်။

အားလုံးလိုလိုက သူတို့၏ အလွန်သာယာ ကဗျာဆန်သော
ပြင်သစ်ဘာသာစကားကို ကျွန်ုပ်က ပစ်ရလေခက်အောင် ပြော
နေသည်ဟုယူဆတန်ပြင် ကျွန်ုပ်အား စကားတခွန်းနှစ်ခွန်းပြောရုံမှ

နန်းစံနာရင်

တပါး၊ အရောစာဝင် ပေါင်းသင်း၊ ရောနှောခြင်း မပြုချင်သလိုလို
ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေခဲ့ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ပဲရစ်မြို့၌ ရှိနေစဉ်အတွင်း အထူးဂရုစိုက်ပြီး
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မှတ်မှတ်ရရ ခင်ဇင်မိသူ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ရှိခဲ့ပေ
သည်။

ပထမ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပြင်သစ်ပြည်ဆိုင်ရာ ဗြိတိသျှ သံအမတ်ကြီး
ဆာဖရန်စစ်ဘာတီပင်ဖြစ်ပြီး ဖခင် ကျော့ဘုရင်၏ သံတမန် ကိုယ်
စားလွယ်တော်အနေနှင့် အိမ်ရှေ့စံ ဝေလမင်းသား ကျွန်ုပ်အား
ပြင်သစ်ပြည်တွင် ရှိစဉ်အတွင်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်
ရှိသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆာဖရန်စစ် ဘာတီမှာ အလွန်တည်ကြည် ခန့်ငြားသူတဦး
ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သူ့ကိုမြင်ရနှင့်ကြည့်ညို့ လေးစားမိခဲ့လေ
သည်။

ဒုတိယ ပုဂ္ဂိုလ်ကား ဒွေကဒီတေးလ် အမည်ရှိ ပြင်သစ်လူမျိုး
နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီးတဦးပင် ဖြစ်သည်။

ဘိုးတော် ဒွေကဘုရင်ကြီး ၎င်းထက်က သူသည် ဗြိတိသျှ
စစ်တပ်အကြောင်း၊ စစ်သည်တော်တို့၏ ဘဝအကြောင်း သရုပ်
ဖော်သည့် ပန်းချီကားများ ခရေးဆွဲခဲ့ဘူးရာ၊ ထိုသို့ ပန်းချီဆွဲရန်
တာဝန်ယူနေရခိုက် အမှတ် ၅၂-ဖကော့တလန် တောင်ကန်းတပ်
ရင်း အရာရှိရိပ်သာ၏ အဖွဲ့ဝင်တဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း
ခံခဲ့ရလေသည်။ ထို့ပြင် ၎င်းစစ်တပ်အရာရှိများ ဝတ်ဆင်စွဲသာ
ဘောင်းဘီတံကို သူ့အား တစ်ပင်တော်ရုံးမှ ထုတ်ပေးခဲ့လေ
သည်။

ကျွန်ုပ် ဗာဒု ပြင်သစ်ပြည်သို့ ဆောက်သောအခါ သူသည် အဆိုပါ ဗြိတိသျှစင်တင်မှ ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်၍ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် ပြိဆန်ပြည်အား ဂုဏ်ပြုသည့်သဘောရှိကြောင်း သိရပေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသွားပြီးနောက် ပန်းချီဆရာကြီး ဒွက်ဒီဇေးလ်သည် အလွန်ခင်မင် ဖော်ရွေစွာတဦး ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

နေ့ခက်ပိုင်းတွင် လူချင်း အထူးရင်းနှီးသွားကာ ကျွန်ုပ်အား ပန်းချီရေးဆရာ တူဒီပိုသို့ပင် ခေါ်သွားပြီး သူ၏ ပန်းချီသက်ရာများကို ပြသခဲ့လေသည်။

* * *

ပြင်သစ် ပြည်သို့ရောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ နည်းပြဆရာ တဦး နောက်ထပ် ထိုးလာပါသေးသည်။

သူကား ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး သိပ္ပံကျောင်းမှ မောရစတီအက်စ်ကော်ဖါ အမည်ရှိ ပါမောက္ခတဦး ဖြစ်လေသည်။

သူ၏တာဝန်ကား ကျွန်ုပ်အား ပြင်သစ်ဘာသာ စာပေနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံသမိုင်းတို့ကို သင်ကြားပို့ချပေးပြီး ပြင်သစ်ပြည်ရှိ အရေးကြီးသော နေရာဒေသ အဆောက်အဦများကို လိုက်လံ ပြသရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပထမတွင် ပါမောက္ခ အက်စ်ကော်ဖါသည် အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းစွာ မတတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အား ပြင်သစ်ဘာသာ

သင်ကြားပေးရင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောဆိုသင်ပြပေးရသဖြင့် ၄-လမျှ ကြားသောအခါ ကျွန်ုပ် ပြင်သစ်ဘာသာ တတ်သည်ထက် သူကပို၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ရေလည်စွာ တတ်လာခဲ့လေသည်။ တံခါတရ ကျွန်ုပ်က ပြင်သစ်သဒ္ဒါကိုသင်ကြားနေရင်း ခက်ခဲနေသည့်အခါ ပါမောက္ခအက်စ်ကော်ဖါသည် သင်ခန်းစာကိုပေးဘွဲ့ရပ်နားပြီး ကျွန်ုပ်အား ပဲရစ်မြို့ရှိ ထင်ရှားသော အဆောက်အဦကြီးများသို့ အထည်အပတ် ခေါ်သွား ပြသပေး ရှိလေသည်။

ပဲရစ်မြို့၏ ရှုခင်းများကို လျှောက်ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသော်လည်း လည်ရာမှ ပြန်လာတိုင်း ကျွန်ုပ်ကြည့်ခဲ့ရသော အဆောက်အဦများအကြောင်း ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်စာစီစာကုံး ရေးရသည်မှာ မတတ်သာလှချေ။

တရားတီးလ် မြို့စားကြီးကတော့ ကျွန်ုပ်အား ပဲရစ်မြို့အောက် တန်းလွန် လူ အဖွဲ့အစည်းမှ ထိပ်ဆုံးပိုင်းများနှင့်ပတ်သက်ရင်းနှီးစေရန် မိတ်ဆက်ပွဲ ညှိနှိုင်းပေးခဲ့ပါသည်။ ပါတီများသို့ ခေါ်သွားသေ့ ရှိပေသည်။

သူ၏ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်အဘို့ စိတ်ဝင်စားကွယ်ချောင်းသော လူအစုတော်များနှင့် တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ပြင်သစ်ပြည်သို့ သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့ရ၍ အတွင်းစိတ်ဝင်စားကွယ်ချမ်းစဉ်တစ်ခုမှာ ထိနှစ်မေလအတွင်းက ပြင်သစ်ပြည် တောင်ပိုင်း မြေထဲပင်လယ်သို့ ပြင်သစ်ရေတပ်နှင့်ခရီးထွက်လိုက်ပါခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်လိုက်ပါရသည့်ခရီးစဉ်ကို ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်ပေးခဲ့သူကတော့ ပြင်သစ်ပြည် ရေကြောင်းဌာန ဝန်ကြီး မစ္စတာဒယ်လ်ကလပ်သေး ဆိုသူပင်ဖြစ်၏။

သူ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကား လွန်ခဲ့သော ၁၄-နှစ်က ဆူဒန်ပြည်ရှိ နိုင်းလ်မြစ်ကမ်း၌ ပြင်သစ်အလံတော် လှင့်ထူမိရာမှ မြိတိန်နှင့်ပြင်သစ်တို့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားတော့မလောက်ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ စဉ်က မစ္စတာဒယ်လ်ကလပ်ဆေးသည် ပြင်သစ် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးအနေဖြင့် တင်းမာမှုပြေလည်အောင် ပြေရှင်းခဲ့ဘူးလေ သည်။

ပြင်သစ်ရေတပ် စစ်သင်္ဘော “ဒန်တုန်” နှင့် ၄- ရက်ကြာမျှ မြေထဲပင်လယ်အတွင်းလှည့်လည်သွားလာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ဇရန်ချီအရပ်၌ ကုန်းပေါ်ပြန်တက်ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ပြင်သစ်ပြည်အနှံ့ အပြားသို့ ဝေဖန်တော်ကားဖြင့် လျှောက်သွားရင်း လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုခဲ့ကြလေသည်။

ပြင်သစ်ပြည်သို့ ခရီး ထွက်ရခြင်းကို နည်းမြဲဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့ထက်ပင် ပို၍ သဘောကျ ပျော်ရွှင် ကြပုံရလေသည်။

ထိုအစတာအတွင်း ကျွန်ုပ်၏ ၁၈-နှစ်မြောက် မွေးနေ့ ကျ ရောက်လာလေရာ၊ ဖခင်ကြီးက ဝင်ဆာသို့ ခေတ္တပြန်ခေါ်သဖြင့် ပြင်သစ်ပြည်မှ ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

အသက် ၁၈-နှစ်ပြည့်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည်တရားဝင် အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ၊ အနေ ဖခင် ပဉ္စမမြောက် ချော့ဘုရင် ကြီး လွန်ခဲ့သော်၊ ကျွန်ုပ်က မြိတိန်နိုင်ငံ၏ ထီးနန်း ရိုက်ရာကို (ရှင်ခွင်ပိုက် အစိုးရသဘောမဟုတ်ဘဲ) တိုက်ရိုက်ဆက်ခံစိုးစံရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၈-နှစ်မြောက် မွေးနေ့မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတွင် အရေးပါသော နေ့တနေ့ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ရေတပ်မတော်၏ စည်းကမ်းဥပဒေကို အထူးတိကျစွာ လိုက် နာတတ်သူ ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ် ၁၈-နှစ်မြောက် မွေးနေ့မှစ၍ ရေတပ်စည်းကမ်းအတိုင်း အရွယ်မရောက်သေးသူများ စီးကရက် နှင့် အရက် မသောက်ရဟူသော တားမြစ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

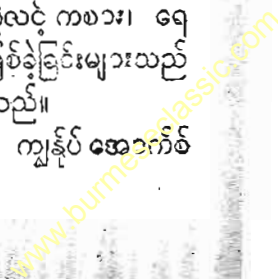
မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ပြင်သစ် ပြည်သို့ ပြန်သွားကာ (သိန္နစ် ဂျူလိုင်လ တလလုံး ဘရိတေးလ် မြို့စားကြီး၏အိမ်မှာပင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေသည်။

ဂျူလိုင်လတုန်ခါနီး တနေ့သ၌ ကျွန်ုပ်အား ပြင်သစ် နိုင်ငံ သမတထံသို့ခေါ်ယူပြီး သမတကြီးက (Legion Of Honour) ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်၏ ပြင်သစ်ပြည်သွား ခရီးစဉ် ပြီးဆုံး၍ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ၊ ယာယီ မှည့်ခေါ် ထားသော “ချက်စ်တာမြို့စား” အမည်သည်လည်း ထို အချိန်မှစ၍ ကွယ် ပျောက်သွားလေသည်။

ပြင်သစ်ပြည်သို့ ခရီးထွက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပြင်သစ် ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ မတတ်မြောက်ခဲ့လင့်ကစား၊ ရေ တပ်မှ ထွက်လာခဲ့ရ၍ စိတ်ဝါတ် ကျသလို ဖြစ်ခဲ့ခြင်းများသည် ပြေပျောက်သင့်သလောက် ပြေပျောက်ခဲ့လေသည်။

၁၉၁၂-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင်ကား ကျွန်ုပ် အောက်စ် ဖွိပ် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အောက်စံဖို့၌ အခြားကျောင်းသားပေါင်း ၄၀၀၀ ခန့်နှင့် အတူ နေထိုင်မညာသင်ရသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အခန်းကို အတူ မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသည့်ပြင် ဆီးသန့် ရေချိုးခန်းကိုပါ လုပ်ပေးထားသဖြင့် အထူးအခွင့်အရေးရသလို ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား အောက်စံဖို့တက္ကသိုလ်၌ အခြား သာမန် ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ပညာသင်စေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာများက ပြိသိသည့်အတိုင်း အိမ်ကရစ်ဆန်ပုံကို အသားပေး ရေးသား ဖော်ပြကြသော်လည်း ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ သက်ဝင်ယုံကြည်သူကျောက်မီးသွေး အလုပ်သမားတိုင်း၏ သားတရဖောက်က ကျောင်းသားချင်း အတူတူ အသူး အခွင့်အရေးပေးထားခြင်းခံရသူ ကျွန်ုပ်အား သတင်းစာများက ရေးသလို လက်ခံသဘောထား နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အခြားကျောင်းသားများနှင့် မတူသည့် နောက်တချက်ကလည်း ကျွန်ုပ် အောက်စံဖို့ တက္ကသိုလ်သို့ အသွားတွင် နည်းပြဆရာ မစ္စတာ ဟင်ဆယ်လ်နှင့် ကျွန်ုပ်အတူ အောက်တိုပယ်ရ မြူစလပ်ပေးရန် ဖင်ချ်တို့ပါအတူ ပါလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤဆုံလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အခွင့်အရေးတွေ ပိုမိုရထားလင်ကစား အောက်စံဖို့ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ခါစ အချိန်၌ ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိဘဲ ရေတပ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် နေရသည့်ဘဝကိုသာ ပြန်လည် ဖမ်းစား နေမိခဲ့လေသည်။

အောက်စံဖို့ တက္ကသိုလ်ရှိ အခြား ကျောင်းသားများမှာ အီတန်၊ ဟဲရီး စသော နာမည်ကျော် ကျောင်းများမှ ထွက်လာ ကြသူတွေများပြီး ထိုကျောင်းများမှာ နေခဲ့စဉ်ကပင် သူငယ်

ချင်း အပေါင်းအသင်းများ ဖြစ်လာကြပြီးဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သောအခါ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအဖော် များကြပြီးသူ များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာသာ အဘိဓိတီဆွေ မည်သူမှမရှိဘဲ တပေဘက်ထည်း များခြင်းတွေကစ ဝိတ်အား ငယ်နေမိလေသည်။

အရေးထဲ သတင်းစာဆရာတွေ၊ ဇာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေက ကျွန်ုပ် အောက်စံဖို့ တက္ကသိုလ်သို့ လာရောက် ပညာသင်နေသည့်ဘဝကို သတင်းလုပ်ရေးရန်အတွက် ဝိုင်းလာကြပြန်လေသည်။ သတင်းထောက်များက ရေးသားသော ဂျာနယ်များတွင် ပါလာသောအခါ၌ အိမ်ရှေ့မင်းသား ကောလိပ်ကျောင်း နေသည်ကို ကြည့်လိုဆွဲတွေက ကျွန်ုပ်အား တမင်သက်သက် လာကြည့်လေ့ ရှိကြသောကြောင့် အတော်ပင် စိတ်ညစ် ဘာကေခင်းလှပါသည်။

ယင်းသို့ကျွန်ုပ်ရောက်လာခြင်းကြောင့် အောက်စံဖို့တက္ကသိုလ် နယ်မြေအတွင်း သတင်းထောက်တွေ၊ ခရီးသွား ဧည့်သည်တွေ ခြေရပ်လာကြသည်ကိုလည်း အခြားကျောင်းသားများအနေနှင့် မျက်စိစပါးမေး စူးနေကြတန် တူပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခရုတပ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ သင်ပေးလိုက်သော ရေနေကျောင်းပညာအခြေခံများ တက်လာခဲ့သော်လည်း ကွန်ပျူတစ်ချိန်နည်း၊ အချက်ပြ ဆက်သွယ်နည်း သင်းဘော ကြိုးချိန်နည်း စသော အတတ်တို့မှာ အောက်စံဖို့ တက္ကသိုလ်ရှိ အထက်တန်းပညာရင် ပါမောက္ခ ဆရာများအဘို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အတတ်များသာ ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ် လူမှုနည်းသိသည့်အရွယ်မှစ၍ ရရှိခဲ့သမျှ ပညာဗဟုသုတ များမှာ ကျောင်းစာအုပ်များမှမဟုတ်ဘဲ လူများနှင့် ဆက်ဆံ ရာမှ ရရှိခဲ့သည်က များခဲ့ပေသည်။

တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်များအနေနှင့်ကား ကျွန်ုပ်အား အထူး ဂရုစိုက် အရေးပေးကြပါ၏။

အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒ စသော ပညာရပ်များ အပြင် ကျွန်ုပ်သင်လက်စ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမန်ဘာသာများကိုပါ ဆက်လက်သင်ကြားရန်အတွက် အထူးနည်းပြဆရာများပါ စီစဉ် ပေးခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာများအနက် ကျွန်ုပ် အထူးပင် အမှတ်ရမိသူ တဦးမှာ “အောလ်ဆိုးလ်ကောလိပ်” မှ အဆောင်မှူး ဆာဝီလျ အင်ဆင် ပင် ဖြစ်လေသည်။

စကားပြော အလွန်ကောင်းသလောက် တူရိယာ ဂီတသံ ကဲ့သို့ သာယာသော အသံရှိသူလည်းဖြစ်၍ ဆာဝီလျ အင်ဆင် က ကျွန်ုပ်အားသင်ကြားပို့ချခြင်းသည် လုံးဝပျင်းစရာမကောင်း ရှိမက သာယာပြီး နားထောင်ကောင်းလှပေသည်။ စိတ်ဝင် စားဘွယ်လည်း ကောင်းလှသည်။

ဆာဝီလျ က ကျွန်ုပ်အား ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ နှင့် ပါတီသက်သည့် တရားဥပဒေရေးရာများကို သင်ကြားပေး ရင်း ဗြိတိန်ပြည်၏ လက်ရှိနိုင်ငံရေးအခြေအနေများ၊ ပါတီများ၊ လှုပ်ရှားမှုများကိုပါ ရှင်းလင်း ပြောပြသည်မှာ စိတ်ဝင်စား ဘွယ် ကောင်းသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်အဖို့ နိုင်ငံရေးအခြေခံ ဗဟု သုတများလည်း ရရှိခဲ့လေသည်။

ကြာသပတေးနေ့ နံနက်တိုင်း ဒေါက်တာဝါရင်နှင့် သင်ကြား ရသော အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် ကဗျာတို့ကိုမူ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကဗျာနှင့် အနုစာပေ ထက် သမိုင်းဘာသာကိုပို၍ သဘောကျမိခဲ့လေသည်။

အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်ုပ်နေခဲ့စဉ် ကာလအတွင်း ကျောင်းစာအုပ်များအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုနည်းပါးခြင်းကြောင့် အိမ်ရှေ့စံ ဝေလမင်းသားသည် အောလိပ်မှ ထွက်လာပြီး စွာကြိုးပမ်းကြိုး မတတ်မြောက်ခဲ့ဟူ၍ တနေ့ ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့ရမည် ကို ကြိုတင်ကန့်ကွက်သည့်အနေဖြင့် ဆရာကြီး ဒေါက်တာဝါရင် သည် ကျွန်ုပ် အောက်စဖို့ဒ်မှထွက်၍ များမကြာမီ အစီရင်ခံစာ တခု ရေးသားရာ၌...

“သူသည် ကျောင်းစာအုပ်တွေကိုချည်း ဖတ်ရှု ကျက်မှတ်ပြီး အခြားအထူးထူး ဗဟုသုတ နည်းပါးသူတယောက် မဟုတ်ပေ။ အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်တွင် ရှိနေစဉ်အတွင်း လူ့ဘဝအကြောင်း လူတွေ၏ စရိုက်သဘောထား၊ အပြုအမူများအကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လူတူ လူများစုတို့၏ အတေးအခေါ် အယူအဆများ အကြောင်းတို့ကို လေ့လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝေလမင်းသားသည် တနေ့တခြား ဗဟုသုတ ပိုမိုတိုးတက် ကြွယ်ဝလာခဲ့ပေသည်။”

စသဖြင့် ရေးသားခဲ့ဘူးလေသည်။

အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်၌ အထက်တန်းပညာရပ်များ သင် ကြားရင်း တဖက်ကလည်း ကစားခုန်စားနည်းမျိုးစုံကိုပါ ပါဝင် ကစားခဲ့ရပေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ သာမန်အရပ်သား ကျောင်းသား များနှင့် ရောနှောကစားရခြင်းကြောင့် အပေါင်းအသင်း မိတ်

ဆွေတော့ ထီးလာခြင်းကလည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ အမြဲတတ်ရပင် ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၁၃-ခုနှစ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မိခင် မေရီမိဖုယားကြီး၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမနီပြည်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ရလေသည်။

မိခင်ကြီးကဂျာမနီပြည်သို့စေလွှတ်ရသည့် အကြောင်းကတော့ ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် အုပ်စိုးနေကြသူ မင်းစိုးရာဇာများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သွေးသားဆွေမျိုး တော်စပ်နေ၍ ထိုနိုင်ငံနှင့် ဂျာမနီ လူမျိုးတို့အကြောင်း လက်တွေ့ လေ့လာ နားလည်နိုင်စေရန်နှင့် ကျွန်ုပ် သင်လက်စ၊ ဂျာမနီဘာသာ ပိုမိုကျွမ်းကျင်လာရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုခေတ်က ဂျာမနီပြည်တွင် သြဇာလွှမ်းမိုး ကြီးစိုးနေကြသူ မင်းစိုးရာဇာများကား များမကြာမီ ပထမ စစ်ကြီး အပြီးတွင် သူတို့သြဇာအာဏာတန်ခိုးတွေ လုံးဝမှ နှိပ်ပျောက်သွားတော့မည် ဟူသော အကြောင်းကို လုံးဝသိရှိရိပ်မိကြဟန်မကုချေ။

ဂျာမနီပြည်သို့ရောက်သွားချိန်၌ ကျွန်ုပ်အားဘာမှလိုလေစသား မရှိအောင် ညှိနှိုင်းပြုစုကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဂျာမနီသို့ လိုက်ပါလာသူများမှာ နည်းပြဆရာ မစ္စတာဟင်ဆယ်လ်အစား မေဂျာကာဒိုဂင်၊ ပြင်သစ်ဆရာ မစ္စတာအက်စ်ကော်ဖါ နေရာတွင် ဂျာမန်ဆရာ ဒေါက်တာ ဖဒလာနှင့် အပါးတော်မြကြီး “ဖင့်ချီ” တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

စတုဂတ်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင် ဝီလျံ (ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးတော်)နှင့် ရှားလော့ မိဖုယားတို့၏ အထူးညော်သည်ကော်အဖြစ် နေခဲ့ရလေသည်။

ဦးရီးတော် ဝီလျံ ဘုရင်ကား အစားကောင်း အစသောက်ကောင်း အလွန် ကြိုက်တတ်သူတယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသောအခါတွင်လည်း နံနက်စာ-နေ့လည်စာ-ညစာ တို့ကို စားမကုန်အောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် တည်ခင်းညှိခံခဲ့လေသည်။

ရံဖန်ရံခါ ညပိုင်းတွင် ဂျာမန်ပြဇာတ်ပွဲများသို့လည်း ခေါ်သွားတတ်လေသည်။

ထိုအချိန် ဂျာမန်လူမျိုး မြို့စားကြီးဇက်ပလင်သည် ကောင်းကင်တွင် ဟို သန်းသွားနိုင်မည့် လေယာဉ်များ စတင် တည်ထွက်ကြစီနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပိုင်း “ဇက်ပလင်” လေယာဉ်တမျိုးကိုကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးက အံ့ဩစွာ ချီးကျူးအသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသည့်မှာလည်း တည်ထွက်သူ မြို့စားကြီးဇက်ပလင်၏ အမည်ကို စွဲ၍ မှည့်ခေါ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စတုဂတ်မြို့မှတစ်ဆင့် ဖရက်ဒရစ်ရှားဖင်အချပ်ရှိ မြို့စားကြီး ဇက်ပလင်၏ လေယာဉ်စက်ရုံသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြလေသည်။

မြို့စားကြီးမှာ အသက် ၇၅-နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာရေးနှင့် ဦးကျောက်ဥာဏ် အလွန်ကောင်းသောသူဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုအချိန်က သူတည်ထွက် တည်ဆောက်သော

လေသည်။

ထို့ပြင် အဖိုးကြီးသည် ၁၀၇၀-ခုနှစ် ပြင်သစ်နှင့် ဖရပ်ရှား စစ်ပွဲတူးက သူ၏ အတွေ့အကြုံများအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် အား ပြောပြခဲ့ပါသေးသည်။

ယင်းသို့ ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ ထွားရောက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အဘို့ အကျိုးရှိခဲ့ပုံကား ဂျာမန် ဘာသာစကားကို ပိုမို ရေလည်စွာ တတ်မြောက်လာခြင်းနှင့် ဂျာမန်လူမျိုးတို့၏ဘဝနှင့် ထူးခြား စဉ်လာများအကြောင်း ပိုမိုပြည့်စုံစွာ သိရှိနားလည်ခဲ့ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမနီနိုင်ငံအနှံ့ အပြားသို့ လှည့်လည်ခရီးသွား ခဲ့ပြီးနောက် ဂျာမန် အင်ပိုင်ယာ၏ အဓိပတိ ကော်မတီကိုင်စော ဘုရင် ဒုတိယမြောက် ဝီလျံထံသို့ အခစား ဝင်ခဲ့ရလေသည်။

ကိုင်စောဘုရင်ကား အလွန်တောက်ပြောင်လှပသော စစ်ဝတ် စုံ ယူနီဖောင်းများကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်းယူနီဖောင်း တမျိုး မဟုတ်တမျိုး ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရတတ်ပေသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို လည်း ရေလည်စွာ ပြောတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

အလွန် မာနကြီးပြီး ခက်တန်သူတယောက် ဖြစ်လင့်ကစား ကိုင်စောဘုရင်သည် လူတဖက်သားအား သူ့ဘက်သို့တိမ်းညွှတ် လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် သတ္တိရှိလေသည်။

သူနှင့် ခေတ္တမျှ တွေ့ဆုံ စကားပြောမိလျှင် ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် သူ့အား ခင်မင် လေးစားသည့် စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ ပေသည်။

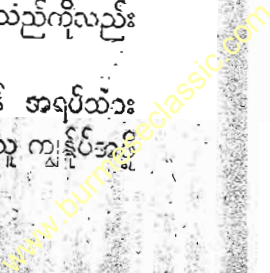
ဂျာမနီပြည်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် သတိပြု မှတ်သားမိသော အချက်များမှာ ဂျာမန်လူမျိုး တို့၏ တိုင်းပြည်ကို မြတ်နိုးသော မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ပြင်းထန်ခြင်း၊ စည်းကမ်းရှိခြင်း အလုပ် လုပ်ထု၍ ခွံ့ခြင်း၊ စက်မှုလက်မှုဖက်၌ ထူးချွန်ခြင်း စသော အချက်များပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

* * *

အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်ပြီးနောက်... ကျောင်းစာများ သင်ကြားနေသည့် ကြားမှ ဖခင် ဂျော့ ဘုရင် ကြီးက အခါအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်အား မင်းခမ်းမင်းနား ထူး စမ်းစဉ်လာများနှင့် အဆောင် အယောင် ဆင်ယင် ထူးဖွဲ့မှုများ အကြောင်းကို သင်ပြပေးခဲ့လေသည်။

နိုင်ငံခြားမှ လာသော ဧည့်သည်တော် မင်းစိုး ရာဇာများ၊ သံဘမန်ကြီးများအား မည်သို့မည်ပုံ ဧည့်ခံ ပြုစုရသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား လေ့လာမှတ်သားစေခဲ့၏။

သို့ရာတွင် အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်၌ သာမန် အရပ်သား ကျောင်းသားများနှင့် ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းလာခဲ့ရသူ ကျွန်ုပ်အား

မင်းခမ်းမင်းနား အဆောင်အယောင်များအပေါ် တမျိုး မြင်
လာခဲ့လေသည်။

ဖခင်ကြီးတို့အနေနှင့် အကြီးအကျယ်ပြုလုပ်နေသော မင်းခမ်း
မင်းနား ပွဲသဘင်များ၊ ဧည့်ခံပွဲများ၊ ဂုဏ်ပြု ညစာ စားပွဲကြီး
များသည် အချိန်ကုန်လုပ်မ်းပြီး တိုင်းပြည်၏ငွေတွေ အသဟာသ
ဖြုန်းတီးပစ်သည့် ပွဲများသာဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်
ဝယ် မြင်လာမိလေသည်။

၁၉၁၄-ခုနှစ် ဂျွန်လ်သို့ ရောက်သော အခါ အောက်စဖို့ဒ်
ဓာတ္တသိုလိ၌ကျွန်ုပ်ပညာသင်ကြားခြင်းသည် တော်လောက်ပြီဟု
ဖခင်ကြီးကဆုံးဖြတ်လျက် ကျွန်ုပ်အား ကြည်းတပ် ဗိုလ်သင်တန်း
ကျောင်းသို့ ပို့ပြန်လေသည်။

ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှတစ်ဆင့် အမှတ်(၁) ကင်းစောင့်တပ်
တွင် ခေတ္တသွားရောက်အမှုထမ်းခဲ့ရလေသည်။

နောက်လပိုင်းအတွင်း ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွား တော့ မည့်
အရေးကိုမူ ထိုအချိန်ကကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ စစ်မှုထမ်း အားလုံးက
လုံးဝ မထင်မိခဲ့ကြပေ။

၁၉၂၀-ခုနှစ် ဂျွန်လ် ၂၀ ရက်နေ့က သြစတြေးယား၊ ဟန်
ဂေရီ အင်ပိုင်ယာ၏ အိမ်ရှေ့စံ နန်းလျှာ ဆာဗီယာ မြို့စား
ဖါဒီနန်နှင့်ဇနီးတို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရပြီးနောက် ဥရောပ နိုင်ငံ
ရေး အခြေအနေ တနေ့တခြားဆိုးဝါးတင်းမာလာရာမှ ဂျူလိုင်
လ ၃၁ ရက်နေ့တွင်....

“သတင်းစာများကိုဖတ်ရ၍ အခြေအနေ အလွန် ဆိုးဝါးနေ
ကြောင်း သိရသည်။ ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံတွင် အရေးပေါ် စစ်မှု
ထမ်းများ ဖွဲ့စည်း စစ်ပြင်နေရပုံ သတင်းကိုလည်း ဖခင်ကြီးက
ရထားပြီးဖြစ်သည်။ စစ်ကြီးဖြစ်ရန် သေချာနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အဖို့
အလွန် စိတ်ဓါတ် ကျဆင်းနေမိသည်”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲ ရေးသားခဲ့မိ
လေသည်။

* * *

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး

(၇)

ဂျာမန်စစ်တပ်ကြီးများ အယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံသို့ စတင်ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ထိုက်ခိုက်ခဲ့သော ၁၉၁၄-ခု ဩဂုတ်လ ၃-ရက်နေ့က ကျွန်ုပ်သည် ဒို့ဗာလမ်းရှိ ကလပ်တစ်ခု၌ “စကွပ်ရှီ” ရိုက် ကစားနေ လေသည်။

စိတ်ထဲတွင်ကား... ကြည်လင် ရွှင်လန်းခြင်းမရှိဘဲ ခပ်လှမ်း လှမ်း၌ စစ်တပ်များ စုရုံးတန်းစီကာ အထွေထွေစစ်မှုပြင်ဆင်ရေး လုပ်နေကြသည်ကိုကြည့်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့ သော စစ်ပွဲအကြောင်းကို တွေးနေမိလေသည်။

တချိန်တစ်ခုမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတရပ် ကိုလည်း တွေးကြည့်မိလေသည်။

ထိုပြဿနာကား လာမည့်စစ်ပွဲ၌ ကျွန်ုပ်သည် စစ်မြေပြင် ထွက်၍ ထိုက်ပွဲများတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရမည်လော။ သို့မဟုတ်

တကဲ့တိုက်ပွဲများ ဝင်ရောက်ခြင်း၏ အန္တရာယ်ကြောင့် အင်္ဂလန် ပြည်မှ မခွါခွာ အိမ်မှာပင် နေရမည်လောဟူသော ပြဿနာပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၂၀-နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ အကယ် ၍သာ အိမ်ရှေ့မင်းစားမဟုတ်ဘဲ သာမန်အရပ်သား လူငယ် တဦးသာဖြစ်ပါမူ အဆိုပါပြဿနာ ပေါ်စရာအကြောင်း မရှိ ချေ။

အချိန်တန်လျှင် စစ်မှုထမ်းရန် ဆင်ခေါ်ပြီး ဥရောပ စစ်မျက် နှာသို့ အပို့ခံရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် မြတ်သော အင်စိုင်းယာကြီး၏ ထီးနန်းရိုက်ရာကို ဆက် ရမည့် နန်းလျှာ အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ် ကျွန်ုပ်မှာ စစ် သည်တော်ခံကောင်းတယောက်အဖြစ်ထက် အင်္ဂလန်ပြည်၏ ဘုရင် လောင်းအဖြစ် ပိုမိုတန်ဖိုးရှိသည်။ အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုကြ လေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား စစ်မြေပြင်ထွက်၍ အခြားရွယ်တူ လူ ငယ်များနည်းတူ တိုင်းပြည်ဘက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုထမ်း လိုသည့်အန္တရာယ် ပြင်းပြနေမိလေသည်။

ဖခင်ကြီးကမူ ကျွန်ုပ်အတွက် သင့်တော်မည့် တာဝန်တခု မပေးနိုင်သေးမီ လန်ဒန်မြို့တွင် စောင့်ဆိုင်းနေရမည်ဟု အမိန့်ချ ထားလေသည်။

ထိုအမိန့်ချသော အချိန်ကား ၁၉၁၄-ခု ဩဂုတ်လ ၃-ရက် နေ့ညပင်ဖြစ်ရာ နောက်တနေ့(ဩဂုတ်လ ၄-ရက်နေ့)ည ၁၁-နာရီ

ခွဲအချိန်တွင်မူ ဂျာမနီက တရားဝင် စစ်ကျေညာလိုက်သည့် သတင်းကို ကြားရပါတော့သည်။

ညတွင်းချင်းပင် ဘုရင်၏ အတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးအဖွဲ့ (ပရိပီ ကောင်စီ) အရေးပေါ် အစည်းအဝေးတရပ် ခေါ်ယူပြီး ဗြိတိန် က ဂျာမနီအား စစ်ကျေညာသည့် စာတမ်းကို ဖခင်ကြီးက လက် မှတ်ရေးထိုးခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း စစ်ကြီးစော့ စတင်ဖြစ်ပွား ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်မာလာ ထိုစစ်ပွဲ၌ မည်သို့ပါဝင် ဆင်နွှဲရမည်ကို မသိ ရသေးဘဲ စိတ်ထဲ မတင်မကျနှင့် ဖြစ်နေရပေသည်။

ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော် ပြင်ဘက် တွင် လူထု ပရိသတ် အမြောက်အမြား စုရုံးကာ တညလုံးလုံးလိုလို ဇာတိမာန် တက် ကြပွယ် သီချင်းများ သံပြိုင်သီဆိုရင်း ဗြိတိန်ဘုရင်နှင့် အစိုးရ အဖွဲ့ကို အားပေး နေခဲ့ကြလေသည်။

လာရောက်စုရုံးသော လူထုအား ယခုခေတ် အာဏာရှင် နိုင်ငံ များ၌ အတင်းအကြပ် ခေါ်ယူစုရုံးရသည် မဟုတ်ဘဲ ၎င်းတို့၏ ပင်ကိုယ် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်၊ တိုင်းဖြည့်အပေါ် သစ္စာရှိသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် မိမိတို့သဘောအလျောက် လာရောက် စုရုံးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်က ဗြိတိသျှလူထု၏ စိတ်ဓာတ်သည် တကယ်ပင် အားရချီးကျူးပွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ဩဂုတ်လ ၆-ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းပြည်အတွက် စစ်မြေပြင်သွား အမှုထမ်းခြင်းမပြုဘဲ မနေနိုင် ကော့ပါဟု အကြောင်းပြကာ ကျွန်ုပ်အား “ဂရင်နေဒီယာ” တပ်တွင် ကော် မရှင်ရာထူး ပေးပါရန် ဖခင်ကြီးထံ ခွင့်ပန်ကြားရာ ဖခင်ကြီးက လည်း မဆိုင်းမတွပင် ကျွန်ုပ်၏ ပန်ကြားချက်ကို လိုက်လျော ခဲ့လေသည်။

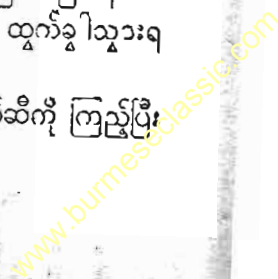
ဗြိတိန်နှင့် ဂျာမနီတို့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် တိုက်ခိုက် ထိခိုက်ကာ ပြဿနာ ဖြစ်လာသော အကြောင်းများလည်း ထိုအချိန်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေသည်။

ညီမတော မေရီတွင် “အယ်လ်ဆီ” အမည်ရှိ ဂျာမန်အမျိုး သွီး အိမ်ဖော်ခလေးမတဦးရှိရာ သူ့အား မေရီသာမက ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု အားလုံးကပင် ချစ်ခင် သံယောဇဉ် ဖြစ်နေကြလေ သည်။

ယခု စစ်ဖြစ်လာသောအခါ၌မူ အယ်လ်ဆီအား ဆက်လက် ထားရန် မပြစ်တော့သဖြင့် ဂျာမနီသို့ ပြန်မည်လော၊ သို့မဟုတ် ရန်သူနိုင်ငံသားအနေနှင့် အကျယ်ချုပ် ချုပ်ထားခြင်းခံမည်လော ဟု စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် မေးခဲ့ရလေသည်။

အယ်လ်ဆီသည် ဂျာမနီသို့ပြန်ပါမည်ဟု အဖြေပေးပြီးနောက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက် ထွက်ခွါသွားရ ခွာလေသည်။

ကျွန်ုပ် မိသားစုအားလုံးသည်လည်း အယ်လ်ဆီကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းလျက် မျက်ရည်ကျခဲ့ကြရပါသည်။

နောက် အဖြစ်စာခံကား ပြတိသျှ ရေတပ်ဦးစီးချုပ် အက်ဒီ မရယ်လီ (ဗိုလ်ချုပ်ကြီး) မင်းသားကြီး လူဝီနှင့် ပါတ်သက်လေ သည်။

မင်းသားကြီး လူဝီသည် ဂျော့ဘုရင်နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်သော်လည်း ဩစရီးယားနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားပြီး သူ၏ ဖခင်က ဂျာမန်အမျိုးသားဖြစ်ရာ စစ်ကျေညာပြီးချိန်တွင် ပြတိသျှ လူထုက ရေတပ်မတော်ကြီး တခုလုံးကို ဂျာမန်သွေး မောင်းသူ မင်းသားကြီး လူဝီထက်အောက်၌ထားခြင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိသည် ဟု ကန့်ကွက်အရေးဆိုလာကြလေသည်။

ဖခင်ကြီးကတော့ အထူးကြီးစား၍ လူဝီဘက်မှ ကာကွယ် ပြောဆိုခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် သတင်းစာများကပါ ကန့်ကွက် အရေးဆိုလာကြသောအခါ လူဝီသည်အောင်ပဲ ဦးစီးချုပ်ရာထူးမှ နှုတ်ထွက်လိုက်ရလေတော့သည်။

သူ့ အနေနှင့် ထသက်လုံး ပြတိသျှရေတပ်မတော်၌ သစ္စာရှိရှိ အမှုထမ်းခဲ့သမျှလည်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဘွယ်ရာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရ ပါတော့သည်။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် စစ် ဖြစ်ပွားခြင်းကို မုန်းတီးစက်ဆုတ်ခဲ့မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂရင်နေးဒီယာတပ်ရင်း၌ ဘော်မရွင်ရာ သူ့ရပြီး နောက် ဘုရင့် သီးသန့်တပ်ခွဲသို့ တာဝန် ချထားခြား ခံခဲ့ရ လေသည်။

ထိုတပ်ခွဲမှ လူအားလုံးမှာ အနည်းဆုံး အရပ် ၆- ပေမြင့်သူ များဖြစ်ရာ ၅- ပေ ၇- လက်မသာမြင့်သော ကျွန်ုပ်က လူထွာ

ကြီးတွေကြားထဲ လူပုဂံလေး တယောက်လို ဖြစ်နေပါတော့ သည်။

တပ်ရင်းသို့ရောက်ပြီးနောက် ရေံ ကျင့်ခက် သင်တန်းတွေ ဆင်းရဲသည်မှာ တကယ် ပင်ပန်းလှပေသည်။ ကွင်းဆင်း လေ့ ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ရခြင်း၊ သေနတ်ပစ်လေ့ ကျင့်ရခြင်း၊ စစ်ချီ စစ်တက်နည်းများ သင်ကြားလေ့ ကျင့်ရခြင်းသည်တို့ကိုအခြား စစ်သားများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်လည်း လုပ်ခဲ့ရပေသည်။

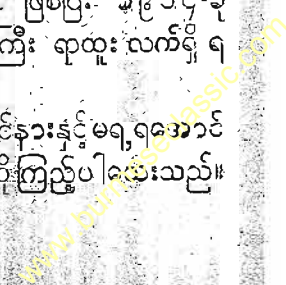
သို့သော် စက်ဘင်ဘာ လူ့လယ်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်အား တပ်ရင်း အမှတ်(၃)သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သဖြင့် ဥပဒေစစ်မြေ မြင်သို့ လိုက်ပါရတော့မည် မဟုတ်ဟု ရှိပဲမိပြီး ဖခင်ကြီးထံ ဝင် ရောက် အရေးဆိုခဲ့ လေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား စစ် မြေဖြင့်ဆိုသွားရန် အခွင့်အရေး မပေးပါသနည်းဟု ကျွန်ုပ်က မေးသောအခါ ဖခင်ကြီးက....

“ဒါကငါ့သဘောမဟုတ်ဘူး...သားရဲ့၊ လော့ဒ်ကစ်ချင်နား ရဲ့ ဆန္ဒပါ။ သူက သားကို လော့လော့ဆယ် ဖြင်သစ်ပြည်ဖက် မသွားစေချင်ဘူး...”

ဟု ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

လော့ဒ်ကစ်ချင်နားမှာ ပြတိသျှစစ်အိုင်းတွင် အလွန် ထင် ရှား ကျော်ကြားသော စစ်သူကြီးတဦးပင် ဖြစ်ပြီး ၁၉၁၄-ခု နှစ်က ပြတိသျှမြစ်အစိုးရအဖွဲ့တွင် စစ်ဝန်ကြီး ရာထူး လက်ရှိ ရ ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် လော့ဒ်ကစ်ချင်နားနှင့် မရရအောင် တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းပြီး ဆက်လက် အရေးဆိုကြည့်ပါလားသည်။

အင်္ဂလိပ်အားဖြင့် အလွန်ကြမ်းကြုတ်သော အသွင်မျိုးရှိသည့် ပြင် ကျော်စောထင်ရှားသည့် စစ်သူကြီးတယောက်လည်းဖြစ်သူ လော့ဒ်ကစ်ချင်နာလို ဗုဂျိုလ်နှင့် ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံရမည်ဆိုလျှင် စစ်ဗိုလ် စစ်သားအားလုံးက ကြောက်တတ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား စစ်မြေပြင်သို့ မလိုက်ရခြင်းကို အကြီး အကျယ် မကျေမချမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ကြောက်ရမှန်းပင် မသိဘဲ အဘိုးကြီးထံ ခပ်အည်တည်နှင့်ဝင်တွေ့ကာ...

“ကျွန်တော်.... တိုက်ပွဲကျ ဆေးသွားရင်လဲ ဘာမှကိစ္စမရှိပါ ဘူး။ ကျွန်တော့မှာ ညီမိလေးယောက်တောင်ရှိသေးတယ်....”

ဟု... လည်းဆင်ခြင်ပေးခဲ့ပါသေးသည်။

လော့ဒ်ကစ်ချင်နာသည် သူ၏ စူးရှသောမျက်ဆုံးဖြင့် ကျွန်ုပ် အား စိုက်ကြည့်လျက်....

“မင်း....တိုက်ပွဲမှာကျပီး သေမယ်ဆိုတာ သေချာရင်တော့ တို့အနေနဲ့ ဒါလောက်စိုးရိမ်တကြီး မေးချင်မှ မေးမိမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုရန်သူဘက်က သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းမိ သွား မယ် အန္တရာယ်ကိတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ စစ်ပွဲဆိုတာ ဟိုဘက်သည်ဘက် စစ်သုံပန်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ အလားအလာရှိတာ ချည့်ဘဲ....”

ဟု... ပြန်ဖြေရင်း ကျွန်ုပ်အား စစ်မြေပြင်သို့လိုက်ပါခွင့်ပြုရန် ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ငြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။

သူက နောက်ပိုင်း အခြေအနေပေးပါက ပြင်ဆစ်မြည်၍ စစ်ဦးစီးရုံး ထနေရာရာတွင် နေရာချထားပေးမည် ဟူ၍သာ နှစ်သိမ့်စကား ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့ကား စိတ်ထဲ နှစ်သိမ့်ကျေနှပ်မှုမရခဲ့ချေ။

သို့ရာတွင် တာဝန်ဝတ္တရားကိုရှောင်ရှားမရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လန်ဒန်မြို့ အနောက်ပိုင်းရှိ အမှတ် (၃) တပ်ရင်းသို့သွားရောက် သတင်းပို့ ရလေသည်။

တပ်ရင်း၏ တပ်ရေးက ကျွန်ုပ်အား ဘုရင့်ကင်းစောင့်တပ်ခွဲ သို့ တာဝန်ချထားလိုက်ပြီးနောက် ရက်သတ္တတပါတ်လျှင် ၂ကြိမ် ကင်းစောင့်ကျခဲ့လေသည်။

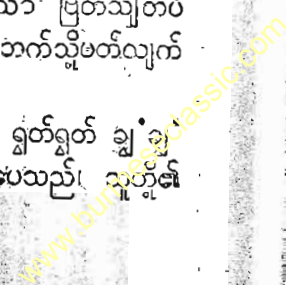
ထိုအတောအတွင်း စစ်မြေပြင်မှ တိုက်ပွဲ သံတင်းများအရ အဖြစ်အပျက်တို့သည် လျင်မြန်စွာဖြစ်ပျက်လျက်ရှိကြောင်း သိရ လေသည်။

ပြင်ဆစ်နှင့် ဘယ်လ်ဂျီယံပြည်တို့တွင် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်များ သည် ရန်သူ ဂျာမန်တို့နှင့် အကြိတ်အနယ် တိုက်ဆင်နေကြ လေသည်။

ဂျာမန်တို့က ပဲရစ်မြို့တော်ဆီသို့ ဦးတည်လျက် ဒလကြမ်း ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်နေသည့် စစ်ကြောင်းကား “မင်း” တိုက်ပွဲ တွင် ဂျာမန်တပ်များ အရေးနိမ့်ပြီး တန့်သွားလေသည်။

အခြေအနေ မကောင်း၍ ဆုတ်ခွါလာသော ဗြိတိသျှတပ် များကား စစ်ကြောင်းကို လှည့်ပြီး မြောက်ဘက်သို့မတ်လျက် ချီတက်သွားကြပြန်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြေလျင်တပ်များ ရွတ်ရွတ် ချွံ့ချွံ့ တိုက်ခိုက်ကြပုံမှာ ချီးကျူးဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ သူတို့၏

သေနတ် ကိုင်တယ် ပစ်ခတ်ခြင်းကလည်း ကျမ်းကျင် လှသဖြင့် ရန်သူဘက်မှ အတုံးအရုံး အျဆုံးအောင် ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ ပေသည်။

တဖက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ဖက်မှ ထိခိုက် ကျဆုံးမှု များလည်း ရှိသဖြင့် မကြာမီ ကျဆုံးသူ စစ်သည်တော် တို့၏ အမည်စာရင်း ထွက်လာလေသည်။

ထိုစာရင်းများအရ ကျွန်ုပ်၏အသိခံတ်ဆွေအတော်များများ ပင် စစ်မြေပြင်၌ ကျဆုံးသွားကြကြောင်း သိရလေသည်။

၁၉၁၄-ခုနှစ်ဝင်ဘာလ ၁၆-ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် စစ်မြေ ပြင်ရှိ မြိတ်သျှတပ်စခန်း၌ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်မှူး ဆာ-ဂျွန် ဖရင့်ချ်၏ စစ်ဦးစီးရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အမိန့်ကျသဖြင့် မြိတ်သျှ ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကူးကာ ပြင်သစ်ပြည်ရှိ မြိတ်သျှ စစ်ဌာန ချုပ်သို့ သွားရလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နောက်တော်ပါ ဖင်ချီသည်လည်း စစ်သား တယောက်အဖြစ် ကာကိယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်လျက် ဗိုလ်ပါသာ ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စစ်ဌာနချုပ်မှာ ပြင်သစ်ပြည် “စိန်ခိုခါ” အရပ်တွင် တည်ရှိပြီး စစ်မျက်နှာနှင့် မိုင် ၃၀-ခန့်သာ ကွာဝေးလေသည်။

ထိုနေရာမှာ ကျွန်ုပ်သည် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ရှုခင်းကို လေ့လာကြည့်ရှုခွင့် ရခဲ့လေသည်။

သေနာပတိချုပ် ဆာဂျွန်ဖရင့်ချ် အနားမှ ဦးစီး အရာရှိများ နှင့် ရုံးအဖွဲ့ဝင်များမှာ အသက်ကြီးကြီး စစ်သည်တော်ဟောင်း

များ ဖြစ်ကြပြီး ဂျာမနီနှင့် ဖြစ်ကြပြီး ဂျာမနီနှင့် ဖြစ်ပွားနေ သော စစ်ပွဲကို သိုးဝါးစစ်ပွဲတုန်းက နည်းပရိယာယ်ဟောင်းများ ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ကူးနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

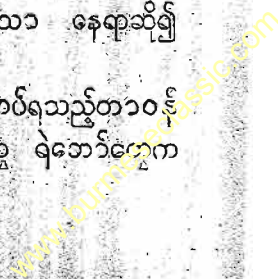
မြေကတုတ်များတူး၍ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်နေကြရသူ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာမှ စစ်သည်တော်များ အနေနှင့်ကား စစ် ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် စစ်ပွဲ၏ တကု အခြေ အနေ အမှန်ကို သန့်စင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆခဲ့ကြလေသည်။

နိုဝင်ဘာလအတွင်းက ဖခင်ဂျော့ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပထမ ဆုံးအကြိမ် ပြင်သစ်ပြည်ရောက် ပြိတိသျှ တပ်များကို လာရောက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးစဉ် သေနာပတိ ဆာဂျွန်ဖရင့်ချ်က စစ်ပွဲသည် ခရစ္စမတ်ပွဲတော် (ဒီဇင်ဘာ ၂၅ရက်)မတိုင်မီ ပြီးဆုံး သွားပါ လိမ့်မည်ဟု အစီရင်ခံစာဖခင်ကြီးမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အား ထင်သွားခဲ့ပုံ ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်အား တကယ် ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက် နေသော ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာသို့ရင်း၊ အဖေပါမပါဘဲ စစ်မျက်နှာအနီးမှ လမ်းများ သို့ရင်း၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသွားရဟု ဖခင်ကြီးက အမိန့် ထုတ်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရုံးလုပ်ငန်း စာရွက် စာတမ်းများ သယ်ယူပို့ ပေးရခြင်းတို့နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေသည်။

စစ်မျက်နှာနှင့်အနီးဆုံး၊ ကျွန်ုပ်ရောက်ခဲ့သော နေရာဆို၍ ဒီပီစီတပ်မ ဌာနချုပ်သာ ရှိခဲ့ပေသည်။

ယင်းသို့ ကျွန်ုပ်အား တကုတိုက်ပွဲနား မကပ်ရသည့်ကာလ ဝန် ပေးထားခြင်းကြောင့် အခြား ရွယ်တု မိတ်ဆွေ ရဲဘော်တွေက

သက်စွန့်ကြိုးပမ်း တိုက်ပွဲ ဝင်နေကြ ရချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က “အချောင် ရေသာခို” နိုင်သည့် နေရာမျိုးတွင်ထားသည့် အစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စဉ်းစား မကျေနပ်ဘဲ တော်လှန် ဖျက်ပစ် လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်မိခဲ့ပေသည်။

နောက်ဆုံး၌ပင်ကြီးထံ စာလမ်းရေးပြီး ကျွန်ုပ်အား ယခု ထက်ပို၍ လက်တွေ့စစ်သားတို့၏ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်မှုတွင် ပါဝင် ဆင်နွှဲခွင့်ပြုရန် ပန်ကြားလိုက်လေသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒ ပြည့်ပရန် ကူညီလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် ရသော လော့ဒ်စတင်ဖို့ဟမ်ထံသို့လည်း ဆီးခြားစာတစောင် ရေး လိုက်ပါသေးသည်။

လော့ဒ်စတင်ဖို့ဟမ် ဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်သူငယ်ချင်း ဂျန်ဘစ်၏ ပခင်ကြီးပင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်အား သူ့ သားနှင့်အတူ ပြင်သစ်ပြည် သို့ လွှတ်အောင် စီစဉ်ရာတွင် ကူညီခဲ့သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူး လော့ဒ်စတင်ချင်နားအပေါ် ဩဇာ အဆင့်အတင့် ရှိသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြံစည်ကြိုးစားချက်အရ နောက် ဆုံး ကျွန်ုပ်အား ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာနှင့် ၅-မိုင်သာဝေးသော အမှတ်(၂) ဒီပိုစီတပ်မကြီး ဌာနချုပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန် ချထားခဲ့လေသည်။

၁၉၁၅-ခု မတ်လ ၁-ရက်နေ့တွင် အဆိုပါ စစ်မြေပြင်မှနေ၍ ပခင်ကြီးထံ စာရေးခဲ့ရာတွင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ရောက်နေ ခြင်းကြောင့် ရန်သူစစ်သားများ၏ လှုပ်ရှားမှုများကိုပင် တိုက် ရိုက်မြင်နေရကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏တိုင် မြေကတုတ်ထဲဆင်း၍

မိုက်ပြောင်းဖြင့် ရန်သူလှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရှု ထောက်လှမ်းလျက် နဘေးမှ အရာရှိတဦးက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ရန်သူများအား ပစ်ခတ် နိုင်ခဲ့ကြောင်း ယင်းသို့တိုက်ပွဲ၌ အချိန် ၂- နာရီကြာမျှ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရသည်ကို တသက်တာ မမေ့ ပျောက်နိုင်လောက် အောင် ဖူးခြားသည့် အတွေ့အကြုံဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးသားအစီရင်ခံခဲ့လေသည်။

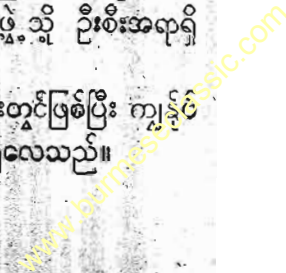
ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်နေသည်ကို စိတ်ထဲ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်၍ ဘာမှမကြာသေးမီ ဗိုလ်ချုပ်မှူး ဆာဂျွန်ဖရင့်ချ်၏အမိန့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စိန်အိုမာရို စစ်ဌာနချုပ် သို့ ရုတ်တရက် ပြန်ခေါ်ခဲ့လေသည်။

အကြောင်းကတော့ ကျွန်ုပ် ရောက်နေသော စစ်မျက်နှာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဗြိတိသျှတို့မှာ ထိုးစစ်တရပ်အသစ်ဆင်တိုက်ခိုက် ရန် အစီအစဉ်ရှိရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ပွဲများဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိ၍ အိမ်ရှေ့စံ ဝေလမင်းသား၏ အသက်ဘေး အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ရသည့်အခြေအနေမျိုးမရှိစေရန် ကြိုတင် ကာကွယ်လိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် စိန်အိုမာရိုသို့ပြန်လိုက်သွားခဲ့ရ လေသည်။

၁၉၁၅-ခု မေလကျမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆာဂျွန်ဖရင့်ချ်၏ စစ်ဌာနချုပ်မှ လွတ်ကင်းကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆားချားလ်စ် မန်ရိုး ကွတ်ကဲသော အမှတ် (၁) စစ်တပ်ဖွဲ့ သို့ ဦးစီးအရာရှိ တဦးအဖြစ် ရောက်သွားလေသည်။

စခမ်းချရာနေရာကတော့ ဘေသွန်းမြို့အနီးတွင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ် သည် ဆာ-ချားလ်စ်မန်ရိုးနှင့် အတူနေထိုင်ရလေသည်။

ထို့ ပြင် ကျွန်ုပ်အား အေဒီ-စီ-၁၆၇၂ ကိုယ်ရံတော် တဦး ပေးထားရာ၊ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ မူလ တပ်ရင်း ဂရင်နေဒီယာ ကင်းစောင်တပ်မှ အရာရှိ တဦးဖြစ်သူ ဆော့ဒ်ကလော့ဒ်ယာမိလ် တန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံးသည်အထိ ကလော့ဒ်ယာမိလ်တန် သည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရံတော် အရာရှိ အဖြစ် တောက်လျှောက် ပါခဲ့လေသည်။

အမှတ်(၁) စစ်တပ်မှ ဌာနချုပ်ရုံးတွင် နေရစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ရုံးလုပ်ငန်းတွေကိုသာ အများဆုံးလုပ်ရရှိ စိတ်ထဲ မချစ်မရ ဖြစ် နေမိလေသည်။

ထိုတပ်မှ တွင် ၄-လကြာမျှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ရဲဖန်ခါ ဂျေတန်း ဘစ်မျက်နှာသို့ “လစ်” ထွက်ပြီး အသိမိတ်ဆွေ အရာရှိများထံ သွားရောက်လေ့ ရှိလေသည်။

စက်တင်ဘာလသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ဗိုလ်ချုပ် လော့ဒ်ကာမန် ဦးစီးသော ကင်းတပ်များ ဒီပီစီ တပ်မကြီးသို့ ဦးစီးအရာရှိအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပြန်ရာ၊ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည်အထိ ၎င်းတပ်တွင် အမှု ထမ်းခဲ့ရလေသည်။

ကင်းတပ် ဒီပီစီတပ်မကြီးသို့ ကျွန်ုပ် သွားရောက်သတင်းပို့ သည့် အချိန်၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟိတ်ဂ်၏ ပထမ စစ်တပ်က ထိုး စစ်ဆင်ရန် မြင်ဆင်နေသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တညသည့် ကျွန်ုပ်သည် ရှုံ့ ညွှန်ထုထပ်သော လမ်းဆုံတစ်ခု၌ စစ်တပ်အသွားအလာ ရှင်းလင်း ထိန်းသိမ်းရသော တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျနေသောနေရာကိုဖြတ်သွားသော တပ်ကြီး နှစ်တပ်မှ စစ်သည်ရဲဘော်များသည် ၂၄- နာရီတိုင်တိုင် အစား လည်း မစားရ၊ အနားယူခွင့်လည်းမရဘဲ တောက်လျှောက် ချီ ထက်လာကြသည်ဟု သိရပေသည်။

သို့စဉ်လျက် ထိုရဲဘော်များသည် နောက်တနေ့မှန်းတည့်ချိန် တွင် ရန်သူဂျာမန်စစ်တပ် စက်သေနတ်နှင့် အမြောက်စခမ်းများ အား တခဲနက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

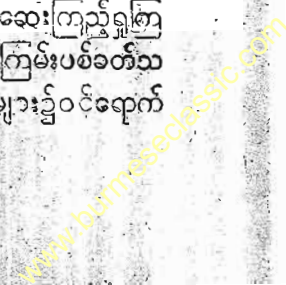
သို့သော်ဂျာမန်တို့က သိဆူးကြိုးများကား၍ တားဆီးထား သောနေရာသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များသည်ရှေ့ ဆက် တိုးနိုင်တော့ဘဲအတော်များများထိခိုက်ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

မသေဘဲကျန်သူများကိုမူနောက်သို့ပြန်လည်ဆုတ်ခွာရန်အမိန့် ပေးလိုက်ရလေသည်။

ယင်းသို့တပ်များဆုတ်ခွာနေချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ကင်းစောင် ဒီပီစီတပ်မမှ တပ်များကသွားရောက်ကူညီကြရလေရာ....စစ် သမိုင်းတွင် စည်းကမ်းအသေဝပ်ဆုံး၊ စံနစ်အကျဆုံး ဆုတ်ခွာမှု အစီအစဉ်အရပ်ဖြစ်အောင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားကြသည်မှာ ထကယ်မင်ချီးကြူးအံ့ဩတူဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

၁၉၁၅-ခု စက်တင်ဘာလ ၂၉-ရက် မုဒ္ဒဟူးနေ့ကားကျွန်ုပ်၏ အသက်တာတွင် မမေ့နိုင်သော နေ့တနေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ဗိုလ်ချုပ်လော့ဒ်ကာမန်နှင့်အတူ ကင်းစောင်တပ် များရှိရာ ရှေ့ တန်းစစ်မျက်နှာသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြ ခြင်း ရန်သူဂျာမန်ဘက်မှ အမြောက်များဖြင့်ဒုလကြမ်းပစ်ခတ်သ ခြင်း ကျွန်ုပ်တို့လည်းနီးရာမြောက်တုတ်များ၊ကျင်းများ၌ဝင်ရောက် အကာအကွယ်ယူကြရလေသည်။

အမြောက်ဆံကြီးအခုသည်ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ကိုက်၎င်း ၀-မျှသာ ကွာ
သောနေရာ၌ ပေါက်ကွဲလေရာ အသံယားရင်ဖိုဘွယ် ကောင်းလှ
ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လျှောက်ကြည့်ရာစစ်မြေပြင်အနီး အပြားတွင်ရန်သူ
လက်ချက်ဖြင့် ကျည်သင့်ကျဆုံးနေသောစစ်သည်ရဲဘော်များ၏
အလောင်းများကိုလည်း ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဘွယ်ရာ မြင်ခဲ့ရပေ
သည်။

အထူးသဖြင့်မိမိတို့ထိုးစစ်၏ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်သို့ရောက်
ရန် ကိုက်၁၀၀မျှအလိုတွင် ကျဆုံးခဲ့ရရှာသူ ရဲဘော်များအဘို့
ရင်နာဘွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဘို့ ထိုနေ့သည် စစ်ပွဲ၏ စက်ဆုတ် ရင်နာဘွယ်
ဆိုးဝါးချက်များကို လက်တွေ့လေ့လာနားလည်ခဲ့ရသောနေ့ပင်
ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့ပို၍စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းတရပ်ကလည်း
ဗိုလ်ချုပ်လော့ဒ်ကာဗင်နှင့်အတူ ဗာမယ်လ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
အနီး မြေကတုတ်မှ ပြန်တက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့စီးလာ
သော မော်တော်ကားကို အဆင်သင့် တွေ့ရသော်လည်း ကား
မောင်းသူ “ဂရင်း” ဆိုသူမှာ ရန်သူ့ အမြောက်ကျည်ဆံထိမှန်ပြီး
ကျဆုံးသွားကြောင်း သတင်းကြားရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တက်မှု ထိုးစစ်ကားမအောင်မြင်ဘဲ အရေးနိမ့်ခဲ့ရ
လေပြီ။

ကျွန်ုပ်အဘို့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း၏ စက်ဆုတ်မှန်းတီးဘွယ်
အချက်အလက်အင်္ဂါရပ်များကိုလည်း နာကျည်းကြေကွဲဘွယ်ရာ
လက်တွေ့နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရပါချေပြီ။

x x x

နောက် ၂-ရက်မျှအကြာအတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကင်းစောင့်
ဒီပီစံတပ်မှ ဗြိတိသျှအမှတ်(၁၁) တပ်မဋ္ဌာနချုပ်ရုံးသို့ ပြောင်း
ရွှေ့လိုက်ကြောင်းအမိန့်ကျလာလေရာ ကျွန်ုပ်မှာအကြီးအကျယ်
အံ့အားသင့်သွားမိပါတော့သည်။

ဗာမယ်လ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီး ကျွန်ုပ်၏ယာဉ်မောင်းသူ
ဒရိုင်ဘာကျည်သင့်ကျဆုံးခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ထကယ်ဟုတ်သည်
ထက် ဝီပြုံးချဲ့ထွင်လျက် သေနာပတိဆာဂျွန်ဖရင့်ချ်ထံသို့ ရောက်
သွားရာမှ ထိုအမိန့်ထုတ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုရပေသည်။

ထိုဆတင်းအရ ဒရိုင်ဘာဂရင်း ကျည်ဆံထိမှန်သေဆုံးစဉ်က
ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အနားတွင်ပင် ကပ်လျက် ရှိနေသည်ဟု ဆို၍
သေနာပတိအနေနှင့် ကျွန်ုပ်အတွက် အထူးစိုးရိမ်သွားပြီး တပ်
ပြောင်းရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအမိန့်ကို ကျွန်ုပ်မှာမကျေနပ်သဖြင့် သေနာပတိထံတွေ့ဆုံ
အရေးဆိုကြည့်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးလျက် လိုက်ရှာရာ ကံအား
လျော်စွာ ဆာဂျွန်ဖရင့်ချ်အားတပ်မဋ္ဌာနချုပ်အနီး တနေရာတွင်
တွေ့ခွင့်ရပြီး တကဲအဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ထို့ပြင်ဆာလော့ဒ်ကာပင်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ်၏တင်ပြချက်မှန်ကန်ပါကြောင်း အတည်ပြုပြောဆိုပေးသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ဆာဂျန်ဖုရင့်ချီသည် ကျွန်ုပ်မည်မျှစိတ်ထိခိုက်နေကြောင်းကိုပါ သိရှိထောက်ထားလျက် တပ်ပြောင်းရန် အမိန့်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းပေးခဲ့လေသည်။

ဗာမုယ်လ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီး အဖြစ်အပျက်မှ ဝယက်ရိုက်မှုသည် ထိုမျှနှင့် မပြီးသေးပါ။ ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်ထိအောင် ရိုက်ခတ်သွားကြောင်း မကြာမီ သိခဲ့ရလေသည်။

လော့ဒ်စတင်ဖို့ဒ်ဟမ်၏သား ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဂျွန်ဘစ်ကိုမှာ တိုက်ပွဲ၌ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ ဖခင်ကြီးက ၁၉၁၅-ခုအောက်တိုဘာလ ၁-ရက်နေ့စွဲဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံရေးလိုက်သောစာ၌စိုးရိမ်စွာ သတိပေးသည့် အရိပ်အမြွက်ပါရှိခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေသော ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၌ အတင်ရဲပြီး သွားခြင်းကို ဆင်ခြင်သင့်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ လုံခြုံမှု၊ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကင်းမှုသည် တိုင်းပြည်အတွက် အလွန်ပင်အရေးကြီးအတိုးတန်ကြောင်း စသဖြင့် သူ၏စာတွင် ပါရှိခဲ့လေသည်။

သည်လိုသတိပေးစာမျိုးတွေ့ရလေ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လှုပ်ရှားသွားလာချင်လေဖြစ်မိလေသည်။

အရေးထိကျွန်ုပ်အား မြင်သစ်သမတကပေးခဲ့သော (Legion of Honour) ဘွဲ့တံဆိပ်ကို တပ်ဆင်ရန် ဖခင်ကြီးက စာရေးလိုက်လေသည်။

ထိုတံဆိပ်မှာ စစ်မြေပြင်၌ စွန့်စန့်စားစား အမှုထမ်းသူများအား မြင်သစ်အစိုးရက ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်သော သူရဲကောင်းဘွဲ့ပင်

ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ စစ်မှုထမ်းဆိုသော်လည်း ဘေးအန္တရာယ်မရှိသည့်နေရာများ၌သာ နေခဲ့ရသဖြင့် အဆိုပါ ပြင်သစ်သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ်ကိုရင်ဘတ်တွင် တပ်ဆင်ထားရန်၊ ကိုယ်၊ ကိုယ်ကိုလိပ်ပြာမလိုသလိုဖြစ်နေမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးထံ စာပြန်ကြားရာတွင် ကျွန်ုပ်ကသာ မြင်သစ် သူရဲကောင်းတံဆိပ်ကိုရရှိသည်မှာ တကယ် ထိုက်တန်၍ မဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလန်ပြည်၏ နန်းလျှာ အိမ်ခွေ့စံ ဝေလမင်းသား ဖြစ်၍သာ ရရှိခဲ့ကြောင်းကို မြင့်နိုင်ကြောင်း၊ တကဲ့စစ်မြေပြင်တွင် သတ္တိရှိရှိဖြင့် ရှုတ်ရှုတ်ချဲ့ချဲ့ စွန့်စား တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီး၊ သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရကြသည့်အထဲ ဘဒ္ဒဘွဲ့တံဆိပ်မှ မရသည့် သာမန် အရပ်သားအရာရှိအရာခံတွေ အမြောက်အမြား ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိထားပါကြောင်း စသဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖင်ရေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာအသက် ၂၁-နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း၊ ဝေလမင်းသားအဖြစ် အစစအရာရာ အခွင့်ထူးခံလူ တခုယောက်ဖြစ်နေခြင်းကို အလွန်စက်ဆုတ်နေမိပြီဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍သာ ဘုရင့်သား တယောက် မဟုတ်ဘဲ သာမန်အရပ်သား စစ်မှုထမ်းတဦးသာ ဖြစ်လျှင် ကောင်းလေစွ ဟူ၍လည်း ထိုအချိန်ကပင် မကြာခဏစိတ်ထဲမှတောင့်တမိခဲ့ပါသည်။

x x x

ဒီဇင်ဘာလတွင် ပြင်သစ်ပြည်ရှိ ဗြိတိသျှတပ်များ၏ သေနာပတိအဖြစ် ဆင်္ဂျာန်မရင့်ချို နေရာသို့ ဆာဒေါက်ကလပ်ဟိတ်ဂ်က ပြောင်းလာလေသည်။

သေနာပတိဆာဒေါက်ကလပ်ဟိတ်ဂ်က စစ်ဆင်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာ ပြဿနာတွေဖြင့် အလုပ်များလွန်းပြီး၊ ဝေလမင်းသား အတွက်ဂရုမစိုက်နိုင်တော့၍ ပေလောသို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က လှုပ်ရှားသွားလာမှု ချုပ်ချယ်ခြင်းကို နားပူနားဆာလုပ် အရေးဆို၍ ပေလောအမန်ကိုမသိရလင့်ကစား ဆာဒေါက်ကလပ် ရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်အား သွားလာလှုပ်ရှားမှု စည်းကမ်းများ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် မရှိတော့ဘဲ၊ အနည်းငယ် လွတ်လပ်ခွင့် ရလာလေသည်။

၁၉၁၆-ခုနှစ်နှေရာသီတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆူးအက်တူးမြောင်း၏ ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်များကို စစ်ဆေးရန် အီဂျစ်နိုင်ငံသို့ သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ စစ်မျက်နှာနေရာတစ်ခုကို သွားရခြင်းကို ကျေနပ်သဘောကျမိသည်ပြင်၊ ထိုဒေသရှိ ဩစတြေးလီးယားနှင့် နယူးဇီလန်တပ်များနှင့်လည်း ညွှန်ဆိုသိကျွမ်းခွင့် ရခဲ့လေသည်။

ရက်သတ္တပတ် ၆-ပတ်မျှ ကြာသောအခါ လော့ဒ်ကာပန် ဦးစီးကွပ်ကဲသော အမှတ် ၁၄-စစ်တပ်ဖွဲ့ကြီး၏ ဦးစီးရုံးသို့ ကျွန်ုပ်အား ပြောင်းရွှေ့ လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ စစ်ပွဲသည် သိသိသာသာပြင်းထန်လာပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက် သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်ကြရင်း ထိခိုက်ကျဆုံးသူ စစ်သည် ဦးရေသည်လည်း အထူးများပြားလာလေသည်။

၁၉၁၇-ခုနှစ် နှေဦးရာသီတွင် အမှတ် ၁၄-စစ်တပ်ဖွဲ့ကြီးက “ပီရှင်ဒေးလီ” တိုက်ပွဲဖြစ်ရာဒေသဘက်သို့ ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ကျလာရာ၊ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုးစစ်နှင့်အတူပါသွားလေသည်။

ထိုနောက် လော့ဒ်ကာပန်၏ စစ်တပ်ဖွဲ့အား အီတလီပြည် မြောက်ပိုင်းသို့ သွားရန် ရုတ်တရက်အမိန့်ထွက်လာပြန်သည်။

အီတလီစစ်မျက်နှာသို့ ရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင် ဗစ်တာအီမင်နူရယ်လ်အား သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ကြလေသည်။

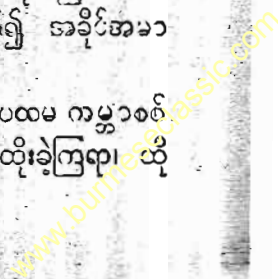
၁၉၁၈-ခုနှစ်ဆန်းလတ်သော် ကျွန်ုပ်အား ဗြိတိန် နိုင်ငံရှိ ကာကွယ်ရေး ပစ္စည်းစက်ရုံများ လှည့်လည် စစ်ဆေးကြည့်ရန် ခေတ္တပြန်ခေါ်လိုက်သဖြင့် လန်ဒန်သို့ ပြန်သွားရလေသည်။

၁၉၁၈-ခုနှစ်လက ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်များ အကြီးအကျယ် ထိုးစစ်ဆင်၍ ဗြိတိသျှရေလက်ကြားကို သိမ်းပိုက် လွှမ်းမိုးရန်ကြံစည်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မှာ လန်ဒန်မြို့သို့ရောက်နေလေသည်။

အခြေအနေကအရေးကြီးနေသဖြင့်၊ စစ်မှားအားလုံးအား ခွင့်ပေးခြင်း များကိုလည်း ပယ်ဖျက်၍ မိမိတပ် အသီးသီးတွင် အဆင်သင့် စစ်ပြင်ဆင်နေကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ် အီတလီပြည်ရှိ လော့ဒ်ကာပန်၏ စစ်တပ်ဖွဲ့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒီစီစီဘင်မ်ကြီး ၃-ခုသည် “အာဆီယားဂိုး” ဒေသ၊ ကောင်တန်းဒေသကို သိမ်းပိုက်၍ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားနိုင်နေကြောင်း သိရလေသည်။

၁၉၁၈-ခုနှစ်နိုဝင်ဘာလ ၁၁-ရက်နေ့တွင် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ စစ်ပြေငြိမ်းစာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြရာ၊ ထို

အချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာကနေဒါစစ်တပ်၏ဦးစီးရုံး၌ မေဂျာ(ဗိုလ်မှူး) ရာထူးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

စစ်ကြီးကား ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။

ကျွန်ုပ်ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သော စစ်ပွဲမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် မတူသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသော စစ်ပွဲ၌ ဗြိတိသျှ လူမျိုးတသန်းကျော်သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။

“ဆော့ဗ်”တိုက်ပွဲ၌ ပထမနေ့ တနေ့တည်းမှာပင် ဗြိတိသျှ စစ်သည် ၅၇၀၀၀-ခန့်ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား ထိုပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အတွေ့အကြုံ များ၊ ရှုခင်းများကို ပြန်လည်ထွေးလိုက်တိုင်း ကြေကွဲရင်နာဘွယ် ရာအဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်းသတိရကာ စစ်မက် ဖြစ်ပွားခြင်းကို အကြီးအကျယ် စက်ဆုတ်မိပါတော့သည်။

* * *

ခေလမင်းသားအဖြစ်တာဝန်ဆောင်ရွက်ခြင်း။

(၇)

၄-နှစ်ကြာမျှ စစ်မြေပြင် အနံ့ အပြားသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၁၉-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင်ကျွန်ုပ်သည်မိသားစုနေထိုင်ရာ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကလည်း တကွဲတပြား ရောက်ရှိနေကြကာ စစ်အတွင်း သူ့နာပြုဆရာအဖြစ်ဆောင်ရွက် သူ ညီမငယ်မေရီတဦးတည်းသာလျှင် အိမ်ပွား ရှိနေလေသည်။ ညီတော်ဘာတီက ရေတပ်မှလေတပ်သို့ပြောင်းရွှေ့ သွားရပြီး ညီလတ်ဟယ်ရီက ဆင်းဟတ်စ် စစ်ဘက္ကသို့လ်၌ ဗိုလ်လောင်း အဖြစ် သင်တန်း တက်လျက် ရှိလေသည်။ ညီငယ် ကျော့ကမူ ဒတ်မောက် ရေတပ် ဗိုလ်သင်တန်း ကျောင်းသို့ ရောက်နေလေ သည်။

www.burmeseclassic.com

နည်းပြဆရာကြီး မစတုဘင်ဆယ်လ်ကားအငြိမ်းစားယူနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်က ရံဖန်ရံခါသူ့ အားသွားရောက် တွေ့ဆုံ လေ့ ရှိလေသည်။

အင်္ဂလန်ပြည်၏နေ့ဦးရာသီမှာ ခါတိုင်းနှစ်များနှင့် မထူးခြား သော်လည်း စက်ဆတ်ကွယ် ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည့်ပထမဆုံး နှစ်၏ နေ့ဦးရာသီဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပိုမိုသာယာသည်ဟု ထင်ရလေ သည်။

စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ အသက်နှင့်ခန္ဓာ တည်မြဲ နေသူများ အဘို့လည်း ကံကောင်းလေစွဲဟု ကိုယ် ကြမ္မာအကြောင်း ကိုယ် တွေး၍ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးတွယ်ရာ ဖြစ်နေပေသည်။

သို့ရာတွင် တဖက်တွင်မူ သမိုင်းတလျှောက် မကြုံဘူးအောင် ကြီးကျယ်သော အမွှာစစ်ကြီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပထက်ရိုက် ဖြစ် ပေါ်လာသည့်အကျိုးသက်ရောက်မှုများကား စစ်ပြီးခေတ် အင်္ဂ လန်နိုင်ငံတွင် အထင်အရှားပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သောအရွယ်ကောင်း လူငယ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ စစ်အတွင်းက သေကြေပျက်စီးခဲ့ သည့်ပြင် ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏စီးပွားရေး အခြေအနေ ဓနအင်အား သည်လည်း စစ်ကြီး၏ခက်ကြောင့် သိသိသာသာထိခိုက်လျော့ပါး ခဲ့ရလေသည်။

သမိုင်းကျမ်းပြုဆရာများ၊ အောဂဗေဒပညာရှင် များကတော့ ကျွန်ုပ်နှင့် သဘောတူညီချင်မှုထူကြပေမည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာသော စီးပွားရေး ကြပ်

တည်းမူပြုသောအရပ်ရပ်သည် ၁၉၁၄-ခုနှစ် (မထမကမ္ဘာ စစ် ကြီးစဖြစ်ချိန်)မှ စတင်ခဲ့သည်ဟု သဘောရမိပေသည်။

စစ်မြေငြိမ်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တိုင်းပြည်တစ်ဝှမ်းလုံး သို့လျှင်လည်လေ့ လာကြည့်ရှုခြင်း ဖြင့် ဗြိတိသျှလူထုသည် နေရာ တကာတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်းသိခဲ့ရပေသည်။

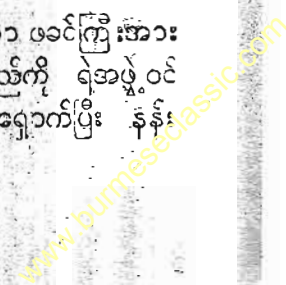
စစ်မှုထမ်းများကိုယ်တိုင်ကလည်း ၎င်းတို့အပေါ် အစိုးရ၏ တဘောထားနှင့် တစ်ဖျက်သိမ်းရေးစီစဉ်ပုံများကို လုံးဝ မကျေ နပ်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

စစ်ပွဲတွင်ထိခိုက်စက်ရုကာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းသွား သူများအား ထောက်ပံ့ကြေး ပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လုံ သောက်ခြင်းမရှိဟု ဆူပူအရေးဆိုနေကြလေသည်။

တနေ့စစ်ရုံးချုပ်၏စီစဉ်ချက်အရပစ္စည်းမြောက်ကျော့အင်အား စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်း ၁၅၀၀၀-ခန့်၏စစ်ရေးပြစားမေး အနား တရပ်ကျင်းပရာ ဟိုက်ပါတီဥယျာဉ်သို့တက်ခဲ့ရလေသည်။

ဖခင်ကြီးကလည်းရိုးရိုးစစ်ရေးပြပွဲတခုထင်မှတ်၍ ခြင်းစီးလျက် သွားရာ ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့် အလား၊ စစ်ပြန် စစ်မှုထမ်း များသည် လျှို့ဝှက်ယူဆောင်လာသောကြေးကြော်သံ ပိုစတာ ကြီးများလှင့်ထူကာ ၎င်းတို့၏မကျေနပ်ချက်များ တင်ပြအရေးဆို ကြလေတော့သည်။

စစ်ရေးပြပွဲမှာ လူထုဆန္ဒမြို့ကြီးဖြစ်သွားကာ ဖခင်ကြီးအား စစ်ပြန်ရဲဘော်ဟောင်းတွေက ဝိုင်းထားကြသည်ကို ရဲအဖွဲ့ဝင် များက အတော်ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး နန်း တော်သို့ပြန်ခေါ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်က မြိတ်နီနိုင်ငံ၏အခြေအနေမှာအတိုက်အခံနိုင်ငံရေး သမားများအဘို့ချွန်ကောင်းယူပြီး အစိုးရအဖွဲ့အပေါ်ဝေသာ စရာအကွက်ကောင်းဖြစ်နေလေသည်။

ရှုပြည်ဇာဘုရင်နှင့်မိသားစုတို့သတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရသော ၁၉၁၇-ခုနှစ် ဘိုလ်ရှီဗစ် တော်လှန်ရေး ကြောင့်လည်း ဖခင်ကြီးမှာ အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက်ရှာလေသည်။

ဇာဘုရင်နီကိုလပ်စ်မှာ ဂျော့ဘုရင်နှင့်ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်စပ်လေရာ အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ ကယ်ဆယ်ရန် ဘာမျှမလုပ်နိုင်ခဲ့သည်ကိုလည်းတောင်းပြီး ယူကြီးမရဖြစ်ခဲ့လေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဖခင်ကြီးသည် ဆိုဗီယက် တော်လှန်ရေး စတင်ဖြစ်ပွားချိန်က မြိတ်သျှစ်စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းလွှတ်၍ ဇာဘုရင်အား ကယ်ရန်ကြံစည်ခဲ့သေး၏။ သို့ရာတွင်အစိုးရအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များကြောင့် ထိုအကြံအစည် မဖြစ်မြောက်ခဲ့သည်ကို ဖခင်ကြီးမှာ များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“နိုင်ငံရေးသမားတွေက သူတို့လိုလူတယောက် အတွက်သာ ဆိုရင် ခြေမြန်လက်မြန်နဲ့ တခုခုတော့လုပ်ကြမှာ သေချာတယ်... အခုတော့- နီကိုလပ်စ်ခံမြော ဇာဘုရင်ဖြစ်တာနဲ့ ဘဲ သူတို့က လျစ်လျူရှုခဲ့တယ်...”

ဟု ဖခင်ကြီးက နောက်ပိုင်းစုတ်တသတ်သတ်နှင့် ပြောလေ့ရှိပေသည်။

ပဉ္စမြောက်ဂျော့ဘုရင်ကြီးသည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍မည်မျှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသနည်းဟူမူ ဆိုဗီယက် ယူနီယံ အား

မြိတ်နီက တရားဝင်အသိအမှတ်ပြုပြီး အတော်ကြာသည်အထိ ဆိုဗီယက်သံအမတ်ကြီး၏ သံအမတ်ခန့်အပ်လွှာ လက်မခံဘဲ နေခဲ့ပေသည်။

x x x

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး မြိတ်နီနိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံး၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေးအခြေအနေ ပြောင်းလဲမှုများအကြောင်းကို ဖခင်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်ဆွေးနွေးနှိုးနှောခဲ့ဘူးလေသည်။

အဆိုပါပြဿနာများကား အလွန်နက်နဲခက်ခဲသည်နှင့်အမျှ ဖခင်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်ဆွေးနွေးပြောဆိုကြရင်း တဖယာက်နှင့် တယောက် အမြင်ချင်း သဘောထားချင်းမတူဘဲ များများဆွေးနွေးလေ များများကွာခြားလေ ဖြစ်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား မည်သို့ပင် နန်းလျှာ ဘုရင်လောင်းတဦးအဖြစ် စည်းကမ်းကြီးစွာ ပုံသွင်းပေးခဲ့စေကာမူ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏အတွေ့အကြုံများအရင်းမိမိကိုယ်တိုင်ဆင်ခြင်တွေးတောရာမှ ရရှိအပ်သော အတွေးအခေါ်အယူအဆများအရင်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖခင်ကြီးတို့ သဘောထားချင်း ကွာခြားလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဖခင်ပဉ္စမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီးကား သူကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးခေတ်၊ ဇွန်ကဘုရင်ခေတ်များမှအတော်အခေအယူအဆများစွဲမြဲနေဟန်ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ အထက် ၂၅ နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ အိမ်ရှေ့ စံဝေလမင်းသားအဖြစ် ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန် ရှိသော လှုပ်ငန်းဆောင်တာများကို စတင်ဆောင်ရွက်ရန်အချိန် ရောက်ပြီဟု ဖခင်ကြီးက ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏အယူအဆမှာ ကျွန်ုပ်သည် ပြည်သူလူထုနှင့် ပိုမိုနီးကပ် စွာ တွေ့ထိဆက်ဆံရင်း လူ့အဖွဲ့ အစည်းအား ဝေဖန် ဆောင်ရွက် ပြုပြင်ရန် တာဝန်ရှိသည်ဟူ၍၎င်း၊ အိမ်ရှေ့ မင်းသားအနေနှင့် ဘုရင်ကြီးထက်ပိုမိုလွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သဖြင့် လူထုနှင့်လည်း လွတ်လပ်လပ်လပ် နေသော ဆက်ဆံရာတွင် ဘုရင်ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ရာရှိသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဟူ၍၎င်း ယုံကြည် ခဲ့လေသည်။

ထိုကြောင့် ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား အိမ်ရှေ့စံ ဝေလမင်း သားအဖြစ် လူထုစည်းဝေးပွဲများ အခမ်းအနားများ အသင်း အဖွဲ့များတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားရန် တိုက်တွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ထိုအချိန်ထဲမှာပင် အာဏာရှင်တဦးနိုးနိုး၊ သြဇာအာဏာတွေ့ရှိ နေသူဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဒေးဗစ် လျှိုက်ဂျော့က ကျွန်ုပ်အား ပင်လယ်ရပ်ခြား ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာအနွံ အခြားသို့ စေလွှတ်ပြီး အသုံးချရန် အစီအစဉ်များ စိတ်ကူးထားပြီး ဖြစ်နေပေသည်။

ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာနှင့်အတူ အင်ပိုင်ယာ အတွင်းနိုင်ငံများ၊ ကိုလိုနီများမှ စစ်တပ်များသည်လည်း အား ကြီးမာန်တက်ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေရာ၊ ယခုစစ်ပြီး၍ ၎င်းတို့ နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ပြန်သွားနေခိုက်၊ စိတ်ဝါတ်တက်ကြမှု မကား

သေး “သွေးမအေး” သေးမီ ကျွန်ုပ်က ဖခင်ဂျော့ဘုရင်ကြီးကိုယ် စား အင်ပိုင်ယာတဝှမ်းလုံးရှိ နိုင်ငံများသို့ သွားရောက် ကျေးဇူး တင်စကားပြောကြားသင့်သည်ဟု ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာလျှိုက် ဂျော့က ယူဆလေသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် တိုင်းခမ်း လှည့်လည် သွားရောက်ခြင်းဖြင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်ချင်နေသော ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာအချို့ ဒေသ များ၏ အခြေအနေကောင်းမွန်တည်ငြိမ်လာအောင် အထောက် အကူပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။

တကယ်တော့လည်း ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှအင်ပိုင် ယာကြီးမာ နိုင်ငံရေး စိတ်ဝါတ်နိုးကြားမှုများဖြင့် လှုပ်ရှားစ ပြု နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကနေဒါ နိုင်ငံတွင် ဆိုလျှင် ပြင်သစ် အမျိုးအနွယ်များက စစ်ထဲမဝင်မနေရ ဥပဒေဖြင့်တပ်သားသစ်များ စုဆောင်း ခေ၍ ယူခဲ့ ခြင်းကို အကြီးအကျယ် မကြေမနပ် ဖြစ်နေကြ ဆဲပင် ရှိလေသည်။

အိန္ဒိယပြည်ကြီးကား နိုင်ငံရေး အဆီနှင့် မျိုးချစ်စိတ်ဝါတ် များနိုးကြားတက်ကြွကာ ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ ရုန်းထွက်ချင် သည့် အရိပ်အယောင်များ စတင် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေလေ သည်။

တောင်အာဖရိက တွင်လည်း လူမျိုးရေး ပြဿနာတွေ ဖြစ် ပေါ် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိလေသည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် ကမ္ဘာလူထုက ချစ်ခင်ကြည်ညို “ဖရ ပန်းစား” နေသူ ဝေလမင်းသားက အင်ပိုင်ယာ တဝှမ်းလုံးသို့

လှည့်လည် သွားရောက်ပြီး ရင်းရင်း နှိုးနှိုး ဆက်ဆံခြင်းဖြင့် ပြုတ်သျှောင်ပိုင်ယာကြီး စည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြန်လည် ခိုင်မာလာ စေရန်အလားအလာ များစွာ ကောင်းသည်ဟု မစွတ်ာ လျှောက် ဂျောအနေနှင့်တွက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်မစွတ်ာလျှောက်ဂျော၏ အစီအစဉ်ကို ဖခင်ကြီးက လျှစ်မြန်စွာ သဘောတူ လက်ခံလိုက်လေသည်။

ပင်လယ်ရပ်ခြား အင်ပိုင်ယာအတွင်းမှ နိုင်ငံများသို့ သွားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အဘို့ ထိုတိုင်းပြည်များနှင့် လူမျိုးအသီးသီး အကြောင်း လေ့လာနားလည်နိုင်ခွင့်ရရှိမည်ပြင်၊ ထိုလူမျိုးများ အနေနှင့်လည်း ပစ္စမမြောက်ဂျောဘုရင်ကြီးတနေ့ကွယ်လွန်သော် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်မည့် ဘုရင်လောင်း (ဝေလ မင်းသား)အား တွေ့မြင်နိုင်ခွင့် ရရှိမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် ခရီးသွားလာခြင်းကို ဖခင်ကြီးက သဘော တူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကနေဒါနိုင်ငံအစိုးရက ကျွန်ုပ်လာရောက် လည်ပတ်ရန် ဘိတ်ကြား မေတ္တာရပ်ခံလာချက်ကလည်းရှိနေပြီဖြစ်ရာ ထိုနှစ်ဩဂုတ်လတွင်ပင် ကျွန်ုပ်ကနေဒါနိုင်ငံသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

အင်ပိုင်ယာအတွင်းရှိ အခြားနိုင်ငံများသို့လည်း အလှည့်ကျ ဝေလမင်းသား လာရောက်လည်ပတ်မည့် အကြောင်း ကြိုတင် အသိပေးအကြောင်းကြားထားလေသည်။

ထိုအချိန်လောက်တွင်ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အားခေါ်ပြီး နောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လေးနက်သောစကားကခုန်ပြောခဲ့လေသည်။

“ငါ့သားကြီးအနေနဲ့ ဒီ့ငယ်ငယ်ကထက် စာရင် အပျိုကြီး လွတ်လပ်မှုရရှိခဲ့တယ်... စစ်ကြီးဖြစ်လိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့်လဲ

မင်းဟာ လူမျိုးစုံတွေထိ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့ရတယ်... ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကိုပါမိတို့ကဘယ်တုန်းကမှမရဘူး... ငါ့အဖေ သားအနေနဲ့ တခြား လူသားမန့် အရပ်သားတွေလို နေထိုင်ပြုမူ သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်လိုက်မိနဲ့... မင်းဟာဘယ်သူ ဘယ် ဝါဆိုတာရယ်... မင်းရဲ့ အဆင့်အတန်းက ဘယ်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အမြဲသတိထားရမယ်...”

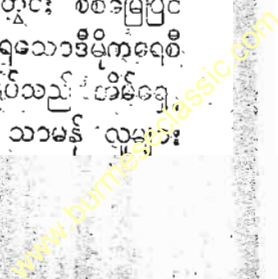
ဟု ခပ်တည်တည် ပြောခဲ့သော ဖခင်ကြီး၏ စကားများကို ကျွန်ုပ်ကြားယောင်နေမိပါသေးသည်။

“မင်းဟာ... ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာရယ်... မင်းရဲ့ အဆင့် အတန်းက ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်... အမြဲသတိ ထားပါ...”

ဤစကားလုံးများကား တကြိမ်မဟုတ် ကျွန်ုပ်အကြိမ်ပေါင်း များစွာကြားနေခဲ့ရသော စကားလုံးများပင်တည်း။

ဆိုသော်- ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဘုရင့်သားတော် ဝေလမင်းသား ဖြစ်ရုံနှင့် သာမန်လူများနှင့်မတူဟူသော အယူအဆသည် လုံးဝ မှားယွင်းသည်ဟု ထိုအချိန်ကပင် ထင်မြင်မိခဲ့ပေသည်။

အော်စတန်နှင့်ဒတ်ဗောက်ရေတပ်ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းများ အပြင် အောက်ဖိုဒ်တက္ကသိုလ်တို့၌ သာမန် အရပ်သားများနှင့် အတူ နေထိုင်ပညာသင်ခဲ့ရခြင်း၊ ကမ္ဘာစစ်အတွင်း စစ်ဒေသနာဖြင့် အနု အပြား၌ အမှုထမ်းမှန်သမျှကနားတူနေခဲ့ရသောဒီမိုကရေစီ နေ့စဉ်အတွေ့အကြုံရရှိခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီး မင်းသားဘုရင်လောင်းတို့ ဖြစ်လင့်ကစား သာမန် လူများ

ထက် ဘာမှမထူးဟူသော အဆီသည် ဦးနှောက်ထဲ ဝင်မြဲနေပြီ
လေသည်။

မထူးရုံမျှမက ကျွန်ုပ်၏ အရည်အချင်းကလည်း မည်မျှပင်
ကြိုးစားစေကာမူ သူများတကာထက် များစွာထူးချွန် အဆင့်
အတန်းမြင့်ခြင်းမရှိဟူ၍ ကိုယ် ကိုယ်ကိုဝေတန်သုံးသပ် သိမြင်ခဲ့
လေသည်။

တနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မျိုးရိုးအဆက်အနွယ်အဆင့်အတန်း
အဆောင်အယောင်တည်းဟူသော ချွမ်းချယ်ကန်သတ်မှုများကို
တော်လှန်ပစ်လိုသည့်စိတ်များ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ပေါ် နိုးကြားလျက်
ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် ဝေလမင်းသားအဖြစ်တာဝန်
ဝတ္တရားများကို မလွဲမရှောင်သာဘဲ ဆောင်ရွက် ရတော့မည်
ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်းတာဝန်များတွင် အကူအညီပေးနိုင်မည့်
အမှုထမ်းများကို စတင်ရှာဖွေစုရုံးခဲ့ရလေသည်။

ဖခင်ကျော့ဘုရင်ကြီး၏ အတွင်းဝန်ဖြစ်သူ လော့ဒ်စတင်ဖွဲ့ဒ်
ဟမ်သည် ယင်းကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်အား အကြံဉာဏ်ပေး၍ ကူညီ
ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အား စာဖြင့်ရေးသားအကြံပေးရာတွင် လော့ဒ်စတင်
ဖွဲ့ဒ်ဟမ်က ဝေလမင်းသားအဖြစ် ကျွန်ုပ်သည် မြို့တိသျှပြတိုက်၏
ဂေ ဝါဟကအဖွဲ့ထူကြီး၊ ဝေလနယ်တက္ကသိုလ်၏အဓိပတိ၊ ဒွေကံဘုရင်
ဆေးရုံရုံ ပုံငွေအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌအစရှိသော အကျိုးဆောင်ရာထူးများကို

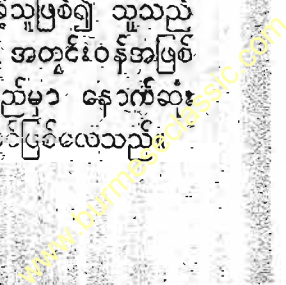
လက်ခံရမည်ဖြစ်ရာ အလုပ်တာဝန်တွေ များပြားလှသည်နှင့်အမျှ
ကျွန်ုပ်အဘို့ အရည်အချင်း ပြည့်စုံသူ အတွင်းရေး အတွင်း
ဝန်ကောင်းကောင်းတယောက် ရရှိထားရန် အလွန်အရေးကြီး
ကြောင်း အကြံပေးခဲ့လေသည်။

နောက်ရက်သတ္တပေါင်းတိစ္ဆာန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ လော့ဒ်
စတင်ဖွဲ့ဒ်ဟမ်သည် နောက်ထပ် စာတစောင် ရေးသားလျက်
ကျွန်ုပ်သည် မြို့တိသျှအင်ပိုင်ယာတဝှမ်းလုံးသို့ တိုင်းခမ်း လှည့်
လည်ရန်ရှိသဖြင့် အတွင်းရေးအတွင်းဝန်ရွေးချယ်ရာတွင် ရေမြေ
ရပ်ခြား မြို့တိသျှ ကိုလိုနီနယ်ပယ်များအကြောင်းကို နားလည်
ကျွမ်းကျင်ပြီး စာအရေးအသားကောင်းသူတဦးကို ရွေးချယ်
သင့်ကြောင်းအကြံပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမနီပြည်ဆိုင်ရာ မြို့တိသျှသံရုံး
အတွင်းဝန်ကလေးအဖြစ်ဆောင်ရွက်ဘူးသူမစ္စတာဂေ ဝါဖရီသော
မတ်စ်အား ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

မစ္စတာသောမတ်စ်မှာ ကျွန်ုပ်ထက်အသက် ၅-နှစ်ခန့် ကြီးပြီး
ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီဘာသာများကို အထူးကျွမ်းကျင်စွာ တတ်
မြောက်စားသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

စစ်အတွင်းက ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်မင်ရင်နှီးခဲ့သူဖြစ်၍ သူသည်
နိုင်ငံခြားရုမ္မထွက်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်အဖြစ်
ထောက်လျှောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ နောက်ဆုံး
ကျွန်ုပ်ဘုရင်အဖြစ်မှ နန်းစွန့်သည်အချိန်အထိပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင်ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ရံဘော် ၂-ဦးအဖြစ်စစ်ကြီးအတွင်းက ကျွန်ုပ်နှင့်လိုက်ဝါအမှုထမ်းခဲ့သူ ကပ္ပတိန်လော့ဒ်ဟစ်ဗီတန်နှင့် ဂရင်နေဒီယာ ကင်းစောင့်တပ်မှ ကပ္ပတိန်ဦးစီးယားစ်လေးတို့ကို လည်း ခန့်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့စံ ဝေလ မင်းသားအဖြစ် မြှောက်မြားစွာ အသင်းအဖွဲ့များ၏ အကြီးအကဲ အဖြစ်၎င်း၊ အခမ်းအနားများသို့ တက်ခရက်ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်း၊ မိန့်ခွန်းစကား ပြောကြားဖြင့်၎င်း၊ မနားတမ်းဆောင်ရွက်ရပါတော့သည်။

ထိုအတောအတွင်း ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏အစဉ်အလာအရကျွန်ုပ်အား ရေတပ်မတော်၏ကပ္ပတိန်(ဗိုလ်မှူးကြီး)ဝေလကင်းစောင့်တပ်၏ ဗိုလ်မှူးကြီးစသဖြင့် စစ်တပ်ဖွဲ့ အတော်များများတွင် ဂုဏ်ထူးဆောင် ရာထူးများ ခန့်ထားခြင်းခံခဲ့ရပါသေးသည်။

ဤသို့လျှင် မင်းခမ်းမင်းနားတွေ ဂုဏ်ပြုညှော်ခံပဲ့တွေ များ များတက်ရလေ လူထုရှေ့မှောက်၌ စကားပြောခြင်းသည်မည်မျှ ခက်ခဲသော အရည်အချင်း အတတ်ပညာတရပ် ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိလေ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သိသလောက်သူမတူအောင်စကားပြောကောင်းလှသူ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးကတော့ မစ္စတာဝင်စတန်ချာချီပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ဝေလမင်းသားအဖြစ် လူထုစည်းဝေးပွဲ သို့မဟုတ် အခမ်းအနားများ၌ မိန့်ခွန်းစကားပြောကြားရသည့်အခါ မစ္စတာချာချီသည် အစဉ်သဖြင့်ကူညီပြီး အကြံဉာဏ်များ ပေးလေ့ ရှိပေသည်။

နန်းစွန့်ဘုရင်

ပရိသတ်“ကျ”အောင် စကားကို မည်သို့ ပြောရမည် ဟူ၍ လည်းနည်းလမ်းများ သင်ပြပေးခဲ့လေသည်။

* * *

ယင်းသို့ ဝေလမင်းသားအဖြစ် လှုပ်ရှားသွားလာ ပြုမူခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ မကျေမချမ်းဖြစ်သော အဖြစ် မျိုးလည်း ကြုံခဲ့ရပါသေးသည်။

တနေ့ကျွန်ုပ်သည် ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီးမြ ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သူ မင်းခမ်းမင်းနားအကြောင်း နားလည်ကျွမ်းကျင်လှသော ဆာ ဖရက်ဒရစ်ပွန်ဆွန်ဘီ ဆိုသူအား သွားခရက်တွေ့ဆုံ၍ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ကိုင်ပြုမူပုံများအပေါ် မည်သို့သဘောပေါက်နေသည်ဟု မေးကြည့်မိလေသည်။

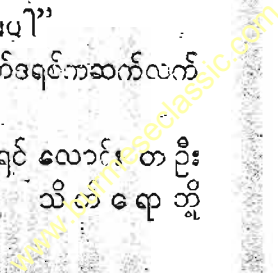
ဆာဖရက်ဒရစ်သည် ကျွန်ုပ်အားဝေဘန်ရခြင်းကို စိတ်မရှိရန် ကြိုတင်ထောင်းပန်စကားပလ္လင်ခံပြီးမှ သူ၏ သဘောထားကို ဖွင့်ပြောပြလေသည်။

“မုန့်တံပြောရရင် မင်းသားအနေနဲ့ လူ့ဘာသာက တွေ့ရဆိုရ ဆက်ဆံရလွယ်ကူလွန်းတယ်လို့ တင်ပါတယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်က ထပ်မေးလိုက်တော့မှ ဆာဖရက်ဒရစ်ကဆက်လက် ဝေဘန်လေသည်။

“တနေ့ ထီးနန်း ဆက်ခံရမဲ့ ဘုရင် လောင်း တဦး ဆိုတာ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေနဲ့ သိပ်ရောဘို့

မသင့်ဘူး၊ ဒီမင်းသားကနေရာထဲကမှတော့ရတာဘဲလို့ လူတွေက ပြောတာမှန်ဖြစ်သင့်ဘူး... ခပ်တည်တည်နဲ့ လူထုအပေါ် ဆက်ဆံ သင့်တယ်... သူ့စဉ်းစားချင်တိုင်းလွယ်လွယ်နဲ့ မတွေ့ရဘူးဆိုတာမျိုး ဖြစ်အောင် တမင်ထိန်းနေသင့်တယ်... ဒါမှလဲ အိမ်ရှေ့မင်းသား ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဩဇာမကျဘဲရှိမယ်...”

“ဟာ... ဒါတွေ ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူး... အခုခေတ်က နေရာထဲကမှာ ပြောင်းလဲတိုးတက်နေပြီဗျာ...”

ကျွန်ုပ်ကစိတ်ထဲရှိသည့် အတိုင်း တွင်းတွင်း ပြောလိုက်သော အခါ ဆာပရက်ဒရစ်သည် အလျှော့မပေးရုံမက သူသည် ကျွန်ုပ် ထက် အသက်ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံများသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ဘိုးအေနှင့် ဖွားဖော် ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးများထံအမှုထမ်း ခဲ့စဉ်က သူပြောသမျှအားလုံးက နားလည် လက်ခံ ခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ်သာလျှင် အယူအဆများယွင်းနေကြောင်း အပြစ်တင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်ကိုခံခဲ့ရပေသည်။

ဤသို့သောအခြေအနေများကြားဝယ်ကျွန်ုပ်သည်လွတ်လပ်မှု မရှိဘဲနေခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏နိုင်ငံခြားသွားရေးစဉ်မှာ ကနေဒါပြည်သို့ ပထမဆုံး စတုတ္ထရန်ဂျီရာ ခရီးမထွက်မီ မိဘများထံခွင့်ပန်လျက် စိန်ဂျိမ်း နန်းတော်ရှိ “ယော့ဟေ့ကမ်” ခေါ် စံအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး သီးခြားခွဲထွက်နေခဲ့လေသည်။

၁၉၁၉-ခုဩဂုတ်လ ၅-ရက်နေ့တွင် ပြိတီသျှင်ရေတပ်မတော်မှ “ရီ နောင်း” အမည်ရှိစစ်သင်္ဘောဖြင့် ပို့စိမောက်သ် ဆိပ်ကမ်းမှ စတင်ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။

ပြိတီနိုင်ငံ၏ထီးနန်းဆက်ခံရမည့်အိမ်ရှေ့မင်းသား တယော့ အနေနှင့် ကျွန်ုပ်ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားရမည့်အရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဖခင်ကျောဘုရင်ကြီးသည် အထူးစိတ်ဝင်စားရုံမက ငယ်ရွယ်သူ ကျွန်ုပ်အတွက် ပြစ်လဒ်ခံသည့် အန္တရာယ်များကိုပါ စိုးရိမ်မိ လေသည်။

ကျွန်ုပ်ခရီးသွားရာ၌ အစစအရာရာစတင်ရှောက် အကြံပေး နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်ထက်အသက်ကြီးသူ ပုဂ္ဂိုလ်တဦး ခေါ်သွားသင့် သည်ဟု ဖခင်ကြီးက တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ် ဆာလိုင်နယ်လ်ဟယ်လ်ဇီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဒတ်ဒလီနော့သ်ဆိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက် ပါလာကြလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ၂-ယောက်အပြင် စာရေးစာချီများနှင့် စကော့တ လန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့မှစုံထောက် ၂-ယောက်အပါအဝင် လူ ပေါင်း ၂၀-ခန့်ရှိရုံအဖွဲ့သာပင်ပါကျွန်ုပ်ခရီးထွက်သော သို့ ငိုက်ပါ လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်က ကနေဒါပြည်၏ဘုရင်ခံချုပ်မှာ မြို့ကြီး၏ မိတ် ဆွေဟောင်းတဦးဖြစ်သူ ဒီဗွန်ရိုင်ယာမြို့စားကြီး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကနေဒါနိုင်ငံအတွင်း တိုင်းခမ်း လှည့်လည်ရေး အစီ အစဉ်ကိုကား အာဂျို ဇက်ပုတ်ဆိုသူအား လုံးဝတာဝန်လွှဲထား လေသည်။

အာဂျို ဇက်မှာ လူနဲ့ခဲသော ၁၈-နှစ်က ဖခင်ကြီးကနေဒါ နိုင်ငံသို့လာရောက်ခဲ့၍ က ခရီးစဉ်ကို တာဝန်ယူပြီး ကြီးကြပ်ခဲ့သူ

ဖြစ်၍ ဘုရင်ခံချုပ်က ယခုလည်း သူ့ကိုပင်တာဝန် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆုနှင့်အတူ မေဂျာဂျနရယ်လ် (ဗိုလ်ချုပ်) ဆာဟင်နရီဘား စတောလီ ဆိုသူလည်း ပါလာရာ သူတို့နှစ်ဦး ကနေဒါပြည် ရောက်၊ ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်၏အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်လာကြလေသည်။

ဆာဂျူးဇက်မှာ အတွေ့အကြုံ များသည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အမြင်တွင် သူ၏အစီအစဉ်များသည် ခေတ်နောက်ကျ နေသည်ဟု ထင်မြင်မိပေသည်။

မြင်းရထားကြီးများစီးပြီး ကိုယ်ရံတော် မြင်းတပ်များ ခြံရံ လျက် မြို့တွင်းလှည့်လည်ရခြင်း၊ ဂုဏ်ပြုညစာ စားပွဲ ကြီးများ တည်ခင်းညှော်ခြင်း၊ အခမ်းအနားများသို့ တက်ရောက်ရခြင်း စသောအစီအစဉ်များမှာ ခေတ်မမှီဘေဘဲ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး လက်ထက်က အခမ်းအနားအစီအစဉ် မျိုးတွေ ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်က မော်ထော်ကားပေါ်နေသော ခေတ်ထဲ၌ မြင်းစီး ပြီး အခမ်းအနားများသို့ တက်ခရက်ခြင်းကို သဘောမကျနိုင် သဖြင့် ဆာဂျူးဇက်အား ပြောကြည့်ခဲ့ပါသေးသည်။

အထူးသဖြင့်ကနေဒါပြည်စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းခဟောင်းအသင်း၏ ဖြည့်စွက် လူစု ၂၇၀၀၀-ကျော်စုရုံးနေရာသို့ ကျွန်ုပ်က မြင်းစီးပြီး သွားရမည်ဆိုသောအခါပရိဆတ် အရှိန်ကြောင့် မြင်းလန်ပြီး ကိုးယို ကားယားဖြစ်မည်ကို ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်မိခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဆာဂျူးဇက်က ဝေလမင်းသာ အဖြစ် မြင်းစီး မှုသာ စစ်ပြန်ရဲဘော်များက ကျေနပ်ကြမည်ဖြစ်သည့်ပြင် ကျွန်ုပ် စိုးရမည့်မြင်းကလည်း အထူးစပယ်ရှယ် လေ့ကျင့် ထားသဖြင့်

ဘာမျှစိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်း ပြောဆို၍ ဇွတ်ပင် မြင်းစီးခိုင်းခဲ့ လေသည်။

အခမ်းအနားနေ့ ကျသောအခါ ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်သည့် အတိုင်း တကယ်ပင်ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းများသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်မြင်ချင်း အနားသို့ ခိုင်းပြု တိုးဝှေ့ ဂင်လာကြရာ မြင်းသည် လူထုအရှိန်ကို ကြောက် လန့်ပြီး ဇက်ထိန်းမရအောင် ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းပေါ်မှ မကျအောင် အထူး ကြိုးစား သော်လည်း မရတော့ဘဲ အရှက် ကွဲရတော့မည့်ဆဲဆဲ ကျွန်ုပ် အာ မြင်းပေါ်မှ အတင်းဆွဲ၍ လူတွေ ကိုယ်တိုင်ထမ်းထုတ်ပြီး ကောင်းပြောစင်မြင်ဆီသို့ မယူသွားခဲ့ရပေသည်။

မွန်းလုံပိုင်း၌ ဆာဟင်နရီကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်အား သာရောက် တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။

မြင်းစီးရန် အတင်းတိုက်တုန်းခဲ့သူ ဆာဂျူးဇက်ပုတ်ကား သူ၏ အစီအစဉ်များ ပျက်ကွက် ချွတ်ချော်ကုန်သည်ကို အကြီး အကျယ်ရှက်ဟန်ဖြင့် နောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်၏ ခရီးသွား အဖွဲ့ဝင် အဖြစ်မှထွက်သွားရှာလေသည်။

ထိုနောက်ဆာဂျူးဇက်၏ နေရာတွင် မစ္စတာ မာတင်ဘာ ရယ်လ်အမည်ရှိ နိုင်ငံရေးသမား ပါလီမန်အမတ်တဦး အစားထိုး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

တပြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်ုပ်သည် လူထုစည်းဝေးပွဲများ၊ အခမ်း အနားဖွင့်လှစ်ပွဲများသို့ တက်ရောက်ရခြင်း၊ မိန့်ခွန်း စကားပြော

ဝါရှင်တန်မြို့သို့ ရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အင်နာပိုလီစတိုအမေရိကန် ရေတပ် “အကယ်ဒမီ” တက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရေတပ်ဝန်ကြီး မစ္စတာ ဒင်နီယယ်လ်နှင့် လက်ထောက်ဝန်ကြီးဖရင်းဇာလင်းရစ် ဘဲ(နောက်ပိုင်းအမေရိကန် ဘမတဖြစ်လာသူ)တို့လည်း ပါခဲ့လေသည်။

အကယ်ဒမီ၌ ရေတပ်ဗိုလ်လောင်း ၂၀၁၀-ကျော်ထိုကသံပြိုင် ဟစ်ရှီ...(Navy, Navy, Prince, Prince) “ရေတပ်... ရေတပ်...မင်းသား...မင်းသား...” ဟု ကြွေးကြော်ကာ ခရီး ဦးကြို ဖြူကြပ်မှာ ကျွန်ုပ်အဘို့ စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက် လှုပ်ရှား သွားလျက် အမေရိကန်ရေတပ်သားများ၏ကျွန်ုပ်အပေါ် ခင်မင် လိုလားမှုကိုပါ ကောင်းစွာသိခဲ့ရပေသည်။

ဝါရှင်တန်မှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နယူးရောက်မြို့သို့လည်း ဆက်လက်သွားရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

နယူးယောက်သို့အသွား ဂျာဆီမြို့ဘက်မှလှည့်ဝင်သွားရာထိုမြို့ မှ မြူနီစီပါယ်အဖွဲ့အကြီးအကဲများ၊ မြို့မိမြို့ဘများ၊ သတင်းစာ ဆရာများ၊ ဓါတ်ပုံသတင်းစာကော်မရှားက ကျွန်ုပ်အားလှိုက်လှိုက် လှဲလှဲတော့ဆုံးခရီးဦးကြိုပြုခဲ့ကြလေသည်။

နယူးရောက်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ၃-ရက်ကြာမျှ နေခဲ့လေရာ ထို ၃-ရက်အတွင်း နားချိန်မရအောင် အစီအစဉ်တို့ တခုပြီးတခု တက်ခဲ့ရပေသည်။

ကမ္ဘာကျော်အမေရိကန် “ဝက်စ်ပျိုင့်” စစ်တက္ကသိုလ်သို့လည်း သွားရောက်ခဲ့ရာ ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ အသက်ငယ်ငယ်နှင့်ဗိုလ်မှူး

ချုပ်တဦးဖြစ်နေသူ၏ ကလပ်မက်အာသာ (ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမက်အာသာအဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့သူ) ဖြစ် နေကြောင်း တွေ့ခဲ့ရပေသည်။

ထိုနဂါးပိုင်းက ကွယ်လွန်သွားသူ အမေရိကန်သမ္မတ သီယို ဒိုဂ္ဂတဲ၏ သင်္ချိုင်းသို့ သွား၍လည်း လွမ်းယူ ပန်းခွေများချကာ အလေးပြုခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ပြတိုက်နိုင်သည့် ပြန်ရောက်သောအခါ ဖခင်ကြီးက အမေရိကန်ပြည်အကြောင်း မေးခွန်းတွေအမြောက်အမြား မေး ပါတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အမေရိကန်သို့ တခေါက်မှမရောက် သူးသဖြင့်နယူးယောက်မြို့မှဦးပျော်တိုက်အိမ်ကြီးများအကြောင်း လမ်းများပေါ်၌ အမြောက်အမြားသွားလာနေသောမော်တော် ကားများအကြောင်းမှစ၍ သူ့သိချင်သမျှ မေးခွန်းတွေ တခုပြီး တခု ဆက်တိုက်မေးခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ကြိုးစား ဖြေကြားခဲ့ရပေသည်။

ထိုအချိန်က အမေရိကန်ပြည်မှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံ ပေါ်တွင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်စင်ရှားသည့်အဆင့်မရောက်သေး လင့်ကစား ကျွန်ုပ်အနေနှင့်တနေ့အမေရိကန်သည်ကမ္ဘာထိပ်သီး နိုင်ငံကြီးတနိုင်ငံဖြစ်လာနိုင်သည့် အလားအလာများ မျှော်ခေါ် ချက်များ ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်ကပင် ရိပ်မိသိရှိခဲ့ပါ သကည်း။

နယူးဇီလန်နှင့်သြစတြေးလီးယား

(၉)

နောက်သုံးလခွဲမျှ အကြာ ၁၉၂၀ခုနှစ် မတ်လ၁၆ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သြစတြေးလီးယားနှင့် နယူးဇီလန် နိုင်ငံများသို့ သွားရန်ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ခရီးစဉ်အရ တောင်နှင့် မြောက်အမေရိကအကြား ပနာမာတူးမြောင်းကို ဖြတ်ပြီးမှ နယူးဇီလန်သို့ သွားရန်ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်ပြေလ ၂၀-ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလိသော “ရီနေခင်း” စစ်သင်္ဘောသည် နယူးဇီလန်ပြည် အောက်ကလင်မြို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ဆိုက်ကပ်မိလေသည်။

ကနေဒါပြည်မှာ ကဲ့သို့ပင် နယူးဇီလန် နိုင်ငံသို့နိုင်ငံသားတွေက ကျွန်ုပ်အား သောင်းသောင်းဖျေ ခရီးဦးကြိုပြခဲ့ကြပေသည်။

ဘုရင်ခံချုပ်ဖြစ်သူ လော့ဒ်လီဗာပူကိုဖ်တိုင် ဝယ်လင်တန်မြို့တော်မှ အောက်ကလင်သို့လာရောက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ဆီးကြိုခဲ့ပေသည်။

နယူးဇီလန်ကျွန်းမှ တိုင်းရင်းသားများဖြစ်သော “မာအိုရီ” လူမျိုးများကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အထူး စိတ်ဝင်စားမိခဲ့လေသည်။

ထိုတိုင်းရင်းသား လူမျိုးတို့အားကျွန်ုပ်တို့မြတ်သည့်တပ်များက အကြမ်းနည်းဖြင့် နှိမ်နင်းခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၅၀-မျှ မကြာသေးသော်လည်း ယခုကျွန်ုပ်ရောက်သွားချိန်၌ မာအိုရီ တိုင်းရင်းသားတွေက ရိုးရာတေးဂီတ အဆိုအကများဖြင့် ကခုန် သီဆို ပြေဖျော်ကြပုံကို မြင်ရသောအခါ အံ့ဩ ချီးကျူးဘွယ်ရာပင် ဖြစ်နေပေသည်။

နယူးဇီလန်နိုင်ငံ၌ အခြေစိုက်နေကြသူ မျက်နှာဖြူ မြတ်သည့် အဆက်အနွယ်များကား အလွန် စည်းကမ်း သေဝပ်ပြီး တရားဥပဒေကို ရိုသေကြသူများဖြစ်ကြလေသည်။

အလုပ်လုပ်ရာ၌ အလွန်လှုပ်ရှားပြီး နေပုံထိုင်ပုံတည်ငြိမ်ကာ အိမ်ခြံရံသူတွေက များလေသည်။

သို့ရာတွင်သြစတြေးလီးယားနိုင်ငံကား နယူးဇီလန်နှင့်အခြေအနေချင်းမတူဘဲ တမျိုးဖြစ်နေလေသည်။

၁၉၂၀-ခုနှစ်မေလ ၂၆ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ “ရီနေခင်း” စစ်သင်္ဘောသည် သြစတြေးလီးယားနိုင်ငံ မဲလ်ဘုန်းမြို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်မိလေသည်။

ထိုအချိန်ကသြစတြေးလီးယားနိုင်ငံမှာ မြတ်သည့်လက်အောက်ခံ ဒီမိုကရေစီ များအနက် နိုင်ငံရေးစိတ်ဝါတ်ကို ကြားမှုနှင့်လူငယ်များ ပြင်းထန်စွာကြံဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်နေလေသည်။

လေဘာ(အလုပ်သမား)လှုပ်ရှားမှု အရေးတော်ပုံများရှိသည်
ပြင်၊ လေဘာပါတီ လက်စဲအစွန်သမားများက ပထမကမ္ဘာစစ်
အတွင်းကစစ်ထဲမဝင်မနေရည်ပေးထုတ်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း ပြင်းပြင်း
ထန်ထန်ကန့်ကွက်ခဲ့ကြပေသည်။

ထို့ပြင် ဩစထရေးလီးယား၊ ပြည်တွင် ခိုင်ရစ်လူမျိုးအုပ်စု
အဆက်အနွယ်များရှိရာ၊ ၎င်းတို့အနေနှင့် ပြုတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေး
သမားများ၊ ဘုရင်အုပ်စိုးသည့်စံနစ်ကို ဆန့်ကျင်သူများ ဖြစ်ကြ
လေသည်။

ယင်းအခြေအနေအချက်အလက်များကို ကောင်းစွာ သိထား
နှင့်သူ ကျွန်ုပ်သည် ဩစထရေးလီးယား ကမ်းခြေမြေပေါ်သို့
စိတ်ထဲမှမရတရဲဖြင့် တက်သွားခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ပထမဆုံးလာရောက်နှုတ်ဆက်သူမှာ ဘုရင် ချုပ်
ဆာရော်နယ်မန်ရှိမိဂုဆန် ဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည်။ တချိန်က
ပြုတိသျှပါလီမန်တွင်လစ်ဘရယ်ပါတီကိုယ်စားလှယ်တော်အမတ်
အဖြစ် ကျွန်ုပ်သိခဲ့ဘူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဩစထရေးလီးယားလူမျိုး
များအား မည်သို့မည်ပုံ ချဉ်းကပ်ဆက်ဆံရမည်ကို အကြံဉာဏ်
တောင်းခဲ့ လေသည်။

ဘုရင်ခံချုပ်သည် အသာ ပြုံးလျက်...
“ဩစထရေးလီးယားလူမျိုးများနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ သတ်ထား
ဘို့ လိုပါတယ်။ သူတို့တတွေဟာ အဆောင် အယောင် အခမ်း
အနား ပကာသန အလွန်မုန်းတဲ့လူတွေဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း

သားအဖို့ စိတ်ဝင်စားဘူးအတွက်အကြံရမယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။
စိုးရိမ်ကြောင့်ကြံစရာတော့ လုံးဝမရှိပါဘူး”
ဟု ပြောပြခဲ့ပေသည်။

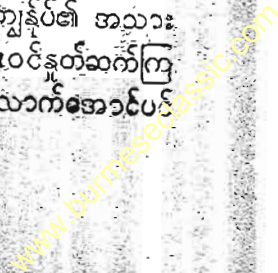
ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုရာစခန်းဖြစ်သော အစိုးရအိမ်ထောင်သို့
အသွား လမ်းတလျှောက်တွင် လူထုပရိသတ် အတူးပင်များပြား
စည်ကားလှရာ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြောပြ၍ ထိုနေ့က
ပရိသတ် ၇၅၀,၀၀၀ ခန့်ရှိကြောင်း သိရပေသည်။

အစိုးရအဖွဲ့ ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဟူးစ်၏နောက်မှ ပါလီမန်
အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်ကပါ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

မစ္စတာဟူးစ်က တွန့်အား ခရီးဦးကြိုပြု နှုတ်ဆက်သည့်
ခိန်ခန့်ပြောရာ၌ ဩစထရေးလီးယား နိုင်ငံသားများ အနေနှင့်
၎င်းတို့ ယုံကြည်ချက်၊ မျှော်ခေါ်ချက်များ အောင်မြင်ရေးကို
ဝေလမင်းသားက ကူညီပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ယုံကြည်
နေကြကြောင်းကို ထည့်သွင်းပြောသွားလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဩစထရေးလီးယားလူမျိုးများက ကျွန်ုပ်
အား ဆက်ဆံသဘောထားပုံမှာ တကယ်ပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရှိသွားပေသည်။

ရောက်လေရာအရပ်တွင် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ အတင်း တိုးဝှေ့ပြီး
အနားကပ်နှုတ်ဆက်ကြ၊ စကားပြောကြပုံက ကနေဒါနိုင်ငံသား
များထက်ပင် စိတ်အားထက်သန်ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အသား
နှင့်ဆီဘူးသည်ရှိအောင်ဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မ တိုးဝင်နှုတ်ဆက်ကြ
သည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်အဘို့ အသက်ရှူကြပ်လောက်အောင်ပင်
ပရိသတ်အင်အား များပြားလှပေသည်။

မဲလ်ဘုန်းမြို့မှတစ်ဆင့် ပတ်ဝန်းကျင် မြှင့်တင်ပေးသည့် ၃-ရက် ကြာမျှ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် “ရီနောင်း” သင်္ဘောနှင့်ပင် ဆစ်ဒနီမြို့သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

ဆစ်ဒနီမြို့တွင်လည်း ဂုဏ်ပြုညှိနှိုင်း ညစာ စားပွဲနှင့် အခမ်းအနားမျိုးစုံကို တက်ရသည့်မှာ နားချိန်မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဩစထရေးလီးယား နိုင်ငံသားတို့သည် နိုင်ရေးစိတ်ဓာတ်နှင့် အသိနိုးကြားလျက်ရှိကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိခဲ့ပေသည်။

အထူးသဖြင့် လေဘာပီတီ၏ခေတ်မီတိုးတက်သော အတေးအခေါ် သဘောထားများ ဩစထရေးလီးယားတွင် ပျံ့နှံ့ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပါသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်က ဩစထရေးလီးယားနိုင်ငံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရခြင်းကို အစား မျှော်ရှင် ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများကိုလည်း ခင်မင်လေးစားမိခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့ လူတွေကို သဘောကျခင်မင်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ် ဩစထရေးလီးယားနိုင်ငံအတွင်း နေခဲ့စဉ် ကာလအတွင်း အစိုးရက ပြုလုပ်သော အခမ်းအနား အစီအစဉ်တွေ များပြားလွန်းသဖြင့် စိတ်မော လူမော ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုအစီအစဉ်များအရ ကျွန်ုပ်မှာ တနေ့မှ နားရသည် မရှိဘဲ အခမ်းအနားတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် တက်ခဲ့ရလေသည်။

မြို့များသို့ လှည့်လည်သွားလာရာ၌ အချိန်မရမည်စိုး၍ ပယ်ဖျက်ထားပြီးဖြစ်သော အစီအစဉ်များကို ဇုတ်ပင် တက်ခိုင်းသဖြင့်

ကျွန်ုပ်မှာမည်သို့မှမငြင်းသာဘဲ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် တက်ရောက်ခဲ့ရပေသည်။

အသင်းအဖွဲ့များ ကလာပ် များကလည်း ကျွန်ုပ်အား လာရောက်စေချင်ကြသဖြင့် အလွန်ငြင်းရခက်သော အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံခဲ့ရ၏။

ယင်းအခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးသက်ရောက်မှုကား—မူလရာထူးသော အစီအစဉ်များတွင် “ကြားပေါက်” အခမ်းအနားတွေ ဝင်လာ၍ အားလုံး အချိန်နောက်ကျ ကုန်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

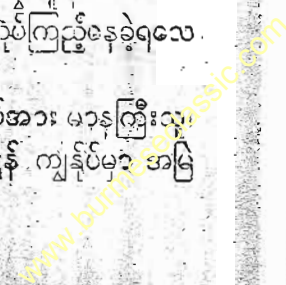
ဘုရင်တို့၏ သင်္ဃာကျေးမှုကား... အချိန်မှန်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ဟူသောစကားရှိရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုစကားကို လက်တွေ့မလိုက်နာသည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေပေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ဝေလ်မင်းသားဘဝတွင် “အချိန်မမှန်သော မင်းသား” ဆိုသည့် နာမည်ဆိုးကို ရင့်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အစီအစဉ်တွေက ပြည့်ကြပ် လွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ညစာစားခါနီး မိနစ်အနည်းငယ်မျှနား၍ အသက်ရှူချိန်ပင် မရတော့ချေ။

ညပိုင်းတွင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူအမောဖြေခွင့်မရဘဲ သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ ညှော်ခဲပွဲတင်ယာ ဂီတဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်တွေကို ထိုင်ပြီး ဟန်လှုပ်ကြည့်နေခဲ့ရလေသည်။

ဩစထရေးလီးယားပြည်သူလူထုက ကျွန်ုပ်အား မာနကြီးသူ၊ ဘင်မြင်သူတယောက်အဖြစ်အထင်မမှားစေရန် ကျွန်ုပ်မှာ အမြဲတစေ စိုးရိမ်နေခဲ့ရလေသည်။

တခါသော်... ဩစထရေးလီးယား နိုင်ငံ အနောက်ပိုင်းသို့ မီးရထားဖြင့် သွားစဉ် မြို့ကလေးတမြို့တွင် ခေတ္တ ဝင်ရပ်နားပြီး ပရိသတ်အား ကျွန်ုပ်က ဆင်းနှုတ်ဆက်ရန် အစီအစဉ်ရှိခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့က ရထားသည် မရပ်ဘဲ စောက်လျှောက် ဆက်မောင်းသွားရာ၊ ဘူတာရုံ၌ စုရုံး စောင့်ဆိုင်းနေကြသူ မြို့နေလူတို့က အကြီးအကျယ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ဆက်လိုက်ပါသွားရာမှ အပြန်ခရီးတွင် အထက်ပါ ဘူတာရုံပင် တမင်သက်သက် ရပ်နားပြီး ပရိသတ်အား ဆင်းတောင်းပန် နှုတ်ဆက်တော့မှ ကျေနပ်သွားကြကာ ကျွန်ုပ်အား ခွင့်လွှတ်ကြတော့သည်။

ဩစထရေးလီးယားပြည် အနောက်ပိုင်းသို့ ခရီးသွားရင်း “ငိုအားထက် ရယ်အားသန်” ခဲ့ရသည့် အဖြစ် တခုကိုလည်း ကြုံခဲ့ရပေသည်။

ထိုခရီးစဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ လမ်းညွှန်ပြသူအဖြစ် တာဝန်ယူထားသူမှာ ပြည်နယ် ဥပဒေပြုလွှတ်တော် အမတ်တဦး ဖြစ်လေသည်။ ထိုအမတ်မင်းက ကျွန်ုပ်၏ ခရီးစဉ်ကိုမိမိပြီး အမြတ်ထုတ်ပုံကတော့ သူ၏မိသန္တနယ်မှ လူထုကို “မျက်နှာလုပ်” လုပ်သည့်အနေဖြင့် ရထားလမ်းတလျှောက် ဘူတာအကြီးအသေးမရွေး ဘူတာစဉ်အတိုင်း ရထားဆိုက်၍ လူထုပရိတ်သတ်အား ကျွန်ုပ်က ဆင်းနှုတ်ဆက်ခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

နေ့အချိန်သာမက ညမောင်မဲမဲကြီးတွင်လည်း ဘူတာတိုင်း ရထားရပ်ရန် ကျွန်ုပ်က အိပ်ယာမှထပြီး နှုတ်ဆက်ရသည်မှာ အတော်မသက်သာသော တာဝန်တခု ဖြစ်လေသည်။

ဘူတာရုံသို့ဆိုက်တိုင်း အမတ်မင်းကိုယ်တိုင် ပြေးဆင်းလာပြီး အသင့်စောင့်နေသူ လူထုပရိတ်သတ်ကို ရှေ့ဆောင်၍ ဝေလမင်းသားအား နှုတ်ဆက်ရန် တိုက်တွန်းလေ့ရှိကြောင်း သိရသဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ပင် စိတ်ပျက်မိလေသည်။

ထိုနေ့က မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသဖြင့် ရထားသံလမ်းများ စွတ်စိုပြီး ရထားဘီးများ ခါတိုင်းလို ချောမောစွာသွားရန် မလွယ်ကူသော အခြေအနေ ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်းကို ရထားပေါ်ပါလာသူ အရာရှိများက မသိခဲ့ကြချေ။

ရထားလမ်းတနေရာတွင် သံလမ်းများက တခတင်ဆစ်ချိုး ကွေ့လျက်ရှိရာ ထိုနေရာသို့ အထောက်တွင် ကျွန်ုပ်စီးလာသော ရထားတို့သည် ရုတ်တရက်ဘီးချော်ကြပြီး တမ်းမောက်သွားလေသည်။

သံလမ်း ဆေးသို့ မေ့အက်ကျ သွားသော ထောင့်တဲသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်မြစ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အဆင်မပြေဘဲ ခြေပြေး ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်၌ ရေဘတ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အက်ဒ်မရယ်လ်-ဟယ်လ်ဆီနှင့်တကွ ရထားထွဲအတွင်းရှိ ပစ္စည်းများ စုပုံ့ရက်ရှိနေလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ မည်သူ တဦးတခုယောက်မှ ထိခိုက် ဒဏ်ရာ ရခြင်းမရှိသဖြင့် တော်သေးရဲ့ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေမိစဉ်မှာပင် ရထားတို့အိမ်သာအတွင်းမှ တစ်တခုယောက်၏ မြီးပြု အကူအညီတောင်းသလို ကြားရလေသည်။

သည်တော့မှ အားလုံးက စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် အိမ်သာတံခါးကို အတင်းဖွင့်ပြီး အတွင်း၌ ပိနေသူကို ဆွဲထုတ် ကြည့်တော့အခါ

ကျွန်ုပ်၏ လမ်းညွှန်ပြ ဆရာကြီး လွတ်တော်အမတ်မင်း ဖြစ်စေ
ကြောင်းတွေ့ရပါတော့သည်။

ဇောက်ထိုးဖြစ်နေသော ရထားကဲ့သို့အိမ်သာအတွင်း၌ အမတ်
မင်းခမြာမှာ အိမ်သာနောက်ဖေးအိုးကြီး လူ့ကိုယ်ပေါ် ပိပြီး
သူကအောက်တွင် မိတ်မိနေပုံကို မြင်ရသောအခါ အားလုံးက
ငိုအားထက် ရယ်အားသန်နေကြပါတော့သည်။

ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟယ်လ်ဆီက အမတ်မင်း၏ အဖြစ်ကို
ကြည့်ပြီးပြုံးလျက်....

“အင်း...ဒါလောက်တောင် ခြေများချင်တဲ့ကိုယ်တော်ချော၊
ခိလိုဖြစ်တာဘဲကောင်းတယ်၊ သူ့လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေ မကျေနပ်လို့
ဂလဲစားချေ့ဘို့ တမင်သက်သက် ကြံစည် ကြိုးစားရင်တောင်
ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ခုံးမနည်းမျိုး ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ပါသေးသည်။

x x x

ဩစထရေးလီးယား နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေက ကျွန်ုပ်အပေါ်
အထူး ခင်မင် လေးစားကြပြီး သံယောဇဉ်ရှိကြခြင်းမှာ ဝမ်း
မြောက်ဂုဏ်ယူဘွယ်ဖြစ်သော်လည်း နားချိန် မရှိလောက်အောင်
အစီအစဉ်တွေ များလွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဘို့ ခရီးစဉ် ပြီးဆုံးချိန်၌
အကြီးအကျယ် စိတ်မောလူမောဖြစ်ကာ ပင်ပမ်း နွမ်းနယ်နေပါ
တော့သည်။

အပြန်ခရီးတွင်ကား “ရီနောင်း” စစ်သင်္ဘောပေါ်၌ ကျွန်ုပ်မှာ
ကောင်းစွာ အနားယူခွင့်ရခဲ့ပေသည်။

ထို့ပြင် ခရီးတလျှောက် လုံးသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ လေးလေး
နက်နက်စဉ်းစားတွေးတောရန်လည်း အချိန်ကောင်းစွာ ရခဲ့လေ
သည်။

အထူး ထင်ရှားပေါ်လွင်သော အချက်တချက်ကား ကမ္ဘာ
လှည့်ခရီးသွားရာတွင် ကျွန်ုပ်အားသူမတူအောင်နိုင်ငံအားလုံးက
ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဆီးကြိုဆက်ဆံပြုစုခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကနေဒါနှင့်အမေရိကန်နိုင်ငံများသို့ရောက်ခဲ့စဉ်ကကျွန်ုပ်သည်
ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံး၌ လုပ်ချင်တာလုပ်၍ရနိုင်သည်ဟု ထင်ရလောက်
အောင် ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်အထင်ကြီးဘွယ်ရာပင် ဖြစ်ခဲ့ပေ
သည်။

သို့ရာတွင် ဩစထရေးလီးယားနှင့် နယူးဇီလန်နိုင်ငံများသို့
သွားရောက်ခဲ့ရသည့်အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင်မူ အိမ်ရှေ့စံဝေလ
မင်းသားအနေနှင့် မည်မျှ တာဝန် ကြီးမားလှကြောင်း သိရှိ
နားလည်ခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်၏ဘဝသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူး
စရာကောင်းသည်ထက် စိတ်ပမ်း လူနွမ်းဘွယ်ရာ ဘဝမျိုး ဖြစ်
ကြောင်း လက်တွေ့ခံစားသိရှိခဲ့ရပေသည်။

လူ့ဇာတာက အထင်ကြီးပြီး အားကျ တတ်သော ဝေလ
မင်းသား၏ ဘဝကား လွတ်လပ်မှု မရှိဘဲ မင်းခမ်း မင်းနား
အဆောင်အယောင်များ ကြိုတင်ရေးဆွဲထားသောအစီအစဉ်များ၊
မတက်ချင် မနေရသော ဂုဏ်ပြု ညှဉ်းခံမှုကြီးများ၏ ကျေးကျွန်
တယောက်သာ ဖြစ်နေပါသတည်း။

ဆီးနှင်းတော့ ငဝနေသော ၁၉၂၀-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ နံက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ “ရီနေခင်း” သင်္ဘောသည် အင်္ဂလန်ပြည် ပို့ မောက်သ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်လည် ဆိုက်ကပ်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ခရီးစဉ်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ရက်ပေါင်း ၂၀၀ ကြာခဲ့ပြီး ရေလမ်း ကုန်းလမ်းဖြင့် ခရီး မိုင်ပေါင်း ၄၆၀၀၀ သွားခဲ့ကာ မြို့ကြီးမြို့ငယ်ပေါင်း ၂၀၀-တိတိကို ကျွန်ုပ်သွားရောက် ခဲ့ရသော ခရီးရှည်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

အင်ပိုင်ယာ၏ “ရတနာ”

(၁၀)

၁၉၂၀-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလမှ ၁၉၂၁-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလအထိ တနှစ်မျှ အချိန်ကာလအတွင်း ဤကား ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်္ဂလန်ပြည်၌ပင် ရှိနေလေသည်။

နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးမထွားရလင့်ကစား ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဇေဆေးဆေးနားချိန် မရှိအောင်ပင် အလုပ်ထာဝန်တွေ များပြားနေခဲ့ပါသေးသည်။

ဝေလမင်းသားအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြုထိန်ပြည် အနှံ့ အပြားသို့ တိုင်းခမ်းလှည့် ခရီးထွက်ရခြင်း၊ အခမ်းအနားတွေ၊ ညှိခမ်းပွဲတွေ၊ ဂုဏ်ပြုပွဲတွေကလည်း လျော့နည်းသည်မရှိ၊ တနေ့တခြား ပိုရှုပ်ပင် များပြားလာခဲ့လေသည်။

သို့သော် ထိုမျှထာဝန်တွေ များမြားလှသည့် ကြားမှပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အခဲလိုက်ခြင်း၊ မြှုပ်မြင်းများဖြင့် မြင်းမြိုင်ပွဲဝင်ခြင်း တို့ဖြင့် စိတ်ဖြေပျောက်မှုကို ကြိုးစား ရှာကြံနိုင်ခဲ့ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

အပတ်ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ဘယ်ဂျီယံပြည် ဘုရင်နှင့် မိဖမ္မာကြီးတို့ အင်္ဂလန်သို့ လာရောက်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ လန်ဒန် မြို့၏ ရှုခင်းမှာပို၍ပင် စည်ကားသာယာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။
ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ် ဝေလမင်းသားအနေနှင့် အိန္ဒိယ ပြည်သို့ ခရီးထွက် တိုင်းခမ်းလှည့်ရန် အစီအစဉ်များ ကြိုတင်ပြု လုပ်နေပြီဖြစ်လေသည်။

၁၉၂၁-ခုနှစ်က လန်ဒန်မြို့မှာ ကျွန်ုပ် မှတ်မိသလောက် အလွန် ပျော်စရာကောင်းသော ပွဲတော်ကြီးတခုလို ဖြစ်နေလေသည်။
စက်ဆုတ်ဖွယ် စစ်မက်ရေးရာများ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်၍ နန်း တော်စောင့် ကင်းစာပုံများပင်လျှင် စစ်အတွင်းကလို ကာကိယူနို ဖေါင်းနှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ တောက်ပြောင်လှပအော အနီရင့်ရောင် “ကျူးနစ်” အင်္ကျီများ၊ စက်စံရေ ဦးထုပ်ရှည်ကြီးများ ပြောင်း လဲဝတ်ဆင်လာကြလေသည်။

လန်ဒန်မြို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ ငြိမ်းချမ်း ရေးအရာသာကို အလွန်နှစ်သက် သဘောကျဟန်ဖြင့် ပျော်ပွဲ ရှင်ပွဲ၊ မိတ်ဆုံထမင်းစားပွဲတော့ ပါတီတော့ အများဆုံးပြုလုပ်ခဲ့ သော အချိန်ကာလလည်း ဖြစ်ပေသည်။
ထိုနှစ် နေ့ဦးရာသီက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် “ပါတီ”ပွဲ အတော်များများသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရပေသည်။

အထူးခြားဆုံး ပါတီတခုကတော့ လန်ဒန်မြို့ အာလင်တန် လမ်း၌ လေဒီဝင်းဘွန်းအမည်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးက ညှော်ခံ ပြုလုပ် သောပါတီပွဲပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုပွဲသို့ ညှော်သည်ပေါင်း အမြောက်အမြား တက်ကြွသည့် အနက် စပိန်ပြည်ဘုရင် အယ်လ်ဖရက်ဆိုသူလည်း အထူးညှော်သည် တော်အဖြစ် ရောက်ရှိနေကာ အားလုံး တပျော်တပါး “ဒန်စ်” က ခွဲကြသည်ကို ယခုတိုင်အောင် ကျွန်ုပ်၏မျက်စိထဲ မြင်ယောင် နေမိပါသေးသည်။

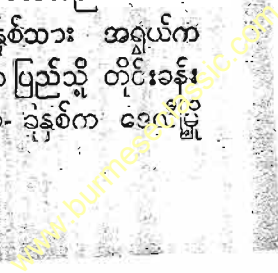
ထိုနှစ်က ဂျပန်ဘုရင်၏သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသား ဟိရို- ဟိတိုသည် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ညှော်သည်တော်အဖြစ် အလည်

အိန္ဒိယပြည်ကြီးကား ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာ တခုလုံးအနက် အရေးပါဆုံး၊ တန်ဖိုးရှိဆုံးနိုင်ငံတခုဟု သဘောထားခဲ့ကြသည့် ကိုလိုနီပင် ဖြစ်လေသည်။ တနည်းအားဖြင့် ဖခင် ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီး၏ဦးခေါင်းထက်ရှိ သရဖူစွဲစိတားသော ကျောက် မျက်ရတနာများအနက် အိန္ဒိယပြည်မှာ အရည်အသွေးအတောက် ပြောင်ဆုံး “ရတနာ”ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက တော့ဘူးခဲ့သော အိန္ဒိယ စစ်တပ်များ၊ ဘိုးတော်ဒွေက်ဘုရင်ကြီး၏ ဘိသိက်ပွဲတူးက တက် ရောက်ခဲ့သူ ပန်ချာပီစစ်သည်များအကြောင်း အနည်းငယ်သိရုံမှ လုံ၍ အိန္ဒိယပြည်နှင့် ပါတီသက်၍ အထွေထွေ ဗဟုသုတ မရှိ သလောက် ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ ကြောင့်ပင်လျှင် ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ် အိန္ဒိယပြည်သို့ ခရီး မထွက်မီ သိဆင့်သိထိုက်သော အကြောင်းအရာ အချက်အလက် များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့လေသည်။

ဖခင်ကြီးအနေနှင့်ကား ကျွန်ုပ် ၁၁-နှစ်သား အရွယ်က သူ့ကိုယ်တိုင် “ဝေလမင်းသား” အဖြစ် အိန္ဒိယ ပြည်သို့ တိုင်းခန်း လှည့်လည် ခရီးထွက်ခဲ့ဘူးသည်ဖြင့် ၁၉၁၁-ခုနှစ်က ဝေလ်မြို့

ဒါက ငါ့သဘင်၌ အိန္ဒိယအင်ပိုင်ယာ၏ ဘုရင်ကေရာဇ် အပြစ်
ဘိသိက် ခံဘူးသည် အတွေ့အကြုံလည်း ရှိခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား
အိန္ဒိယပြည်အကြောင်း အတော်မြဲညီညွတ်စွာ ပြောပြ နိုင်လေ
သည်။

ဖခင်ကြီး၏အမြင်တွင် အိန္ဒိယလူမျိုးကဲ့သို့ အရှေ့တိုင်းသား
များသည် မင်းခမ်း မင်းနား အဆောင်အယောင်များ ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ်ပြုလုပ်ခြင်းကို အလွန်သဘောကျနှစ်သက်တတ်သူများ
ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့လေသည်။

ယခင်နှစ်က ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်ခဲ့ပုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖခင်
ကြီးက သူ၏သဘောထားကို ဖွင့်ပြောရာတွင် ...

“ငါ့သား... အရင်တခေါက်ခရီးထွက်သွားတုန်းက အပြုအမူ
အပြော အဆို အနေ အထိုင်တွေကို တိုင်းသူ ပြည်သား တွေက
သဘောကျတယ်တဲ့ ထားအုန်း၊ အိန္ဒိယပြည်ကို သွားတဲ့ အခါ
ကျတော့ ဟိုတုန်းကအချိုးမျိုးနဲ့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထား
ဘို့ လိုတယ်၊ အိန္ဒိယပြည်ဟာ ကနေဒါ၊ နယူးဇီလန်၊ ကြွစတရေး
လီးယားနိုင်ငံများနဲ့ လုံးဝမထူးဘူးဆိုတာလဲ အမြဲ သတိချုပ်ထား
ရမယ်၊ အကောင်းဆုံးက သားအနေနဲ့ အိန္ဒိယ ပြည်က ဒို့ရဲ့
စစ်ဘက် နယ်ဘက် အာဏာပိုင် အရာရှိတွေရဲ့ အကြံပေးချက်
အတိုင်း တဆွေတမ်းဆိုင်နာကျင့်သုံးဘို့ဘဲ၊ သူတို့ ပြောသလိုသာ
လုပ်ရမယ်”

ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အားအိန္ဒိယပြည်သွားခရီးစဉ်
အတွက် ကြိုစင်ပြင်ဆင်သည့်သဘောဖြင့် ညွှန်ကြား သင်ပြနေ
ခိုက် အိန္ဒိယ ပဋိညာဉ်ခံ ဝန်ထမ်းမှ အငြိမ်းစား ယူလာသော
ဆာဝေါလ်တာလောရင်စ်အမည်ရှိ ဧည့်သည်တော်တဦး ကျွန်ုပ်
ထံသို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။

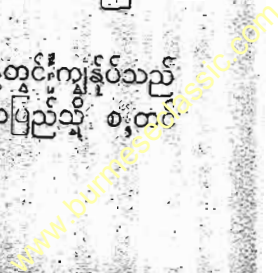
ဆာဝေါလ်တာမှာ ၁၉၀၅-ခုနှစ် ဖခင်ကြီး ပထမ အကြိမ်
အိန္ဒိယသို့လာစဉ်က စစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်ခဲ့သည့်ပြင် ပန်ဂျပ်၊ ရပ်ချီပူ
တားနားနှင့် ကက်ရှမ်းယားပြည်နယ်များတွင် အမှုထမ်းခဲ့ဘူးသူ
လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးကပင် ကျွန်ုပ် အိန္ဒိယပြည်အကြောင်း
သိရှိနားလည်လိုလျှင် ဆာဝေါလ်တာလောရင်စ်နှင့်သွားစကား
ပြော ဆွေးနွေးကြည့်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။

ဆာဝေါလ်တာသည် ကျွန်ုပ်အား အိန္ဒိယပြည်၌ လူတန်း
စား အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပုံ စနစ်အကြောင်း၊ အိန္ဒိယပြည်ရှိ
မဟာရာဇာစော်ဘွားများနှင့် ၎င်းတို့၏ အခြေအနေအကြောင်း
စသည်တို့ကို အသေးစိတ်ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

သူပြောပြသော အစကောင်းဆုံး အကြံပေးချက် ကတော့
ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အူရုဒ္ဓဘာသာစကားကို အသင့် အတင့် စတ်
အောင် ကြိုးစားသင်ပြီး အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများနှင့် အတတ်
နိုင်ဆုံး တွေ့ဆုံစကားပြောကြည့်သင့်သည် ဟူသော အကြံပေး
ချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

၁၉၂၁-ခု အောက်တိုဘာလ ၂၆-ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည်
ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘော “ရီနောင်း” နှင့်ပင် အိန္ဒိယပြည်သို့ စတင်
ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။

သည်တကြိမ် ကျွန်ုပ်၏ခရီးစဉ်မှာ အိန္ဒိယပြည်မှတစ်ဆင့် ဂျပန် ပြည်ထဲအောင် ဆက်သွားရမည်ဖြစ်၍ အချိန်ကာလ ဂ-လခန့် ကြာမည်ဖြစ်ပေသည်။

နှောင်းရာသီက အင်္ဂလန်ပြည်သို့ အလည်ရောက်လာသူ ဂျပန် အိမ်ရှေ့စံမင်းသား ဟိရိုဟိတိုအား ကျွန်ုပ်က ပြတိသျှဆီးနန်း ဆက်ခံရမည့် ဝေလမင်းသားအဖြစ် ပြန်လည် တုံ့ပြန် ဂုဏ်ပြု ဝေဖာအားဖြင့် ဂျပန်ပြည်သို့သွားရန် စီစဉ်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်ကာလ ဂ-လအတွင်း လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ မနား တန်း ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိထားနှင့်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာ့အရှေ့ပျား ဒေသသို့ သွားရောက်ရန် စိတ် အားထက်သန်နေမိလေသည်။

စစ်အတွင်းက အိဂျစ်နိုင်ငံသို့ ခေတ္တ ရောက်ခဲ့ဖူးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အာရှတိုက်နိုင်ငံများသို့ သွားရောက် လေ့လာ ကြည့်ရှုရန် စိတ်ဝင်စားနေမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပို့မောက်သ် ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထွက်ခွါနိုး ကျွန်ုပ်၏ နည်း ပြဿနာဟောင်းကြီး မစ္စတာ အင်ဆယ်လ်ကိုယ်တိုင် လာရောက် တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသေးသည်။

ပြတိသျှ အစိုးရနှင့် ဒေလီမြို့ရှိ အိန္ဒိယပြည်အစိုးရတို့ ကျွန်ုပ်၏ အိန္ဒိယပြည်သွား ခရီးစဉ်နှင့် ပါတ်သက်၍ အသေးစိတ် အစီအစဉ် များ ပြုလုပ်နေကြစဉ်က တိတိကျကျ အဖြေရှာမရသော ပြဿနာ တရပ်က ရှိနေလေသည်။

ယင်းပြဿနာကား ကျွန်ုပ် အိန္ဒိယပြည်သို့ ဝေလမင်းသား အဖြစ် သွားရောက်ခြင်းကို အိန္ဒိယ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်

ဗဟတ္တမဂန္ဒီနှင့် သူ၏ ကွန်ဂရက်ပါတီတို့က မည်သို့ သဘော ထားမည်နည်း ဟူသော ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။

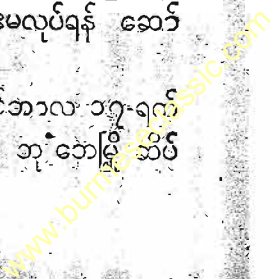
ဂန္ဒီကား ထိုအချိန်ကပင် ပြင်းထန်သော ပြတိသျှဆန့်ကျင် ရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။

မုန်တေဂူနှင့် ချိမ်းစံဖို့ခွဲဖြူပြင်ရေး အစီအစဉ်များအရ ထိုခေတ် က အိန္ဒိယပြည် အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရားတွင် တိုင်းရင်းသား အိန္ဒိယ လူမျိုးများ ပါဝင်ဆင်သလောက် ပါဝင်နိုင်အောင် ပြတိသျှတို့ က စတင်ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မဟတ္တမဂန္ဒီနှင့် အပေါင်းပါတီတို့က ဆိုမျှလောက် အခွင့်အရေးနှင့် ကျေနပ်ကြခြင်း မရှိဘဲ ပြတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေး ကြော်ငြာသံတွေကိုသာ အပြင်း အထန် လှုံ့ဆော် ကြော်ငြာလျက် ရှိနေကြလေသည်။

စင်စစ် ထိုအချိန်ကား အိန္ဒိယပြည်တွင် အမျိုးသားရေး စိတ် ဓာတ် နိုးကြား တက်ကြွစပြုသော အချိန်ဖြစ်ပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံရေး သမားတို့၏ အဓိက မျှော်ခေါ်ချက် မှာ ပြတိသျှ အုပ်စိုးမှု လက် အောက်မှ ကင်းလွတ်ပြီး လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးရရှိရန်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်ုပ်ဝေလမင်းသားအဖြစ်လာရောက်ခြင်းကိုလည်း ဂန္ဒီက ကန့်ကွက်သည့်အနေဖြင့် သူ၏နောက်လိုက်များအား ဆန္ဒပြသည့် သဘောဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းမလုပ်ရန် ဆော် ဩ လှုံ့ဆော်ထားလေသည်။

ထို အခြေအနေကြောင့် ၁၉၂၁-ခု နိုဝင်ဘာလ ၁၇-ရက် နေ့ နံက်က ကျွန်ုပ် တို့၏ “ရီးနောင်း” သင်္ဘော ၁၇-ဘေမြို့ သို့

ကမ်းသို့အဝင်တွင် ပြတိသျှနှင့်အိန္ဒိယအစိုးရ အရာရှိကြီးများအဖို့ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေခဲ့ကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုခောမြို့ရှိ နာမည်ကျော် (Gateway Of India) ခေါ် ဆိပ်ခံတံတားမှတဆင့် အိန္ဒိယပြည် မြေပေါ်သို့ စတင် တက်ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

လာရောက် ဆီးကြိုကြသူများကို ခေါင်းဆောင် သူကား... အိန္ဒိယပြည်၏ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်ရီးဒင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့် အတူ ဘုခောပြည်နယ်ဘုရင်ခံ ဆာဂျော့လျှိုက်လည်းပါလာပြီး ၎င်းတို့၏နောက်တွင် အိန္ဒိယပြည် ပဒေသရာဇ်စော်ဘွား မဟာရာဇာများနှင့် ၎င်းတို့၏သားများက တောက်ပြောင်လှပသော တိုင်းရင်းသား အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လျက် ကျွန်ုပ်အား ခရီးဦးကြို ပြုနေကြလေသည်။

ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်ရီးဒင်းကရှေ့ဆောင်လျက် ကျွန်ုပ်အား အနီရောင် ကော်ဇောခင်းထားသော လမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး အထူးပြင်ဆင်ထားသော ဂုဏ်ပြုမဏ္ဍပ်တခုဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

မဏ္ဍပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင်ကား... အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား လူသူ ထောင်ပေါင်းများစွာ တို့သည် စရိုးရောက်ရှိနေကြလေရာ နိုင်ငံရေးသမားတို့၏လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ကြိုဆိုမည့်ပရိသတ်ရှိပါမလားဟု စိုးရိမ်မိခဲ့ခြင်းမှာ ယခုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်း ထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဂုဏ်ပြုမဏ္ဍပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးက အိန္ဒိယ အင်ပိုင်ယာ၏ ဘုရင်ရောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သော

သဝဏ်လွှာကိုဖတ်ကြားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အနေနှင့်လည်း အိန္ဒိယပြည်သူလူထုအား သိကျွမ်းလိုကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အိန္ဒိယလူထုက သိကျွမ်း ခင်မင်စေလိုကြောင်းကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်လေသည်။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် မဟတ္တမဂန္ဓီ၏ လှုံ့ဆော်မှုသည် ဘုခောမြို့ရှိ စည်းကမ်းမဲ့သူများ၊ တရားဥပဒေ ချိုးဖောက်ဆန့်ကျင်လိုသူများအဖို့ ချက်ကောင်းယူစရာ အကွက်တကွက် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝေလမင်းသားကို မမြင်ဘူး၍ လာကြည့်သူများထဲတွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးသူ “တောကြောင်” များကြောင့် ဟိန္ဒူနှင့် မှတ်စလင် ရိုက်ပွဲများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပွားခြင်းကို ပုလိပ်အဖွဲ့က သေနတ်ပစ်ဖောက် နှိမ်နင်းရသည်အထိ အခြေအနေ ဆိုးခဲ့လေသည်။

ဘုခောမြို့တွင် သုံးရက်ကြာမျှ နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း ၁၀၀-ခန့် လိုက်ပါလျက် အထူးမီးရထားဖြင့် အိန္ဒိယပြည် အတွင်းဘက်သို့ ထွက်ခွါလာခဲ့လေရာ မိုင်ပေါင်း ၁၁၀၀-ခန့် ခရီးသွားပြီးနောက် ၁၉၂၂-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄-ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယပြည်၏ မြို့တော်ဒေလီမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ဝေလ မင်း သား ၏ ခရီး စဉ် မှတ်တမ်း ၂ ၁၉၂၂-ခု ဇူလိုင်လ ၂-ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့၎င်း၊ ၅-ရက်မှ

၇-ရက်အတွင်း မန္တလေးမြို့သို့၎င်း၊ ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြ ပါရှိလေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဝေလမင်းသားသည် ကလကတ္တားမှ “ဒပ်ပ ရင်” သင်္ဘောဖြင့် ကလကတ္တားမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မှ မန္တလေးမြို့သို့ ၂-ရက်ကြာမျှ သွားရောက်လည်ပတ်ကာ တဖန် ရန်ကုန်မှ အိန္ဒိယပြည် မရဒပ်မြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့်ပင် ပြန် လည်ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်၏။ မဒရပ်မှ မိုက်ဆိုး၊ ဟိုက်ဒရာဘတ် စသော အိန္ဒိယတောင်ပိုင်း ပဒေသရာဇ် စော်ဘွားနယ်များကို ဖြတ်သန်းသွားလျက် နောက်ဆုံး ဒေလီမြို့တော်သို့ ခရီးဆက် ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာ ပြန်သူ

* * *

ဒေလီမြို့၏ရှုခင်းကား... အလွန် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်းခန်းမင်းနား အဆောင်အယောင် များဖြင့် အတိ ပြီးလျက် မဇ္ဈိမ ရေတံ ၂ ရေပသမိုင်းထဲမှ ကားချပ် တခု သယံဇာတ ဖြစ်နေ လေသည်။

အိန္ဒိယပြည်ရှိကြည်းတပ်-ရေတပ် အရာရှိကြီးများ မြို့ပြဆိုင်ရာ “အိုင်စီအက်စ်” အရာရှိကြီး များနှင့် မဟာရာဇာ စော်ဘွားများ လည်း ဒေလီမြို့သို့ စုံစုံညီညီ စုရုံးရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်က နယူးဒေလီ မြို့သစ်မှာ လုံးဝ မတည်ဆောက်ရ သေးဘဲ မြေရိုင်းကွက်လပ်ကြီးများပင် ဖြစ်နေပေသည်။

ဒေလီမြို့မှ တဆင့် အလာဟာဘတ်နှင့် ဗာရာဏသီမြို့များသို့ လည်း သွားရောက်ခဲ့ရပါသေးသည်။

ဗာရာဏသီမှာ ဟိန္ဒူစာပေနှင့်အတွေးအခေါ်များ သင်ကြား ပို့ချရာပညာရေးဓာတ်ကူသိုလ် မြို့တမြို့ ဖြစ်၏။ အလာဟာဘတ် မြို့ကား... ဝန္တီဇာညာလက်ရှုံး (နေဘတ်ပိုင်း ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာ သူ) ပဏ္ဍစ် ၇၅၀ ဟာလာလီ နေရှူးနေထိုင်ရာ ကွန်ဂရက် ပါတီ၏ နိုင်ငံရေးခံတပ် မြို့တမြို့ဖြစ်လေသည်။

နေရှူးတို့က ကျွန်ုပ်လောကဗျာကို မကြုံဆိုဘဲ သပိတ် မောက်ရန် တိုင်းရင်းသားလူထုအား ဖျားယောင်းဆော်သြနေ သဖြင့်အစိုးရကကျွန်ုပ်အာလာဟာဘတ်မြို့သို့မရောက်မီနေရှူးနှင့် အပေါင်းပါတို့အား ထောင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်း ချုပ်ထား လိုက်လေ သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသောအခါ၌ အလာဟာဘတ် မြို့၏လမ်းများမှာ ပုလိပ်နှင့်တစ်တပ်အစောင့်အရှောက်များမှလွဲ၍ မြို့သူမြို့သား လုံးဝမရှိဘဲ စိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်နေလေသည်။ အိမ်များကိုကြည့်လိုက်လျှင်လည်း တံခါးတွေ ပိတ်ထားသည်ကို သာ တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ထဲ၌ ရှက်သလို သိမ်ငယ်သလို ဖြစ်မိ သော် လည်း အိန္ဒိယပြည်မည်စိုး၍ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် မြင်းရကားစီး၍ မြို့ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ခဲ့ရပေသည်။

အိန္ဒိယပြည်၏ ပဒေသရာဇ်စော်ဘွားနယ်ပယ်များသို့ ရောက် သော သောအခါ၌မူ နိုင်ငံရေးသမားတို့၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု လုံးဝ မရှိကြောင်း တွေ့ခဲ့ရပေသည်။

မဟာရာဇာ စော်ဘွားများက ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ပုံ ပြုစုကြပုံ ကသည်း လိုသည်ထက်ပိုလောက်အောင်ပင် ညွှန်ပုံတို့ ကျေလှပ ပေသည်။

ပဒေသရာဇ် စော်ဘွားနယ်များသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ရ သည်မှာ တမျိုး စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလေသည်။ အချို့ မဟာရာဇာများသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အံ့ဩလောက်အောင်ပင် ခေတ်မှီသူများဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပေသည်။

ဘရိဒါ ပြည်နယ်သို့ ရောက်ခဲ့စဉ်ကဆိုလျှင် အသက် အရွယ် အတော်ကြီးနေပြီ ဖြစ်သူ မဟာ ရာဇာ အဖိုးကြီးမှာ ဥရောပ တိုက်မှ မြူနီစပယ်အဖွဲ့များ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ နည်းများအကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည် ကျွမ်းကျင်နေသူ တဦးဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရ ပေသည်။ သူ၏နန်းတော်ကြီးအတွင်း၌ ရေပိုက်များ သွယ်ထားပုံ သည်ပင်လျှင် နောက်ဆုံးပေါ် အခမရိကန်အင်ဂျင်နီယာများ၏ နည်းစနစ်များဖြင့် ရေပိုက်များတတ်ဆင်ထားလေသည်။

ပါတီမာလာနယ်မှ ဆစ်ခီလူမျိုးမဟာရာဇာကား “ရိုးလိမ် ရှူဂ်စ်” ခေါ် အကောင်းဆုံးမော်တော်ကားကြီးတွေ အမြောက် အမြား ဝယ်ယူထားရှိလေသည်။

အိန္ဒိယပြည်ရှိ စော်ဘွား နယ်များအနက် အကြီးဆုံး ပြည် နယ်ကဒတ် တိုက်ဒ်ရာဘတ် ပြည်နယ်ပင် ဖြစ်၏။ ပြည်နယ်ရှင် နီဇမ်ဆန်ဘွားမှာ မတ်စလင်ဘာသာဝင် ဖြစ်ပြီး ပြည်နယ်သား လူများစုကထော့ ဟိန္ဒူလူမျိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

နီဇမ် စော်ဘွားကြီးသည် ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် အကြွယ်ဝဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တဦးအဖြစ် ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ နန်း

တော်ကြီးအတွင်း လျှို့ဝှက်သောနေရာများ၌ ရွှေတွေ တန်ချိန် လိုက် ရှိရုံမက အဖိုး မဖြတ်နိုင်သော ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေ၊ အိန္ဒိယပြည်သို့ ရူးပီး ငွေစက္ကူတွေကလည်း အမြောက်အမြား ရှိသည်ဟု ဆိုလေသည်။

အိန္ဒိယပြည်အနှံ့ အပြားသို့ ခရီး လှည့်လည် သွားလာရင်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ မကြေမလည်ဖြစ်နေသော အချက်တချက် ရှိခဲ့ ပေသည်။

ထိုအချက်ကား-ကျွန်ုပ်အား ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့က မည်သို့ လျှောက်ပြစေကာမူ အိန္ဒိယပြည်အကြောင်း တကဲ့အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့်အတွင်းကျကျ လေ့လာသိရှိခွင့်မရခဲ့သေးဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘာရယ်လီ အတိအကျမပြောနိုင်သော်လည်း အိန္ဒိယပြည် ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်သော အချက်အလက် အကြောင်းချင်းရာတွေ အမြောက်အမြား ရှိခဲ့ကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဝယ် ထိုအချိန်ကပင် ဆီသားခဲ့ရပေသည်။

အားဆိုးဆိုးကတော့ ကျွန်ုပ်မှာ ဝေလမင်းသားအဖြစ် လှည့် လည် ခရီးသွားခဲ့စဉ် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား လူထုနှင့် တိုက်ခိုက် နီးကပ်စွာ ဆက်ဆံတွေ့ထိမှု မရရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယ ပြည်သို့ရောက်နေသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ် တက်ရောက်ခဲ့ရသမျှ ထမင်းစာ ပွဲ ညှော်ခံပွဲ ဂုဏ်ပြုပွဲများ၌ ဗြိတိသျှလူမျိုး စစ်ဘက် နယ်ဘက် အရာရှိတွေကိုချည့် ဘောဆွဲခဲ့ရပြီး အိန္ဒိယ တိုင်းရင်း သားထဲကဆို၍ အရာရှိအချို့သာ ရှိခဲ့ပေသည်။

ရောက်လေရာအရပ် အစိုးရ အိမ်တော်များ၌ ပြုလုပ်လေ့ ရှိ သော “ဂါဒင်ပါတီ” ခေါ် ဥယျာဉ်ပွဲများကလည်း ထိုနည်းတူ

စွာ ဘုရင်ခံ၊ အတွင်းဝန်၊ တရားဝန်ကြီးချုပ်၊ တပ်ပေါင်းစု၊ တပ်
မှူးကြီး၊ ပုလိပ်မင်းကြီး၊ ဆရာဝန်ကြီးစသော မျက်နှာဖြူ မြတ်သော
လူမျိုးများနှင့် ၎င်းတို့၏ ဇနီးများကိုသာ တွေ့ခဲ့ရပေသည်။

နေ့လည်စာ စားပွဲတွင်လည်း ဤပရိတ်သတ်၊ ညနေလဘက်
ရေပွဲတွင်လည်း ဤလူတွေ၊ ညစာ ခင်နာပီတိကျပြန်တော့လည်း
ဤပုဂ္ဂိုလ်တွေနှင့်ချည်း ထပ်တလဲလဲ တွေ့နေရရုံမက ဧည့်ခံဖျော်
ဖြေသည် ဘင်ခရာတီးဝိုင်းကပါ ဤတီးဝိုင်း၊ ဤသီချင်းတွေ
ချည်း သီဆိုတီးမှုတ်လေ့ရှိရာ ကြာသော် ကျွန်ုပ်အဖို့ အတော်
ပင် ပြီးငွေ့ လာမိပါတော့သည်။

ယင်း အခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်ဖြင့် အိန္ဒိယပြည်တလျှောက်
တိုင်းခမ်းလှည့်လည်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ် ဝေလမင်းသားမှာ မည်သို့
လျှင် အိန္ဒိယပြည်အကြောင်းနှင့် တိုင်းရင်းသားလူထု၏ အတွေး
အခေါ် သဘောထားမျှော်ခေါ်ချက်များအကြောင်း ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ ဝေ့လာ နားလည်နိုင်ပါမည်နည်း ?။

* * *

၁၉၂၂-ခု မတ်လ ၁၇-ရက်နေ့တွင် ကရာချီမြို့မှ “ရီဇနောင်း”
ဆင်္ဘောဖြင့် သီဟိုဠ်၊ မာလာယု၊ စင်္ကာပူ၊ ဟောင်ကောင်မြို့များ
သို့ ဝင်ရောက်ဖြတ်သန်းလျက် ဂျပန်ပြည်သို့ ဆက်လက် ခရီးထက်
သွားကြရာ ဧပြီလ ၁၂-ရက်နေ့တွင် ယိုကိုဟားမားမြို့သို့ ဆိုက်
ရောက်ကြလေသည်။

တိုကျိုမြို့သို့ မီးရထားဖြင့် ဆက်သွားကြသောအခါ ဂျပန်
အိမ်ရှေ့စံ ဖိရိုဟိတိုမင်းသား ခေါင်းဆောင်သော ဂျပန်ဘုရင်
၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များ၊ ကြည်းတပ်အရာရှိကြီးများက ခမ်း
နားကြီးကျယ်စွာ ဘူတာရုံမှ ဆီးကြိုကြလေသည်။

ဂျပန်လူမျိုးတို့ကား အထူးပင် ဧည့်ခံဘက်ကျပြန်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့
အား လိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ခံ ပြုစုကြလေသည်။

ဂျပန်ပြည်မှ အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း
မနီလာမြို့၊ ဘန္တို၊ ဝီနနို၊ ကိုလန်ဘိုမြို့များမှတစ်ဆင့် ဆူးအက်တူး
မြောင်းလမ်းမှ အီဂျစ်သို့ ခေတ္တစင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြရာ ၁၉၂၂-ခု
နှစ် ဂျွန်လ ၂၀-ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်ပြည် ပလိုင်းမောက် ဆိပ်
ကမ်းသို့ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်ကြလေသည်။

အချိန်ကာလ ၈-လခန့်ကြာခဲ့သော ခရီးစဉ်တလျှောက် ရေ
လမ်း၊ ကုန်းလမ်းဖြင့် ကျွန်ုပ် သွားခဲ့ရသော ခရီးမိုင်ပေါင်းကား
၄၁၀၀၀-နီးပါး ရှိခဲ့ပေသတည်း။

* * *

ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီး

(၁၁)

နိုင်ငံခြားသို့ အနွဲ့ အပြား ခရီးသွားခဲ့ခြင်းမှ ကျွန်ုပ် ရရှိခဲ့သော အကျိုးအမြတ်တစ်ခုကား အထူးသစ် အမြင်သစ်များရလာပြီး လွတ်လပ်မှုကို တန်ဖိုးထားတတ်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အသက် ၂၅-နှစ်မှ ၃၁-နှစ်အရွယ်အတွင်း ရေမြေရပ်ခြား တိုင်းတပါးများသို့ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ခရီးသွားခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေရာ ယင်းသို့ နိုင်ငံခြားခရီးသွားခြင်းကြောင့် မိမိကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်သည့် အလေ့အကျင့်ရရှိလာပြီး လူတယောက်၏ဘဝတွင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ လွတ်လပ်ခြင်း၏အသက်ကိုလည်း နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ သွားရောက်နေရင်း နားလည်သိရှိလာခဲ့ပေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ထောင် မိသားစုအတွင်း အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ် အိန္ဒိယပြည်၌ ရှိနေစဉ် ညီမတော် မေရီသည် သူမ့ထက် အသက်ကြီးသော လော့ဒ်လက်စယ်လ်ဆိုသူနှင့် လက်ထပ်လိုက်လေသည်။

ညီတော် ဘာတီ (ဆဋ္ဌမမြောက်ဂျော့ဘုရင်)ကလည်း စကော့လူမျိုး မြို့စားကြီးတဦး၏သို့ လေဒီ အယ်လစ်ဘောက်ဘိုးစ်လီမုန်ဆိုသူ အမျိုးသွီးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လေသည်။

ညီငယ် ဟယ်ရီက အမှတ် (၁၀) ဟတ်ဆာတပ်ရင်းတွင် အရာခံဗိုလ်အဖြစ်အမှုထမ်းလျက်ရှိရာ တောက်လျှောက်စစ်မှုထမ်းလုပ်သွားရန် ကြိုးစားလျက်ရှိလေသည်။

ညီထွေး ဂျော့ကတော့ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်တွင် လက်ဖောင်နှင် (ဗိုလ်ကြီး)ရာထူးအဆင့် ရရှိနေပြီး များသောအားဖြင့် နိုင်ငံခြားတွင် တာဝန်ကျလျက်ရှိလေသည်။

နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အတေး အပေါ် အယူအဆများ မည်မျှ ပြောင်းလဲ လာသည်ကိုပင် အိမ်ထောင်မိသားစုနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံ ဆက်ဆံ ရတော့မှ အထူးသိသာထင်ရှားလာပေသည်။

ဖခင်ပဉ္စမ မြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီး ခခါင်းဆောင် သော ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ထောင်မိသားစုကား မည်သည့်ကိစ္စမဆိုအချိန်မှန်မှန်နှင့် စည်းကမ်း စနစ်ကျနစွာ ပြုလုပ်လေ့ ရှိကြရာ သူတို့၏ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြုမူပုံ အလေ့အထများသည် အမြဲတစေ မူသေပုံမှန်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ဥပမာ...ဇန်နဝါရီလတွင် ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ သွားပြီး ၎င်းက ပစ်ထွက်ရန် အစီအစဉ် လုပ်ခြင်းကို တနှစ်သာမဟုတ် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ဇန်နဝါရီလကျတိုင်း အဆိုပါ ၎င်းပစ်ထွက် အစီအစဉ် ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လေ့ ရှိပေသည်။

ထို့အတူ ဗေဒဖော်ဝါရီလမှစ၍ ဇူလိုင်လထိ လန်ဒန်၌နေပြီး အစိုးရကိစ္စများနှင့်လူမှုရေးအခမ်းအနားများ ပြုလုပ်ခြင်းကိုလည်း တနှစ်မှ မပျက်ကွက်ရစေဘဲ နှစ်စဉ်မှန်မှန်ကြီး တိတိကျကျပြုလုပ် လေ့ ရှိပေသည်။

အထူးသဖြင့် ဖခင်ဂျော့ဘုရင်ကြီးသည် အစီအစဉ် မှန်သမျှ ကြိုတင် ပြုလုပ်ရာ၌ သေချာစေ စပ်ခြင်းကို အလွန် ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသော အစီအစဉ်တခုခုပျက်ကွက် ချွတ်ချော်သွားခြင်းကိုကား လုံးဝမနှစ်သက်သဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ် ကွပ်ကဲလျက် တိကျ သေချာအောင် စီမံ ထားလေ့ ရှိ၏။

ကျွန်ုပ် အနေနှင့်ကား...နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် များသို့ သွား ရောက်ခဲ့စဉ် မလွဲမရှောင်သာဘဲ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အစီအစဉ်များ ကြိုတင်လုပ်ထားသလိုမဖြစ်ဘဲ ပျက်ကွက်ခြင်းကိစ္စတခုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားပြီးမှ အကြောင်း မညီညွတ်၍ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ အခြားကိစ္စ တခုကို အစားထိုးလုပ်ခဲ့ခြင်း မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်နေရာသို့ သွားရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း အချိန်မှန်မရောက်ဘဲ နောက်ကျ တတ်ခြင်း စသည့် အဖြစ်မျိုးတွေ အကျင့်ပါသလို ဖြစ်နေကာ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ၌ ဖခင်ကြီးတို့မိသားစုနေပုံ

ထိုင်ပုံ၊ ဘာမဆို အချိန်မှန် ပုံသေလုပ်ဘတ်ပုံတို့မှာ ထူးဆန်း သလိုလို၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့ စရာကောင်းသလိုလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဖခင်ကြီးတို့ကမူ ဤဆွဲမဟုတ်ဘဲ ဘာမဆို အလွန်တိတိကျကျ နှင့် အချိန်မှန်မှန်ပြုလုပ်တတ်ကြသည့်အလျောက် ညစာ ထမင်း စားရာ၌ပင် အမြဲတမ်း အချိန်မှန်မှန် စားလေ့ ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ထောင်၌ ညစာကို ည ၈-နာရီ ခွဲတွင်စားလေ့ ရှိရာ ဖခင်ကြီးသည် မိခင်နှင့်အတူ ၈-နာရီ ခွဲရန် စက္ကန့်အနည်း ငယ်မျှအလိုတွင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာတတ်ပြီး ၈-နာရီ ခွဲ တိတိတွင် ထမင်းစား စားပွဲသို့ရောက်လာလေသည်။

ထမင်းစားခန်းတွင်လည်း ရောက်ရှိသူအားလုံးက သတ်မှတ် ထားသော အခမ်းအနားနှင့် လျော်ညီသည့် အဝတ် အစား များကို ဝတ်ဆင်ထားရလေသည်။

ညစာ စားသည့်အချိန်က တနာရီခန့်ကြာပြီး မိခင်ကြီးနှင့် တကွ အမျိုးသမီးများက အခြား အခန်းတခန်းသို့ ခေတ္တထွက် သွားကြရ၏။ ဖခင်ကြီးအမျှ ပြုသော ယောက်ျားတွေက ကော်ဖီ နှင့်ဖွတ်တိုင်အရက်သောက်ရင်း မြင်ပုံအကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအခြေ အနေအကြောင်း အလွှာပုံ သလွှာပုံစကား ပြောနေရစ်ကြလေ သည်။

ထိုနောက် ဖခင်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှထပြီး မိခင်ကြီးနှင့်အမျှ သွားသိုက်ရှိရာ တဖက်ခန်းသို့သွား၍ အားလုံး စုထိုင်ရင်း စကား စမြည်ပြောနေတတ်ကြ၏။

ည ၁၁-နာရီ ထိုးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့က ညွှန်သည်များအား နှုတ်ဆက်၍ ၎င်းတို့၏ အခန်းသို့ ပြန်သွားလေ့ ရှိပေသည်။

ဤကား တကြိမ်တခါမဟုတ် ညစဉ်ညတိုင်း မိနစ်မလွဲအောင် အချိန်မှန်မှန် တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အမြင်တွင်မူ အပြောင်းအလဲလုံးဝမရှိသော သူတို့၏ ပိုမိုနက်ရှိုင်းသည့် အလွန် ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဘွယ်ကောင်းသည်ဟု ထင်မိပေသည်။

ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီးမှာ ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး ကွယ်လွန်ချိန်၌ အသက် ၅၅-နှစ်ရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သည့်အလျောက် ဝိတိုရိယခေတ်က အတွေးအခေါ် အယူအဆများနှင့် လူနေမှုစနစ်တို့ကို လက်ခံကျင့်သုံးသည့်အလေ့ စွဲမြဲနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့်တကွ ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာ တဝှမ်းလုံးကို ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးက အုပ်ချုပ်သွားပုံကိုလည်း အထူးချီးကျူးလေးစားသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ခေတ်အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသော “လစ်ဘရယ်” ပါတီ နိုင်ငံရေးသမားများ တွေးခေါ် ယူဆပုံများ၊ ကြွေးကြော်လှူခံဆာမှုများကို ဖခင်ကြီးအနေနှင့် သဘောမကျနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉၂၄-ခု ဇူလိုင်လတွင် အာဏာလက်ရှိ ကွန်ဆာဗေးတစ် ပါတီအစိုးရသည် ပြုတ်ကျသွားလေရာ ဖခင်ကြီးသည် ဘုရင်၏ ဝတ္တရားအရ အစိုးရအခံ (လေဘာ) ပါတီခေါင်းထောက် ရမ္မစော

မက္ကဒေါ့နယ်လ်အား အစိုးရအဖွဲ့သစ်ဖွဲ့ရန် ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်သို့ ခေါ်ယူလိုက်ရလေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေအရ အစိုးရအဖွဲ့ပြုတ်ကျသွားလျှင် ဘုရင်က နောက်အစိုးရသစ်ဖွဲ့ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ရမည့်တာဝန် ရှိပေသည်။)

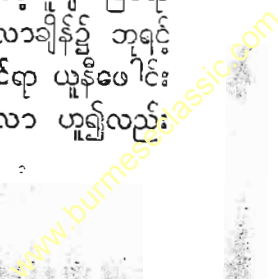
ဗြိတိန်နိုင်ငံသမိုင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် လေဘာ အစိုးရ အာဏာရတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖခင်ကြီးသည် သူ၏ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲ၌....

“ဖွားဖွား (ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး) ကွယ်လွန် သွား သည် မှာ ၂၃-နှစ် ရှိသွားပြီ၊ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ထံတိုင် ဆော်ဩ၍ လေဘာအစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့ ရတော့မည်၊ ဖွားဖွားသာ ရှိနေပြီး လေဘာ အစိုးရတက်မည့်အကြောင်း သိသွားလျှင် မည်သို့များ ယူဆလေမည်နည်း”

ဟု ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို လက်ခံကျင့်သုံးမည်ဟု ကြွေးကြော်ထားသူ လေဘာပါတီ အစိုးရဖွဲ့စည်းရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဖခင်ဂျော့ဘုရင်ကြီးသည် စောစောပိုင်း၌ သံသယဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဆိုရှယ်လစ် ခေါင်းဆောင် အချို့ ဆိုလျှင် ခပ်ငယ်ငယ်က ဘုရင်အုပ်စိုးသည့်စနစ်ကို ပြောင် ဝေဘန်ပုတ်ခတ်ခဲ့သူများဖြစ်ရာ ယခု ၎င်းတို့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ ဖြစ်လာချိန်၌ ဘုရင့်နန်းတော်၏ အစဉ်အလာ မင်းခန်း မင်းနား ဆိုင်ရာ ယူနီဖောင်း ပတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ရန် ငြင်းဆန်ကြမည်လော ဟူ၍လည်း ဖခင်ကြီးက စိုးရိမ်ခဲ့မိလေသည်။

သို့ရာတွင် လောဘခေါင်းဆောင် မစ္စတာ မက္ကဒေါ့နယ်လ် မှာ အယူသည်းသောတရားသေဝါဒသမားမဟုတ်ဘဲ အကြောင်း အကျိုး ဆင်ခြင်ရာ၌ မျှတသော သဘောရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ် သည့်အလျောက် အင်္ဂလန်ပြည်၏အစဉ်အလာထုံးစံလေ့ထုံးကို လည်း လေးစားသူ ဖြစ်လေသည်။

အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ နန်းတော်သို့ဝင်ရာတွင် သတ်မှတ် ပြဋ္ဌာန်း ထားသော ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံများကိုလည်း လောဘ ဝန်ကြီးအားလုံးက လက်ခံ ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီး၏ အယူအဆများအရ သူ့သဘောမကျ သော အရာအချို့ကို ဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင် မိန်းမများ လက်သံ ဆေးဆိုးခြင်း၊ လူ့ရှေ့ သူ့ရှေ့ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ ခေတ်ဆန်ဆန် ဦးထုပ်များဆောင်းခြင်းနှင့် ကောက်တေးလ်ခေါ် အရက်သောက် ပါတီများ ကျင်းပခြင်းတို့ကို လုံးဝ မနှစ်သက်ခဲ့ပေ။

ထို့ပြင် ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ကွန်မြူနစ်စနစ် ကျင့်သုံး နေ သော ဆိုဗီယက် ယူနီယံ တို့ကိုလည်း ဖခင်ကြီးက သဘောမကျ ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာမှတ်မိပေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား... ကွန်မြူနစ်ဝါဒအပေါ် သံသယ ရှိခဲ့ လင့်ကစားအခြားနိုင်ငံရေးဝါဒ သဘောတရားတွေက ကွန်မြူ နစ် စနစ်ထက် မည်သည့်အချက်များတွင် ထူးထူးခြားခြား ပို၍ ကောင်းမွန်ပါသည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် မမြင်မိခဲ့ချေ။

ဤသို့လျှင် ဖခင်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်အလျောက်ဖြစ်ပေါ် လာသော အကြောင်း ကိစ္စများ အပေါ် အယူအဆ သဘော ထားခြင်းကဲ့လဲ့နေရာ ရံဖန်ရံခါ တဦးအပေါ် တဦး အထင်လွှဲ များပင် သားအဖနှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

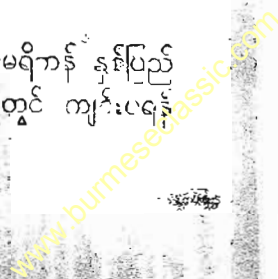
ဖခင်ကြီးမှတ်တမ်းကမူစစ်ကြီးမဖြစ်မီက သူ့ခွဲထိခံစားခဲ့ရ သော အခြေအနေမျိုး စစ်ပြီးခေတ်တွင် မရှိတော့သည်ကို အခတ် ဝိတ်ပျက် နှုတ်ရလေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဖခင်ကြီးမှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကို လက် မခံလို၍မဟုတ်ပေ။ ပြောင်းလဲမှုသည် လျင်မြန်လွန်းပါက ပြင်း ထန်စွာပေါက်ကွဲပြီး ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တည်ဆောက်ရရှိထားသော ကြီးပမ်းမှုမှန်သမျှ ပျက်ပြုန်းပျောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီးကဲ့သို့ပင် အခြေအနေ အရပ်ရပ် အပေါ် မကြေမနပ် ဖြစ်နေတော့မှ ဖခင်ကြီး၏ ထိုစဉ်က အယူအဆ သဘောထားကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည် သဘောပေါက်မိပါ တော့သည်။

တချိန်က ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆများကို ဖခင်ကြီးက အဘယ် ကြောင့် နားလည်မှုမရှိခဲ့ရလေသနည်းဟု စိတ်ဆဲမချင့်မရဲဖြစ်ခဲ့ ရသူအနေနှင့် ယခုတော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ခေတ်ကာလ လူငယ် များ၏ အယူအဆ အတွေးအခေါ်များကို နားလည်းမလည်၊ လက်ခံ သဘောတူခြင်းလည်းမရှိသော အဖြစ်မျိုးကြုံကာ ဝဋ် ယည်နေပါချေပြီ။

၁၉၂၄-ခုနှစ်နေ့ရာသီတွင် ဗြိတိန်နှင့် အာဖရိကန် နှစ်ပြည် ထောင် ပိုလိနိုက်ကစားပြိုင်ပွဲကို နယူးဂျော့ရှားမြို့တွင် ကျင်းပရန်

ရှိသဖြင့်ကျွန်ုပ်လည်းပိုလိုပိုကြည့်ရင်း အမေရိကန်နိုင်ငံအကြောင်း ထင်မိလေ့လာကြည့်လိုသဖြင့် အမေရိကန်သို့ လိုက်သွားရ၏။
ဩဂုတ်လ ၂၉-ရက်နေ့တွင် နယူးရောက်မြို့သို့ ရောက်သွားလေသည်။

နယူးရောက်မှ ဝါရှင်တန်မြို့သို့ သွား၍ အမေရိကန် သမတ အယ်လဗင်ကျူးလစ်ချ်အား တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပိုလိုမြို့ပွဲ ကျင်းပမည့် လောင်းအိုင်လင်(Long Island)သို့ ပြန်လာပြီး မိတ်ဆွေ မစ္စတာဂျိမ်းစ်ဘာဒင်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ကျေးဇူးပြု တည်းခိုခွင့်ပေးသော ၎င်းတို့ပိုင် အိမ်ကြီးတွင် စခန်း ချနေလေသည်။

ပိုလိုမြို့ပွဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ နိုင်ပါက ဗြိတိန်နိုင်ငံအဘို့ ဂုဏ်ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း တကယ်ကစားကြသောအခါ ဗြိတိသျှ အသင်းကမရွံ့မလှရှုံးခဲ့လေသည်။

ယခုတခေါက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ချီကာဂိုနှင့် ဒက်ထရွိုက်မြို့ များသို့လည်း သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့လေသည်။

အမေရိကန် သတင်းစာဆရာများကား ဗြိတိသျှလူမျိုးများ ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အလွန်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆို ဆက်ဆံပြုမူ တတ်သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

နယူးရောက်မြို့သို့ ကျွန်ုပ်တို့၏သင်းဘောဆိုက်ဒ်ဆက်လျှင်ပင် ဘမျိုးသမီးသတင်းထောက်ထဦးက ဓာနကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အမေရိကန် မိန်းခလေးတဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်မိပါက တကယ် လက်ထပ် ပါမည်လောဟု ပြောင်စွင့်မေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်းချစ်ကြိုက်မိလျှင်တော့ လက်ထပ်ယူပါမည်ဟု ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင်ဖြန်ဖြေလိုက်ရာ၊ အမေရိကန် သတင်းထောက် အားလုံးသည် အားရပါးရရယ်မောကြရင်း ပွဲကျသွားလေသည်။

ဖခင်ကြီးကတော့ အမေရိကန်သတင်းစာဆရာများ၏ ကျွန်ုပ် အကြောင်းရေးသားပုံ၊ သတင်းစောက်များက အဟန့်အတား မရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆက်ဆံပြောဆိုပုံတို့ကို သဘောမကျချေ။

ဖခင်ကြီးဝိတ်ထံ မကျေမလည်ဖြစ်နေခဲ့သော ကိစ္စတခုကား ကျွန်ုပ်တို့အချိန်ထိအောင် အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်မကူးဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သူတို့အနေနှင့် ကျွန်ုပ်သည် တနေ့ဗြိတိန်ပြည်၏ ဘုရင်ဖြစ်ရ မည့်သူဖြစ်၍ မင်းသွေးမင်းမျိုး မိန်းခလေးတဦးဦးနှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်စေချင်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရရှိသော အယူအဆများ ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းခလေးနှင့် ယောက်ျားကလေး တဦးကိုတဦး သေချာစွာ ရင်းနှီးသိကျွမ်း မေတ္တာသက်ဝင်ခြင်းမရှိဘဲ လူကြီးများက ဝေပပ်စီစဉ်ချက်ဖြင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းကို ကျွန်ုပ် အနေနှင့် လုံးဝလက်မခံနိုင်စေ။

ကျွန်ုပ်သည် တသက်လုံးအိမ်ထောင်မပြုဘဲ လူပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည် မဟုတ်ဘဲ၊ စာနေ့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိထားပြီဖြစ်လေသည်။

သို့သော်တဦးနှင့်တဦး မေတ္တာဖြင့်ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း မရှိဘဲ ကြားကလူကြီးများ၏ အောင်သွယ်ပေးမှုဖြင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား ခြင်းကိုမူ အင်္ဂါပွဲယံမရှိရုံမက မည်သည့်နည်းနှင့်မှ သာယာခိုင်မာ သော အိမ်ထောင်ရေး မဖြစ်နိုင်ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားယုံနေ၍ သာ ထိုအချိန်အထိ လူပျိုကြီးလုပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

* * *

ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်

(၁၂)

၁၉၂၅-ခုနှစ်ဆန်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် စတုတ္ထနှင့် နောက်ဆုံး အကြိမ် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားရန်အတွက် စီစဉ် ပြင်ဆင်ရပြန်လေ သည်။

ယခုတကြိမ်ကျွန်ုပ်သွားမည့် ခုနရာကား အာဖရိကနှင့်တောင် အမေရိကနိုင်ငံများပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနိုင်ငံများသို့ ကျွန်ုပ်ခရီးစဉ်ကို ဝန်ကြီးချုပ်မစ္စတာလျှိုက် ဂျော့ ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြင်ဆင်ရေးဆွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ၊ ရည်ရွယ် ချက်မှာ ကျွန်ုပ်သည်မြိတ်သျှအင်ပိုင်ယာအတွင်းသားမက အခြား နိုင်ငံများတွင် နေထိုင်အခြေစိုက်နေကြသော မြိတ်သျှလူမျိုးများ ထံသို့လည်း သွားခြင်းအားဖြင့် သွေးစည်းညီညွတ်ရေးချစ်ကြည် ရေးကို အကျိုးပြုဖန်တီးနိုင်စေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခရီးထွက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ပြင်ဆင်နေသောအချိန်တွင်မူ မစ္စတာ လျှိုက်ဂျော့၏အစိုးရအဖွဲ့ပြုတ်ကျပြီး အာဏာလက်မှဲဖြစ်နေလင့်

ကစား၊ မူလအစီအစဉ်များအတိုင်းပင် ဆက်လက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

မစ္စတာလျှိုက်ကျော့၏ စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဖခင်ကျော့ဘုရင်ကြီးနှင့်အစိုးရအဖွဲ့အား စိတ်အား ထက်သန်စွာ ထောက်ခံတိုက်တွန်းခဲ့သူတစ်ဦးကား... တောင်အာဖရိက ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂျင်စမတ်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ၁၉၄၄ ခုနှစ် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲတွင် ဂျင်စမတ်၏ နိုင်ငံရေးပါတီက ရှုံးသဖြင့် ရာထူးမှ နှုတ်ထွက်လိုက်ရလေရာ၊ အနိုင် ရအောင် ဆောင်ရွက်ရန် နယ်လစ် ပါတီက ကျွန်ုပ်တောင်အာဖရိကသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရေးကို လက်ခံပါမည်လောဟု သံသယဖြစ်မိခဲ့ကြလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ အစိုးရအဖွဲ့ သစ်၏ ဝန်ကြီးချုပ်က မူလစီစဉ်အား သင့်အတိုင်း ဖေလမင်းသား လာရောက်လည်ပတ်ရန် ကိစ္စကို ကောင်းမွန်စွာ သဘောတူ လက်ခံခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် “ရီပတ်လစ်” သဘောဖြင့် တောင်အာဖရိကသို့ ခရီး စတင်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသော ဦးစီးအဖွဲ့ကား လွန်ခဲ့သည့် ၃ နှစ်က အတိုင်းလိုလိုပင် ရှိနေပြီး ပြောင်းလဲမှု မရှိသလောက် နည်းပါးလေသည်။

ကျွန်ုပ် ဩစထရေးလီးယားနှင့် နယူးဇီလန် နိုင်ငံများသို့ သွားသည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် လိုက်ပါခဲ့သူ ရေတပ်မှူး ဗစ်ကီဗေးလ်က တန်သည် တောက်လျှောက်ရေတပ်တွင်ပင် ဆက်လက်အမှုထမ်းနေခဲ့လေသည်။

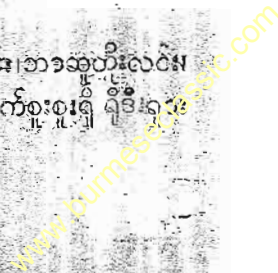
(မှတ်ချက်။ ။ လော့ဒ်မောင်ဘက်တန်သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်ရာ မဟာမိတ်တပ်ပေါ် ၆၀ သေနာပတိ အဖြစ် အထူးထင်ရှား ကျော်ကြား လာခဲ့သူပင် ဖြစ်၏။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်က ဝေလမင်းသား ပြန်မာနိုင်ငံသို့ လာခဲ့စဉ် မောင့်ဘက်တန်သည် အတူလိုက်ပါ လာခဲ့လေသည်။)

“ရီပတ်လစ်” စစ်သင်းဘောမြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှိုင်းလေ ငြိမ်သက်သောပင်လယ်ခရီးအတိုင်း လာခဲ့ကြရာ၊ ပြိတ်သျှုတိုလိန်များ ဖြစ်သည့် ဂင်ဘီယာ၊ ဆီလာရာလီယွန်၊ နိုင်ဂျီးရီးယားနှင့် ဂိုးလ်ကို့စ်(ယခု ဂါနာ နိုင်ငံ) များတွင် အထောက်အပံ့ နားသားလျက် မြေလှုပ်ရက်နေသည့် ကေပီတောင်းမြို့သို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက် သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်က တောင်အာဖရိကဘုရင်ခံချုပ် မာဗီဦးချီး တော်သူ အက်သ်လ်မြို့စားကြီး ဖြစ်၍ သူနှင့်တကွ ဇနီးဖြစ်သူ အီ. ဗစ်မင်း သို့မဟုတ် ကိုယ်တိုင်ဆိပ်ကမ်း မုဆိုးကြိုနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အတော်ပင် နေသာ ထိုင်သာ ရှိခဲ့လေသည်။

တောင်အာဖရိက၏ မြို့တော် ကေပီတောင်းမြို့တွင် ၅ ရက်မျှ နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အာဖရိကတိုက်၏ အတွင်းဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

နေတာထံ၊ အောရိမ်းဖရီးစတိတ်၊ ဇူးလင်း၊ ဘာဆွဲလင်း၊ ဆွာဇီလင်းတို့ကိုဖြတ်သန်းလျက် အရှေ့မြောက်စူးစူးရှိ ရီဗီးဒားမြည်ထိအောင်ပင် သွားခဲ့လေသည်။

အာဖရိကတိုက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြင်စဖူး ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ရှုခင်းမျိုးစုံကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပေသည်။ မြေကြီးသွားသော အတွေ့အကြုံများကိုလည်း ကြံခဲ့ရသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကင်ဘာလီမြို့ရှိ စိန်တင်းကြီးများ၊ စိန်ရိုင်းတူးဖော်လုပ်ကိုင်ပုံများကို နီးနီးကပ်ကပ်ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်ပြင် ဂျူဟာနက်စ်ဘတ်မြို့ ရွှေတွင်း လုပ်ငန်းများကိုလည်း သွားရောက်ကြည့်ရှုရင်း မြေအောက်ပေ ၅၀၀ နက်သည့် ရွှေတွင်းထဲသို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့တိုင် ဆင်းကြည့်ခဲ့သေး၏။

ဇူးလူး တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ နေထိုင်ရာ ဇူးလူးလင်းသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်ကဆိုလျှင် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော ဇူးလူးစစ်သည် ယောက်ျား ထောင်ပေါင်းများစွာတို့က ဒါး၊ လှံ၊ လေးမြား၊ ခြင်းလွှားလက်နက်များကိုလျက် ဖမ်းထုတ်ခါနီး ကျင်းပလေ့ရှိသည့် ကခုန်ပွဲများ ပြုလုပ်သည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြက်ဆီးစဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးလက်ထက် ၁၈၇၉-ခုနှစ်က မြိတ်သျှတပ်များနှင့် ဇူးလူးလူမျိုးများ သွေးချောင်းစီး တိုက်ပွဲ ကြီးများဖြစ်ပွားခဲ့ပုံ၊ မြိတ်သျှ အမှတ် ၂၄ စစ်တပ်မှ စစ်သည်ရဲမက်တွေ အတူ အရုံးကျဆုံးခဲ့ရပုံများကိုလည်း ပြန်လည် သတိရဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။

အာဖရိကတိုက်သည် လူလူချင်း သတ်ဖြတ်သည့် စစ်ပွဲများ အဆက်မပြတ်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသေး စစ်တလင်းကြီး တခုသဘွယ် ဖြစ်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

ဥရောပ တိုက်သားများနှင့် တိုင်းရင်းသား အာရိယကလွမ်းများ၊ နယ်မြေလုရင်းတိုက်ခိုက်ကြသည့် စစ်ပွဲများ၊ မျက်နှာဖြူအချင်းချင်း ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ရင်း အကြံကုန်သူဖြစ်ရာမှ လက်နက်စွဲကိုင်ဖြေရှင်းကြသည့် စစ်ပွဲများသည် အာဖရိကတိုက်၏ သမိုင်းကို လူတို့၏ သွေးဖြင့် ရေးသားမှတ်တမ်းတင် ထားခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသော ၁၉၂၅-ခုနှစ်၌ပင်လျှင် တချိန်က ဒတ်ချ်လူမျိုးများနှင့် မြိတ်သျှတို့ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဘိုဝါးစစ်ပွဲမှ ဂယက်ရိုက်မှုအငွေ့ အသက်များ ကျန်ရှိနေသေးကြောင်း သတိပြုမိခဲ့ပေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဘို့ ယခင်က သတင်းကြားရုံ လောက်သာသိခဲ့သော အာဖရိကတိုက်အကြောင်း မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ကွင်းဆင်းလေ့လာသလိုအထွေထွေပဟုဆိုတတ်ရရှိပြီး အသင့်အတင့်နားလည်ခဲ့ပေသည်။

* + *

အင်္ဂလန်ပြည်မှ မထွက်ခွာမီကပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အာဖရိကတိုက်မှ တဆင့်တောင်အမေရိကတိုက်သို့ ဆက်လက် သွားရောက်ရန် အစီအစဉ်ရှိခဲ့ပေသည်။

ပထမအချက်အနေနှင့် လွန်ခဲ့သော ၁-နှစ်က တောင်အမေရိကမှ အာဂျင်တိုင်နိုင်ငံ သမတ ဆီညော်မာစယ်လိုဒီအာလ်ဗားသည် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ အလည်အပတ်လာခဲ့ဘူးရာ ကျွန်ုပ်က ဖခင်

www.burmeseclassic.com

ကျော့ဘုရင်ကြီး ကိုယ်စား တို့ပြန်ဝိဇ္ဇာဆက်ဆံသည့် အနေဖြင့် အာဂျင်တိုင်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ထိုအချိန်က ပြတိုန်နှင့်အာဂျင်တိုင်နိုင်ငံတို့ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဆက်သွယ်မှု အတော်များများ ရှိခဲ့သဖြင့် အာဂျင်တိုင်၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားသော ပြတိုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရင်း စတာလင်ပေါင်သန်း ၄၀၀-ခန့်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ် သွားရောက်ခြင်းဖြင့် နှစ်ပြည်ထောင် စီးပွားရေး ဆက်ဆံမှု ထိုးတက်လာအောင် အထောက်အကူ ပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်အား ချီလီနှင့်အာဂျင်တိုင်များ ကလည်း လာရောက် လည်ပတ်ရန် ဘိတ်မန္တက ပြုထားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း တောင်အာဖရိကမှ ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ၊ ၁၉၂၅-ခုဩဂုတ်လ ၁၄-ရက်နေ့တွင် မွန်တီဗီဒီယိုမြို့သို့ဆိုင်ရောက်လေသည်။

ထိုနောက် အာဂျင်တိုင် မဟာ နိုင်ငံ မြို့တော် ဘွန်နိုဇယ် (Buenos Aires) မြို့သို့ဆက်သွားပြီး ၁၀-ရက်ခန့်နေ၍ ချီလီနိုင်ငံဆန်တီယာဂိုမြို့တော်သို့ မီးရထားဖြင့် ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထောင်အမေ့မှ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ရောက်ခဲ့သောနေ့ကား ၁၉၂၅-ခု အောက်တိုဘာလ ၁၆-ရက်နေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

အသက် ၂၅-နှစ်မှ ၃၁-နှစ်ကြား ပင်လယ် ရပ်ခြားသို့ မိုင်ပေါင်း ၁၅၀,၀၀၀-ခန့် လှည့်လည် ခရီးသွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အထွေအကြံ များလာသည်နှင့်အမျှ အင်္ဂလန်ပြည်၏ ပြင်ဘက် ကမ္ဘာကြီးအကြောင်းကို အတော်ပင် တိုးတက်မိအောင် ဗဟုသုတရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

ဗီမိရှေ့စံဝေလမင်းသားအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်လောင်း တဦးဖြစ်လင့်ကစား၊ အမေရိကန် ဒူသမတ ကဲ့သို့ တိတိကျကျ ပေးထားသော တာဝန် ဝတ္တရားများ ဟူ၍ မရှိလှချေ။

သို့သော် စောစောပိုင်က ကျွန်ုပ်တို့ ပေါ်ပြန်ပြီး ဖြစ်သော အသင်းအဖွဲ့ကိစ္စများ၊ အခမ်းအနား မြင့်လှစ်ပေးရသည့် အခါမှ များ၊ တက္ကသိုလ် အင်္ဂါပတ်ကဲ့သို့သော အကျိုးဆောင် ဗဟုသုတများကို မနားတမ်းလုပ်ခဲ့ရလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းကျင့်သားရလာခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ရုံသတ် ရှေ့၌ မိန့်ခွန်းစကားပြောခြင်းကို အတော်ပင် ပြေပြစ်ချော့မော့စွာ ပြောနိုင်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၉၂၆-ခုနှစ်က ပြတိုန်ပြည်အထွေထွေသပိတ်မှောက်အရေး တော်ပုံကြီးဖြစ်ပေါ်လာ၍ စာနိဇိုင်လုံး ဆိုခိုက်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသော နှစ်ပင်တည်း။

အလုပ်သမားကုန်ဂရုတ်နှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အလုပ်သမားများသမဂ္ဂတို့ စုပေါင်းလျက် သပိတ်မှောက် ကျောက်မီး

သွေးအလုပ်သမားများအား ကူညီ ဆွန့်ခြင်းကြောင့် ၉-ရက်
တိတိ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် မီးရထား၊ ဘတ်စ်ကား၊ လုံးဝ အသွား
အလာမရှိသည့်ပြင်၊ စက်ရုံများပိတ်ထားရကာ သတင်းစာများ
ပင် ထုတ်ဝေခြင်းရပ်စဲထားရလေသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သပိတ်မှောက်သမားများ အရေး
နိမ့်ကာ အလုပ်ခွင့်သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြရလေသည်။

* * *

၁၉၂၇-ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စပိန်ပြည် မဒရစ်မြို့တော်သို့
၎င်း၊ နိုင်ငံခြားခရီး ၂-ကြိမ် ထွက်ခဲ့ခြင်းလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ညီတော် ဘာတီ၏ပြောပြ
ချက်ကြားရာမှ အာဖရိကတိုက်ရှိ တောကြီးများအတွင်း ကျား၊
ဆင်၊ ခြင်္သေ့စသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကြီးများအား မုဆိုးလိုက်
အမဲပစ်ခြင်းကို အထူးစိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

နောက်ဆုံးစိတ်ကူးကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်မည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ကာ၊ ၁၉၂၈-ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၆-ရက်နေ့တွင် အာ
ဖရိကတိုက် အရှေ့ပိုင်းသို့ အမဲပစ် ထွက်ရန် အင်္ဂလန်ပြည်မှ
ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ယူဂန္ဒာ၊ ကင်နီယာနှင့် တန်ဂန်ယိုကာ ပြည်နယ် များတွင်

စိတ်တိုင်းကျ အမဲပစ်ထွက်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွန်စိတ်ပျော်
ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် တန်ဂန်ယိုကာတွင် ကျွန်ုပ်သည် တောရိုင်း
တိရစ္ဆာန်ကြီး များအား ပစ်ခတ်ရန် အကြီးအကျယ် အမဲလိုက်
အစီအစဉ်ပြုလုပ်ထားလေသည်။

သို့ရာတွင် ခရီးထွက်ရန် ၁၀-ရက်မျှ ရှိသေးစဉ် ဖခင်ကျော့
ဘုရင်ကြီးနာမကျန်းဖြစ်နေကြောင်း ရိုက်တာ ကြေးနန်းသတင်း
စာရပ်ကို ကြားရလေသည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ ဖခင်ကြီး၏ သမား
တော် ဒေါက်တာ လော့ခ်ဒေါ့ဆင် ထံမှ စာတစောင်နှင့်အတူ
ဝန်ကြီးချုပ်ထံမှ ကြေးနန်းများ ရောက်လာလေသည်။

စာနှင့်ကြေးနန်းတင်ကား... ဖခင်ကျော့ဘုရင်ကြီး နာမကျန်း
ဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်အမြန်ဆုံးအင်္ဂလန်ပြည်သို့ပြန်လာရန်အရေးတကြီး
လိုအပ်နေကြောင်း ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အရေးပေါ်ကိစ္စကြောင့် အမဲလိုက် အစီအစဉ်
ကို ချက်ချင်းဖျက်သိမ်းကာ ဒီဇင်ဘာလ ၂ရက်နေ့တွင် “အင်တာ
ပရိုက်စ်” စစ်သင်္ဘောဖြင့် သုတ်ခြေထင် ပြန်လာခဲ့ရာ၊ တောက်
လျှောက်သင်္ဘောဖြင့်သွားလျှင်နှောင့်နှေးမည်ဖြစ်၍ အိတလီပြည်
မှတစ်ဆင့် မီးရထားဖြင့် ပြင်သစ်ပြည် ဘိုလူးန်းမြို့သို့ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့
လေသည်။

ဘိုလူးန်းမှတစ်ဆင့်မြီတီသျှဂေလက်ကြားကို မော်တော်ဘတ်ဖြင့်
အမြန်ဖြတ်ကူးပြီး အင်္ဂလန်ပြည် ဖက်ကမ်း ဖော့စ်တန်းမြို့သို့

ရောက်သောအခါ လန်ဒန်သို့ မီးရထားဖြင့် ဆက် သွားရ လေ သည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၂၀ ခုဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ ညပိုင်းတွင်လန်ဒန်မြို့နန်းတော်ကြီးသို့ ပြန်လည်ဆိတ်ရောက်လာ ခဲ့လေသည်။

ဖခင်ဂျော့ဘုရင်ကြီးမှာ အလွန် အားနည်းပြီး အိပ်ယာထ၍ လဲလျက် ရှိနေရှာလေသည်။

အသက် ၆၃-နှစ်ရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီးသည် အလွန် အားနည်းနေလျက် စကားပင်ကောင်းစွာမပြောနိုင်ပေ။

သို့စဉ်လျက် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်-မြင်ချင်းမှတ်မိပြီး အာဖရိကတိုက် သို့ သွားခြင်းအကြောင်း သတင်းမေးရန် ကြိုးစား ကြည့်ပါ သေးသည်။

ရောဂါကလည်း အတော်ကျမ်းနေသဖြင့် နဂိုပကတိအတိုင်း ပြန်လည်ကျန်းမာလာရန် အချိန်များစွာ လိုလိမ့်မည်ဟုကျွန်ုပ်က ရိပ်မိခဲ့ပေသည်။

အာဖရိကတိုက်မှ ဒလကြမ်း ခရီးပြင်းနှင့်၍ အင်္ဂလန်သို့ ပြန် ရောက်လာခဲ့သော ၁၉၂၀-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၁-ရက်နေ့ကား ကျွန်ုပ်၏ဘဝသမိုင်းခရီးစဉ်တွင် ထူးခြားသောနေ့တနေ့ဟု ဆိုရ ပေမည်။

ဖခင်ကြီး၏ ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အမြန်ပြန်ခေါ်ခဲ့ခြင်းမှာ အကယ်၍ မထော်ဘဲ ဖခင်ကြီး ရုတ် တရက်ကွယ်လွန်သွားသော်... ဘုရင်အဖြစ် ထီးနန်းရိုက်ရာ ဆက် ခံရမည့် ကျွန်ုပ်ဝေလမင်းသားက အဆင်သင့်ရှိနေရန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့အတွက် ကျွန်ုပ်လည်း အပြေးအလွှားပြန်လာခဲ့ရပြီး ၆ ဇင် ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ညဘက်တွင် ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် နောက် ၈-နှစ်ထိတိအကြာ ၁၉၃၆ ခုနှစ် ဒီဇင် ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ညတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့် ဆိုင်-ပြည်ကိုစွန့်လွှတ်ကာ အင်္ဂလန်ပြည်မှ အပြေးပိုင်ထွက်ခွာသွား သောကံအောင် ကံ ကြမ္မာက ဖန်တီး ပေးလာမည် ဖြစ်ပေ သတည်း။

x x x

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံတော်ကောင်စီအနေနှင့် ကက်ဘီနက် ဝန်ကြီး အဖွဲ့မှ
ဆင်ပြုချက်များ၊ ရာထူးခန့်ထားခြင်းများ၊ လက်နက်ကိုင်ဟပ်များမှ
ခြွင်းတမ်းဝင်အရာရှိများ ခန့်ထားခြင်းများတို့ကို ဘုရင့် ကိုယ်စား
ဆက်မှတ်ရေးထိုးအတည်ပြုရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ “ဘဲလ်ဗီးဒီးယား” အိမ်ကြီး

(၁၃)

၁၉၂၈ ခုဒီဇင်ဘာလ ၁၂-ရက်နေ့တွင် ဖခင် ဂျော့ဘုရင်
ကြီးအား ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်၌ဆရာဝန်ကြီးများက ကျော
ပြင်တွင် ခွဲစိပ်ကုသခဲ့ရလေသည်။

ခွဲစိပ်ပြီးနောက် အနာက ရုတ်တရက် မကျက်နိုင် သဖြင့်
ဖခင်ကြီးမှာ အိပ်ရာ ထဲမှပင် မထဲဘဲ နေခဲ့ရလေသည်။

ဂျော့ဘုရင်ကြီး၏ ရောဂါ အခြေအနေမှာ အများပြည်သူ
လူထုက သိသည်ထက် ပို၍ပင်ဆိုးဝေပြုဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အာဖရိကမှအင်္ဂလန်ပြည်သို့ပြန်မရောက်မီ ဖခင်ကြီးသည်
သူ၏ကိုယ်စားအစိုးရကိုစွဲများဆောင်ရွက်ရန် နိုင်ငံတော်ကောင်စီ
အဖွဲ့ (Council Of State) ကို ညွှန်ကြားထားနှင့်ရာ၊ အဆိုပါ
အဖွဲ့တွင် မယ်တော်မေရီမိဖုယားကြီး၊ ညီတော် ဘုတ်တီ၊ ဝန်ကြီး
ချုပ်၊ ရွှေတိုက်စိုးဝန်ကြီး၊ ကင်တာဘာရီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်ကျွန်ုပ်
တို့ ပါဝင်ကြလေသည်။

ယင်းကောင်စီတွင် အဖွဲ့ ဝင်တဦး အဖြစ်ပါဝင်ခြင်းကြောင့်
ကျွန်ုပ်အဖွဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် အစိုးရ ထိပ်တန်းချို့ ဝှက်စာတမ်း
များ၊ နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ ကြေးနန်းစာများကို ဖတ်ရှုခွင့် ရခဲ့လေ
သည်။

နိုင်ငံခြား သံတမန်ကြီး များ၏ ခန့်အပ်လွှာ များကိုလည်း
ဆုင့်ကိတ်စား လက်ခံရသည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ၁၉၂၉-ခု
ဆေးဖက်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့က မြိတ်နိပြည် ဆိုင်ရာ ဂျပန် သံ
အမတ်ကြီး၏ ခန့်အပ်လွှာကို လက်ခံခဲ့ရလေသည်။

x x x

၁၉၂၈-၂၉ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီကား..... ဥပေပ သမိုင်းတွင်
ကြီးကျားအောင် အအေးဆုံးရာသီပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော် ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ရေကန်ပင်လျှင်
ပြစ်စပူး ရေခဲပြင်ကြီးအတိဖြစ်သွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို
များသည် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ ရေခဲပြင်ခေါ်၌
ကော်တီစီး ကစားခဲ့ကြပါသေးသည်။

၀ ၁၂

www.burmeseclassic.com

ထိုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဖခင်ကျော့ဘုရင်ကြီးသည် ခေပ်
ဆက်စံ နယ် ကမ်းခြေ တော့နေရာ အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ပြီး
အနားယူနေခဲ့လေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌နေရခြင်းကြောင့် ဖခင်ကြီးမှာ အနည်းငယ်
အင်အားပြည့်လာလင်ကစား။ မိခင် မေရီ မိဖုရား ဦးအနေနှင့်
စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ပင် ရှိနေလေသည်။

ဖခင်ကြီး အတွက်သာမက မိခင် မေရီ မိဖုရားကြီးသည်
ကျွန်ုပ်အတွက်ပါ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်မြင်းစီးပြီး တန်း
ခုန်ခြင်း (Steeple Chasing) မလုပ်ရန် တားမြစ်သဖြင့်
ကျွန်ုပ်လည်း မိခင်ကြီး၏အလိုလိုက်လျော့ကာ မိမိ အလွန် နှစ်
သက်သော ကစားခုန်စားမှုတခုကို စွန့်လွှတ်ရပ်စဲလိုက်ရပါတော့
သည်။

ထိုအချိန်လောက်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ
ဘော်လ်ဒင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရသည့် အဖြစ်တခု ကြုံခဲ့ရလေသည်။

ယင်းအဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်းဖော်ပြရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်
ထိုအချိန်မှ စ၍ နိုင်ငံရေးသမား တို့၏ ဥာဏ်သွားပုံကို စတင်
သဘောပေါက် နားလည်မိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မြိတိန် နိုင်ငံ၏
အထွေထွေ စီးပွားရေးအခြေအနေ ထိခိုက်ကျဆင်းခဲ့ကြောင်းကို
ကျွန်ုပ် ဤစာအုပ်ရှေ့ပိုင်းတွင် အမြဲတမ်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးပေပြီ။

ယင်းသို့ စီးပွားရေး ကပ် ဆိုက် လာ မှု ကြောင့် အပြင်း
ထန်ဆုံးဝယ်ကိရိုက်ခြင်းခံရသည့်လုပ်ငန်းကတော့ အင်္ဂလန်ပြည်၏
ကျောက် မီးသွေး လုပ်ငန်းပင် ဖြစ်၏။ ကျောက်မီးသွေးတွင်း

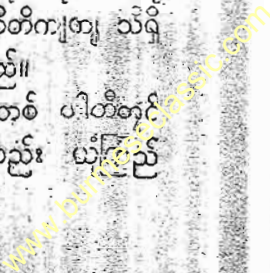
အတော်များများမှာ လုံးဝပိတ်ထားရပြီး အလုပ်သမားပေါင်း
အမြောက်အမြား အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကျောက်မီးသွေး အလုပ်သမားများတွင် စစ်ပြန် စစ်မှုထမ်း
ဟောင်း အတော်များများ ပါရှိလေရာ၊ ကျွန်ုပ်က စစ်မှုထမ်း
ဟောင်းအသင်းများတွင် နှစ်ရှည်လများ နာယကလုပ်ခဲ့သည်ကို
အကြောင်းပြ၍ ထိုအလုပ်သမားများက ကျွန်ုပ်ကိုပင် အားကိုး
နေလေကြသည်။

ထို့ပြင်စစ်မှုထမ်းဟောင်း အလုပ်သမားများက ကျွန်ုပ်အနေ
နှင့် ဝေလမင်းသား စည်းဟူသော အရှိန်အဝါ ဩဇာကိုအသုံး
ပြု၍ အစိုးရအဖွဲ့အားအလုပ်လက်မဲ့ကျောက်မီးသွေးအလုပ်သမား
များအတွက် တခုခု ကြည့်လုပ်ပေးစေရန် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေး
ပါဟုအသနားခံလာကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြီး မည်သို့ မည်ပုံ ကူညီ
ပြုရှင်း ပေးရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစား နေစဉ် မှာပင် ကျောက်
မီးသွေးတွင်းဒေသဘက်မှ ကန်သည့်ကြီးတဦးဖြစ်သူ ဆာ-အယ်
လိတ်ဇန္နာကိသ်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဒါဟမ်နှင့် နော့သမ္ဘာလင်
ကျောက်မီးသွေးတွင်းဒေသများသို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကြည့်
ရှုသင့်ကြောင်းသိမှသာ အလုပ်သမားတွေအနေနှင့် အားတက်
ဝမ်းမြောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အစိုးရအဖွဲ့ ကိုယ်တိုင်က ထို
ဒေသများ၌ အခြေအနေမည်မျှဆိုးနေသည်ကို တိတိကျကျ သိရှိ
ဖန် မတူကြောင်း လာရောက် အကြံပေးလေသည်။

ဆာအယ်လိတ်ဇန္နာကိသ်မှာ ကုန်ဆာပေးတစ် ပါတီတွင်
ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကလည်း ယုံကြည်

စိတ်ချကာ ကျောက်မီးသွေးတွင်းဒေသသို့ ကျွန်ုပ်ဆုံးရက်ကြာမျှ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် အစီအစဉ်ကိုပင် သူ့အား တာဝန်ပေး ပြုလုပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်လန်ဒန်မှခရီးထွက်ရတော့မည့်နေ့ မှန်းလွဲပိုင်းတွင် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ဘော်လဒွင်ထံမှ သူ့အား အရေး တကြီး လာတွေ့ရန် အကြောင်း ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အား သင့်စွာနှင့်ပင်၊ ပါလီမန်အောက်လူတော်တော်ရှိဝန်ကြီးချုပ် ရုံးခမ်း သို့ သွားကာ မစ္စတာဘော်လဒွင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရလေသည်။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် မစ္စတာဘော်လဒွင်က ကျွန်ုပ်ဒါဟမ် ကျောက်မီးသွေးတွင်းဒေသသို့ မည်သူ၏စီစဉ်ပေးချက်ဖြင့် သွားခြင်းဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးပါတော့သည်။

မစ္စတာဘော်လဒွင်၏မေးမြန်းပုံက ထူးဆန်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“နေ့စမ်းပါအုန်း မစ္စတာဘော်လဒွင်၊ ကျနော်က ဘယ်သွားမယ်-အယ်လာမယ်ဆိုတာတွေ အားလုံးကို အစိုးရအဖွဲ့ ကိုအစီရင်ခံဘို့ လိုဆေးသလား”

“ဒီလိုတော့လဲ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသားက လက်ရှိ အခြေအနေမှာ ကျောက်မီးသွေးတွင်းဒေသကိုသွားမယ် ဆိုရင် နိုင်ငံရေးဂယက်ရိုက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ် လာမှာ သေချာနေတယ်။ အစိုးရအဖွဲ့အနေနဲ့ ကျောက်မီးသွေး အလုပ်သမားတွေ ကိစ္စကို ကောင်းကောင်းသိထားပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပြုသနာ ဖြေရှင်းပေးဘို့လဲ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ်။ မင်းသား သိပြီးဖြစ်တဲ့

အတိုင်းရွေးကောက်ပွဲလုပ်ဘို့ အချိန်ကုန်လတ် ကျန်တော့တယ်၊ ဒီတော့ မင်းသားက ကျောက်မီးသွေးတွင်းကို သွားရင် အလုပ် လက်မဲ့တွေကိစ္စ ဆူဆူပူပူဖြစ်ပြီး ရွေးကောက်ပွဲမှာကျုပ်တို့ပါတီ ရှုံးအောင် တဘက်ကချက်ကောင်းယူ အမြတ်ထုတ်ကြ မပါလိမ့် မယ်...”

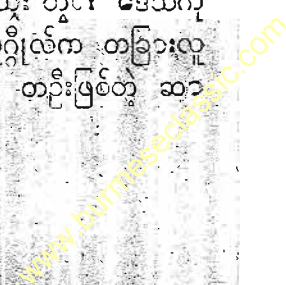
မစ္စတာ ဘော်လဒွင်သည် ကျောင်းဆရာကြီး တယောက်က ကျောင်းသားငယ်တစ်ဦးအား ဆုံးမသလို ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ အောင့်လက်သက် ဖြစ်သွားမိလေသည်။

နိုင်ငံရေးသမားများတွင် အခြား အရေးကိစ္စထက် ဆူတို့၏ ပါတီရေးကောက်ပွဲအနိုင်ရရေးသာလျှင်ပိုအရေးကြီးသည်ဟု ယူဆတတ်ပုံကိုလည်း ချက်ချင်းတော့မိလေသည်။

ယခုမစ္စတာဘော်လဒွင်၏ ပြောဆိုပုံ လေသံက ကျွန်ုပ်အား အတိုက်အခံ ပါတီက ခုတုံးလုပ် အမြတ်ထုတ်၍ ကျောက်မီးသွေး လုပ်ငန်း အလုပ်သမားများ ဆူပူ ဆန္ဒပြအောင် လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုစဉ်စဉ်ပြောဆိုသလို ဖြစ်နေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် မှန်ဆူဖွင့်ပြမှု ဖြစ်တော့မည်ဟုတေးလျက်...

“အမှန်ကတော့ ကျနော် ကျောက်မီးသွေး တွင်း ဒေသကို သွားကြည့်ဘို့ကိစ္စကို စတင်အကြံပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ မစ္စတာဘော်လဒွင်တို့ ပါတီဝင် တဦးဖြစ်တဲ့ ဆာ အယ်လိတ်ဇနွေကိတ်ပါ”

ဟု ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လဒွင်၏ မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားကာ...

“ဟင်...ဟုတ်လား...ဒီလိုဆိုတော့ အခြေအနေ တမျိုး ဖြစ်သွားပြန်တာပေါ့၊ သာအယ်လိတ်ဇန္တာက အလွန် တော်တဲ့ လူတယောက်ပါဘဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မင်းသားရဲ့ ခရီးစဉ်ကို စီစဉ်ပေးတယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ မူလစီမံ ထားတဲ့အတိုင်း သွားသာသွားပါ”

ဟု ပြောကာကျွန်ုပ်အား ကဗျာကရာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထုလိုက်လေသည်။

ပါလီမန်လွှတ်တော်မှ ပြန်အလာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကွန်ဆာပေးတစ်နှင့် ဆိဂျယ်သစ်နိုင်ငံရေးသမားတို့၏ လူသားများ အပေါ် ကြိန်နာထောက်ထားမှု အယူအဆခြင်းကွာခြားနေပုံကို အဓိပ္ပာယ်နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိပါတော့သည်။

* * *

နေ့ဦးရာသီသို့ရောက်လတ်သော်၊ ဂျော့ဘုရင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ အစောင့် ပြန်ကောင်းလာသဖြင့် ဝင်ဆာသို့ ပြန်ရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

အယော့ယော့ ရွေးကောက်ပွဲကြီးကို မေလတွင် ကျင်းပရာ၊ မစ္စတာ ဘော်လဒွင်တို့၏ ကွန်ဆာပေးတစ်ပါး အစိုးရ ဘက်မှ

အရေးနိမ့်ပြီး မစ္စတာ ရမ္မဆေး မက္ကဒေါ့နယ်လ် ခေါင်းဆောင်သော ဆိဂျယ်လစ်တို့က အာဏာရလာလေသည်။

ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီး ပြန်လည် ကျန်းမာလာခြင်းကို ဝမ်းမြောက်သည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲတခုကျင်းပရန် ကင်တာဘာရီဂိုက်၊ ချုပ်ကြီးက ကျင်းပရန်စီစဉ်လေသည်။

သို့သော် ၎င်းပွဲမပြုလုပ်မီ ဖခင်ကြီး နိရို၊ အောက်နားဆီမှ အနာတောင်း ပြန်ကွဲထွက်ပြီး မူလ ခုံစိတ်ကုသစဉ်က အနာထံအရိုး အာအနုငယ်ကလေးများ ကျန်ရစ်ကြောင်း ဆီရန်လသည်။

ဤအကြောင်းကြောင့်ပင်လျှင် ဖခင်ကြီးမှူး နဂိုအတိုင်း ပြန်မကောင်းဘဲ အင်အား နည်းခနဲခဲခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီး အနေနှင့်ကား သူ့ကြောင့် မူလ အစီအစဉ်မပျက်စေလိုသဖြင့် ဆုဘောင်းပွဲအခမ်းကနားကို မဖြုတ်ခြင်းအောင် တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သမားတော် ကြီးများက ဖခင်ကြီးအား ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်မံ ခွဲခပ် ကုသခဲ့ကြ၍ ဩဂုတ်လသို့ ရောက်သောအခါ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ သိသိသာသာကြီးကောင်းမွန်တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။

၁၉၃၀-ခုနှစ်အနီးတွင် ဖခင်ကြီးသည် လူကောင်း ပကတိကဲ့သို့ပင် ကျန်းမာလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အာဖရိကတိုက်သို့ နောက်တကြိမ်ထပ်သွား၍ ဝေတာလိုက်အမိပစ် အစီအစဉ် တရပ် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဤတကြိမ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကင်နီယာကွန်ဂိုနှင့်ဆူဒန်ပြည်နယ်များသို့ နှစ်စဉ်အောင်ရောက်ရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၃၀-ခုပြေလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

အာဖရိကမှပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားမှုတခု ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ ဝင်ဆာရဲတိုက်နှင့်မလုမ်းမကမ်းမှ ပို့ဘဲလ်ဗီးဒီးယား၊ သို့မဟုတ် ဘဲလ်ဗီးဒီးယား ခံတပ်အမည်ရှိအိမ်ကြီးတလုံးကို ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ် အဖြစ် လိုချင်တောင့်တသည်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ သစ်လွင်လှပသော ခေတ်မှီအိမ်မျိုး မဟုတ်။ ၁၈-ရာစုနှစ် ဒုတိယကျော့ဘုရင်လက်ထက်က စတင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အိမ်အကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပိုင်း ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော်လည်း အဆောက်အအုံ ပုံစံအားဖြင့် ရှေးဟောင်းပုံစံသာ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုအိမ်ကြီးကိုလိုချင်ကြောင်းသိရသောအခါ ဖခင်ကြီးလည်း...

“ဒီအိမ်အကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့ လိုချင်ရတာလဲ၊ မင်းမို့လို့ ဒီအိမ်မျိုးကိုလိုချင်တယ်၊ ကပါလေ... မင်း သဘောကျတယ်ဆိုရင် ဧည့်လာလို့ပေးပါမယ်။”

ဟု ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ပို့ဘဲလ်ဗီးဒီးယားအမည်ရှိအိမ်ကြီးကို ကိုယ်ပိုင်အိမ်အဖြစ် ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ရွယ် ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ အတည်တကျ အခြေစိုက်နေထိုင်ရန် အိမ်တလုံး ရှိထားချင်သော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် သင်တော်မည့်အိမ်ရှာဖွေရာမှ အဆိုပါ အိမ်ကြီးကို မျက်စိကျခဲ့မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောက်ပိုင်း ထိုအိမ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ဘီအိုင်းကျ ပြန်လည်ပြုပြင်ရသည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ထဲ တမျိုး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

*

*

၁၉၃၁-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ကျွန်ုပ်သည် ညီငယ်ကျော့နှင့် အတူ တောင်အမေရိကသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်လေသည်။

တောင်အမေရိက နိုင်ငံများတွင် စပိန် ဘာသာ စကားကို အသုံးပြုကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခရီးမထွက်မီ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခတဦးနှင့် စပိန်ဘာသာကို လေ့လာ သင်ကြားခဲ့ လေသည်။

ဤတခေါက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အာဂျင်တိုင်း၊ ပီရူး၊ ဘိုလီဗီးယား၊ နိုင်ငံများသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ဘုန်နိုဗွဲမြို့၌ ပြတီသျှကုန်သွယ်ရေးပြပွဲကြီးကို ဖွင့်လှစ် ပေးခဲ့သည့် အခမ်းအနား၌ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် စပိန်ဘာသာဖြင့် မိန့်ခွန်းပြောနိုင်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က တောင်အရေခိုက်၌ ဗြိတိသျှကုန်ဝတ္ထုများ ရောင်းချရေးဈေးကွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်လေ့လာခဲ့ရသမျှကို မန်ချက်စတာမြို့ကုန်သည်ကြီးများသို့ တင်ပြအစီရင်ခံခဲ့လေသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးလောကတွင် ဗြိတိသျှတို့၏ အရှိန်အဝါ သြဇာကျဆင်းလျက်ရှိကြောင်းကိုလည်း သတိပေး ပြောပြခဲ့လေသည်။

၁၉၃၁-ခုနှစ် နေ့ရာသီတွင်ကား— တကမ္ဘာလုံး ကြံ့တော့ခဲ့ရသော အထွေထွေစီးပွားရေးကပ်ဆိတ်မှုကြီးသည် ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့လည်း ပြင်းထန်စွာ ဝယ်ကရိုက်လာခဲ့လေသည်။

စက်ရုံအလုပ်ရုံတွေပိတ်ရ၍ လူပေါင်း ၂ သန်းခွဲကျော်ကျော် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားကြပြီး အကြီးအကျယ် ဆပုဇာဒေးဆီခြင်းများ၊ ဆန္ဒပြ များ တခုပြီးတခု ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ ရှေ့စံချိန်ကိုလည်း လျော့ချ လိုက်ရ လေရာ၊ ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် ဗြိတိသျှငွေ၏ တန်ဖိုးနှင့်တကွ တိုင်ပြည်၏ဂုဏ်သိက္ခာပါ ထိခိုက် ကျဆင်း လာခဲ့ပေသော့သည်။

၁၉၃၁-ခုနှစ်၏ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက် တခုကလည်း အိန္ဒိယပြည်မှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ ပါဝင်သော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်တွင် ဂျော့ဘရင်နှင့် မေရီမိုဗုယားကြီးတို့က လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အိန္ဒိယ ကိုယ်စားလှယ်များကား... ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးအတွက် အရေးဆိုရာမှ ဗြိတိသျှအစိုးရက ဆွေးနွေးရန် အတွက် စားပွဲစိုင်းကုန်ဖရင့် (Round Table Conference) ခာရမ်ကျင်းပပေးသည့် အစည်းအဝေးသို့ တက်လာသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အိန္ဒိယ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့နှင့် ပါလာသူ တိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီသည် ဒိုက် အတ်ပိုင် ခေါ်အောင်းကျိုက်နှင့် ခြေညှပ်ဖိနပ်စတီပြီး ဧဂျာဘရင်ကြီး ရှေ့မှောက် နန်းတော်သို့ ခပ်တည်တည်ဝင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်ကပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိန္ဒိယပြည်ကြီးအား လက်လွှတ် ရမည့် အချိန်ကာလ မဝေးတော့ကြောင်း ရိပ်မိခဲ့ ပေသည်။

+ x +

ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင့်သားတော် ဝေဗမင်သားအဖြစ် နိုင်ငံရေးကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်လည်းမလို၊ တိုင်းရေးပြည်ရေး ပြဿနာတွေကိုလည်း ဖြေရှင်းရန် တိတ်ချိတ်တာဝန်မရှိလင့်ကစား၊ စီးပွားရေးကပ်ဆိတ်ကြီးကြောင့် တိုင်းသူ ပြည်သားများ ဆင်းရဲကြပ်တည်းနေရသည်ကို ကြည့်ပြီး များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဆင်းရဲသားလူထုအကျိုးအတွက် တခုခုကူညီဆောင်ရွက်ပေး
လိုသည့်စိတ်များလည်း အလိုလိုပေါ်ပေါက်လာမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီး၏မိတ်ဆွေ လော့ဒ်ဒီဘီနှင့် တွေ့ဆုံ မိ
ရင်း အလုပ်သမားများ အတွက် လူ့ဒုက္ခဒိမ်းများ တည်ဆောက်
ပေးရန်စီမံ ကိန်းအကြောင်း စကားစပ်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်သည်
အထူး စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ “ယောက် စံအိမ်” သို့ ဝန်
ကြီးချုပ် မစ္စတာမက္ကဒေါ်နယ်လ်နှင့် ရွှေတိုက်စိုးဝန်ကြီး မစ္စတာ
ချိန်ဘာလိန် အပါအဝင် ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ကြီးများအား
ဖိတ်ခေါ်ရန် အလုပ် သမားများ အတွက် ဖိုးအိမ် စီမံကိန်း
အကြောင်း စည်းဝေးပွဲတရပ် ပြုလုပ် ဆွေးနွေးခဲ့ပါသေးသည်။

ထို ကိစ္စအပြင် ကျွန်ုပ်သည် ဗြိတိသျှ စစ်မှုထမ်း ဟောင်း
အသင်းက ကိုယ်စားလှယ်အချို့ ဂျာမနီ ပြည်သို့ သွား၍ စစ်
အတွင်းက တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသူ ဂျာမန်လူမျိုးများနှင့် ချစ်ကြည် ရပ်
နီးစွာ ပြန်လည်မိတ်ဆက် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရန် အစီအစဉ်ကို
ထောက်ခံ အား ပေး သည့် မိန့်ခွန်းတရပ် ပြောကြားခဲ့ခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား အပြစ်တင်ခဲ့လေသည်။

“နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေမှာ ဝင် မပါစမ်းပါနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ
ပြောရမလဲ သားရယ်”

ဟုပင် ဂျော့ဘုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ဝေဘန် ပြောဆိုခဲ့လေ
သည်။

အင်္ဂလန်ပြည်၏နန်းလျှာ ဘုရင်လောင်းတို့အဖြစ် နိုင်ငံရေး
တွင် လုံးဝ ပါဝင်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုရဟု မည်သို့ပင် ချုပ်ချယ်
ဆတ်မှတ်ထားစေကာမူ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် သာမန် အရပ်သား
ပြည်သူလူထုနှင့် ကြာရှည် ဆက်ဆံခဲ့ရခြင်းကြောင့် နိုင်ငံရေးဟု
ဆိုချင်ဆို လူထုအကျိုးပြုမည့်ကိစ္စများတွင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း
မပြုဘဲ မနေနိုင်ဟူသော အသိဉာဏ်က ဦးစောက်ထဲ စွဲမြဲနေပြီ
ဖြစ်ပေသတည်း။

* * *

ကျွန်ုပ်ကား ဝေလ မင်းသား တည်းဟူသော အဆောင်
အယောင်ပကားသနတေ့ ပြည့်စုံနေလင့်ကစား၊ တကယ် တုန်ခါး
အာဏာဟူ၍ မရှိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ဤအစုတောအတွင်း (ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကောင်း
စွာမသိသော်လည်း) ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ကာလ ဘဝ လမ်း
ကြောင်းကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားစေမည့် အဖြစ်အပျက်
တရပ်သည် ဖြစ်လာလေသည်။

ယင်း အဖြစ်အပျက်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် “ဝါးလစွဆင်ပံအင်”
အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတို့ စတင်တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းပင်တည်း။
အချိန်ကား ကျွန်ုပ်တောင်အမေရိကသို့ခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာ
ပြီး မကြာမီကာလ ၁၉၃၁-ခု နှစ်ဆောင်းရာသီပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညီငယ်ဂျော့နှင့်အတူ “မယ်လ်တင်မောင်တခရီး”
အရပ်သို့စနေ တနင်္ဂနွေ အားလပ်ချိန်တွင် အမဲပစ် ထွက်သွားရာ၊
ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်တည်းခိုသော အိမ်၌ပင် မစွတာနှင့် မစွက်
ဆင်ပံဆင် ဇနီးမောင်နှံ တို့သည်လည်း ညွှန်သည်တော် အဖြစ်
ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

မစွက်ဝါးလစွဆင်ပံဆင်မှာ မြင်းမစီးတတ်သဖြင့် မြင်းစီးပြီး
ခွေးများနှင့်အတူ အမဲလိုက်ခြင်းကို စိတ်ဝင်ပါဝင်စားခြင်း ရှိမည်
ဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က တထစ်ချွတ်ကိမိလေသည်။

ထို့ပြင် ထိုအချိန်က သူမမှာ အအေးမိပြီး အနည်းငယ်နုထိုင်
ကောင်းဖြစ်နေရှာလေသည်။

အစဉ်အလာအရ မင်းသား တဦးအနေနှင့် လူစိမ်းများနှင့်
ဆွေဆုံသိကျွမ်းသည့်အခါ၊ ကျွန်ုပ်က စကား စတင် ပြောဆိုရာ

နှစ်ဆုံးသား၏တောင်းဆိုချက်

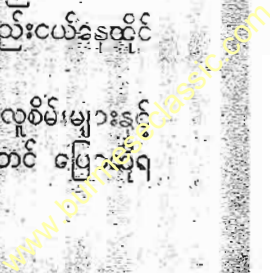
(၁၄)

နိုင်ငံရေးကိစ္စများတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုရ ဟူသော
ချုပ်ချယ်ဟန်တားမှုရှိလင့်ကစား၊ အခြားကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်
၍ကား ကျွန်ုပ်၏ဘဝမှာ အတော်ပင် လွတ်လပ်သောဘဝ ဖြစ်
ပေသည်။

ဘုရင့်သားတော်အိမ်ရှေ့စံ ဝေလမင်းသား ဖြစ်လင့်ကစား၊
ဒီဗိုကရေစီ လူ့ အဖွဲ့အစည်းတွင် နေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဘို့ လွတ်လပ်
စွာ တွေးခေါ် ပြုမူနေထိုင်ပြောဆိုခွင့် ရရှိနေလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အတွင်း၌ကား ပြည့်စုံ ကျေနပ်ခြင်း
မရှိဘဲ ဘာရယ်လို မသိ၊ တခုခုလိုနေသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့ပြင် ဝေလမင်းသားအဖြစ် ကျွန်ုပ်က အလုပ် ဝတ္တရားတွေ
ဆောင်ရွက် ရသော်လည်း တာဝန်အတိအကျ ပေးမထားခြင်း
ကိုလည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ မကြမေ့နိုင်ဖြစ်မိနေသည်။

မည်ဖြစ်သည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ မစွက်ဆင်ပံဆင်အားအခြားစကားပြောရန် ရုတ်တရက် တွေးမရသဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်၏ ဆောင်းဥတု အလွန်အေးမြချိန်တွင် အမေရိကန် မှာလိုလျှစ်ဖြစ်ဖြင့် အနှေးခါတ်ပေးထားဆောင်အိမ် မဟုတ်သည့် အတွက်နေရထိုင်ရ ခက်နေပါသလောဟု မေးလိုက်မိလေသည်။

သို့ရာတွင် မစွက်ဆင်ပံဆင်ကလျစ်စစ် အနှေးခါတ်ပေးခြင်းကို အထူးတလည် တောင်တချင်းမရှိရုံမက ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလန်ပြည်မှ သဘာဝရာသီအလိုက်အေးနေခြင်းကိုပင် သဘောကျပါကြောင်းပြန်ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ၊ “ကြောင်” သလိုဖြစ်အားပြီးနောက်၊ အခြား ညွှန်သည်များ ဘက်ဆီသို့ လျှောက်ကံထူကွား၍ စကား ဝင်ပြောနေလိုက်ရလေသည်။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မစွက်ဆင်ပံဆင်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တင် တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ရပေသည်။

လူချင်း တွေ့ဆုံသိကျွမ်းပြီး နောက်နှစ်များတွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မစွက်ဆင်ပံဆင်နှင့် လန်ဒန်မြို့သို့ခံပွဲများ၊ ညစာစားပွဲများ ခွဲ ရံဖန်ရံခါ တွေ့ဆုံကြလေသည်။

တနေ့ ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်၌ အမျိုးသမီးအချို့ကို ဘုရင်နှင့်မိဖုရားရှေ့သို့ ချီးမွမ်းစင်စေပြီး တဦးစီကျော့ဘုရင်နှင့် မေရီမိဖုရားကြီးတို့အား နန်းတော် အရာရှိက မိတ်ဆက် ပေးသည့် အခမ်းအနားကျင်းပရာသို့ မစွက်ဆင်ပံဆင်သည်လည်း ပါလာလေသည်။

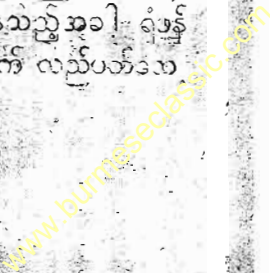
ကျွန်ုပ်တို့မှာခါတိုင်း ထူးစံအတိုင်းမိခင်ဖခင်တို့၏ နောက်နားမှ ရပ်နေရသည့်ဖြစ်ရာ၊ မစွက်ဆင်ပံဆင်အား သေချာစွာ သတ်ပြုမိလေသည်။

သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံမှာ အထူးတလည် ဖက်ရှင်အဆန်းထွင် ဝတ်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲလျက် အလွန်ကြည့်ကောင်းပြီးကြက်သရေရှိလှပေသည်။ လမ်းသွားဟန်နှင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားတို့ကလည်း ပင်ကိုယ်သဘာဝ အားဖြင့် လှပနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းစွာ သတိထားလိုက်မိပေသည်။

မစွက်ဆင်ပံဆင်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် အရိုင်ယန်စတန်အရပ်ရှိ အလွန်သစ်ယပ်လှပသော အိမ်ခန်းတန်းတွင် နေကြလေသည်။

မစွက်ဆင်ပံဆင် အမေရိကန်ပြည် ဘာလီတီမိုးမြို့တွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ဘာလီတီမိုး မြို့သူ မြို့သားများအနေနှင့် ထမင်းဟင်းကောင်းစွာ ချက်ပြုတ် စားသောက်ခြင်းကို အလွန်ဝါသနာပါစာနိုးထားတတ်ကြလေရာ၊ မစွက်ဆင်ပံဆင်သည်လည်း အချက်အပြုတ် အထူး ကျွမ်းကျင်သော အမျိုးသမီးတဦး ဖြစ်ကြောင်းသိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်္ဂလန်ပြည် အနှံ့ အပြားသို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ ပုံသော်လည်း လန်ဒန်မြို့တွင် ခိုနေသည့်အခါ ရံဖန်ရံခါ မစွက်ဆင်ပံဆင်တို့ အိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်သွားခဲ့ပေသည်။

သူတို့အိမ်၌ ပြိတ်သျှင်အမေရိကန် လူငယ်နှင့်ရေး သမားများ၊ နိုင်ငံခြား သံတမန် ဝန်ထမ်းများနှင့် ခေတ်ပညာတတ်အမျိုးသွီးညွှန်သည်များ အမြဲလိုလိုတွေ့ရတတ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသောအခါများ၌ ထိုလူများနှင့်တွေ့ဆုံပြီး လတက်ရေခိုင်း၌ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေအကြောင်း ဟစ်ဘလဒါ၊ မူဆိုလီနီ၊ စတင်လင်နှင့် ချန်ကေရိတ်တို့အကြောင်းများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလေ့ရှိကြပေသည်။

မစ္စက်ဆင်ပီဆင်သည်လက်ရှိ ကမ္ဘာ့ အခြေအနေအကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးပြဿနာအကြောင်းတွေ့ကိုအံ့ဩဘွယ်ကောင်း၊ လောက်အောင်ပင် နားလည်ကျွမ်းကျင်နေသူ အမျိုးသမီးတဦး ဖြစ်ပေသည်။

လန်ဒန်မြို့ထုတ်နေ့စဉ်သတင်းစာကြီး ၄-စောင်ကိုလည်း အစမှအဆုံး နေ့တိုင်းဂရုစိုက်ဖတ်ရှုတတ်သူလည်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်သူမအား အထူးချီးကျူး မိခင်သား အချက်တချက်ကတော့အကြောင်းအရာ တခုခုကိုစိတ်ထဲ မကျေနပ်လျှင် သို့မဟုတ် အခြားလူတဦးတယောက်၏ ပြောဆိုတင်ပြချက်အချို့ကို သဘောမတူနိုင်လျှင် မစ္စက်ဆင်ပီဆင်သည်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းခေါ့ပငြင်းချက်ထုတ်ပြောတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အတွေ့အကြုံအရ ဝေလမင်းသားလို ပုဂ္ဂိုလ်အား ငြင်းစရာရှိလျှင်ပင်အားနာပြီးမငြိုင်းတော့ဘဲ ဇုတ်ပင် ခေါင်းငြိမ်သောက်မိတတ်သူတွေက များနေရာကျွန်ုပ်အဘို့မစ္စက်ဆင်ပီဆင်က မ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ချက်ကျကျတင်ပြရင်း ငြင်းချက်ထုတ်တတ်ခြင်းကို အထူးပင် သဘောကျမိခဲ့ပါသည်။

တညသ၌ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စက်ဆင်ပီဆင်အပါအဝင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအချို့အား လန်ဒန်မြို့ဒေါ်ချက်စတားဟော်တယ်တွင် ညစာထမင်းဖိတ်ကျွေးခဲ့စဉ် သူမနှင့်ပွဲပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့လေသည်။

ထိုညက စားရင်းသောက်ရင်း အလွှာပသလွှာပစကား ပြောနေကြရာ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းများအပေါ် ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားခြင်း အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြလေသည်။

မစ္စက်ဆင်ပီဆင်သည် ပြိတ်နီနိုင်ငံ၏ လူမှုဝန်ထမ်း ကောင်စီအကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရှုထားပြီးဖြစ်၍ စီမံကိန်းများအကြောင်း ပိုမိုပြည့်စုံစွာ သိချင်နေလေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်ဝေလမင်းသား အနေနှင့် တနေ့တနေ့ ဘာတွေ လုပ်ပါသနည်းဟူ၍လည်း သိလိုကြောင်းဖွင့်ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ငိတ်ရှည်လက်ရှည်ကြိုးစားရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ထိုညက မစ္စက်ဆင်ပီဆင်နှင့်ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားလက်ဆံ့ကျခဲ့ပုံကို ကျွန်ုပ်အဘို့ တသက်လုံး မမေ့နိုင် လောက်အောင် စွဲလန်းထိရောက်မိပေသည်။

မစ္စက်ဆင်ပီဆင်၏ပင်ကိုယ် စရိုက် စိတ်နေသဘောထားသည် ထိုကိန်းလည်ရန်မလွယ်ကူလှပေ။ ယနေ့အထိသူမအတွင်းသဘောအမှန်ကို တိတိကျကျ အကဲခတ်နိုင်သူ ရှားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပေသည်။

မစ္စက်ဆင်ပီဆင်အပေါ် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဝင်စားမှုမှာ ရိုးရိုးမိတ်ဆွေအဖြစ်ခင်မင်မှုထက် မကတော့ကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ်

အတွင်းနုလုံးသားထဲမှ ကြေးကြော်နေသလို ခံစားနေရပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ချမအပေါ် ကျွန်ုပ်၏ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားနေပုံပုံအကြောင်းကို မစွက်ဆင်ပံဆင်က ရုတ်တရက် ရိပ်မိဟန် မဟူပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၏ နုလုံးသားအတွင်းမှ တောင်းဆိုကြေးကြော်ချက်ကိုကား စိတ်အာရုံထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှား ဖြတ်သားစွာ ကြားနေရပြီဟု ဆိုရပေပြီ။

ရှေးခေတ်ဟောင်းများကဆိုလျှင် ဘုရင့်သားထော်မင်းသား တဦးက မိန်းခလေးတဦးအား ချစ်ခင်စုံမက်သည် ဆိုပါက မင်းသားကလေး၏ အချစ်ရေး ကိစ္စအကြောင်းကို ကဗျာဆရာတွေ စာဆိုတွေကဖွဲ့နွဲ့ဆိုကုံးကာမေတ္တာဘွဲ့စားကဗျာတွေအားရပါးရ စပ်ဆိုကြမည်မှာ အမှန်ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုခေတ်တွင်ကား ဤ အခြေ အနေ မျိုး မရှိတော့ပေ။

ဘုရင့် သားတော် မင်းသား တဦးအဘို့ သူ၏ နုလုံးသားမှ ဟောင်တတောင်းဆိုချက်များသည် သူ၏နိုင်ငံရေး ကိစ္စကဲ့သို့ပင် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေဘောင်အတွင်းကမည်သို့မှ ကျော်မထွက်စေရဟူ၍ ပြင်းထန်စွာ ချုပ်ချယ် သတ်မှတ် ထားသော ခေတ်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

သို့သော်ကျွန်ုပ်၏နုလုံးသားက ယင်းသို့ချုပ်ချယ် တားမြစ်မှု တည်းဟူသောအကာအရံတံတိုင်းအတွင်း၌ငြိမ်မနေလိုဘဲ ရှမ်းကန် ထွက်သွားချင်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် တနေ့ကျွန်ုပ်၏ဘဝခရီးသွားပေါ်အဖြစ် မစွက်ဆင်ပံဆင်သည် ကျွန်ုပ်၏အပေါ်သို့ ရောက်လာ လိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ မျှော်လင့်တောင့်တမိခဲ့လေသည်။

အဆိုပါမျှော်လင့်ချက် မည်သည့်နည်းနှင့် အကောင်အထည် ပေါ်လာမည်တူ၍ကား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က ထိုအချိန်က မပြော တတ်အောင် ဖြစ်နေပေသည်။

တခုတော့ သေချာနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏နုလုံးသားအတွင်းမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာသော စောင့်တချက် လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖြစ်လာရန် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ခဲယဉ်းလှ ကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ်အစကနဦးကပင် သိရှိခဲ့ပေသည်။

ပထမအချက် အနေနှင့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ထောင်ရေး (၀၁) ထိမ်းမြား လက်ထပ်ရေး ကိစ္စသည် ၁၇၇၂-ခုနှစ်က ပြဋ္ဌာန်း အတည် ပြုခဲ့သော ဘုရင်တို့၏ ထိမ်းမြားရေး အက်ဥပဒေ (Royal Marriages Act) နှင့် အကျုံးဝင်နေပေရာ၊ ဘုရင့် သားတော် မင်းသားများ အိမ်ထောင် ပြုသည့်အခါ၊ ဘုရင် ကြီးနှင့် ပါလီမန် လွှတ်တော်တို့က သဘောတူမှသာဖြစ်နိုင်သည် ဟု ဆိုထားပေသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က မိမိသဘောအလျောက် အိမ်ထောင် သက်ရွေးချယ်မည်ဆိုလျှင် ဖခင်ဘုရင်ကြီးက သဘောမတူပါက ဝီတိုအာဏာဖြင့် ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့်ရှိနေပေသည်။

ယခုကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ လိုချင်တောင့်တနေသော အမျိုးသမီးအား အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် လက်ထပ်နိုင်ရေးကို အကြောင်း ဧမုျိုး ချီးကြောင်း ဖခင်ကြီးက သဘောတူညီနှို်မည် မဟုတ်ဟုလည်း၊ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိခဲ့ပေသည်။

သဘောတူရန်မဖြစ်နိုင်သော အဓိက အကြောင်းတခုကတော့ မစွက်ဆင်ပံဆင်မှာ မလွတ်လပ်သော (အိမ်ထောင်ရှင်) အမျိုးသမီးတဦးဖြစ်နေခြင်း ပင်စည်း။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်လိုလျှင် မစွက်ဆင်ပံဆင် အနေနှင့်ရှေးဦးစွာခင်ပွန်းစေ့ကိတာ ဆင်ပံဆင်နှင့်တရားဝင် ကွာရှင်း ပြတ်စဲရမည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ လင်မယား ကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့၏ “ချာချီအော့ဖ်အင်္ဂလန်” ခရစ်ယာန် ဘာသာဂိုဏ်းက အသိအမှတ်မပြုချေ။

မြတ်နိုးနိုင်၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေအရ ဘုရင်သည် သာသနာရေးဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ အထွဋ်အထိပ်လည်း ဖြစ်နေပေရာ၊ လင်ကွာမယားကွာကိစ္စတွင် တင်းမာ ပြတ်သားရန် ဘုရင်လုပ်ဆူအနေနှင့် တိုက်ရိုက်ကိစ္စဝင်ရန်ရှိနေပေသည်။

ဘိုးဝတ် ရောက်တုရင်ကြီး လက်ထက်က ဆိုလျှင် လင်နှင့် ကွာထားသူ မိန်းမများ၊ ယောနှင့် ကွာရှင်း ပြတ်စဲထားသူ ယောကျိားများသည် နန်းတော်တွင်း အခမ်း အနား များသို့ တက်ရောက်ရန်ပင် ခွင့်မပြုဘဲ ကြပ်တည်းစွာ ဖားဖြစ်ထားခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား အဆိုပါ အက်ဥပဒေသည် သဘာဝလည်းမကျ၊ အလွန်ခေတ်နောက်ကျနေပြီဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တကယ် ပြတ်နိုးစုံမက်မိသူ မစွက်ဆင်ပံဆင်နှင့် တနေ့တဖန်အဆင်းလက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် မြတ်နိုးနိုင်၏ထီးနန်းရိုက်ရာကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စွန့်လွှတ်ရမည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း ထိုစဉ်အခါကပင် ကြိုတင်တွေးမိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အဘို့ စိတ်ထဲနှစ်သိမ့်ဘွယ်ရာ အချက်တခုက ညီတော် “ဘာတီ” (ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်)၏ စိတ်နေသဘောထားပင်ဖြစ်၏။

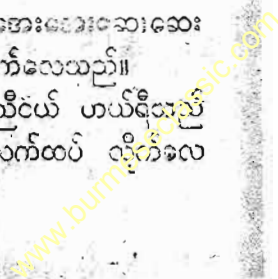
ကျွန်ုပ်သာထီးနန်းကိုစွန့်ရသည်ရှိသော် နန်းတက်ဘုရင် လုပ်ရမည့်သူကား ညီတော် “ဘာတီ” ပင်ဖြစ်ရာ၊ သူကဘော့ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် လှုပ်ရှား သွားလာနေတတ်သူ မဟုတ်ဘဲ ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ပင် တည်ငြိမ်အိမ်ခြေရစွာ နေထိုင်တတ်သူဟုယောက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အင်္ဂလန်ပြည်အဘို့ အသင့်တော်ဆုံး ဘုရင်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်သည်ဟူ၍ တွေးတော ချော့နှုပ်မိခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စအကြောင်း ဖခင်ကြီးနှင့် အေးအေးဆေးဆေးတိုင်ပင် ဆွေးနွေးရန်ကလည်း ဖခင်ကြီးမှာ အထက် ၇၀-နီးပါး ဖြစ်နေပြီး ကျန်းမာရေး အားပြု အားနုက တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းနေသဖြင့် သူနှင့်စကား ပြော နှိုင်း မလွယ်ကူသောအခြေအနေမျိုးဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့ ထိုသို့ ခေါင်းရှုတ်စရာ ဖြစ်စေ ခေါ်နေသော အချိန်ကာလ (၁၉၃၅-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ) မှာပင် ဂျော့ဘုရင်ကြီး၏ နန်းသက် ၂၅-နှစ်မြောက် ဝေ့ဖွဲ့သည့်အခါ စာပေပိုင်ကျင်းပရန် အကြီးအကျယ် စီစဉ်ပြင်ဆင်နေကြသေးသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖခင်ကြီးအား နောက်မှတဲအေးဆေးဆေးဆေး ပြောပြဆွေးနွေးပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

၁၉၃၅-ခု နိုဝင်ဘာ ၆-ရက်နေ့တွင် ညီငယ် ဟယ်ရီသည် လေဒီ အဲလစွစကော့ ဆိုသူအမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ် လိုက်စလေသည်။

ထိုနေ့က ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ခိုင်ယာရီမှတ်တမ်း စာအုပ်၌...

“ဒေးဗစ်ထယော့ကလွဲ၍ သားသွီးတွေ အားလုံး အိမ်ထောင်ကျကုန်ပေပြီဟု သေချာစွာရေးသား ထားခဲ့လေသည်။

x x x

နောက် ရက်သတ္တတပါးတိမ်မဲ့အကြား အထွေထွေ ဝေဖန်ကောက်ပွဲကြီးကျင်းပလေရာ မစ္စတာဘော်လီဒင် ခေါင်းဆောင်သော ကုန်ဆာပေးတစ်ပါတီက အနိုင်ရသွားပြီး ထိုအချိန်မှစ၍ ၅-နှစ် တိုင်တိုင်ပြိတ်နိပြည်၏က ကြမ္မာကိုဖန်တီးသည့်အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထိုအထေးအတွင်းကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေများကလျင်မြန်ပြင်းထန်စွာ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေလေသည်။

အိတ်လီနိုင်ငံမှ စစ်တပ် ကြီးများသည် အက်ဘီဆိုးနီးယားပြည်တွင်းသို့ ဒလကြမ်းချဉ်းနင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်ပြီး ပြိတ်နိနှင့် အိတ်လီနိုင်ငံ နှစ်ပြည်ထောင် ဆက်ဆံရေး ကလည်း တင်းမာလာလေရာ ဝခင်ဂျော့ဘုရင်ကြီးအဘို့များစွာစိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိပေသည်။

သူ၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေကလည်းပို၍ဆိုးလာကာအလွန်အားနည်း ပိန်ချိုးလာလေသည်။

ထိုနှစ်ခရစ္စမတ်ပွဲတော်အချိန် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုဆန်ဒရင်ဟမ်၌ မြန်ဆုံမိကြသောအခါ ညီတော် ဘာတီဇီသီးကလေး ၂-ယောက် (အယ်လစ်ဘောက်နှင့် မာဂရက်)နှင့် တပျော်တပီး လာရောက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ညီများကား အသီးသီး အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် ခိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ အခြေကျနေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်မှာသာ စိတ်ချမ်းသာ တည်ငြိမ်မှုမရဘဲ ဆောက်တည် ထူးရ ဖြစ်နေရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စအကြောင်း ဖခင်ကြီးထံ တင်ပြဆွေးနွေးရန်ကလည်း အချိန်အခါ မသင့်သေးသဖြင့် အသာဆောင်နေခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားအတွင်းမှ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာ၏အပြေကိုရှာရန် နောက်ထပ် ဆွေးနွေးခြင်း မပြုနိုင်မီမှပင် ဖခင်ပစ္စုပ္ပန်မြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီးသည် ကွယ်လွန်သွားရှာလေတော့သည်။

* * *

ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခြင်း

(၁၅)

၁၉၃၆-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၆-ရက် ကြာသပတေးနေ့ ညနေ
စောင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေအချို့နှင့်အတူ ဝင်ဆာဥယျာဉ်
ကြီးအတွင်း သေနတ်ပစ်ထွက်နေလေသည်။

ထိုအခိုက် မိခင် မေရီမိဖုယားကြီးထံမှ အရေးတကြီး စာတ
စောင်ရောက်လာလေသည်။

စာတွင်ကား ဖခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ သိပ်
မကောင်းလှကြောင်း၊ စိုးရိမ်စရာအစာ မရှိသော်လည်း သမား
တော်ကြီး လော့ဒ်ဂေါ်ဆင်က ဘုရင်ကြီး၏ ရောဂါအခြေအနေ
ကို ကျေနပ်အားရခြင်းမရှိကြောင်း ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

မိခင်ကြီး၏စာမှာ ထိုမျှသာပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်က အခြေ
အနေအမှန်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်ပေသည်။ မိခင် မေရီမိဖုယား
ကြီးသည် မည်သည့်အခါမှ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ပူပန်ခြင်း

မဖြစ်ဘဲ စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းလျက် ကျွန်ုပ်ရနေတော်သူဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်ုပ်နဂိုရ်ကပင် သိပြီးဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် စာ၏ နောက်ဆုံးအပိုဒ်၌ ကျွန်ုပ် လာမည့် စနေ
တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အလည်အပတ်လာသလိုနှင့် (ဖခင်ကြီးအတွက်
စိုးရိမ်၍ လာခြင်းသဘော မဖြစ်စေဘဲ) ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ လာစေ
လိုကြောင်း ပါရှိသေးသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း စနေနေ့တိုင်အောင် မစောင့်တော့ဘဲ ချက်ချင်း
ပင် ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့်လိုက်သွားလေသည်။

ရောက်ခါနီး ကောင်းကင်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်ကထိုင်ခဲ့သော
စံအိမ်ကြီးကို မြင်ရသောအခါ အတိတ်ကာလက ဖြစ်ရပ်များနှင့်
တကွ ဖခင်ကျော့ဘုရင်ကြီး၏ ဘဝခရီးအကြောင်းကိုပါ အစိစိပ်
တေးမိခဲ့လေသည်။

ဖခင်ကြီးကား ဘဝသက်တမ်းတလျှောက် အားအင်စွမ်းစွမ်း
ထိကျစွာနှင့် အချိန်မှန်မှန် ပြုလုပ်တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်
ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူ၏ဘဝခရီးကား ဆုံးခမ်းတိုင် ရောက်လျှင် အခြေ
အနေသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းသလို
ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသောအချိန်၌ ဖခင်ကြီးသည် သူ၏အိပ်ခန်း
ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိလေသည်။

ညီမစော့ မေရီသည်လည်း မိခင်ကြီး၏အကြောင်းကြားချက်
အရ ရောက်ရှိနေရာ ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် တီးတိုးကား

ပြောနေကြစဉ် ဖခင်ကြီးသည် ရုတ်တရက်နိုးလာပြီး မေရီအား ရခဲပြင်ပေါ်တွင် “စကိတ်” (Skating) ကစားနေသလောဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အတိတ်ကဘဝ တချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုအားလုံး ရခဲပြင်ပေါ်တွင် ဟပျော်တပါး “စကိတ်” စီးကစားခဲ့ကြပုံကို ပြန်လည်စိတ်ကူးသတိရနေဟန် တူပေသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားမြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သည်လည်း အသာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ဖခင်ကြီး၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ ဆိုးလာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအားလုံး၏စိတ်ထဲတွင် ဖခင်ကြီးသည် “ဒီကောင်က ကျော်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု တထစ်ချ သိနေကြပြီဖြစ်လေသည်။ သို့သော် တယောက်ကို တယောက် မည်သူမှ ဖွင့်၍ မပြောကြချေ။

မိခင် မေရီမိဖုရားကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ကား ချိုးကျူးဘွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက မိခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အပြင် ညီတော်ဘာတီ၊ ညီမငယ် မေရီတို့ကိုပါ အသာခေါ်ထုတ်၍ အိမ်ဝင်း၌ အတွင်း လမ်းလျှောက်ရင်း ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပြောင်းလဲမှုများ အကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

ဖခင်ကြီး၏အခြေအနေမှာ နောက်ထပ် ၂-ရက် ၃-ရက်ထက် ပို၍ ခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သေချာ နေသဖြင့် ထို

အကြောင်းကို ဝန်ကြီးချုပ်အား ပြောပြရန်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လန်ဒန်သို့ မော်တော်ကားဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ကြီးချုပ်နေ့ထိုင်ရာ အမှတ် ၁၀-၆၅၆ နင်းလမ်းသို့ ဖိုက်ရိုက်သွားရာ ထိုနေ့က ဝန်ကြီးချုပ်ကတော် မစွက်ဘော်လ်ဒွင်၏ မွေးနေ့ဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်အား လဘက်ရေသောက် ဘိတ်ကြားသဖြင့် ဝင်ဆောက်ခဲ့ရပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်က ဖခင်ကြီး၏ အခြေအနေအမှန်ကို ပြောပြပြီးသောအခါ မစ္စတာ ဘော်လ်ဒွင်က စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်နှင့်....

“တိုက်ဆိုင်ပုံတခုကတော့ ဂျော့ဘုရင်ကြီးလိုဘဲ ဗြိတိန်နိုင်ငံက ဂုဏ်ယူလောက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဘ ဦးဟာလဲ မနေ့က ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်တဲ့ စာရေးဆရာကြီး ရပ်ဒရပ်ကစ်ပလင်းပါဘဲ....”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထို့ပြင် မစ္စတာ ဘော်လ်ဒွင်သည် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားလျှင် ကျွန်ုပ်က ထီးနန်းရိုက်ရာကို ဆက်ခံရမည့်အကြောင်းကို ဆက်လက်ဆွေးနွေး ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

မစ္စတာ ဘော်လ်ဒွင်နှင့် ကျွန်ုပ် လူချင်းသိကျွမ်း ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ၁၉၂၃-ခုနှစ် သူပထမအကြိမ် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်စဉ်ကပင် စတင် ခင်မင်ခဲ့ပေသည်။

ရှေ့ရှောက် သူနှင့် ကျွန်ုပ် လက်တွဲကာ တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သွားရမည်ဖြစ်၍ အနာဂတ်ကာလတွင် လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မှုရရှိမည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ဝန်ကြီးချုပ်က ဖြောင့်မတ်စွာ ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

x x x x

ဖခင်ကြီး၏ အခြေအနေမှာ သက်သာခြင်းမရှိတော့သဖြင့် ၁၉၂၀-ခုနှစ်က နာမကျန်း ဖြစ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ဘုရင်ကိုယ်စား တိုင်းရေးပြည်ရေး ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် နိုင်ငံတော်ကောင်စီ (Council of state) တရပ် ဖွဲ့စည်းပြင်ဆင်ကြရလေရာ ကျွန်ုပ် လန်ဒန်မှ ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသောအချိန်၌ ကောင်စီအစည်းအဝေးပင် ခေါ်ယူပြီးကြောင်း သိရလေသည်။

ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ကောင်စီအား အာဏာ ပေးအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းကို လက်မှတ်ရေးထိုးရသည့်အလျောက် ဖခင်ကြီးက လက်မှတ်ရေးထိုးရာတွင် အလွန်အားနည်းနေပြီဖြစ်၍ ဆရာဝန်ကြီး လော့ဒ်ဒေါ်ဆင်၏ အကူအညီဖြင့် ကလောင်ကို အနိုင်နိုင်ကာ မနဲအားယူ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ရကြောင်း သိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အထူးပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မိမိမျက်စိအောက်၌ လူတယောက် သေဆုံးခြင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန် စိတ်မကောင်းစရာ အဖြစ်မျိုးဟူ၍ လူတိုင်းသိကြ

ပြီးဖြစ်ပေသည်။ ယခုတော့ ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့မျက်စိအောက်၌ တဖြည်းဖြည်း အားအင်ကုန်ခမ်းကာ အသက်ချောက်ရတော့မည့် အခြေအနေအထိ စောင့်ကြည့်ရသည်မှာ ညီမျှရင်နာ စိတ်ထိခိုက်ဘွယ်ကောင်းသည်ကို အထူးရေးသားဆော်ပြနေစရာ လိုမည်မထင်ချေ။

ညမိုးချုပ်သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ စံအိမ်ကြီးသည် စိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဖခင်ကြီး၏အခန်းသို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေသူများအနက် ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမှတ်မိသူ နှစ်ဦးကတော့ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာလော့ဒ်ဒေါ်ဆင်နှင့် ကင်တာဘာရီဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီး၏ အခြေအနေက နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်နေသည့် သိသာလာချိန်တွင် မိခင်မေရီ မိဖုယားကြီးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကို မောင်နှမ အားလုံးသည် ခုတင်တေးမှ အသာရပ်ကိုင် ငြိမ်သက်စွာ နေကျလေသည်။

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ယံ ၁၂-နာရီထိုးရန် ၅-မိနစ်တိတိအလိုတွင် ဖခင်ကြီး ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီးသည် ဇီဝိန်ချုပ်အသက်ပျောက်သွားရှာပါတော့သည်။

၁၉၁၀-ခုနှစ်မှ စတင်ခဲ့သော သူ၏နန်းစံသက် ၂၆-နှစ်မြောက်သော ၁၉၃၆-ခု ဇူလိုင်လ ၁၇-ရက်နေ့ညတွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံအတွက် ဗြိတိသျှ အင်ဂိုင်းယာကြီး၏ ဘုရင်ကေရာဇ် ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီး ကံကုန်သွားခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိရှေ့မှောက်၌ အသက်ပျောက်သွားသူ ဖခင်ကြီး၏အကြောင်းကိုစော့ရင်း စိတ်ထဲ ထိခိုက်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေစဉ်မှာပင် မိခင် မေရီမိဖုယားကြီးသည် မအေ့ရှင်လင်အောင် အပြုအမူတရားကို ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

မိခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်ပြီး နောက် ပါးစပ်ဖြင့် ငြင်သာစွာ နမ်းလိုက်လေသည်။

မိခင်ကြီးအနား၌ ရပ်နေသူ ညီတော် ဘာတီသည်လည်း အလားတူပင် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို နမ်း၍ အရိုအသေ ပေးလိုက်ပြန် သည်။

ယင်း အပြုအမူမှာ အစဉ်အလာ ထုံးစံအဖြစ်ကြောင်းကို ကား ကျွန်ုပ်က သိထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် မိခင်ကြီး အပါအဝင် မိသားစုအားလုံးက ကျွန်ုပ်အား ယခုလို ဦးညွှတ် အရိုအသေပြုခြင်းကို ခံယူရသည်မှာ မယုံကြည်နိုင်သလို ရှက်သလို ဖြစ်မိခလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိခင်ကြီးနှင့် ညီတော် ဘာတီတို့၏ အပြု အမူက ကျွန်ုပ်အား ပြတ်နီနိုင်ငံ၏ ဘုရင်ဖြစ်နေပြီဟူ၍ သတိပေး ဆော်ကြလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကျွန်ုပ် ဝေလမင်းသား ဒွေကံသည် ဘုရင် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သတည်း။

x x x x

ပြတ်နီနိုင်ငံ၏ ရှေးအစဉ်အလာ မင်းခမ်းမင်းနား ထုံးစံအရ ဘုရင်သစ်တို့၊ ပထမဆုံး ပြုလုပ်ရသော တာဝန်ကား ထီးနန်း ဆက်ခံရေးဆိုင်ရာ ပရိဗိုကောင်စီ ရှေ့မှောက်သို့ သွားရောက် မျက်နှာပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အဆိုပါ ကောင်စီတွင်ကား ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော် မင်း သားများ၊ ကက်ဘိနက် အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ၊ အိန္ဒိယပြည်နှင့် ဒိပိုနီယံဆိုင်ရာ မဟာမင်ကြီးများနှင့် လန်ဒန်မြို့တော်ဝန်တို့ ပါ ဝင်ပြီး အဖွဲ့ဝင် စုစုပေါင်း တရာကျော်ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့အား လုံးက ဘုရင်သစ် ထီးနန်းဆက်ခံခြင်းကို တညီတညွတ်တည်း အသိအမှတ်ပြု ကြွေးကြော်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးနေ့နက် စောစောတွင် ကျွန်ုပ်သည် လန်ဒန်မြို့သို့ ဧလယာဉ်ဖြင့် လိုက်သွားလေသည်။

ဧလယာဉ်ဖြင့် သွားခြင်းကပင်လျှင် ဘုရင်အဖြစ် ကျွန်ုပ်က အစဉ်အလာသစ်အရပ် တီ ထွင် လိုက် သ လို ဖြစ်ခဲ့ ပေ သည်။ အကြောင်းမူကား ဖခင်ကြီး ဂျော့ဘုရင်ကြီးသည် တကြိမ်တခါ မျှ ဧလယာဉ်ခရီးဖြင့် မသွားဘူးရာ မြတ်သျှ နန်းဆက်ဘုရင်များ အနက် ကျွန်ုပ်သည်သာလျှင် ပထမဆုံး ဧလယာဉ်စီးဘူးသူ ဘု ရင် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း၌ လန်ဒန်မြို့ စိန်ဂျွမ်းစိန်နန်းကော် ထမင်း စားခန်းမကြီးတွင် ပရိဗို ကောင်စီဝင် ၁၀၀-ကျော်တို့သည် စည်း ရောက်ရှိလျက် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်အဖြစ် ထရားဝင် လက်ခံ ပေး သွားလိုက်ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်ကလည်း အစဉ်အလာအရ ပြန်လည် မိန့်ခွန်းပြောကြားရာတွင်....

“လွန်ခဲ့သော ၂၆-နှစ်က ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးမှာ ဤနေရာမှပင်နေ၍ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေဖြင့် အုပ်စိုးသော အစိုးရစနစ်ကို တည်ဆောက်ကာကွယ်ပိုင်ခြင်းဟု ဂတိပြုသွားခဲ့ပါတယ်။ ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်ုပ်လည်း ဖခင်ကြီး၏ ခြေရာကိုနင်းပြီး တာဝန်ဝတ္တရားများ ဆောင်ရွက်သွားဘို့ရာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်အောက်ခံ ပြည်သူလူထုစားစားအားလုံးရဲ့ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရေး၊ သက်သာချောင်ချိရေးအတွက်လဲ ဖခင်ကြီးလိုဘဲ အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်သွားဘို့ရာ ဂတိပြုပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ မြို့တိသျှအင်ပိုင်ယာ တစ်ဖွမ်းလုံးက ပြည်သူတွေရဲ့ သစ္စာရှိမှု၊ ခင်မင်မေတ္တာအထူးကို အားကိုးမိပါတယ်။”

“ဒီလို ကြီးလေးတဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ရာမှာ ပါလီမန်လွှတ်တော်များရဲ့ အမြော် အမြင်ရှိမှု၊ ကူညီအားပေးမှု တို့ကိုလဲ အထူးဘဲအားကိုးပါတယ်....”

ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

x x x

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီး၏ ဗျာပနကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်မှုများစီစဉ်ရလေသည်။

မိခင်ကြီးက အလောင်းကို မြေမြှုပ်ဘဲ ကြာရှည် ထားခြင်း မပြုရန်နှင့် အလွန်ဆုံး တပါတ်ခန့်သာ ထားပါရန် မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ကျွန်ုပ်က ဗျာပနကော်မတီသို့ တဆင့် အကြောင်းကြား လိုက်ရာ၊ ကော်မတီကလည်း မိခင်ကြီး၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်ထီးနန်းရိုက်ရာ ဆက်ခံပြီး ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ရှေးထူးတမ်းစဉ်လာအရ လွန်ဒန်မြို့ လေးဘက် လေးထန်မှနေ၍ ကြွေးကျော်ကျေညာရသည့်ဖြစ်ရာ၊ ပထမ နေရာ ဖြစ်သော စိန်လှိုင်းနန်းတော်၌ ကျေညာသည့် အခမ်းအနားကို လာရောက် ကြည့်ရှုရန် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် စီစဉ် မိတ်ကြားသည့် မိတ်ဆွေများအနက် မစ္စက်ဆင်ပီဆင် (ဝါးလုစွ) လည်း တဦးအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

“...အဋ္ဌမမြောက်ဒွေက်ဘုရင်... မြို့တိန်၊ ဒိုင်ယာလန်နှင့် ပင်လယ်ရပ်ခြား မြို့တိသျှ ဒိုမီနီယံများဆောင် ၊ အိန္ဒိယပြည်၏ ဘုရင်ကေရာတ်....”

အာရုံသော ကြွေးကြော်သံများ ကြားလိုက်ရချိန်၌ ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံး ကျယ်ပြန့်သော မြို့တိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီး၏ ဘုရင်ကေရာတ်အဖြစ်သို့ရောက်ရခြင်းကို ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူမိသည်နှင့် အမျှ ရှေးရှောက် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတွင် ဝါးလုစွဆင်ပီဆင်နှင့်

www.burmeseclassic.com

ဆက်ဆံရေးသည် တမျိုးတမည် ဖြစ်သွားတော့မည် ဟူသော အချက်ကိုပါ ချက်ချင်း ထွေးမိလေသည်။

အခမ်းအနားပြီး၍ အပြန်တွင် ဝါးလစွက -

“ရှေ့ရှောက် ရှင်ဘဝဟာ တမျိုးတမဲ့ ဖြစ်သွားတော့မယ် ဆိုတာ ဒီအခမ်းအနားက သတိပေးလိုက်သလိုဘဲနော်...”

ဟု မှတ်ချက်ချဆဲလို့ပြောသွားလေသည်။

x x x

ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဆန်ဒရင်ဟမ်မှ လန်ဒန်သို့ ရွှေ့ပြောင်းရန်ကိစ္စသည် ကျွန်ုပ်တို့စဉ်ခွဲရပါသေးသည်။

ဒုတိယမြောက် ချားလ်စ် ဘုရင် လက်ထက်မှ စ၍ ဂရင်နေဒီယာကင်းစောင့်တပ်သည် ဘုရင်၏ ကိုယ်ရံ တော်တပ် အဖြစ် တာဝန်ယူရရှိမက ကွယ်လွန်သည်အခါတွင်လည်း ဘုရင် အလောင်းကို အဆိုပါ တပ်သားများကပင် ကိုင်ဆောင် သယ်ယူ ရသောအစဉ်အလာရှိခဲ့ပေသည်။

ထိုကြောင့်ဖခင်ကြီး၏ရုပ်ကလာပ်ကိုလန်ဒန်သို့ရွှေ့ပြောင်းရန် မီးရထားဘူတာရုံသို့အသွားတွင် ဂရင်နေဒီယာ တပ်သားများ ကပင်ထမ်း၍ သယ်ယူခဲ့ရလေသည်။

ထိုနောက်မီးရထားတစင်းဖြင့် လန်ဒန်မြို့သို့သယ်ယူ သွားပြီး နောက် ဝက်စ်မင်စ်တာဘုရားရှိခိုးကျောင်းခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ထားလိုက်ကြလေသည်။

ဖခင်ကျော့ဘုရင်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုလာရောက် အလေးပြု ကြည့်လှူထုပရိဆတ်ကား အထူးပင် စည်ကားများပြား လှပေ သည်။ လေးရက်အတွင်း လူစုစုပေါင်း တသန်းကျော်မျှ လာ ရောက်ကြည့်ရှုအလေးပြုခဲ့ကြလေသည်။

ကျော့ဘုရင်ကြီး၏ ဈာပနအခမ်းအနားသို့ လာရောက်ဂုဏ်ပြု ပို့ဆောင် ကြသူများတွင် ဒိန်းမတ်၊ နော်ဝေး၊ ရုမေးနီယား၊ ဘာလ်ဂေးရီးယားနှင့် ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံများမှ ဘုရင်များ ပါ ဝင်သည့်ပြင် ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံအသီးသီးမှ သံတမန်ကြီးများ၊ မင်း သားများ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ သိုက်မြိုက်စုံညီစွာ လာ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် တကွ ညီတော်ဘာတီ၊ ကျော့နှင့် ဟယ်ရီတို့သည် လူခြေတိတ်သော ည သန်းခေါင်ကျော် အချိန်တွင် ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ရိရာသို့သွား၍ နောက်ဆုံး အကြိမ် ရိုသေစွာ ဂါရဇ ပြုခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနောက်တွင်ကား ဖခင်ကြီးအား ဝက်စ်မင်စ်တာမှ ဝင်ဆာ သို့ အခမ်းအနားဖြင့် ပို့ဆောင်ပြီး မြေမြှုတ် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြ ပါတော့သည်။

* * *

ရှင်ဘုရင် တာဝ

(၁၆)

ရက်သတ္တတပါး၏အနိစ္စကြောသွားလေသည်။
 စွာမန အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ဧည့်သည်တော်
 ဘုရင်များ၊ စစ်သူကြီးများ၊ သံတမန်များ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်း
 စဆောင်ကြီးများသည်လည်း သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံများသို့ အသီးသီး
 ပြန်သွားကုန်ကြလေပြီ။
 ကျွန်ုပ်မှာ ပြတီသျှအင်ပိုင်ယာတည်းဟူသော ရောမ ဇာတ်ခုံ
 ကြီးပေါ်ထွင် အဖော်မရှိ တကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်သလို ဖြစ်နေ
 လေသည်။
 ဇာတ်ခုံပေါ် ရောက်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် စိတ်အားငယ်
 သလိုဖြစ်နေရာ ရှေ့အဘို့ ကျွန်ုပ် ကပြသွားရမည့်ဇာတ်လမ်းက
 မည်သို့လာမည်ကို မဆီရသေးသောကြောင့် ပို၍ပင် အားလျော့
 နေမိလေသည်။

ထို့ပြင် ဖခင်ကျော့ဘုရင်ကြီး မရှိတော့သည့် အချက်ကိုပါ
 မေ့နေသလိုဖြစ်ကာ “ဘုရင်” ဟူသော စကားလုံး ကြားလိုက်ချ
 လျှင် ဖခင်ကြီးကိုမင် ဆိုလိုသည်ဟု ယူဆမိတတ်လေသည်။

အတန်ကြာမှပင် ကျွန်ုပ်သည် “ဝါကိုယ်တိုင် ဘုရင်ဖြစ်နေပါ
 ပေါ့လား” ဟူ၍ ကိုယ် ကိုယ်ကို သိမြင်လာခဲ့ပေသည်။

မိခင် မေရ မိဖုယားကြီးသည် ဖခင်ကအတိုင်း တတ်ကင်
 တမံ နန်းတော်၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်က “ယောက်
 ယောက်စ်” စံအိမ်၌ နေခဲ့လေသည်။

ထီးနန်းရိုက်ရာ ကျွန်ုပ် ဆက်ခံမင်းလုပ်ခြင်းနှင့် ပါတ်သက်၍
 ထောက်ခံ ကြံဆိုမှုများရှိကြောင်းကား ထိုအချိန်က နေ့စဉ်
 သတင်းစာကြီးများ၏ ရေးသားချက် အာဘော်အရ သိသာ
 ထင်ရှားပေသည်။

နာမည်ကျော် လန်ဒန် “တိုင်း” သတင်းစာကြီးကဆိုလျှင်
 ကျွန်ုပ် အရည်အချင်း၊ သတ္တိနှင့် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝပုံကို အသား
 ပေးဖော်ပြကာ ချီးကျူး ထောက်ခံ ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပါလီမန်လွှတ်တော်၌ ကျွန်ုပ်
 ဘုရင်ဖြစ်လာခြင်းကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုရမ်း ကျွန်ုပ်အား ချီးကျူးခဲ့
 ပါသေးသည်။

ဤသို့လျှင် တဖက်က ကျွန်ုပ်အား အင်အားပြည့်၏ ဘုရင်သစ်
 အဖြစ် ထောက်ခံ ချီးကျူးနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်သိခိုက်
 ပွယ်ရာ အဖြစ်များသည်လည်း အခြားတဖက်တွင် ရှိနေပေ
 သည်။

ဖခင်ကြီး၏ ဈာပနကိစ္စ ပြီးသွား၍ နောက်တနေ့တွင် ကင်
တာဘာရီဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မိခင် မေရီမိဖုယားကြီးထံ လာ
ရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။

တချိန်ထဲမှာပင် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အားလပ်ပါက တွေ့လို့
ကြောင်း ကြိုတင်အကြောင်းကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်ခံ
တွေ့ဆုံပါမည်ဟု ပြန်ကြားလိုက်လေသည်။

ကင်တာဘာရီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကား အင်္ဂလန် မြည်တွင်
သာသနာရေးဘက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲဖြစ်သည့်ပြင် မင်းခမ်း
မင်းနား အစဉ်အလာအရ နေရာယူရာတွင် ဘုရင်နှင့် မိဖုယား
ပြီးလျှင် ဝန်ကြီးချုပ်ထက်ပင် အဆင့်မြင့်နေပေသည်။

(ဥပမာ၊ အခမ်းအနားတခွဲအသီးသီး ထိုင်ကြရာတွင် ဘုရင်
ပြီးလျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထိုင်ရ၏၊ သူပြီးမှသာ ဝန်ကြီးချုပ်က
နေရာယူရသည်။)

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒေါက်တာလှိုင်းသည် ပညာထူးချွန်သော
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏၊ သာသနာဝန်ထမ်း အကြီးအကဲအဖြစ်
ဩဇာတိက္ကမ အလွန်ကြီးမားသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက်စိုင်း ကျွန်ုပ်၏ ဘဝကြံ့မ္မာကို ဖန်တီးရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ကြီး ဩဇာအရှိန်က ကျွန်ုပ်အား အပြင်းအထန် အထိုက်အခံ
ပြုလာမည် ဖြစ်ပေသတည်း။

ထိုနေ့က လူချင်း တွေ့တွေ့ချင်းပင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒေါက်တာ
လှိုင်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ယခင်က ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိခဲ့ခြင်းကို

ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ စကားပလ္လင်ခံပြီးနောက်ရင် ကျောဘုရင်
ကြီး ရှိစဉ်က သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို မကြာခဏ
ဆွေးနွေး ပြောဆိုခဲ့ဘူးကြောင်း၊ ကျောဘုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏
အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပါတ်သက်၍ ဝေဘန်သည့် အခါများတွင်
သူကပင် ကျွန်ုပ်ဘက်ကလိုက်၍ ကာကွယ်ပြောဆိုပေးခဲ့ရကြောင်း
ပြောလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ တွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီး အလွန်ရင်းနှီး
သော မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏စကားထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့်
ပါတ်သက်၍ သူက ကာကွယ်ပေးခဲ့ရသည်ဟူသော အချက်ကို
ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်ထဲမှ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားမိလေ
သည်။

ရှေ့ရှောက်၍ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်ဘုရင်အဖြစ် ဆက်ဆံ
စခမ်းသွားရမည့်အရေးကိုပင် တွေး၍ ရင်လေးမိလေသည်။

“ဒီအတိုင်းကြီးနဲ့ ငါတော့ တနေ့ ဖဋ္ဌိပက္ခဖြစ်တော့မှာဘဲ” ဟူ၍
လည်း စိတ်ထဲမှ တွေးမိလေသည်။

ထိုနေ့က စကား ပြောနေရင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မျက်နှာ
အမူအယာကို အကဲခတ်ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အား ဘာသာ
ရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စများနှင့် ပါတ်သက်၍ လုံးဝအထင်မကြီးကြောင်း
ကိုပါ သိသာခဲ့ပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအည့် ကျွန်ုပ်မြတ်နိုးနေသော ဝါးလှစွာဆင်
ဆင်၏အမည်ကို ထိုက်ရိုက်ထုတ်ဖော် မပြောလင့်ကစား သူ၏

စကား အသုံးအနှုံးများက ကျွန်ုပ်အား မဝက် ဆင်ပံဆင်နှင့် ရှေ့ရှောက်ဆက်လက်ပြီး ရင်းနှုံးစွာဆက်ဆံခြင်း မပြုသင့်တော့ ဟု ဆက်ပေးသည့်လေသံမျိုးပါ နေလေသည်။

x x x

ဝေလမင်းသားဘဝက ကျွန်ုပ်အား ချုပ်ချယ် ဟန့်တားမှု များရှိသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူ အနုအထိုင်နှင့် ပါတိသက်၍ အများပြည်သူလူထုက တိုက်ရိုက်ဝေဘန်မှုမျိုးကား မရှိခဲ့ချေ။

ယခုတော့မူ စိန်ဂျိမ်းနန်းတော် မျှော်စင် ထိပ်ပျားမှ လေထဲတလူလူလွင့်နေသော ဘုရင့် အလံတော်ကြီးက ကျွန်ုပ် သည် ယခုဝေလမင်းသား မဟုတ်တော့၍ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြုမူလှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်တော့ကြောင်း။ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ ဘုရင် ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ဘဝကို ကျွန်ုပ်မပိုင်တော့ဘဲ ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာတည်းဟူသောလူ့ အဖွဲ့အစည်းကသာပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အစဉ်ဆဲဖြင့်အတိပေးသလိုဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်အဘိုးလေးလေးနက်နက်တွေးစရာ ဖြစ်လားပေ သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပိုင် ဆင်ခြင် မြော်မြင်၍ရသော အထူးအခေါ် များအရ ကျွန်ုပ်၏ဘဝကို ဖန်တီးသွားရန်(ဝါ)ကိုယ်ကြံမြှာကို

ကိုယ်လွတ်လပ်စွာ ဖန်တီးနိုင်ခွင့် ရှုံးဆုံးရတော့မလို ဖြစ်နေသည် မှာ ငြင်းမရသောအချက်တချက်ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား အတွင်းမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်ပေါ်နေ သော ဘောင်းဆိုးတောင်တချက်သည် တနေ့ အကောင်အထည် ပေါ်လာကောင်းရဲ့ ဟု မျှော်လင့် ထားမိခြင်းသည်လည်း။ ယခု တော့ ကျွန်ုပ်၏မလွတ်လပ်မှုကြောင့် ကြီးစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တော့မည်မှာ သေချာနေပေပြီ။

ကျွန်ုပ်အနုနှင့်ကား လူတယောက်သည်မိမိ၏ ဘဝကြံမြှာ ကို မိမိပါသောလွတ်လပ်စွာ ဖန်တီးနိုင်ခွင့် ရှိရမည်ဟု ယုံကြည် လက်ခံထားသူဖြစ်လေသည်။

နှောက်ပိုင်းကျတော့ ကျွန်ုပ်၏ပြုမူလုပ်ကိုင်ပုံနှင့် ပါတိသက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပုဂ္ဂလိက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်ဒဗျာရှင် ချမ်းသာမှုကိုသာ ကြည့်ချစ်ဖြစ်သည်ဟု ဝေဘန် ဖြစ်တင်ခြင်းခံခဲ့ ရလေသည်။

တနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်အဖြစ် မိမိ၏ ပုဂ္ဂလိက စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိရေးကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ပြီး စည်းကမ်း ဥပဒေ ချုပ်ချယ်မှုတွေက သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း အသက်ထက်ဆုံး နေသွားရမည်ဟု အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်နေပေသည်။

ယင်းသတ်မှတ်ချက်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လုံးဝတရားမျှတမှု မရှိဟုမြင်မိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဗြိတိန်နိုင်ငံဘုရင်များ၏ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စကဲ့သို့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စများအပေါ် ချုပ်ချယ် သတ်မှတ်ထား

သည့် စည်းကမ်း ဥပဒေများသည် ရှေးခေတ်ဟောင်းများက ရေးဆွဲ ပြဋ္ဌာန်ထားသော ဥပဒေများဖြစ်၍ ယားနုမျက်မှောက်ကာလတွင် ခေတ်မမှီဒီမိုကရေစီလည်း ကျွန်ုပ် သဘောရမိပေသည်။

လူသည် သဘာဝအလျောက် အစဉ်သဖြင့် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော သတ္တဝါဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော့၊ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဘုရင့်သားတော် ဝေလမင်းသားအနေနှင့်လည်း ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ အတွေးအခေါ် အယူအဆများ ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အား ငယ်စဉ်ကစ၍ တနေ့ဘုရင်ဖြစ်လာလျှင် လိုအပ်သောပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လာရန် သက်မဲ့ပစ္စည်း သတ္တုအရုပ်ကို ပုံလောင်းသွန်းလုပ်သလို လုပ်ခြင်းကိုကား လက်ခံ ကျေနပ်ခြင်း မရှိနိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ်ကား လူမှန်သမျှ မိမိ၏ ဘဝရှေ့ရေးကြမ္မာကို မိမိဖါသာ လွန်လပ်စွာ ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရှိရမည်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားသူတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကင်တာဘာရီဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ စကားပြောရခြင်းဖြင့် သူနှင့်ကျွန်ုပ် အတွေးအခေါ် အယူအဆချင်း မည်မျှကွာခြားနေကြောင်း ကောင်းစွာသိခဲ့ရပေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏နည်းသားအတွင်းမှ ဖြစ်ပေါ်တောင့်တလျက်ရှိသော ဝါးလစွဆင်ပိဆင်နှင့် တနေ့ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ရေးကိစ္စတွင် ကင်တာဘာရီဂိုဏ်းချုပ် ဒေါက်တာလိုင်သည် သူ၏ သြဇာအာဏာကို အမြည့်သုံးပြီး အစွမ်းကုန် ဆန့်ကျင်မည်မှာလည်း သေချာနေပါပြီ။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်၏ အချစ်နှင့်အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာတနေကျလျှင် တနည်းနည်းနှင့် ဖြေလည်သွားလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ မြော်လင့်ချက်ထားနေမိခဲ့လေသည်။

x x x

ကျွန်ုပ်ဘုရင်ဖြစ်လာပြီး များမကြာမီ အချိန်က စ၍ နိုင်ငံတကာရေးရာအခြေအနေမှာ တနေ့တခြား ပို၍ဆိုးလာလေသည်။

ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီး မကယ်လွန်မီ ရက်သတ္တ ၄-ပါတ်အလိုတွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်လာသူ မစ္စတာ အန်တိုနီအီဒင်က ကျွန်ုပ်အား အခြေအနေရှင်းပြရင်း ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းစုံအဖွဲ့ချုပ် (League of Nations) ၏ စုပေါင်းလုံခြုံမှု ပေါ်လစီကို အားပြည့်ခြင်း အားဖြင့် ဥရောပတိုက်ကို စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း ဘေးမှ ကာကွယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

စစ်ဝန်ကြီး မစ္စတာဒပ်ဖိကူးပါးကမူ ပြိတိသျှကြည်း၊ ရေ၊ လေတပ်များ လက်နက် ဖြည့်တင်း တတ်ဆင်ရေးကို မဖြစ်စေလောက်စွာ လုပ်နေရပုံကို တင်ပြခဲ့၏။ အလုပ်သမားဌာန ဝန်ကြီး မစ္စတာ အားနက်စ်ဘရောင်းကလည်း အလွန်ဆင်းရဲ ကြပ်တည်းသော အလုပ်သမားလူတန်းစားအတွက် အစိုးရ၏ဆောင်ရွက်ချက်များမှာ နှေးကွေးလှကြောင်း အစီရင်ခံခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများနှင့်တွေ့ဆုံပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မှတ်သား လေ့လာရရှိမက စစ်ဘက် အရာရှိကြီးများ၊ နိုင်ငံခြားသံတမန်များ၊ ကိုလိုနီများမှ ဘုရင် များ၊ အိန္ဒိယ မဟာရာဇာများ၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ဘုန်းကြီး များနှင့်လည်း တယောက်ပြီးတယောက် တွေ့ဆုံရသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အားလပ်ချိန်ဆို၍ မရှိသလောက်ပင် အလုပ်ကိစ္စတွေ များနေပါ တော့သည်။

ထိုမျှမကသေး အောက်စပီဒီ တက္ကသိုလ်၊ ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်၊ အိဒင်ဘာရာ တက္ကသိုလ်၊ လန်ဒန် မြူနီစပါယ် ကော်ပိုရေးရှင်း၊ အင်္ဂလန်ပြည်ဘက်၊ အနုပညာ အကယ်ဒမီ၊ အစရှိသော အဖွဲ့အစည်းများ၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့များကိုပါ အလှည့်ကျ လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်း၊ အပြန်အလှန် မိန့်ခွန်း ပြောကြားခြင်း တို့ကိုလည်း မလွဲမရှောင်သာဘဲ ပြုလုပ်ရန် တာဝန်ရှိပါသေး သည်။

ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရသည့်ဘဝကား ရှိသမျှအချိန်ကို မိမိ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ သဘောအရ လွတ်လပ်စွာ အသုံးချခွင့်မရှိ၊ နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်သည့် တာဝန်ဝတ္တရားများတွေကိုသာ အချိန်ပြည့် ဆောင်ရွက်ရသည့် အစမျိုးပေ တကားဟု တွေးမိရင်း ကျွန်ုပ် မှာ အတော်ပင် စိတ်ညစ်ခဲ့ရလေသည်။

အဖိနှိပ်ခံ နှင်းဖြား ဆင်းရဲသား လူထုအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက် ကူညီပေးလိုသောစိတ်ဓာတ် ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အား လက်ခံဆန်သော ဘုရင်စာပေးဟူ၍ပင် ဝေဘန် ပြောဆိုခဲ့ကြ လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည်ချက် အတွေးအခေါ်များကို သေချာစွာ ဆန်းစစ် လေ့လာကြည့်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အား လက်ခံ အယူသည်းသူဟု ဆိုနိုင်ဘိခဲစားစွာ “ကွန်ဆာပေးတစ်” လက်ျံအသမားတိုင်းဟုသာ ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ခဲ့သော အကြောင်းအရာ အချို့ကို ပေးပြ ရသော်....

- ပုဂ္ဂလိကကုန်သွယ်ရေး၊
- အင်အား တောင့်တင်းသော ရေထပ်၊
- ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေမျှသော ဘတ်ဂျက်၊
- ရွှေ စံချိန်ထားခြင်း၊
- အမေရိကန်နှင့် ချစ်ကြည့်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံရေး၊
- စသည်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် နာမည်သာရှိပြီး လက်တွေ့လုပ်ငန်းအနေနှင့် ဘာမှ ထိရောက်အောင်မလုပ်နိုင်သော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းစုံအဖွဲ့ချုပ်ကိုမူ ကျွန်ုပ်က ထောက်ခံအားပေးရန် ဆန္ဒမရှိခဲ့ချေ။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကမ္ဘာ့လူသားအားလုံး ပြိမ်းချမ်း သာယာစွာ နေနိုင်မည့်အဖွဲ့အစည်းလိုသဘောမကျ၍မဟုတ်။ လက်ရှိ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းစုံ အဖွဲ့ချုပ်အနေနှင့် လက်တွေ့ထိရောက်အောင် အလုပ် မလုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

နာဇီ အာဏာရှင် ဟစ်တလာကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ လုံးဝ အထင်မကြီးမိခဲ့ချေ။ ဂျာမန် ပြည်သူလူထုကိုသာ ကျွန်ုပ်က လေးစားမိခဲ့ပေသည်။

အချိန်ထဲမှပင် မစ္စတာဝင်စတန်ချာချီ၏ ဆော်ဩချက်ဖြစ်
သော မြိတ်နီနိုင်ငံအား လက်နက်ဖြည့်တင်း မြင်ဆင်ခြင်းကို
ကျွန်ုပ်ကလိုအပ်သည်ဟု ယုံကြည်ထောက်ခံခဲ့ပေသည်။

x x x

ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ပြုမူလုပ်ရားမှုနှင့်
သမ္မု မလွတ်လပ် တော့သည့်မှာ တကယ်ပင် စိတ်ပျက်စရာ
ကောင်းပေသည်။

တခါတွင်မိုးရွာနေသဖြင့် အစည်းအဝေးတခုသို့ ထီးဆောင်း
၍ သွားမိသည်ကို ဓါတ်ပုံ သတင်းထောက်တဦးက ဓါတ်ပုံရိုက်
၍ သတင်းစာများထဲထိပုံပါလာသောအခါ ဝန်ကြီးချုပ်၏လူယုံ
ပါလီမန်အမတ် တဦးက မစ္စက်ဆင်ပီဆင်အား ထမင်းစားပုံ
တခု၌ စကားစပ်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင် ဖြစ်ပါလျက်နှင့်
“ဒိန်မလာ” မော်တော်ကားကြီး မစီးဘဲ ထီးဆောင်း လမ်း
လျှောက်ဆွားခြင်းသည် မသင့်လျော်ကြောင်းဝေဘန် ပြောဆိုခဲ့
ဘူးလေသည်။

ဤကိစ္စမှာ အသေးအဖွဲ့တခုသာ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏
လွတ်လပ်စွာ သွားလာပြုမူခြင်းနှင့် ပါတ်သက်၍ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်
များနှင့် အယူအဆဆင်တူကွဲလွဲနေကြောင်းကို သိသာ ထင်ရှား
စေခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆ သဘောထား အတွေးအခေါ်များကို
တိုင်းပြည်ကသိသင့်သည့်ဟူ၍ကား ထင်မြင်မိသဖြင့် ၁၉၃၆-ခု
မတ်လ ၁-ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်အဖြစ် ပထမ
ဆုံးအကြိမ် မြိတ်သျှအင်ပိုင်ယာ ကုဝန်းလုံးသို့ အသံလွှင့်မိန့်ခွန်း
ပြောကြားရချိန်၌ ကျွန်ုပ်က အခွင့်ကောင်း ယူလိုက်လေသည်။

အစဉ်အလာအရ ဘုရင်မိန့်ခွန်းများ အစိုးရ ပေါ်လစီနှင့်
ဆန့်ကျင်ကဲ့လွဲမှုမရှိစေရန် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာနက မိန့်ခွန်း
များကို ပြင်ဆင်ရေးသားပေးရလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ အသံလွှင့် မိန့်ခွန်းစာကြမ်းကို ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင်စိတ်တိုင်းကျ ပြန်လည် ရေးသားပြီးမှ အသံလွှင့်ခဲ့ရာ
တွင်....

“သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်အဖြစ်ထက် ဝေလမင်းသား
အဖြစ် ပို၍သိကြပါသည်။ ကမ္ဘာ့အနှံ့ အပြားရှိ လူအားလုံး၏
အခြေအနေမျိုးကို ကျွန်ုပ်သည် ဝေလလာ သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။ ယခု ကျွန်ုပ်က ဘုရင်အဖြစ် မိန့်ခွန်းပြောနေသော်လည်း
ကျွန်ုပ်သည် လူသားအားလုံး၏ ချမ်းသာရေးအတွက် အစဉ်
အမြင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက် သွားမည် ဟု သင်တို့သိခဲ့သူ လူ
တယောက်ပင် ဖြစ်နေပါသေးသည်....”

နိဂုံးချုပ်လိုက်ရာ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများအနေနှင့်
ထုံးဝ သဘောမကျခဲ့ကြချေ။

x x x

နန်းသက် ပထမ ၆-လ

(၁၇)

ဧရာဝတီပြင်ထဲမှ ရှင်ဘုရင်များနှင့် တက္ကသိုလ်များသည် မတူကြောင်း သိရှိနားလည်သူအများကပင် ယခုခေတ်ရှင်ဘုရင် များသည် အာမန်လူတို့ထက်ပိုကံကောင်းသူများဟု ယူဆတတ်ကြပေသည်။

ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လျှင်ငွေရေးကြေးရေးလည်းမပူရ၊ အချွေအာတ် အသင်းအပင်းတွေ များစွာနှင့် စည်းစိမ်ခံ အချိန်ဖြိုးရုံအပြင် အရေးကြီးသော ပြဿနာများကိုလည်း အဆုံးအဖြတ် ပေးရန် မလိုသဖြင့် စိတ်ရှုတ်စရာ ဘာမျှမရှိဟု ထင်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မြို့တန်ခိုင်ဘုရင်ဖြစ်လာသည့်အချိန်တွင်ကား အထက် တွင် ဝေပီပြုထားသလို စိတ်အေး လက်အေး နေရသည့် အခြေအနေမျိုးအလျင်းမရှိခဲ့ပေ။

ထိုအတောအတွင်း နာဇီ အာဏာရှင်ဟစ်တလာ၏အမိန့်ဖြင့် ဂျာမန်တပ်များ ရိုင်းလင်းနယ်သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်

လိုက်သောအခါ ဥရောပတိုက်တွင် ချက်ချင်း စစ်ကြီးဖြစ်တော့ မယောင်အခြေအနေဆိုးခဲ့လေသည်။

ကံအားလျော်စွာ နောက်ပိုင်းအခြေအနေက ပြန်လည်ငြိမ် သက်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်ကား ဥရောပတွင် နောက်ထပ် စစ်ပွဲကြီးတပွဲဖြစ်လာဦးမည်။ ဖြစ်လာခဲ့သော် လူပေါင်းအမြောက် အမြားသေကြေပျက်စီးပြီး၊ ပြာပုံဖြစ်ကျန်ရစ်သော ဥရောပမြေ ပြင်ပေါ်သို့သိုလ်ရှု ဗစ်(ကုန်မြူနစ်)ဝါဒသည်ဝင်ရောက်လွှမ်းမိုး လာနိုင်သည်ဟူ၍ အလိုလိုကြိုတင်ထိနေခဲ့ပေသည်။

* * *

အင်္ဂလန်ပြည်နှင့်တက္ကမြို့တို့သို့အင်ပိုင်ယာကြီး၏အထွဋ်အထိပ် ဘုရင်ကေရာဇ်တည်းဟူသော အခေအခင်အယောင် ပကာသန၏ နောက်ကွယ်တွင်ကား တနေ့တနေ့မအားလပ်နိုင်လောက်အောင် ပျင်းရိငြိုးငွေ ဘွယ်ရုံးလုပ်ပေးတော့ရှိနေပေသည်။

နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှအစီရင်ခံစာများ၊ ကြေးနန်းများနှင့်ကွိုလီနို နိုင်ငံများဆိုင်ရာရုံးမှ သတင်းပို့ အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်ရှု လေ့ လာရခြင်း၊ ကက်အိန်ဂျက်ဝန်ကြီးအဖွဲ့အစည်းအဝေး လျှို့ဝှက် မှတ်တမ်းများကို အစည်းအဝေး ပြီး၍နောက်တနေ့တွင် ဖတ်ရှု ရခြင်း၊ မြို့တို့သို့ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ထမ်းအဖွဲ့မှ နိုင်ငံခြားသွား သံအမတ်ကြီးများ ခန့်ထားခြင်းနှင့်ဒီမိုနိုယ နိုင်ငံများ၏ ဘုရင်ခံ

ချုပ်များကိုလိနီ ဘုရင်ခံများခန့်ထားခြင်းကိုအတည်ပြုလက်မှတ် ထိုးရခြင်းကြား၌၊ ရေ၊ လေ တပ်မတော်ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိများ ခန့်ထားရေး “ကော်မရှင်” များ လက်မှတ်ထိုးရခြင်း၊ သူကောင်း ပြုချီးမြှင့်စသော “ဆာ” ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ်များအားအတည်ပြုသည့်စာချုပ် များ လက်မှတ်ရေးထိုးရခြင်းစသဖြင့် ရှင်ဘုရင်ဘဝတွင် နေ့စဉ် မပြတ် လုပ်လိုက်ရသည့်မှာ အလွန် ငြီးငွေ့ဘွယ် ကောင်းလှ ပေသည်။

အထူးသဖြင့်နဂိုကစာရွက်စာတမ်းတွေလေ့လာလက်မှတ်ထိုး ရသောရုံးလုပ်ငန်းမျိုးကို ဝါသနာမပါခဲ့သူ ကျွန်ုပ်အဘို့ တနေ့ တနေ့ စက္ကူစာရွက်စာတမ်းတွေကြား၌ အချိန်ကုန် နေရသည့် အလုပ်ကိုမိမိ၍ပင်မလိုလားနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရုံးလုပ်ငန်းထက်လွတ်ရှားသွားလာစစ်ဆေးလေ့ လာရသော “ကွင်းဆင်း” အလုပ်ကို ပို၍စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်လေ သည်။

ဥပမာ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ စစ်တပ်ဖွဲ့များအား သွားရောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုရသည့်အလုပ်မျိုးဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ဝါသနာပါပြီး စိတ်ပါပျော်ရွှင်နေတတ်ပေသည်။

ဘုရင်စံနစ်၏ ရှေးအစဉ်အလာစာရင်း ထိုးနန်းသက်ခံပြီး ဘုရင်ဖြစ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက်ကြည်း၊ ရေ၊ လေ လက်နက်ကိုင် တပ်များ၏စသနာပတ်ချုပ်ဖြစ်လာရခြင်းပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်ဘုရင်ဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ ကြည်း တပ်တွင် ဖီးလ်မာရှယ် (ဗိုလ်ချုပ်မှူး)၊ လေတပ်မတော်တွင် မာရှယ် (ဗိုလ်ချုပ်ကြီး)၊ ရေတပ်မတော်တွင် အက်ဒီမရယ်လ် (ဗိုလ်ချုပ်ကြီး) အစိုးအလျောက်ဖြစ်လာလေရာ တပ်အသီးသီး၏

နာပတ်ချုပ်အဖြစ် လှည့်လည်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရခြင်းကို ကျွန်ုပ် အလွန်စိတ်ဝင်စားခဲ့မိလေသည်။

၁၉၃၆-ခုနှစ်၏အရေးကြီးသောအဖြစ်အပျက်တခုကား တန့် ချိန်း ၈၁၀၀-ရှိ ခရီးသည်တင်ပင်လမ်းကူးဆင်းဘောကြီး “ကွင်း မေရီ” တည်ဆောက်ပြီးစီးသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသင်းဘောကြီးစတင်တည်ဆောက်သည့် အခမ်းအနားကို မိခင်မေရီမိဖုရားကြီးကိုယ်တိုင်လွန်ခဲ့သောတနှစ်ခွဲက ဖွင့်လှစ်ပေး ခဲ့ရာ ယခုလုံးဝပြီးစီးသွားမိပြုဖြစ်ရာ ၁၉၃၆-ခု မေလ ၂၆-ရက် နေ့တွင် “ကွင်းမေရီ” သင်းဘောကြီးသည် နယူးယောက်မြို့သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ခရီးစတင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

မြိတ်နိုင်ငံတွင် ရှေးအစဉ်အလာအရ မှီခဲ့သောထူးစံတခုကို မသင့်လျော်၍ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် အလွန်ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ပြောင်းလဲသင့်သည်ဟုယူဆ၍ပြောင်းရန်ကြံလျှင်လည်း ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ဘုရင်ဖြစ်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အုပ်စိုးနေသည့် ကာလ အတွင်း အသစ်ထုတ်ဝေမည့် ငွေဒဂါးနှင့် ငွေအကြွေများတွင် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်ပုံ ပါရှိရမည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း နမူနာပုံတူ ရေးရန်

ပန်းချီဆရာများကို ငွေသွန်းလုပ်ရေး ဌာနမှ အကြီးအကဲ ဆာ
ရေးဘစ်ဂျွန်ဆင်က စီစဉ်ရလေသည်။

ငွေဒင်္ဂါးတွင် ဘရင်၏ဘေးစောင်း “ပရိုပိုင်းလ်” ပုံပါရမည်
ဖြစ်သည်အတိုင်း ပန်းချီဆရာကြီးများ နမူနာရေးပြသော ပုံစံ
တွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ ညာဘက် တခြမ်းကို ဆွဲထားကြောင်း
သတိပြုမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ဂါတ်ပုံပေါင်းများစွာကို လေ့လာကြည့်ရှု
ခဲ့ရာ၌ ညာဘက်ထက် ဘယ်ဘက်မျက်နှာက ပို၍ကြည့် ကောင်း
ကြောင်း သတိပြုခဲ့မိရာ၊ ငွေဒင်္ဂါး အသစ်များ သွန်းလုပ်ရာ၌
ကျွန်ုပ်၏ လက်စဲအက်ဘေးစောင်းကို ပုံတူလုပ်ရန် အကြံပေးခဲ့
လေသည်။

ဆာရောဘတ်ဂျွန်ဆင်ကမူ အစဉ်အလာအရ ကျွန်ုပ်၏ ညာ
ဘက်ဘေးစောင်းပုံကိုသာ သုံးရမည်ဟု ဆိုလေသည်။

သူ့အနေနှင့် ယခင်က လုပ်ပြီးသော အစဉ်အလာ ဓာခုကို
ပြောင်းလဲပစ်ရန် အလွန်ဝန်လေးနေဟန် တူလေသည်။

သို့သော်ကျွန်ုပ်သည် ပြတ်ပြတ်သားသားပင်ပြော၍ ကျွန်ုပ်၏
ဆန္ဒအတိုင်း ဘယ်ဘက်မျက်နှာတခြမ်းကိုသာ အသုံးပြုရန် အမိန့်
ပေးလိုက်တော့မှ ဆာရောဘတ်သည် မတတ်သဘတ် လက်ခံပြီး
ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ကက်ဘီနက်အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် လိမ္မာ
ပါးနပ်ခြင်း၊ နားလည်မှုရှိခြင်း စသောအရည်အချင်းများ အထူး
လိုအပ်ပေသည်။

ဝန်ကြီးချုပ် ခေါင်းဆောင်သော အစိုးရ အဖွဲ့နှင့် ကျွန်ုပ်
သဘောကွဲလွဲသည့်ကိစ္စများလည်း ရှိခဲ့လေသည်။

၁၉၃၆-ခု မေလဆန်းတွင် အ တာလျှံ စစ်တပ်များသည်
အီသီအိုပီယာနိုင်ငံသို့ ချဉ်း နှင်း ဝင် ရောက်လျက်၊ အက်စ
အဘာဆာမြို့တော်ကိုပါ သိမ်းပိုက် မိလေရာ၊ ဘုရင်ဟေလိဆယ်
လာဆီသည် ပြင်သစ်ဆိုမာဘဲလင်မှတစ်ဆင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်
ပြေးပြီး နနောက်ဆုံး အင်္ဂလန်ပြည်သို့ လာရောက်ခဲ့လေသည်။

ဘုရင်ကြီးလန်ဒန်သို့ရောက်၍ ရက်အနည်းငယ် အကြာတွင်
နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မစ္စတာအီဒင်က ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဘုရင်
ဟေလိဆယ်လာဆီအား နန်းတော်သို့ ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံခွင့်ပေး
လျှင်သင့်လျော်မည့်အကြောင်း အကြံပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အီသီအိုပီယာ ပြည်သူလူထုဘက်က ကိုယ်ချင်း
စာကြင်နာမိသော်လည်း အီတလီပြည်အာဏာရှင် မူဆိုလီနီက
အင်္ဂလန်ပြည် အပေါ် အထင်လွဲကာ ဂျာမန်အာဏာရှင် ဟစ်
တလာဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ပါသွားမည့်အရေးကို တွေးတော စိုးရိမ်
မိသဖြင့် ငြင်းလိုက်လေသည်။

မစ္စတာအီဒင်ကား ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားကို ကျေနပ်ခြင်း
မရှိသော်လည်း အတင်းအကြပ် မတိုက်တွန်းခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်ကလည်းသူ့အား နှစ်သိမ့်လိုသဖြင့် လွန်ခဲ့သော ၆-နှစ်
က အီသီအိုပီယာ ဘုရင်ကြီး နန်းတက် ဘိသိက်ပွဲ တူးသ
အက်ဒစ္စအဘာဆာမြို့သို့ သွားရောက် ခဲ့ဘူးသူ ညီတော်ဟယ်ရီ

အားတုရင်ကြီးထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံအားပေးစကား ပြောစေရန်သဘောတူညီလိုက်လေသည်။

* * *

ရွှေနန်းရှင် တုရင်လုပ်ရသည်မှာ အကြောင်းမသိသူတို့ အဘိအလွန်ပျော်စရာကောင်းသောဘဝဟု ထင်ရသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် စိတ်ညစ်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ မကြာခဏ တွေ့ကြုံရသော ဘဝမျိုးဖြစ်ပေသည်။

၁၉၃၆-ခုနှစ်က တုရင်ကင်းစောင့်တပ်များအား အလံသစ်ပေးအပ်ပုံအခမ်းအနားကျင်းပရာသို့ ကျွန်ုပ်က အဆောင်အယောင်နှင့်သွားရစဉ်၊ အိုင်ရှင်လူမျိုး သတင်းစာဆရာ ကျော့ အင်ဒရူး မက္ကမဟုန် ဆိုသူသည် လူထုပရိသတ်ကြားမှ နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် တလက်ဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုသူမှာလန်ဒန်မြို့တွင် ဂျာနယ်တစောင် ထုတ်ဝေရန် ကြိုးစားသည်ကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဆာဂျွန်ဆိုင်ဗွန်းက မတရားပိတ်ပင်ထားသည်ဟု ယူဆပြီး ဆန္ဒပြသည့်အနေဖြင့် စစ်ရေးမြဲအခမ်းအနားတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏အသက်အား လုပ်ကြံခြင်း မဟုတ်ကြောင်း နောက်မှသိခဲ့ရပေသည်။

ပခင်စဂျော့တုရင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အစဉ်အလာအရ နန်းတော်ကြီးတခုလုံးသည် ၆-လတိတိ ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဝှံ့လမ်းသတင်များ ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း မပြုဘဲ နေခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ အလားတူဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် အချိန်ကာလ ၆-လ တင်းတင်းမြဲမြဲသောနှောက်ကား ၁၉၃၆-ခု ဇူလိုင်လ ၂၀-ရက်နေ့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

* * *

www.burmeseclassics.com

ပြည်တွင် သပိတ်မှောက်မှု ဖြစ်နေသည့်ပြင် စပိန် ပြည်တွင်းစစ် ကလည်း ဖြစ်ပွားနေသဖြင့် ပြင်သစ်ပြည်သွားရန်ခရီးစဉ်ကို ဖျက် လိုက်ရလေသည်။

‘ဘော်လီကင်’ အပမ်းဖြေခရီး

(၁၈)

ဝေလမင်းသားဘဝက ကျွန်ုပ်တို့တင်ရှိခဲ့သော အလေ့ တခုမှာ နှစ်စဉ် နေရာသီကျရောက်တိုင်း နိုင်ငံခြား တနေရာထုသို့ သွား၍ အပမ်းဖြေ အနားယူတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဘုရင် ဖြစ်လာသော အခါတွင်လည်း ယခင်က ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေရာသီ အပမ်းဖြေခမ်းတခုခုသို့ မသွားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ယူဆမိလေသည်။

ထို့ပြင် မည်သူမဆို ဖြစ်နိုင်ပါက တနှစ်တကြိမ်နိုင်ငံခြားသို့ သွားပြီး မိမိ၏တိုင်းပြည်အကြောင်း နိုင်ငံခြားသားတို့၏ ဝေဘုန်ချက် မည်သို့ရှိ သည်ကိုလေ့လာခြင်း၊ နိုင်ငံခြားသားတို့၏ ဝေဘုန်ချက် များကို နားထောင် မှတ်သားခြင်း ပြုလုပ်သင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည် မိပေသည်။

ထိုနှစ်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြင်သစ်ပြည်သို့ သွားရန် မူလစိတ်ကူး ထားခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန် (၁၉၃၆-နေရာသီ)က ပြင်သစ်

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယော့တ်(Yacht)သင်္ဘော “နာလင်” ကို ငှားယူပြီး အာဒရီယားတစ် ပင်လယ်အတွင်း ဒါလီမာရှင် ကမ်းခြေဘက်ဆီသို့ သွားရန် အစီအစဉ်သစ် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်က ဒါဒါနယ် ရေလက်ကြားကို သိမ်းယူခံတပ်ပြုနေ ခြင်းကိုစွန့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် တူရကီ ပြည်နှင့် စကားကမ်းလှမ်းဆွေးနွေးလျက် ရှိလေသည်။

တူရကီသမ္မတကီမာလ်အာတာတတ်ခီနှင့်ကျွန်ုပ်တို့အစိုးရသည် စီးပွားကုန်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ ငွေချေးရေးကိစ္စများကိုပါ စေ့စပ် ဆွေးနွေးလျက်ရှိရာ အန်ကာရာမြို့ရှိ တူရကီပြည်ဆိုင်ရာ ဗြိတိသျှ သံအမတ်ကြီး ကျွန်ုပ် အာဒရီယားတစ်ပင်လယ်သို့ အပမ်းဖြေ ခရီး ထွက်ရင်းတူရကီပြည်အစွဲတန်တူလ်မြို့သို့ပါ ခေတ္တဝင်ရောက် လျှင် နှစ်ပြည်ထောင် ချစ်ကြည်ရေး အတွက် အထောက် အကူ ဖြစ်စေနိုင်ပုံ လိမ့်မည်ဟု အကြံပေးလေသည်။

ဗြိတိန်မှစမြဲထပ်ပင်လယ်သို့အသွားတွင်၍ အရော်လံတာဘက်မှ လှည့်သွားလျှင် ခရီးကြာမည်ကိုသိသဖြင့် “နာလင်” သင်္ဘောကို ကြိုတင်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကမူ ပင်းနစ္စမြို့ကမှ သင်္ဘောပေါ် တက်၍ ခရီးဆက်သွားရန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် နိုင်ငံတကာရေးရာအခြေအနေက အတော်ကလေး တင်းမာနေရုံမက အီတလီသတင်းစာများက ပြင်းပြင်းထန်ထန်

မြတ်ဗျာဆန့်ကျင်ရေးပေါ်လစီကို ကိုင်တွယ် ရေးသားနေကျခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် အတိတ်ပြည်သို့ အလျဉ်း မဝင်သင့်ကြောင်း နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး မစ္စတာအန်တိုနီအို ခင်က အကြံပေးပြန်လေသည်။

သို့နှင့်ပင်ကျွန်ုပ်လည်းပင်းနုစွဲမြို့သို့မသွားတော့ဘဲဒါ လိမာရင်ကမ်းခြေမှ “ဘီပင်နစ်” ခေါ် တူငါရွာကလေးမှတစ်ဆင့် သင်္ဘောပေါ်တက်ရန်အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်ရလေသည်။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အပမ်းမြေခရီးထွက်ရာ၌ပင် ကိုယ်စိတ်ကြိုက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မသွားရဘဲ မြတ်ဗျာနိုင်ငံခြားရေး ဝါဒလမ်းစဉ်အတိုင်း ဆီလျော်ကိတ်ညီအောင်လိုက်နာခဲ့ရလေရာ မိမိမသွားချင်ဘဲလျက် ယူဂိုစလပ်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ညီ အချိန် မီးရထားဖြင့် သွားခဲ့ရလေသည်။

ထိုခရီး ရထားစီးရသည်မှာ အလွန် ကြမ်းတမ်းပြီး မကြုံဘူးအောင် ပင်ပန်းလှပေသည်။

အဆိုပါ ဘော်လ်ကင်နယ်သို့ အမမ်းမြေ ခရီးထွက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်၊ ကိုယ်ရံတော်တို့အပြင် မိတ်ဆွေအချို့ကို ခေါ်သွားခဲ့ရာ၊ ၎င်းသို့အနက် စစ်ဝန်ကြီး မစ္စတာဒပဖိကူးပါးနှင့်ဇနီးလေဒီကူးပါး၊ မစ္စကဆင်ပဆင်တို့လည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

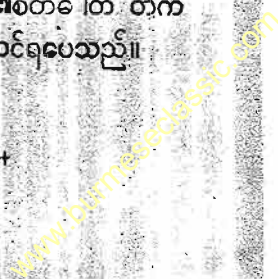
ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စက(ဝါးလစ္စ)ဆင်ပဆင်တို့ နှစ်ဦးလုံး စိတ်ထဲကောင်းစွာဆီနှကြံသောအချက်တစ်ခုကား ကျွန်ုပ်ကသူမအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေခြင်းကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က သတိပြု ဂရုစိုက်ရုံ

မက၊ တောင်တောင်မြောက်မြောက် စကားတွေပြောကာ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေးနေကြသည့် ဟူဆော အချက်ပင်တည်း။

ဖခင် ဂျော့ဘရင်ကြီး ကွယ် လွန် ပြီးနောက်.... ဝမ်းနည်း သည့် အထိမ်း အမှတ်ဖြင့် နေရသော ၆-လ ကာလအတွင်း ကျွန်ုပ်သည်ညှော်ခံပွဲပါတီများ၊ ထမင်းစားပွဲများ စသော လူမှုရေးကိစ္စများ မရှိသလောက်နည်းအောင်လျှော့ထားခဲ့လေရာ များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စနေ-တနင်္ဂနွေ အားလပ်ချိန်များကိုကျွန်ုပ်၏ “ဖွတ်ဘလ်ဇ် ဒီးယား” အိမ်ကြီး၌ပင် ကုန်လွန်စေခဲ့ရာရံပန်ရုံခါ မိတ်ဆွေအချို့နှင့်အတူ ဝါးလစ္စ ဆင်ပဆင်သည်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လာရောက်လေ့ရှိပေသည်။

“ယောခံတောက်စ်” စံအိမ်၌ ကျွန်ုပ် တည်ခင်းညှော်ခံခဲ့သော ညစာစားပွဲနှစ်ပွဲတွင်လည်း ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော့လ်ဒွင်နှင့် ဇနီး၊ မစ္စတာချာချီနှင့်ဇနီး၊ အမေရိကန်လေသူရဲ ကာနယ်လ်လင်းဘတ်နှင့်ဇနီးတို့နှင့်အတူ ဝါးလစ္စကိုလည်း ကျွန်ုပ်၏ညှော်ခံအပြစ်တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ပေသည်။

အခြေအနေအရဖြစ်နိုင်သည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဝါးလစ္စဆင်ပဆင်နှင့် တွေ့ဆုံလေ့ရှိပေသည်။ သူမ၏ ကြံ့ခိုင်စသော စိတ်သိတ်ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သော သဘောထားတို့က ဘဝကို ပျင်းရိခြိုးငွေ့ပြီး အားငယ်နေသူ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ခေါ်တက်အောင် အင်အားပြည့်တင်းပေးစေခဲ့သည်ဟု ထင်ရပေသည်။

၁၉၃၆-ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၀-ရက် နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ယော့စ်(Yacht)သင်္ဘော “နာလင်”သည် စစ်သင်္ဘော ၂-စင်း ခြံရံလျက် “ဆီပီ နစ်” တံငါရွာကလေးမှ စတင် ထွက်ခဲ့လေသည်။
ဘော်လကင်ဒေသ ပင်လယ်ရေပြင်တွင် ခပ်မှန်မှန် သင်္ဘော ခုတ်မောင်းသွားရင်း မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ တရွေ့ ရွေ့ လိမ့်တက် လာသော မိုးသားတိမ်လိပ်များကို ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ မြင်ယောင် မိလေသည်။

အဆိုပါ မိုးသားတိမ်လိပ်များကား ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မလွဲမသွေ ဖြစ်ပွားတော့အံ့ဟု ရှေ့ပြေး ကြွေးကြော်သလို ဖြစ် သည့်ပြင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်ညစ်စရာ ပြဿနာ လည်း မကြာမီ ပေါ်တော့အံ့ဟု သတိပေးသလိုလည်း ဖြစ်ခဲ့ ပေသည်။

ထိုအချိန်၌အမေရိကန်သတင်းစာများက ကျွန်ုပ်နှင့် ဝါးလူ့ ဆင်ပဆင်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေခြင်းကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင် စားကာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သွားလေရာ နေရာတကာသို့ သတင်းထောက် များက တကောက်ကောက် လိုက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သင်္ဘောကို ခြံရံလိုက်ပါလာသော ဒက်စထရိုင်း စစ် သင်းဘော ၂-စင်းမှာ လုံခြုံရေးအတွက် အစောင့် အရှောက် “အက်စ်ကေဘွဲ့” သဘောဖြစ်ရုံမက၊ လန်ဒန်မှ ကျွန်ုပ်ထံ ပေးပို့ တင်ပြသောအစိုးရစာရွက်စာတမ်းများကို နီးရာပြုတိသျှသံရုံးမှ တဆင့် သယ်ယူပို့ ဆောင်သည့် တာဝန်ကိုပါ လုပ်ရစေသည်။

ပထမ ၁၀-ရက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒါလ်မာရှင်း ကမ်းခြေ အတိုင်းပြောက်မှ တောင်သို့ တဖြည်းဖြည်းစုန်ဆင်းသွားရာလမ်း တလျှောက်ရှိ မြို့ငယ်များ၊ တံငါရွာကလေးများကို ဖြတ်သန်း သွားခဲ့ကြလေသည်။ ရီဖန်ရီခါ သာယာသော သဲသောင်ပြင် ကမ်းခြေတွေသည့်အခါ သင်းဘောကိုခေတ္တရပ်နားပြီးကုန်းပေါ် တက်၍ ပျော်ပွဲစား ပြုလုပ် စားသောက်ခြင်း၊ ရေကူးခြင်း တို့ကို လည်းပြုလုပ်လေ့ ရှိပေသည်။

အယ်လ်ဘေးနီးယား တောင်ဘက် နယ်စပ်ရှိ “ကော်ဖူ” သို့ ရောက်သောအခါ ဂရိတ်နိုင်ငံမှ ဒုတိယမြောက် ဂျော့ဘုရင်အား သွားတွေ့ဆုံမိလေသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး၏ မြစ်တော်သူ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်ဆိုလျှင် ညီအစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်လေသည်။ တချိန်က ဂရိတ်ပြည်နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ လန်ဒန်မြို့သို့ ၁၁ နှစ်ကြာမျှ လာရောက်ခဲ့လှ ခဲ့ဘူးပြီး လွန်ခဲ့သောနှစ်ကမှ ဂရိတ် နိုင်ငံသို့ပြန်ရောက်ကာ ဘုရင်လုပ်နေရသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သူ့အား ရှင်ဘုရင်လုပ်ရတာ ဘယ်လိုနေသလဲဟု မေးကြည့်သောအခါ ဂရိတ်ဘုရင်ဂျော့က သူသည် ဘုရင်အဖြစ် နာမည်သာရှိပြီး မိတက်ဆာ့စ်ဆိုသူ အာဏာရှင်က ပါလီမန်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး မာရှယ်လော စစ်ဥပဒေထုတ်ထားကြောင်း ထို ကြောင့် သူ့အနေနှင့် အမည်ခံ ရှင်ဘုရင် လုပ်နေရခြင်းကို အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်နေမိကြောင်း ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် ဖွင့်ဖြောင့် ခဲ့လေသည်။

လူချင်းခွဲခါနီးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသောအခါ ဂရိတ်ဘုရင်
ဂျော့က

“ခင်ဗျားတော့ အင်္ဂလန်ပြည်မှာ ဘုရင်ဖြစ်ရတာ ကျုပ်ထက်
အခြေအနေပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”
ဟု မြော်လိုက်ပါသေးသည်။

x + x

အထွတ်အမြတ်ရှိသည့် နောက်သောအခါ တူရကီပြည် သမတ
ကီမာလ်အာတာတတ်စ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်အား ခရီးဦးကြိုပြုနေ
လေသည်။

စစ်သားဘဝမှ တော်လှန်ရေးသမားဖြစ်လာသူတူရကီခေါင်း
ဆောင်ကြီး အာတာတတ်စ်အား ကျွန်ုပ်အနေနှင့် နီးကပ်စွာ
လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးဂျာမန်ဘာသာဖြင့် စကားပြောရင်း သူက
မုတ်စလင် ဘာသာရေးသမားတို့၏ ကြီးစိုးမှုကို တော်လှန်ပစ်
ခဲ့ပုံ၊ ယောက်ျားများက မိန်းမတွေ့ အများကြီး ယူကာ
စုထားသော “ဟာရင်” (Harem) များကို ဖျက်သိမ်းပစ်ခဲ့ပုံ၊
တချိန်က ခေါင်းမြီးခြုံဘဝဖြင့် အနိမ့်ခံ ခဲ့ရသော အမျိုးသမီး
များအားမဲအန္တပေးနိုင်ခွင့်ရရှိစေကာ လွတ်လပ်မှုပေးခဲ့ပုံ စသည်
တို့ကို အားရပါးရ ပြောပြခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ် လန်ဒန်မှထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ တလနီးနီး ရှိသွားပြီ
ဖြစ်၍ ပြန်ရန်အချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လယ်နက်အတွင်းသို့ တရက် လှည့်လည်ကြည့်ရှု
ပြီးနောက်၊ မီးရထားဖြင့် ဘူလ်ဇဂ်ရီးယားနိုင်ငံသို့ထွက်လာခဲ့ကြ
လေသည်။

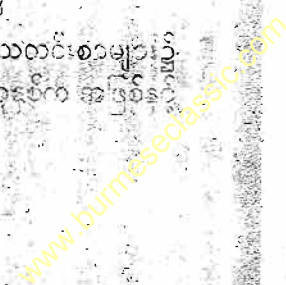
ကျွန်ုပ်ရထားက ဆိုဖီယာမြို့စောင့်သို့မရောက်မီ လမ်းခုလပ်၌
ခံဘုရင်ဘောရစ္စသည် ရထားပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

ဇာဘုရင်ဘောရစ္စကား...ဘာသာစကားဖြင့် မျိုးကျမ်းကျင့်စွာ
ပြောနိုင်သည့်ပြင် ရုက္ခ ဗေဒပညာ ဝါသနာ ဓလ့လာရုံ မက
ပုကွင်းနှစ်စက်ဖြင့်တော်သူတို့လည်းဖြစ်၏။

အကယ်၍ သူ၏တိုင်းပြည်တွင် တော်လှန်ရေးဖြစ်ပြီး ထီးနန်း
စည်းစိမ်ဆုံးရှုံးရမည်ဆိုလျှင် လုံးဝ မစိုးရိမ်ကြောင်းသူ့ အနေ
နှင့် အချိန်မရွေး အမေရိကန်ပြည်သို့ သွားလျှင် အင်ဂျင်နီယာ
သို့မဟုတ် တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ အဖြစ် အလုပ် ရနိုင်ကြောင်း
ရယ်သလို မောသလိုနှင့် ပြောတတ်လေသည်။

ဆိုဖီယာမှ တဆင့် ယူဂိုစလပ် နိုင်ငံသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်ရာ
ခရီးဂျင် (Regent) ဘုရင်အဖြစ်အုပ်စိုးနေသူ မင်းသားပေါလီ
ကို တွေ့ရ လေသည်။ သူကတော့ အောက်စီဒီး တက္ကသိုလ်၌
ကျွန်ုပ်နှင့်အတူပညာသင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ပြီး ဝါသနာအားဖြင့်ပန်းချီ
ကားချုပ်မျှသား စုဆောင်းခြင်း၊ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်ကားများကို
ကြည့်ခြင်းတို့ဘက် စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်လေသည်။

ယခုခေတ်ဘောလကင်နိုင်ငံများအကြောင်း သတင်းစာများ၌
ဖော်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်ရော ခင်ခင်ဘာ ဘုရင်ရဲ့စစ်က အဖြစ်နှင့်
စိတ်ဝင်စားကြည့်မိပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဘော်လကင်နိုင်ငံများအနက် ယူဂိုစလပ်၊ ဂရိတ် နှင့် တူရကီတို့မှလွဲ၍ အားလုံး သံကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဩစထရေးလီးယားပြည် ဗီယင်နာ မြို့တော် ၌ ၅-ရက်မျှပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့ပြီးနောက် အိုရီယင့်အိတ်စ်ပရက်စ် အမြန်ရထားဖြင့် အနောက်ဥရောပသို့ပြန်ထွက်လာပြီး ဗူရစ်မြို့သို့ အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏လေယာဉ်ပျံက လာရောက်စောင့်ကြိုနေ လေသည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးနှင့် အတူ ဇူးရစ်မှ လန်ဒန်သို့လေကြောင်းခရီးဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပေသတည်း။ ။

x x x

ဝန်ကြီးချုပ်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

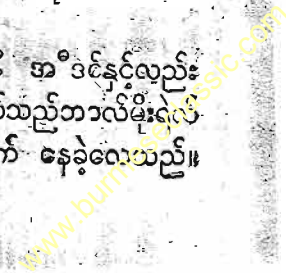
(၁၉)

၁၉၃၆-ခု ဇန်နဝါရီလ ၁၄-ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့လေသည်။

မိခင်မေရီမိဖုယားကြီးအား တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ကြပြီးသော အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝါးလစွဆင်ပိဆင်အကြောင်း အမေရိကန် သတင်းစာများက ရေးသားပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မိခင်ကြီးမည်မျှ သိနေပြီနည်းဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲသိချင်နေလေသည်။

သို့သော် မိခင်ကြီးက ထိုကိစ္စအကြောင်း လုံးဝစကားစပ် မပြောခဲ့ချေ။

နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မစ္စတာ အန်တိုနီ အီဒင်နှင့်လည်း ခေတ္တမျှတွေ့ဆုံစကားပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည်ဘာလ်မီးရဲလ် ရဲတိုက်ကြီးသို့ ရက်သတ္တ ၂ ပတ်မျှ သွားရောက် နေခဲ့လေသည်။

ဘာလ်မိုးရဲလ်ခိုစဉ် ကျွန်ုပ်က မိတ်ဆုံ ဧည့်ခံစွဲ ပါတိတခု ပြုလုပ်ရာ ဆီးသန့်စိတ်ကြားစေသော ဧည့်သည်များအနက် ဝါးလစွသည်လည်း တဦးစာပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

အောက်တိုဘာလ ၁-ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်လန်ဒန်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင်ကျွန်ုပ်သည် ရုံးလုပ်ငန်းတာဝန်များကို အားသွန်ခွန်စိုက် ဆက်တွက်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဝါးလစွဆင်ပိဆင်သည်ခင်ပွန်းယောကျ်ားနှင့် ကွာရှင်းလိုကြောင်း ရုံးတော်သို့လျှောက်ထားရာ ထိုအမှုကို အောက်တိုဘာလ ၂၇-ရက်နေ့တွင် ကြားနာစစ်ဆေးရန်ရက်ချိန်းပေးထားလေသည်။

ဝါးလစွအတွက် ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်သည်ကား သတင်းစာများက သူ့ပိုင်ပွန်းနှင့်ကွာရှင်းလိုကြောင်း လျှောက်ထားသည့် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာများက အကြီးအကျယ်အသားပေး ရေးသားကြလေမည်လောဟူသော စိုးရိမ်ချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခုအချိန်ထိ မြတ်သျှ သတင်းစာအားလုံးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မစွက်ဆင်ပိဆင်အကြောင်း မည်သို့မှ ဝေဖန် ရေးသားခြင်း မပြုဘဲ "ရေငုံ" နေခဲ့လေသည်။

ဤကားမြတ်သျှသတင်းစာတို့၏အစဉ်အလာစေခင်ထိမ်းချက် တရပ်အဖြစ် မြတ်နိုးပြည်ဘုရင်များ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများ အပေါ် ဝေဖန်ရေးသားခြင်းမပြုရန် စည်းကမ်း ဆတ်မှတ်ထားချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော်ယခုဝါးလစွလ်၏လင်နှင့်ကွာရှင်းလိုမှုအကြောင်းကိုမူ ရေးကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်မိသဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်သတင်းစာလောကတွင် ဩဇာအကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ၂-ဦး၏အကူအညီတောင်းခဲ့ရလေသည်။

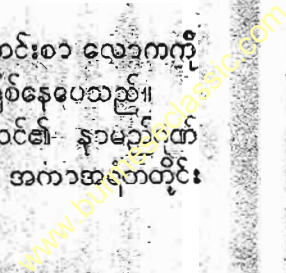
၎င်းတို့မှာ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် စောင်ရေအများဆုံး "ဒေးလီးအိပ်စ်ပရက်စ်" နှင့် "အီးပင်နင်းစတင်းဒတ်" သတင်းစာကြီးများကိုအုပ်ချုပ်သူ လော့ဒ်ဘီဗာအာရှတ်စ်နှင့် "ဒေးလီးမေလ်" "အီးပင်နင်းနယူးစ်" သတင်းစာများကို ပိုင်ဆိုင်သူ အက်စ်မန်ဟမ်းဆွတ်တို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦးလုံးမှာ ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားသလောက် ကိုယ်ချင်း စာနာတတ်သူများ ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို လိုက်လျောကြသဖြင့် မြတ်သျှ သတင်းစာများက ဝါးလစွဆင်ပိဆင်၏ လင်မယားကွာရှင်းမှု သတင်းကို ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် အသားမပေးဘဲ သာမန် မထင်မရှားရုံ သတင်းတခုအဖြစ်သာ ရေးသားခဲ့ကြလေသည်။

၎င်းပြင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဝါးလစွဆင်ပိဆင်တို့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေကြခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ထိုအချိန်အထိ သတင်းစာများက လုံးဝမရေးဘဲနေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မြတ်သျှသတင်းစာ လောကကို ယနေ့အထိ ကျေးဇူးတင်၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပေသည်။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဝါးလစွဆင်ပိဆင်၏ နာမည်ဝက်သိက္ခာကို ကာကွယ်ရန် အမျိုးမျိုးကြိုးစား၍ အကာအခံတောင်း

များတည်ဆောက်လျက်ရှိစဉ်၊ မပျော်လင့်သောတနေရာမှ ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးပမ်းမှုများကိုဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်ရန် ချိမ်းခြောက်မှုတရပ်က ပေါပေလာလေသည်။

တခုသောတနံ့နွေနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့သွား၍ မိတ်ဆွေ အချို့နှင့် အတူ ငှက်ပစ် ထွက်နေရာမှ စံအိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏အတွင်းရေးအတွင်းဝန် အဲလိတ် ဟာဒင်းက ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘောလ်ဒွင်က အထူးအရေးကြီး သောကိစ္စတခုဖြင့် အမြန်ဆုံး တွေ့ဆုံ လိုကြောင်း အစီရင်ခံလေ သည်။

မစ္စတာဘောလ်ဒွင်နှင့် ကျွန်ုပ်လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ် အတွင်းကပင် ရေတပ်မတော်လေယာဉ်တပ်ဖွဲ့မှကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တွေ့ဆုံခဲ့သေးရာ ယခုမှအရေးကြီးသောကိစ္စရှိပြန်သည်ဆိုခြင်းကို ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဝန်ကြီးချုပ် လုပ်သူက အရေးတကြီးတွေ့ လိုလျှင် ကျွန်ုပ်ကလည်း တွေ့ခွင့်ပေးရမည်သာဖြစ်၍ မစ္စတာ ဘောလ်ဒွင်အားဆန်ဒရင်ဟမ်သို့လာခဲ့ပါစေဟု အဲလိတ်ဟာဒင်း အား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဟာဒင်းကပင် ဆက်လက်၍ ဝန်ကြီးချုပ်အနေနှင့် ဆန်ဒရင်ဟမ်သို့မလာချင်ကြောင်းတုရင်လုပ်သူကအေးအေးဆေး ဆေး ငှက်ပစ်ထွက်နေရာကို ရုတ်တရက်ဝန်ကြီးချုပ်က အရေး တကြီး ယာတွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည်ကို အပြင်လူများသိသွားလျှင် ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေး၍ ပြောချင်ရာတွေ ရှောင်ပြောမည်ကို စိုးရိမ်ရကြောင်း၊ ထိုကြောင့် အင်္ဂါနေ့နံနက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်၏ ဖွဲ့

တပ်ဖွဲ့ဒီးယားအိမ်ကြီးမှာပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့လို ကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

တနင်းလာနေ့ညတက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖွဲ့တပ်ဖွဲ့ဒီးယား သို့ မော်တော်ကားဖြင့် ပြန်သွားပြီး တညကောင်းစွာ အနားယူ နေခဲ့လေသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်မစ္စတာဘောလ်ဒွင်ကအရေးတကြီးတွေ့ချင်သည် ဆိုခြင်းမှာ မည်သို့သောကကြောင်းကိစ္စများပေနည်း။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝါးလစတင်ပင်ဆင်တို့ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီး ခြင်းကိစ္စကိုပြောမည်ဆိုလျှင် ဝန်ကြီးချုပ်ကမည်မျှအထိ ပြင်း ပြင်းထန်ထန် ပြောလေမည်နည်း။

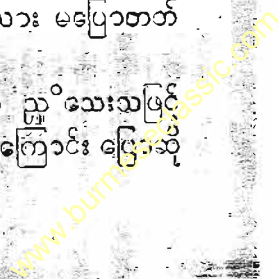
ဤခမးခွန်းများကိုကျွန်ုပ်အမျိုးမျိုးတေးနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အကြင်အ တည်းပြုသောကြားတရပ်ကို ရင်ထိုင်ရခက်စွာ မည်ဟူ၍ကား ဖိတ် ထဲမှကြိုတင်သိနှင့်နေပြီဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီတိတိတွင် မစ္စတာဘောလ်ဒွင်သည် မော်တော်ကားဝယ်ကလေး ထစီးဖြင့် ရောက်လာလေသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့် ခိတ်တုန်လှုပ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ပြော ရမည့်ကိစ္စအတွက် “ရဲဆေး” တင်သည် သဘောလား မပြောတတ် ဝိစက်အရက် တောင်းသောက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သောက်ပါဦးဟု အဖော် ညှိသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကညာ့နာရီမထိုးမီ လုံးဝမသောက်တတ်ကြောင်း ပြောဆို ပြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မစွတာဘော်လံ့ခွင်သည်ကျွန်ုပ်နှင့်မစွတ်ဆင်ပဆင်တို့ ကိစ္စကိုပင် စတင် ဆွေးနွေး ပြောဆို ပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှတ်မိသလောက် သူ၏ပြောပုံဆိုပုံလေသံနှင့် မျက်နှာထားကိုအကဲခတ်ကြည့်ရသည်မှာ သဘောထားပြည့်ဝသူ ဝန်ကြီးချုပ်ထဦးက မိမိတို့၏ဘုရင်အားခက်ခဲသောပြဿနာတို့ ကူညီဖြေရှင်းပေးလိုသည့်စေတနာပါပုံမရဘဲ နိုင်ငံရေးသမားကြီး တဦးက ကျွန်ုပ်အား မညှာမတာထူးတမ်းစဉ်လာစည်းကမ်းများ အကြားဝယ် မလှုပ်ခွာအောင် တုတ်နှောင်ထားလိုသည့်အသွင် မျိုးဖြစ်နေလေသည်။

သူကစော့ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်သာမဟုတ်ဘဲ စေတနာထားသမိတ်ဆွေတဦးအဖြစ်ပြောရပါသည်ဟုစကားပလ္လင်ခံကာကျွန်ုပ်နှင့် မစွတ်ဆင်ပဆင်တို့ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန်နှင့် ကနေဒါပြည်မှသတင်းစာများက ထင်မြင်ချက်၊ ဝေဘန်ချက်တွေ အမျိုးမျိုးရေးသားနေကြသဖြင့် သူ့အနေနှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေမိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့အတိုင်းဆက်သွားလျှင် အင်္ဂလန်ပြည်၏ ဘုရင်စနစ်ကိုပါ ထိခိုက်စေနိုင်သည့် အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ပြောလေသည်။

သူကိုယ်တိုင် ပြောင် ဖွင့်မပြောလင့်ကစား မစွတာဘော်လံ့ခွင်က ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မစွတ်ဆင်ပဆင်အား သူမ၏ ခင်ပွန်းနှင့် ကွာရှင်းလိုမှု လျှောက်ထားချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် တိုက်တွန်းစေလိုကြောင်း အလွန်သိသာလှပေသည်။

ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် ဝါးလစွဆင်ပဆင်က ခင်ပွန်းသည်နှင့်ကွာရှင်းရန်ခွင့်တော်သို့လျှောက်ထားခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်(ဒေါက်ဘုရင်)နှင့် ဖြစ်နေ၍လွတ်လတ်လပ်လပ်ဖြစ်သွားအောင် မူလလင်ယောကျ်ားကို ကွာရှင်းလိုသည့်သဘော သက်ရောက်သလို ဖြစ်နေရာပြည်သူ လူထုနှင့် သတင်းစာများက ကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်စပ် ဝေဘန်ခြင်း မပြုအောင် မစွတ်ဆင်ပဆင်က ရုံးတော်မှလျှောက်လွှာကိုပြန်ရုပ်သိမ်းသင့်သည်ဟုဆိုလိုပေသည်။

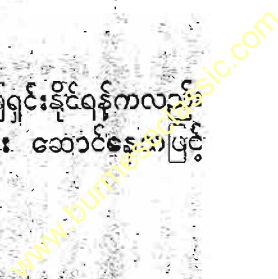
ကျွန်ုပ်ကလည်း ခပ်ရှင်းရှင်းပင် လူတဦးတယောက်၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်မစွတာဘော်လံ့ခွင်သည် ကျွန်ုပ်က မစွတ် ဆင်ပဆင်အား ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် ရည်ရွယ်ပါသလော ဟူ၍ကား တိုက်ရိုက် ဖွင့်မဖွေးခဲ့ချေ။

မစွတာဘော်လံ့ခွင်နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲ၌ အနှောက်အရှက် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပုဂ္ဂလိကကိစ္စတခုဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏အချစ်ရေးအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စသည် ယခုတော့နိုင်ငံနှင့်အဝှမ်း အရေးကြီးသည့် မဟာ ပြဿနာကြီး တခုအဖြစ်သို့ ရောက်တော့မလိုဖြစ်နေလေပြီ။

ယင်းပြဿနာကိုစိတ်ချမ်းသာစွာနှင့် ဖြေရှင်းနိုင်ရန်ကလည်း မျှော်လင့်နိုင်အောင် ခဲယဉ်းသည့် အသွင်မျိုး ဆောင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာစိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေမိလေသည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုစိတ် ပေါ်ပေါက် လာသဖြင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်သူ ရှေ့နေ ကြီး ဆာဝေါ့လ်တာ မောက်ခံတင်အား နေ့လည်စာစားရန် ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ပြဿနာကိုဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

သူနှင့်ကျွန်ုပ်တို့မှာ အောက်ဖို့စာကြည့်လျှောင်းမှာ နေစဉ် ကပင်ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်ရုံမက ဝေလ်မင်းသား၏ ရှေ့နေချုပ် အဖြစ်လည်းအမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်၍ ရှက်ကြောက် အားနာရန် မလို သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က စိတ်ထဲရှိသမျှဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေ သည်။

“ဝေါ့လ်တာဘဲ စဉ်းစားကြည့်လော၊ ကျုပ်တော့ ကိုယ် ကိုယ်ကို ဒီအစိုးရကလိုချင်တဲ့ ရှင်ဘုရင်မျိုးမှ ဟုတ်ကဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်လာမိတယ်။ ကျုပ်ကချုပ်ချယ်မှုဟုသမျှ အလွန်မှန်းတီး စက်ဆုတ်ပြီးလွတ်လပ်မှုကို နှစ်သက်တယ် ဆိုတာလဲ သူငယ်ချင်း ကိုယ်တိုင်အသိဘဲ။ နောက်ပြီးကျုပ်ဟာ ဖေဖေကျော့ ဘုရင်ကြီး နဲ့ ပင်ကိုယ်သဘောထား စရိုက်ချင်းလုံးဝမတူဘူး ဆိုတာတော့ အထူးပြောဘို့ မလိုပါဘူး။ သူတို့တွေက ဖေဖေလို ဘုရင်မျိုးမှ လိုချင်ပုံရတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ညီတော်မောင် ဘာတီ အရှိသားဘဲ၊ မဟုတ်လား။”

ဤသို့ကျွန်ုပ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သောအခါ ဆာ ဝေါ့လ်တာသည်ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်သဘောမတူသည့်တိုင်အောင်

ကျွန်ုပ်၏ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်ပုံသည် သဘာဝကျသည် ဟူ၍ကား ဝန်ခံခဲ့ပေသည်။

* * *

နောက် ၄-ရက်မျှကြာသောအခါ မစွက် ဆင်ပိဆင်၏ ကွာ ရှင်းလို့မှုကို ရုံးတော်၌ကြားနာစစ်ဆေးပါတော့သည်။

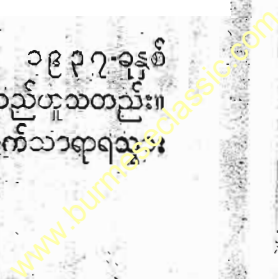
စာရေးရုံး၏အဆုံးအဖြတ်မည်သို့လာမည်နည်းဟု တွေးရသည့် မှာ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ ဖိုလိုက် နေမိပါသည်။ ဆိုသော် တတ်နိုင် သလောက်အခြေမပျက်အောင်နေပြီး လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ် ကိုင်ဆောင်ရွက်နေခဲ့လေသည်။

နေ့လည်စာစားပြီးအချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ် ဧပြင်လင့်ဒေ သောသတင်းကို တယ်လီဖုန်းဖြင့်ကြားရလေတော့သည်။

ထိုသဘင်းကားမစွက်ဆင်ပိဆင်အားရုံးတော်မှယောက်ျားနှင့် ကွာရှင်းခွင့်ပေးလိုက်ပြီး နောက်ထပ် ၆-လအတွင်း နောက်အိမ် ထောင်မပြုရဟူသော ချွင်းချက်နှင့်ချမှတ်လိုက်သည့် စီခင်ချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

စာနည်းအားဖြင့် ဝါးယဉ္ဇဆင်ပိဆင်သည် ၁၉၃၇-ခုနှစ် ဧပြီလကုန်မှသာလျှင်နောက်အိမ်ထောင် ပြုနိုင်သည်ဟုသတည်း။

ဤတွင်ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ အဖော် ကလေး သက်သာရာရသွား ပါတော့ သည်။

ကျွန်ုပ် ဘုရင်အဖြစ် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနှင့်
နန်းတက်ရမတိုက်ခိုက်ပုံကို ၁၉၃၇-ခုနှစ် မေလ ၁၂ ရက်နေ့တွင်
ကျင်းပရန် စီစဉ်သတ်မှတ်ထားရာထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်အဘိ
ကိစ္စအဝဝအဆင်မပြေပြီးစီးအောင် ကြံဖန်နိုင်ရန်အချိန် ပိုရသွားပြီ
ဖြစ်ပေသတည်း။

x x x

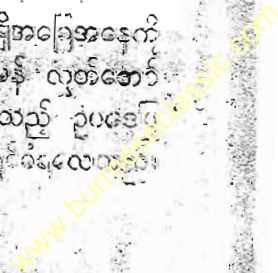
စိတ်ထိခိုက်ဘူးဟာတစောင်

(၂၀)

ကျွန်ုပ်သည် မြိတ်သို့ အင်ပိုင်ယာကြီး၏ ရေမြေ့ ရှင်ဘုရင် ကေ
ဆုဇိဖြစ်လင့်ကစား စင်စစ်အားဖြင့် ဟန်ခိုးအာဏာ ဘာမျှမရှိဘဲ
ရုပ်ငွေအရုပ်လိကြီးဆွဲရာက နေရသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ၁၉၃၇-ခု
နှစ် နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့က ကျွန်ုပ်ပထမအကြိမ် ဖွင့်လှစ်ပေးရမည့်
ပါလီမန် လွှတ်တော်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားအတွက် ကြို တင် ပြင်
ဆင်ရချိန်တွင် အထူးသိသာထင်ရှားလာလေသည်။

ရှေးခေတ်ကရှိခဲ့သော အစဉ်အလာအရ အခြေတည်သူပါလီမန်
လွှတ်တော် အစည်းအဝေး စသည့် အခါတိုင်း ဘုရင်ကိုယ်တိုင်
အခမ်းအနားနှင့် ဖွင့်လှစ် ပေးရမက အထူး မိန့်ခွန်း တရပ်ကို
ပတ်ကြားရလေသည်။

အဆိုပါဘုရင်မိန့်ခွန်းတွင် နိုင်ငံတော်၏ ယက်ချီအခြေအနေကို
သုံးသပ် ပြီးနောက် ကျင်းပလက် အခါ ပါလီမန် လွှတ်တော်
အစည်းအဝေးအတွင်း ဆောင်ရွက်ရန် ရည်ရွယ်သည့် ဥပဒေပြု
အစီအစဉ်များကိုပါ တိုင်းပြည်သို့ တင်ပြ အစီရင်ခံရလေသည်။

နန်းတော်မှ ပါလီမန်လွှတ်တော် အဆောက်အဦသို့ သွားရာ တွင်လည်းဘုရင်သည်အထူးအစီအစဉ်အဆောင်အယောင်များနှင့် သွားရလေသည်။

ဖေရီးဝတ်ဆောင် မြင်း ဂ-ကောင်က သော အထူးရွှေစာရင် ရထားကိုစီးပြီး နံဟားမှု နန်းတော်စောင့် မြင်းတပ် ဘုရင်ကိုယ် ရံစတင် ကင်းတပ်များ ခြံ ရံကာ သွားမည့် လမ်းတလျှောက်တွင် လည်း တောက်ပြောင်စေသောအခမ်းအနားဝတ်စုံ ယူနီဖောင်းဝတ် ကင်းတပ်သားများက တန်းစီပြီး စောင့်ကြင်ရသေး၏။

အစီအစဉ်အားလုံးတွင် ဘုရင်သည် မိမိသဘောဖြင့် ဘာကိုမျှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ထားသော အစီ အစဉ် အတိုင်း တသေမတိမ်းလိုက်နာကာ ဆိုင်ဆိုထိုင် ထဆီထ စကား ပြောဆို ပြော စသဖြင့် လိုအပ်သမျှလုပ်ရမေရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ယင်း အခမ်းအနားအစီအစဉ်ကို လေ့လာကြည့်ပြီး “အင်း...အဆုံး ကျတော့၊ ငါဟာ ဘုရင်သာဆိုတယ် အစိုးရကခိုင်းသမျှ နှာခံလုပ် နေရတဲ့ပြုရပ်တခုပါဘဲလား...” ဟု ကောင်းစွာသဘောပေါက်မိ ပါတော့သည်။

ပါလီမန်နှင့်လွှတ်တော် ဘုရင်မိန့်ခွန်းကိုပင် အာဏာ လက်ရှိ အစိုးရ၏ ပေါ်လစီချမှတ်ပေးပြီး ၎င်းတို့၏ ပါတီဝင် များက မိန့်ခွန်းစာတမ်းကို ရေးသားရလေသည်။

ရှင်ဘုရင်၏ အလုပ်ကား... သူတို့ ရေးပေးသော မိန့်ခွန်းကို ခပ်တည်တည်နှင့် ကိုင်ပတ်ရုံသာ ဖြစ်လေသည်။

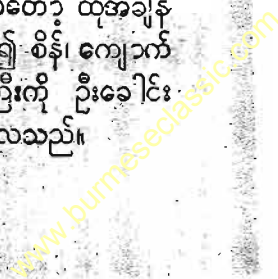
ထိုကြောင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ ပြည့်ရှင်ဘုရင်သည် တန်ခိုး အာဏာအရာတွင် အမေရိကန်သမ္မတနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောဖြစ် နေပေသည်။

နှစ်စဉ် အမေရိကန်သမ္မတက ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်၌ နိုင်ငံ တော်၏အခြေအနေ(State of The Union) မိန့်ခွန်းကြီး တရပ်ပြောရလေရာ၊ သူ့ သဘော သူ ပြောချင်ရာ ပြောနိုင်သဖြင့် ကမ္ဘာအဝှမ်းလုံးက သမ္မတကြီး ဘာပြောမည်နည်းဟု စိတ်ဝင် စားစွာစောင့်မျှော်နေတတ်၏။

အင်္ဂလန်ပြည်၏ ဘုရင်ကိုကား ဘာတော့ ပြောမည်နည်းဟု တွေးနေစရာမလို၊ အသင့်ရေးပေးထားသော မိန့်ခွန်းကို ဖတ်ရာ တွင် သံနေသံထားအဖြစ်အတောက် မှန်မမှန် ကောင်းမကောင်း ဟူ၍သာ အကဲခတ်ဝေဘန်ရန်သာ ရှိပေသည်။

အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနှင့် ထွက်ရသည် ဖြစ်၍ ခေါင်းပေါ်တွင် ၂-ပေါင်ခွဲလေးသောသရဖူကြီးကိုပါ ဆောင်း ထားရပြီး၊ သူများ ရေးပေးသော မိန့်ခွန်းကို ဖတ်ရသည်မှာ အတော် စိတ်ပျက်ဘို့ ကောင်းကြောင်း၊ ဖခင် ဂျော့ဘုရင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က စာခါက မိန့်ကြားခဲ့ဘူးလေသည်။

ကျွန်ုပ်အဘိုးကြီးနေရာတွင် သက်သာရာရခဲ့ပုံကတော့ ထိုအချိန် ကကျွန်ုပ်မှာ တရားဝင်ဘိသိက်ခံယူမပြုလုပ်ရသေး၍ စိန်၊ ကျောက် ရတနာများဖြင့် ပြီးသည့် သရဖူ လေးလေးကြီးကို ဦးခေါင်း ထက်၌ ဆောင်းထားရန် မလိုသေးခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့်ပင်ကျွန်ုပ်သည် သရဖူအစား ရေတပ်မတော် ပိုမိုချုပ်
ကြီးများဆောင်းသည့် ကက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
လေသည်။

ဦးထုပ် ရွေးချယ်ရုံနှင့်မပြီးသေး၊ ပါလီမန်အထက်လွှတ်တော်
(House of Lords) သို့ဝင်ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကဦးထုပ်ကိုဆောင်း
ဝင်ရမည်လော၊ ဒါမှမဟုတ် လက်မှတ်ပြီး ဝင်ရမည်လော ဟူ
သော ပြဿနာက ပေါ်လာပါသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင်သက်ဆိုင်ရာအခမ်းအနားပါရဂူတွေကအကြီး
အကျယ်သုံးစေသည့်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဦးထုပ်ကိုလက်ဖြင့် နိုင်၍
ဝင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကျလာလေသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်က ပရိတ်ကော်မတီတင်ဘာသာဝင်နှင့် ဘာသာကို
ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရသူ ဒါယကာအဖြစ် ယင်းဘာသာကို
သစ္စာရှိစွာယုံကြည်လေးစားပါကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကွယ်
လွန်သော် ထိုနန်းဆက်ခံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းပရိတ်ကော်မတီ
ဘာသာဝင် ဖြစ်ပါစေမည်ဟု ကျမ်းကျိန် ကျေညာရပါသေး
သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး၌ ပါလီမန်လွှတ်တော်ဖွင့်လှစ်ပွဲ
အခမ်းအနားကြီးချောမောစွာ ပြီးမြောက်သွားခဲ့လေသည်။

x * x

ကျွန်ုပ် နောက်တကြိမ် ဆက်သက် ဆင်နွဲ့ခဲ့ရသည့် အခမ်း
အနားကား ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့်စစ်ပြေငြိမ်းရေး(ခိုင်
စာ ၁၁-ရက်)နေ့တွင် စစ်ပွဲ၌ ကျဆုံးသူများ၏ အာဇာနည်
ဗိမာန်တွင် ကျင်းပသော အခမ်းအနားပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခမ်းအနားကတော့ သိတ်ပြီးကြီးကျယ်ရှုပ်ထွေးခြင်းမရှိ
ဘဲ ပြီးစီးသွားလေသည်။

နောက် ၂ ရက်အကြာ ၁၉၄၆ ခု နိုဝင်ဘာလ ၁၃-ရက်နေ့
တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖိတ်ခေါ်ခံရပြီး ဝမ်းဗိုက်သွားသည့် ပြန်လာခဲ့ရာ ရောက်
ရောက်ချင်းပင် စားပွဲထိုးလုလင်က ကျွန်ုပ်အတွက် မေဂျာဟာ
ဒင်းထံမှစာတစောင်ဆောက်နေကြောင်း၊ စာမှာအရေးကြီးသဖြင့်
ချက်ချင်းဖွင့်ဖတ်စေလိုပါသည်ဟု ဆိုကြောင်း ဆီး၍ပြောလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း စာအိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ “အရေးတကြီး
အတွင်းစာ” ဟူ၍ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်မှာ ရေတပ်မတော်သို့ သွားရောက်စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုခဲ့ရ၍ အတော်ကလေး ပင်ပမ်းလျက်ရှိ၍ အိမ်ပြန်ရောက်
ရောက်ချင်း ရေမိုးချိုးမည်ဟု စိတ်ကူးလာခဲ့ရာယခုတော့ “အရေး
တကြီး အတွင်းစာ” က ခရီးရောက်မဆိုက် ကျွန်ုပ်အား ဆီးကြို
နေပေပြီ။

ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘာအကြောင်းကိစ္စဆိုတာ သိရမှ ကောင်
မည်ဟု သဘောပိုက်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် စာကို ဖွင့်
ပတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

စာပါအကြောင်းအရာကို ဖတ်မိလိုက်သောအခါ အဖွဲ့ဝင် ကျွန်ုပ်တို့
ဘဝတသက်တာတွင် အရေးကြီးဆုံး၊ အခက်အခဲဆုံး အကြပ်
အတည်းပြဿနာနှင့် ပက်ပင်း ရင်ဆိုင်ရချေပြီဟူ၍ သိရှိတော့
သတည်း။

မေဂျာဟာဒင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်ဖြစ်
ကြောင်း အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ယခု “အရေးတကြီး အတွင်းစာ” ဟူသော စာမှာ အလိတ်
ဟာဒင်းက ကျွန်ုပ်ထံရေးလိုက်သောစာဖြစ်ပြီး စာထဲ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်
မစွက်ဆင်ပိဆင်တို့ ကိစ္စနှင့် ပါတ်သက်၍ အစိုးရအဖွဲ့နှင့် ကျွန်ုပ်
သဘောကွဲလွဲခဲ့သော် မည်သို့အရေးယူရမည်ကို ယနေ့ပင် လန်ဒန်
မြို့၌ ဝန်ကြီးချုပ်အမှူးပြုသော အစိုးရအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များ
အရေးပေါ် အစည်းအဝေး ကျင်းပနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု
အချိန်အထိ မြီတိသျှ သတင်းစာများက ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်း
ပွင့်ဟမရေးကြခြင်းမှာ အခိုက်အတန့်သာဖြစ်၍ နောက်ပိုင်းတွင်မူ
အချိန်မရွေး ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်ကာ သတင်းစာတွေက မညာ
မတာ ဖော်ထုတ် ရေးသား ကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့်
ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

မေဂျာဟာဒင်း၏စာ အဆုံးသတ်မှာ အခြေအနေက အလွန်
စိုးရိမ်ဘွယ်ကောင်းနေပြီဖြစ်၍ ပြဿနာကို ပြေလည်စေရန် တခု
တည်းသောနည်းလမ်းမှာ မစွက်ဆင်ပိဆင်သည် ချက်ချင်း နိုင်ငံ
ခြားသို့ ထွက်ရန်ပင် ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်အနေနှင့်လည်း ယင်းသို့
အင်္ဂလန်ပြည်မှထွက်သွားရန် တိုက်တွန်းစေလိုကြောင်း၊ သတင်း

နန်းစုနာဂရင်
စာများ၏ သဘောထားကလည်း ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ
အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းနေသဖြင့် ဤကိစ္စသည် အထူးပင်
အရေးကြီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်ထားလေသည်။

စာကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း ကျွန်ုပ်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အား
သင့်တုန်း လှုပ်လျက် ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသော တိုင်းပြည်မှ ကျွန်ုပ် တနေ့
ထိမ်းမြား လက်ထပ်ရန် ရည်မှန်းထားသော အမျိုးသမီးအား
မောင်းနှင်ထုတ်ရမလို အကြံပေးလိုက်ခြင်းကား အလွန်နာကျည်း
ဘွယ်ကောင်းလှပေသည်။

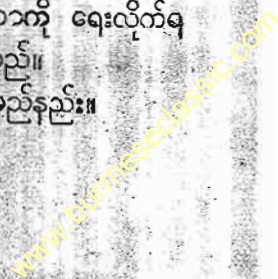
ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသအလျောက် တယ်လီဖုန်းကို ဧကောက်ကိုင်
လိုက်မည်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက်ပြန်စဉ်းစားမိသဖြင့် ဖုံးမဆက်တော့
ဘဲ မူလစိတ်ကူးအတိုင်း ရေချိုးခန်းဝင်၍ ရေချိုးလိုက်လေသည်။

ရေနှွေးပူပူဖြင့် ရေချိုးလိုက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဒေါသ
စိတ်များ အနည်းငယ်ပြေကာ စိတ်ထဲ နေသာ ထိုင်သာရှိလေ
သည်။

ညစာ စာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် စာကို နောက်တကြိမ်
ထပ်ဖတ်ကြည့်ပြန်လေသည်။

အပြန်ပြန်အလွန်လှန်စဉ်းစားကြည့်လေ အတွင်းရေး အတွင်း
ဝန် မေဂျာ ဟာဒင်းက အဘယ်ကြောင့် ဤစာကို ရေးလိုက်ရ
သနည်းဟူ၍ တွေးရခက်လာလေ ဖြစ်နေပေသည်။

ဤစာကို ကျွန်ုပ်က မည်သို့သဘောထားရမည်နည်း။
သတ်ပေးစာစလော။

ခြိမ်းခြောက်သည့် ရာဇသံလော။

အဲလိတ်ဟာဒင်းအနေနှင့် ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ စာရေးလိုက်ရလောက်အောင် အကြောင်းအချက်တွေကို ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်မှလွဲ၍ မည်သူကမှ ပြောမည်မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားနေပေသည်။

ဤသို့ ဖြစ်လျှင် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကား အဘယ်နည်း။

ကျွန်ုပ်က ဝါးလစ္စဆင်ပင်ဆင်အပေါ် မည်မျှ သံယောဇဉ်ရှိနေပြီဟု စမ်းသတ် မှတ်ကျောက်တင်ကြည့်သည့် သဘောပေလော။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝါးလစ္စအပေါ်မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်နေမိပြီဖြစ်လေသည်။

ဤအချက်ကို ရိပ်မိ၍လည်း ဝန်ကြီးချုပ်က ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာအဟုန်သည် တကယ်ပင် ပြင်းထန် ခိုင်မာပါ၏လောဟု သွေးထိုးစမ်း "စိန်ခေါ်" လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့ညစာ တညလုံးလိုလို ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ဘဲ စိတ်တွေ ခြောက်ခြားလှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့ ဘုရင်အဖြစ် အကြီး အကျယ် ကြပ်တည်းမှု ပြဿနာကိုရင်ဆိုင်ရပြီဖြစ်ရာ တခုခု ပြတ်ပြတ် သားသား လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည့်အခြေအနေသို့ ရောက်နေပေပြီ။

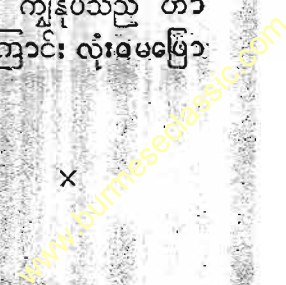
ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုယ်ဝါသနာတခု ပြဿနာတခုခု ဖြစ်လာလျှင် စိုးရွံ့ တုန်လှုပ်စွာနှင့် တွေ့ဝေ စောင့်ဆိုင်းမည့်အစား "လာမည့်ဘူး ပြေးစေ့" လိုက်ချင်သည့်စိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်နှင့် တကွ သူ၏အပေါင်းပါတို့အား ချက်ချင်းပင် ရင်ဆိုင်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

စင်စစ် ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ ဝေလနယ် တောင်ပိုင်းရှိ ကျောက်မီးသွေးတိုင်းများသို့ သွားရောက်ရန် ခရီးထွက်မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲ တအူနှေးနှေး ဖြစ်နေသည့် ပြဿနာ မြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်သွားအောင် လန်ဒန်မှ မထွက်မီ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့်တွေ့ဆုံဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သားမန်အားဖြင့် ဘုရင်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ် ဆက်သွယ်ရာတွင် အထွင်းရေးအတွင်းဝန်မှ တဆင့် ဆက်သွယ်ရီးထူးစံ ရှိသော်လည်း ယခုတကြိမ်တွင် အဲလိတ်ဟာဒင်း၏ အခြေအနေက တမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ၎င်းအစား ရှေ့နေကြီး ဆာဝေ ဟိတ်တာမောက်ခ် တွန်မှ တဆင့် ဆက်သွယ် စခမ်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဝါးလစ္စနှင့် သူမ၏အဒေါ် မစ္စတာမေရီမန်တို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဖွဲ့တတ်လိမ့် မီးဒီးယားသို့ စနေ တင်နှေနေ့တွင် လာရောက်၍ ညော်သည်အဖြစ် နေထိုင်လျက်ရှိရာ ရှေ့နေချုပ်နှင့် မတိုင်ပင်ရသေးမီ သူတို့ကို အသိမပေးလိုသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟာဒင်ထံမှ ရရှိသော ရာဇသံဆန်ဆန် ဝားအကြောင်း လုံးဝမဖြော့ဘဲ ကြိတ်မိုတ် မျိုသိပ်ထားခဲ့လေသည်။

ရှေ့နေကြီး ဆာဝေငါလ်တာနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ကျွန်ုပ်က အဲလိုက်
ဟာဒင်း၏စာကိုပြုရင်း ဝန်ကြီးချုပ် ဘော်လ်ဒွင်နှင့် သူ၏အစိုးရ
က ကျွန်ုပ် မစွက်ဆင်ပိဆင်နှင့် ထိမ်းမြားခြင်းကို လုံးဝသဘော
မတူနိုင်ဆိုလျှင် ထီးနန်းစွန်းရန် အသင့်ရှိသည်ဟု ပြောရန် စိတ်ကူး
ထားကြောင်း ဖွင့်တိုင်ပင်ဆော့ဆော့ ဆာဝေငါလ်တာက တည်
ကြည်လေးနက်သော အသံဖြင့်....

“မစွတာ ဘော်လ်ဒွင်က ဒီစကားမျိုး ကြားချင်မှာ မဟုတ်
ဘူး...”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဒါတော့ ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဒီစကားမျိုးပြောရတာဟာ မလွယ်
လှပါဘူး—”

ဟု ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်စိုင်း အမှတ် ၁၀-ဒေါ်ဇီးနှင့်လမ်း
(ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး)နှင့် ဆက်သွယ် ဆွေးနွေးရာတွင် ဆာဝေငါလ်
တာကိုပင် ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေးနှင့် ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိအဖြစ်
တာဝန်ပေးခဲ့လေသည်။

ဆာဝေငါလ်တာကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အစိုးရအဖွဲ့တို့
ရှေ့စပ်ဆွေးနွေး ပြောဆိုရာတွင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကူညီ
ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ် မစွတာဘော်လ်ဒွင်တို့ ပြဿနာ
ဖြစ်နေပုံကိုစွဲကို ဝါးလစွအား မပြောလျှင် မဖြစ်တော့သည့်
အခြေအနေဆို ဖောက်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဟာဒင်းထံမှ ရရှိ

သည့်စာကို ထုတ်ပြုရင်း အခြေအနေအမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရပါ
တော့သည်။

“အခြေအနေက အဲဒီအတိုင်းဘဲ၊ ကိုယ်တော့ နက်ဖြန်ဘဲ
ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ တွေ့ရတော့မှာမို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်
ရေးကို လုံးလုံး သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် အနေနဲ့ နန်း
ပေါ်က ဆင်းသွားရုံဘဲလို့ ပြောလိုက်တော့မယ်...”

ကျွန်ုပ်က သူမ၏လက်ကို ယုယစွာ ဆွဲကိုင်ရင်း စိတ်ထဲရှိသည့်
အတိုင်း ပြောချလိုက်ရာ ဝါးလစွမြောမှာ အထူးပင် အံ့အားသင့်
တုန်လှုပ်သွားရှာလေသည်။

“အို...ဒီလိုလဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ အုံးထေ...
တခြားနည်းလမ်း ရှိအုံးမှာပေါ့...”

သူမကတော့ မြော်လင့်ချက်မရှိနိုင်သော ကိစ္စကို မြော်လင့်
သေးဟန်ဖြင့် ပြောရှာပါသည်။

“မရှိနိုင်တော့ပါဘူး ဝါးလစွရယ်၊ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ကိုယ့်
အနေနဲ့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်ရင် တောဘဲလို့ စိတ်
ပိုင်းဖြုတ်ထားပြီးပါပြီ...”

ဟု ကျွန်ုပ်က အဆုံးသတ် ပြောလိုက်ပါသည်။

x x x

ကျွန်ုပ်နှင့် မစွတာ ဘော်လ်ဒွင်တို့ ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်
တွင် တွေ့ဆုံကြသော အချိန်ကား ၁၉၃၆-ခု နိုဝင်ဘာလ
၁၆-ရက် တနင်းလောနေ့ ညနေ ၆-နာရီခွဲတိတိတွင် ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာ ဘော်လ်ဒိုင်၏ အကြောင်းပြချက်တခုမှာ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်က မစ္စကံဆင်ပံဆင်နှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် ပြည်သူလူထုက လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ဟူ၍ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကမူ ယင်းအကြောင်းပြချက်ကို ခိုင်လုံသည်ဟု မယုံကြည်ပေ။

ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ဘော်လ်ဒိုင်နှင့် သူ၏ ကျွန်ဆာဗေးတစ် ဝန်ကြီးများနောက်တွင်ကင်တာဘာရီဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝေ၊ က်တာ လိုင်း၏ ဩဇာသည်လည်း ပါရှိမည်ဟု ကျွန်ုပ်က တထစ်ချ ယူဆ မိလေသည်။

အမုန်အားဖြင့် ကျုပ်ပံနှင့် ဒေါက်တာလိင်းတို့သည် တဦးနှင့် တဦး “မူ” အရ အတိုက်အခံ ပြုနေကြခြင်းဖြစ်ရာ မည်သူကမှ အလျှော့မပေးလိုကြဘဲ တင်းနေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်က မိမိနှစ်သက် မြတ်နိုးသော ချစ်သူနှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်နိုင်ရေး “မူ” ကို အနိုင်တိုက်သလို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လည်း တခုလပ် တလင်ကွာ မိန်းမတယောက်နှင့် အင်္ဂလန် ပြည် ရှင် ဒွက်ဘုရင်တို့ လက်ထပ်ခြင်းမှာ လုံးဝမသင့်လျော် ဟူသော “မူ” အရ လက်ထပ်ပွဲ မဖြစ်မြောက်အောင် တိုက်နေခြင်း ဖြစ် ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာ ဘော်လ်ဒိုင်အား ဘုရင်ဖြစ်သည် ဖြစ် စေ၊ မဖြစ်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မစ္စကံဆင်ပံဆင်ကို လက်မထပ်ဘဲ မနေ နိုင်။ အကယ်၍ အစိုးရက လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို သဘောမထူဘဲ

ကန့်ကွက်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က နန်းစွန့်ရန် အဆင်သင့်ရှိကြောင်း ကိုပါ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

မစ္စတာ ဘော်လ်ဒိုင်က ချက်ချင်း သူ၏ သ ဘော ထား ကို အဖြေပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါဟု တောင်းပန်ပြီး ဆွေးနွေးပွဲ ရပ် လိုက်ကြလေသည်။

x x x

ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွန်ဝန်လေးသော ကိစ္စတခုကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြဿနာကို မိခင် မေရီမိုဖုယားကြီးအား ဖွင့်ပြောရန်ပင် ဖြစ် လေသည်။

ဖခင်ဂျော့ဘုရင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှစ၍ မိခင်ကြီးမှာ စိတ် အားငယ်နေသဖြင့် ညီမငယ်မေရီကိုပင် အပေါ်ပြု အားကိုးနေ ရှာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က မပြောမပြီးသော အိမ်ဆောင်ရေး ကိစ္စကို မေရီရှေ့မှာပင် မိခင်ကြီးအား ဖွင့်ပြော လိုက်ရလေ သည်။

ကျွန်ုပ်၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ မိခင်ကြီးသည်မည်သို့မှ ဆူပူအပြစ်တင်ခြင်း မပြုရုံမက ကျွန်ုပ်အား ဝ ဝေးလွန်း ထိမ်း မြားလက်ထပ်ခြင်းပြုရန်ပင် တားမြစ်ခြင်းမပြုငှာအား

သို့သော် သူမ အနေနှင့် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးထံ အစွဲ အခေါ်အတိုင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စအပါအဝင် ရည်သည့်

ကိုမူမဆို တာဝန်ဝတ္တရားကသာလျှင် အဓိကဖြစ်သည်ဟု စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်ထားသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ဆင်းသက် ပိုင်ဆိုင်လာသော ထီးနန်းကို စွန့်ခြင်းကိုမူ အထူး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာလေသည်။

ထိုနောက်ကျွန်ုပ်သည် ညီတော်သုံးဦးတို့ကိုလည်း အသိပေးရပြန်လေသည်။

ညီတော်အကြီးဆုံး “ဘာတီ” (ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်) ဆိုလျှင် သမားကြားကြားခြင်း တပ်လှုပ်သွားလေသည်။

သူ့အဘို့ တုံ့လှုပ်မည်ဆိုလျှင်လည်း တုံ့လှုပ်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ် ထီးနန်း စွန့်လိုက်လျှင် ဘဒတိက သရဖူဆောင်းပြီး ဘုရင်လုပ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း

* * *

ရာဇဝင်တွင်မည့် ကက်ဘိနက်အစည်းအဝေး

(၂၁)

ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ဧဘင်လ်ဒိုင်နှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပြီး ၃၁-နာရီတိတိ အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဝေလနယ်တောင်ပိုင်း ကျောက်မီးသွေးတွင်းများသို့ အသွား ညှစ်ထားပေ၍ ရောက်နေလေသည်။

အစီအစဉ်ကား ကျွန်ုပ်က ကျောက်မီးသွေးလုပ်ငန်း နယ်များသို့ ၂-ရက်ကြာမျှလှည့်လည် ကြည့်ရှုရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မူလက အစီအစဉ်လုပ်ထားပြီးဖြစ်၍ တဝန်ဝတ္တရားအရထွက် သွားရခြင်းဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်မှာ အထူးပင် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ခရီးသွားခဲ့ရပေသည်။

အိမ်ရှေ့စံနန်းလျှာအဝက ဝေလနယ်စား ဝေလမင်းသား ဖြစ်ခဲ့သူ ကျွန်ုပ်သည် ယခုလည်း ဘုရင်အဖြစ်မှ နှုတ်စွန့်ခံရပြီး နေ့စဉ်အကြိမ်ခရီးထွက် ဇာဝန် ထမ်းဆောင်ခြင်းကို ဝေလ

www.burmeseclassic.com

နယ်၌ပင် ပြန်ကျခြင်းကား ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှု တရပ်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၂၅-နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်အား ဝေလမင်းသား အဖြစ် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနှင့် ချီးမြှင့် အပ်နှင်းခဲ့ စဉ်က ပါဝင်ခဲ့ကြသူ ဝေလနယ်သား နာမည်ကျော် ပါလီမန် အမတ်ကြီး မစ္စတာ လျှိုက်ဂျော့ဆိုလျှင် ယခုအသက် ၆၃-နှစ် ရှယ် အဘိုးကြီးဖြစ်ကာ ပါလီမန်အောက်လွှတ်တော်၏ “ဖခင် ကြီး” သဘွယ်ဖြစ်နေပေပြီ။

ထိုစဉ်က အလွန်စိတ်ဝင်ထက်မျက် တက်ကြသော ပြည်ထဲ ဝေးဝန်းကြီး မစ္စတာဝင်စတန်ချားချီကတော့ ယခုအာဏာ လက် မဲ့ဖြစ်ကာ လူများ၏ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မခံရသော ဘဝသို့ ရောက်နေလေသည်။

အချိန်ကာလရွေ့ လျောလာသည်နှင့် အမျှ လူများ အခြေ အနေအရပ်ရပ်တို့သည်လည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေပြီဟု တကား။

× × ×

ဝေလနယ်သို့ ခရီးထွက်နေစဉ် တနေရာ၌ အလုပ်သမား များ၏ အခြေအနေ အလွန်ဆိုးနေရာ၊ ကျွန်ုပ်က အစိုးရအနေနှင့် တခုခုလုပ်ပေးရမည်ဟုပြောလိုက်မိရာ၊ အတိုက်အခံ လစ်ဘရယ်လ် ပါတီအားဘော် သတင်းစာများက ကျွန်ုပ်အားရစွာ အသား ပေးဖော်ပြသလောက် အစိုးရဘက်မှ အချို့ အစိတ်အပိုင်းတို့က ကျွန်ုပ်၏ပြောဆိုချက်ကို သဘောမကျကြောင်း သိရပေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ကြုံနေရသော အခြေ အနေ ဆိုးများနှင့် ပါတ်သက်၍ ဒါလောက်မှ မပြောလျှင် မကောင်းဟု ယုံကြည်၍ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်လန်ဒန်သို့ ပြန်လာပြီးနောက် ပြဿနာကို ပြေလည် စေနိုင်မည့်နည်းလမ်းတခုကို “ဒေးလီစမယ်” သတင်းစာပိုင်ရှင် အက်စ်မွန်ဟုမ္မတ္တတ်ထံမှ တဆင့် တင်ပြလာလေသည်။

အဆိုပါနည်းမှာ “မော်ဂင်နက်တစ်” လက် ထပ် နည်း (Morganatic Marriage) ခေါ် ထိမ်းမြားနည်း တမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စကဆင်ပင်ဆင်တို့ လက်ထပ်ကြရန်ပင် ဖြစ်၏။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် မင်းဆွေမင်းမျိုးတို့ လက်ထပ် ထိမ်း မြားနည်း တခုဖြစ်သော်လည်း “မော်ဂင်နက်တစ်” နည်းမှာ အသုံးပြု သူနည်းလှသဖြင့် လူသိမများခြင်းဖြစ်လေသည်။

နန်းလျှာ ဘုရင်လောင်းသို့မဟုတ် ဘုရင်ဆွေတော်မျိုးတော် ရင်းချာသူ ယောက်ျားတဦးက သာမန်အရပ်သူ (မင်းသွေး မဟုတ်သူ)နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်လိုလျှင် ထိုနည်းများလက်ထပ် ပါကဥပဒေသဘောအရ တရားဝင်၏။ သို့သော် ဇနီးမိန်းမသည် လင်ယောက်ျား၏ အဆောင်အယောင် အဆင့်အတန်းနှင့် မင်း ခမ်း မင်းနားဆိုင်ရာ အခွင့်အရေးကို ရပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ ထိုမိန်းမ ကိုယ်စဉ် ဘုရင်နှင့်လက်ထပ်လင်ကစား ဘုရင်မ (မိဖုရား) မဖြစ် ဘဲ ဘုရင်၏ ဇနီး မိန်းမသာ ဖြစ်မည်ဖြစ် သူမနှင့် ရရှိသော သားသမီးများသည်လည်း တရားဝင် သားသမီး ဖြစ်လင်ကစား ဖခင်၏ ထီးနန်းရိုက်ရာဆက်ခံပိုင်ခွင့်မရှိစေရဟု ဆိုလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အင်္ဂလန်ပြည်၏ မင်းဆက်ထဲ၌ ထိုနည်းဖြင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဆို၍ လူနှင့်သောနှစ်ပေါင်း ၉၀-ကျော်ကသာ ရှိခဲ့ဘူးကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိရပေသည်။

မစ္စတာအက်စ်မုန်ဟမ္မဆွတ်သည် အလွန် ပွင့်လင်းသူ ပီပီမစ္စက်ဆင်ပဲဆင်အား နေ့လည်စာဖိတ်ကျွေးရင်း အထက်ပိုနည်းဖြင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြား နိုင်ပါမည်လောဟု မြှောင်ဖွင့် မေးခဲ့လေသည်။

ဝါးလစွခမြာမှာ အံ့အားသင့်တုန်လှုပ်သွားကာ...
“ဒါတော့- ကျမအနေနဲ့ ပြောစရာမလိုဘူး ထင်ပါတယ်... ကျမတို့တကယ်လက်ထပ်ဖြစ်မယ့်ဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာကတော့ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ဆုံးဖြတ်ဖို့ဘဲ ရှိပါတယ်” ဟုသာပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့မှာကား မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်စေ နိုင်ငံရေးအရ ပြဿနာမပေါ်ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပြေလည်သွားလျှင် ပြီးရောဟု သဘောထားကာ... “မော်ဂင်နက်တစ်” နည်းဖြင့် လက်ထပ်ရေးကို ပြုတိသျှလက်ဘိနက်ဝန်ကြီးအဖွဲ့ ကသဘောတူမတူ တင်ပြ မေးမြန်းရန် စီစဉ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ဘော်လီဒွင်က ‘ယင်းကိစ္စကို ပြုတိသျှကက်ဘိနက် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကသာမက ပင်လယ်ရပ်ခြား ပြုတိသျှဒိုမိနီယံ နိုင်ငံများ၏ အစိုးရအဖွဲ့ အသီးသီး သဘောထားကိုပါ မေးမြန်းရန် လိုသည်ဟုဆိုကာ ဒိုမိနီယံ နိုင်ငံများသို့ ကြေးနန်းတွေ့ရှိက်လိုက်လေသည်။

နောက်တနေ့ (နိုဝင်ဘာလ ၂၇-ရက် သောကြာနေ့) နံနက် မှာပင် ရာဇဝင်တွင်မည့် ကက်ဘိနက်ဝန်ကြီးများ အထူးအစည်းအဝေးကိုကျင်းပလေသည်။

ထိုနေ့ည မိုးမချုပ်မီ ကက်ဘိနက်စည်းဝေးပွဲ၌ ပြောဆိုကြပုံများအကြောင်း အရိပ်အမြှင်သမားကြားသင့်သလောက်ကြားရလေသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်မစ္စတာဘော်လီဒွင်က ကက်ဘိနက်ဝန်ကြီးအဖွဲ့က ပြဿနာကို တင်ပြရာတွင် ဆုံးဖြတ်ရန် နည်းလမ်း ၂-ခုသာပေးထားသည်ဆို၏။

ပထမနည်းမှာ ပြုတိသျှအစိုးရအနေနှင့် ကျွန်ုပ်ယူမည့် မိန်းမကို ဘုရင်မ (မိဖုရားကြီး) အဖြစ် လက်ခံအသိအမှတ်ပြုရမည်။ သို့မဟုတ် အစိုးရက လက်မခံနိုင်၍ ဘုရင်ကဇွတ်ပင် လက်ထပ်မည်ဆိုပါက ထီးနန်းကို စွန့်ရန်သာ ရှိသည်ဟူ၍ ဒုတိယနည်းကို ထောက်ပြခဲ့ကြောင်း သိရပေသည်။

“မော်ဂင်နက်တစ်” နည်းဖြင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ရေးကိုမူ ဝန်ကြီးချုပ်ကိုယ်တိုင်က လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်၊ မလိုလားအပ်ဟု လုံးဝပယ်ဖျက်လိုက်သည်ဟု ဆို၏။

ဤနေရာတွင် ဘုရင်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ် ဆက်ဆံရေးအစဉ်အလာအကြောင်း အနည်းငယ် ဆွေးနွေးတင်ပြရန် လိုပေသည်။

စာဆိုအားဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ်တွင် ကျွန်ုပ်ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခြင်းကို ကန့်ကွက်တားမြစ်ရန် အာဏာမရှိချေ။ သို့သော် အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အနေနှင့် ဘုရင်အား “အကြံဉာဏ်” ပေး

နိုင်၏။ ဝန်ကြီးချုပ်၏ “အကြံဉာဏ်” (Advice) ဆိုသည်မှာ လည်း အာဏာလက်ရှိအစိုးရ၏ သဘောထားနှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပင် ဖြစ်ရာ ဘုရင်က မလိုက်နာလျှင် မဖြစ်သော အမိန့်တခုသဘွယ် ဖြစ်နေတော့၏။

တနည်းအားဖြင့်ဘုရင်အနေနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်က “အကြံဉာဏ်” ပေးသည့်အတိုင်း နှာခံရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း သို့မဟုတ် ထွက်ပေါက်မရှိချေ။

ဧကန်တကယ်ဝန်ကြီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့က သက်ညှာစွာဖြင့် ကာကွယ်ပြောဆိုခဲ့သူကား စစ်ဝန်ကြီး မစ္စတာ ဒပ်ဖ်ကူးပါး တယောက်သာလျှင် ရှိလေသည်။ သူ့အနေနှင့် ကျွန်ုပ်၏ထိမ်းမြားရေးပြဿနာကို ခေတ္တရွှေ့ဆိုင်းထားပြီး မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း ဘီသိက်ခံပွဲကို ၁၉၃၇-ခုနှစ် မေလတွင် ကျင်းပရန် အကြံပေးတင်ပြခဲ့ကြောင်းကြား သိရပေသည်။

* * *

ကျွန်ုပ်အား စက်အမြောက်နှင့်ပစ်လိုက်သလို အကြီးအကျယ် ခံလိုက်ရသော ပေါက်ကွဲမှုကား ဒီဇင်ဘာလ ၁-ရက်နေ့က ဘရက်ဒ်ဖီးမြို့တွင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဘရက်ဒ်ဖီးမြို့မှ ဘစ်ရှော့ဘုန်းကြီးဒေါက်တာ ဘလန်ဆိုသူ သည် ဘာသာရေးဧဟာပြောပွဲတခု၌ ကျွန်ုပ်အားထိခိုက်စေသော စကားတို့ဖြင့် ဝေဘန်ပြောဆိုသွားလေသည်။ သူကအင်္ဂလန်ပြည်၏

ဘုရင်သည် မိမိ၏မြင့်မားသော ရာထူးဂုဏ်နှင့် လျော်ညီသော တာဝန်သိမှုမရှိသည်မှာ ဝမ်းနည်းဘွယ်ကောင်းကြောင်း၊ ရွှေ့ကံ ဘုရင်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပင်မှန်မှန်ထက်သူမဟုတ်ကြောင်း စသဖြင့်တိုက်ခိုက်ဝေဘန်သွားသည်ဆို၏။

ထိုနေ့ခင်းလွဲပိုင်းတွင် သတင်းစာပိုင်ရှင် လော့ဒ်ဒ်ဘီဘာရတ် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အရေးတကြီး ဖယ်လီဖိုးဆက်၍ ဘရက်ဒ်ဖီး၌ ဒေါက်တာ ဘလန်ပြောသော မိန့်ခွန်းကို သတင်းစာ တွေက ရေးသားပေါ်ပြစော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့ရွှေ့ကံသတင်းစာ များကို မရေးရန်ပိတ်ပင်တားမြစ်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းပြော လေတော့သည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အစိုးရဝန်ကြီးအဖွဲ့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ စေ့စပ် ဆွေးနွေး၍ ပြေလည်မှုရရှိရန်မှာ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတော့ သလောက်ဖြစ်သွားပေပြီ။

X X X

www.burmeseclassic.com

ထိုကြောင့် ရှေ့ ရေးကံကြမ္မာကိုတော့ရင်း ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသား အတွင်း၌ ပြင်းစွာသော နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာတမျိုးကို ခံစား နေရတိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ဘဲ ချောင်မိတ် မိနေသလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပေပြီ။

မိမိချစ်နှစ်သက်သေ ဝါးလစွာဆင်ပင်ဆင်ကို ထိမ်းမြား လက် ထပ်ရန်အတွက် ထီးနှုန်းကိုစွန့်မူသာဖြစ်ပေမည်။ နန်းမစွန့်ဘဲ ဇွတ် အတင်းထိမ်းမြားမည်ဆိုလျှင်ကား အစိုးရအဖွဲ့နှင့်တကွ ပါလီမန် လွှတ်တော်နှင့်ပါ ကျွန်ုပ်ရင်ဆိုင်ရမည် ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေ ရေးရာပြဿနာသည် အကြီးအကျယ်ဖြစ်လေ၍ ရှိနေပေသည်။

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ကျွန်ုပ်လက်ထပ်မည်...”

(JJ)

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက်မိုးသောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် “ယောက်ရိုင်း ယား ပို့စီ” အမျိုးပြုသောပြည်နယ်သတင်းစာများ၏ဖေဖါထုတ် ရေးသားချက်ကြောင့် အင်္ဂလန်တနိုင်ငံလုံးရှိ ပြည်နယ်လူထုက ကျွန်ုပ်အား ဒေါက်တာဘလန်ဝေဘန်ပြောဆိုချက်အကြောင်းကို သိသွားကြလေသည်။

လန်ဒန်မြို့ကြီးတွင်ကား သတင်းစာကြီးများကပွင့်မချသေး၍ လူထုအများစုက ထိုအကြောင်းကို မသိကြသေးဘဲ ဖြစ်နေလေ သည်။

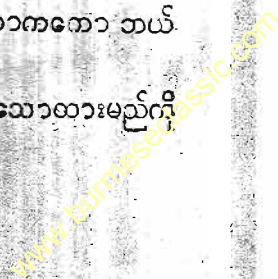
သို့သော် ကြာရှည် အသိမပေးဘဲထားရန် မည်သို့မှ မဖြစ်နိုင် သောအခြေအနေသို့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အသိဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် “ဒေးဇီး အိမ်စီပရက်ပ်” သတင်းစာ ပိုင်ရှင် ဇော့ဒ်စ်ဗာဘရူတ်ခ်က တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး လန်ဒန်မြို့ထုတ် သတင်းစာများကို ဆက်လက်ဟန်တား ဆိန်းချုပ်ထားရန် မဖြစ် နိုင်တော့သည့် အခြေအနေဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြပါသည်။

နာမည်ကျော် လန်ဒန် “တိုင်း” သတင်းစာကြီးက ဆိုလျှင် ခေါင်းကြီးပိုင်းမှနေ၍ နောက်တနေ့နက် ကျွန်ုပ်အား ဝေဘန် တိုက်ခိုက်ရေးသားဘော့မည်ဟုလည်း သိရပေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်စီပရက်ပ်သတင်းစာကတော့ ဘယ် လိုရေးမယ်လို့ စီစဉ်ထားသလဲ”

ကျွန်ုပ်က မှိုဟ် လူအချင်းချင်း မည်သို့သောထားမည်ကို သိလို၍ မေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့သတင်းစာကလဲ တခြား သတင်းစာတွေလိုဘဲ အချက်အလက်အမှန်တွေကို သတင်းအဖြစ် ရေးသားတင်ပြရမှာဘဲ၊ တိုင်းပြည်ကို အမှန်အတိုင်း သတင်းပေးချိန်ရာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ကျုပ်လဲ နားလည်ပါတယ်၊ အခု သိလိုတာက ဒီပြဿနာမှာ တိတိကျကျ ဆည်ဘက် အပြန်အလှန် ရေးကြမှာပို့ ခင်ဗျားတို့သတင်းစာက ဘယ်ဘက်က ရပ်တည်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါဘဲ”

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌သိချင်နေသော အချက်ကို ဆက်မေးလိုက်တော့မှ လော့ဒ်ဘီဗာဘို့ရွတ်ခိုက်...

“ဝန်ကြီးချုပ် ဘော်လီဒွင်က အင်မတန် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ အကွက်ဆင်ထားပီးဖြစ်တဲ့အပြင် လူထုက ဘုရင်အပေါ် ပြစ်တင်ရှုတ်ချတဲ့သဘော ထားရှိလာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတော့မှာဘဲ၊ အစိုးရဘက်တော်သား သတင်းစာတွေကလဲ ဘော်လီဒွင်တို့ဘက်ကို ကောင်းကောင်းအလေးပေး ရေးကြမှာဘဲ၊ ဒီအခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့လို ဘုရင့်ဘက် လိုလားသူတွေက တန်ပြန်ရေးသားပြန်တိုက်ဘို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အရေးကြီးဆို အခုချက်ချင်းဘို့ ကြိုတင်တိုက်ဘို့လိုနေပြီ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။
သူ၏ စေတနာကလော့ ကျွန်ုပ်ထီးနန်းမစွန့်ဘဲ ကိုယ် ချစ်သူနှင့်ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းကို တိုင်းပြည်က သဘောတူ လက်ခံလာအောင် တိုက်တွန်းသောကြောင့်ပေးရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က မြော်လင့်ချက် မထားနိုင်တော့ကြောင်း တထစ်ချသိနေပြီဖြစ်လေသည်။

လော့ဒ်ဘီဗာဘို့ရွတ်ခိုက်နှင့် တယ်လီဖိုး ပြောပြီး မကြာမီပင် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လီဒွင် ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ထံ လာတွေ့လေသည်။

ဒီမိုနိုယံ နိုင်ငံများ၏ သဘောထား မေးမြန်းထားခြင်းနှင့် ပါတ်သက်၍ အကြောင်းပြန်ချက် ဖြည့်စုံစွာ မရရှိသေးကြောင်း၊ သို့သော် “ဇော်ဂင်နက်တစ်” နည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်မစ္စက်ဆင်ပီဆင်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် ဥပဒေပြုပြဋ္ဌာန်းပေးရေးအတွက်က မပြစ်နိုင်ကြောင်း ဝန်ကြီးချုပ်က ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ပါလီမန်လွှတ်တော်ရဲ့ သဘောထားကကော”

“မထူးပါဘူး၊ အဖြေက စောစောကပြောတဲ့အတိုင်း လာမှာပါတဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့က ပါလီမန်ကိုမှ တင်မပြရသေးဘဲနဲ့ အာကြောင်း ခြုံတင်ပြောနိုင်တာလဲ”

ကျွန်ုပ်က စိတ်ထဲမကျေနပ်သဖြင့် ထပ်မေးသောအခါ မစ္စတာဘော်လီဒွင်က ထူးစံအတိုင်း ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်....

“တရားဝင် လွှတ်တော် မတင်ရသေးပေမဲ့ သဘောထားကို တီးခေါက်စုံစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ပြည်သူလူထုအနေနဲ့ ဘုရင့်နဲ့ မစ္စက်ဆင်ပီဆင်လက်ထပ်ရေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့အစိုးရအဖွဲ့က တထစ်ချ သိနေပါတယ်”

ဟု ပြောပြန်လေသည်။

ထိုနောက် မစ္စတာဘော်လီဒွင်သည် ကျွန်ုပ် ရှေးချယ် ဆုံးဖြတ်ရန် အောက်ပါလမ်းစဉ် ၃-မျိုးကို တင်ပြလေသည်။

(၁) ကျွန်ုပ်က ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေးကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ရေး၊

(၂) အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ၏ “အကြံပေးချက်”ကို ဆန့်ကျင်၍ ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်ရေး၊

(၃) ထီးနန်းစွန့်ရေး။

သူ့အနေနှင့် ပထမဆုံး လမ်းစဉ်ကို ကျွန်ုပ် လိုက်နာလိမ့်မည် ဟု မြှော်လင့်ကြောင်းကိုလည်း ဆက်လက် ပြောပါသေးသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် မစ္စတာ ဘော်လီဒွင်က ကျွန်ုပ်အား သူတို့ ဆန္ဒအတိုင်း မစွက်ဆင်ပိုင်ဆိုင်နှင့် လက်မထပ်ဘဲ နေချင်နေ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်မည်ဆိုပါက ထီးနန်းစွန့်ရမည်ဟု အကြပ်ကိုင် ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

ဤကွင် ကျွန်ုပ်ကလည်း ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း... “ဒီမယ်...မစ္စတာဘော်လီဒွင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အခုလို အကြပ်ကိုင်နေမှတော့ ကျုပ်ကလဲ ပြတ်ပြတ်သားသားဘဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာဘဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ အဘဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်မှာဘဲ။ ထီးနန်းကိုရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ၊ ဝါးလစွန့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ။ ဒီလို လုပ်ရတဲ့အတွက် အင်မတန် ရင်နာစရာ

ကောင်းပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ လက်ထပ်နိုင်ဖို့အတွက် ထီးနန်းစွန့်ဖို့လိုရင် အခုချက်ချင်းစွန့်ဖို့ အဆင်သင့်ဘဲ...”
တိကျပြတ်သားစွာ အဖြေပေးလိုက်ပါတော့သည်။

x x x x

ထိုနေ့ညက ဝါးလစွအား လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် ခေါ်ခဲ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်က ဖွင့်ပြောပြလိုက်သောအခါ သူမ ခမြာ အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းသွားရှာလေသည်။ သတင်းစာများက ကျွန်ုပ်အပေါ် ဝေဖန် ထိုက်ခိုက်လာကြောင်း သိရသည်တွင် ဝါးလစွက သူမ အင်္ဂလန်ပြည်မှ ထွက်ခွာသွားလျှင် ကောင်းမည်ဟုပင် ပြောရှာလေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား စိတ်ထိခိုက် အားငယ်နေချိန်တွင် ကိုယ်ချစ်သူ တရပ်တကျေးသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းကို မလိုလားနိုင်သော်လည်း ဝါးလစွ၏ တင်ပြချက်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ပန်ခံရပေမည်။

ယခု ဖြစ်နေသော ပြဿနာမှာ ဝါးလစွ၏ ပြဿနာမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ပြဿနာသာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလဲ ကျွန်ုပ်တယောက်တည်း ဆင်ခြင် ချိန်ဆ၍ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူမ နိုင်ငံခြင်းသို့ သွားရောက်ရန် သဘောတူလိုက်ရပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်မိသည့် တောင့်တချက် တခုမှာ ဖြည့်သူလူထုထံသို့ ကျွန်ုပ် တိုက်ရိုက် စကားပြောပြီး အခြေအနေ အတိအကျနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်အဘော် တို့ကို စင်ပြလိုသည့် ဆန္ဒပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းပြဿနာကိုလည်း ဝါးလစွကမင် အဖြေရှာပေးလိုက်ပုံ က ကျွန်ုပ်အနေနှင့် တိုင်းပြည်သို့ ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့် စကား ပြောရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တခု ခက်နေသည်ကား ကျွန်ုပ်မှာဘုရင်ဖြစ်လင်ကစား အစိုးရ အဖွဲ့၏ သဘောတူညီချက်မရဘဲ ရေဒီယိုမှအသံလွှင့်စကားမပြော နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုကိစ္စနှင့် ပါတ်သက်၍ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် စေ့စပ် ပြောဆို စိစဉ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေသည်။

* * *

ပါးလစွ ပြင်သစ်သို့ ထွက်ခွာခြင်း

(၂၉)

နောက်တနေ့နက်ထုတ် လန်ဒန်သတင်းစာကြီးများက ကျွန်ုပ် အား ဝေဘန်တိုက်ခိုက် ရေးသားပုံများကား အထူးပင် ရက်စက် ပြင်းထန်လှပေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူထု၏ အဓမ္မအခေါ် သဘောထား ပုံ လောင်းဖန်တီးပေးရာ၌ သြဇာ အကြီးမားဆုံး သတင်းစာ တစောင်ဖြစ်သော လန်ဒန် “တိုင်း” သတင်းစာကြီးက ကျွန်ုပ် အား တိုက်ခိုက်ဝေဘန်လိုက်ပုံမှာ အလွန်နာကျည်းဖွယ် ကောင်း လှပေသည်။

စင်စစ် ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မှ တုန့်ပြန် ချေပခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ စာဖက်သတ် ဖိနှိပ်ခြင်း ခံရနေရပေသည်။ မစ္စတာ ဘော်လ်ဒိုင် သည် ကျွန်ုပ်၏ ပြဿနာကို နိုင်ငံရေးကိစ္စအဖြစ်အောင် ဆွဲယူ ပြီး နိုင်ငံရေးသမားတို့၏ နည်းပရိယာယ်ဖြင့် သတင်းစာများကို ပါ အသုံးပြုကာ ထိုးစစ်ဆင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

လော့ဒ်ဘိဗာဘဂ္ဂတ်ခိက ကြိုတင် ခန့်မှန်းခဲ့သည့် အတိုင်း မစ္စတာ ဘော်လ်ဒွင် ဆင်လိုက်သည့် အကွက်က လှဲချော်ခြင်းမရှိဘဲ တိတိကျကျပင် ဝင်သွားပေပြီ။

ထိုကြောင့် တိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့်၍ပြောရန် ကျွန်ုပ်၏ မိန့်ခွန်းကိုချက်ချင်းစတင်ရေးသားပြင်ဆင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်စာထိုင်ရေးနေစဉ်မှာပင် ဝါးလစ္စဆင်ပိဆင် ရောက်လာပြီ။ လက်ထဲကိုင်ထားသည့်ဆောင်းစာကို ညွှန်ပြရင်း သတင်းစာများက ကျွန်ုပ်အား ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မဟုတ်တော့ဘဲ ဘုရင်အဖြစ်တိုက်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ရှိ အခြေအနေတွင် သူမအနေနှင့် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဆက်လက် နေထိုင်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ထိုနေ့ညနေပင် ထွက်ခွာသွားလိုကြောင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောရှာလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဝါးလစ္စ နိုင်ငံခြားသို့ထွက်ခွါသွားရေးကို လက်ခံသဘောတူလိုက်ရပါတော့သည်။

သွားရန်နေရာကိုမူ ပြင်သစ်ပြည် ကိန်းမြို့ကို ရွေးချယ် လိုက်ကြလေသည်။

ထိုနေ့ကသတင်းထောက်များသိသွားလျှင် ပိုမိုပြီး စိတ်မချမ်းသာစရာ အတူထပ်ရေးမည်စိုးသဖြင့် ဝါးလစ္စသွားမည့် အစီအစဉ်များကို အထူးလျှို့ဝှက်စွာပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။

အသေးစိတ်အစီအစဉ်များကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ ဘဏ္ဍာစိုးဝေဂျာ အယ်လိတ်ဇနွာအား ပြုလုပ်ရန် စာဝန် ပေးလိုက်လေသည်။

+ x +

ဝါးလစ္စဆင်ပိဆင် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ရှောင်ထွက် သွားရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်နေရင်း ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ အကြံတခု ဧပါလာပြန်သည်။

ထိုအကြံကား အင်္ဂလန်ပြည်နှင့်တကွ မြိတိသျှအင်ပိုင်ယာတိုက် ပြဿနာကိုစဉ်းစားဆုံးဖြတ်နေခိုက် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံခြားသို့ ခေတ္တသွားရောက် နေလိုက်လျှင် ပို၍ကောင်းမည်ဟူသော စိတ်ကူးပင်ဖြစ်၏။

ဝေါလ်တာမော့က္ခတ္တန်နှင့် ဂျော့အယ်လင်တို့၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းပြည်သို့အသံလွှင့်ရန် မိန့်ခွန်းကို ရေးသားပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။

တနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်မှ သဘောထား ယူဆချက်ကို တိုင်းပြည်သို့ရှင်းလင်းတင်ပြရန် ရေဒီယိုမှအသံလွှင့် ပြောဆိုခြင်းသည် အကောင်းဆုံးနည်းပင် ဖြစ်သည်ဟုယူဆမိခဲ့ပေသည်။

သို့သော် ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်ပြင်ဆင် ရေးသားသော မိန့်ခွန်းမှာ လုံးဝအသံမလွှင့်ဖြစ်သော မိန့်ခွန်းသာဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ရေးသားစဉ်က ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပြည်သူလူထုထံတင်ပြ တိုင်တည်လိုသော အချက်များကို စိတ်ပါလက်ပါ ကြီးစား ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိန့်ခွန်းထဲတွင် အောက်ပါ စာပိုဒ် ၂-ပိုဒ်ကို ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မစ္စက်ဆင်ပိဆင်သည် ဘုရင်မ(မိဖုယား) ဖြစ်ရမည်ဟု သူမရော ကျွန်ုပ်ပါ အတင်းအကြပ် တောင်းဆိုလိုသည့် ခန့်မှန်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့လိုချင်သည်ကား သာယာ ချမ်းမြေ့သောအိမ်ထောင်ရေးတည်ဆောက်ရင်း သူမသည် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးအဖြစ် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အခွင့်အရေးနှင့် ဂုဏ်အသင့်အတန်း ရှိသင့်သလောက်ရှိစေရန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်မှန်နှင့်ဆန္ဒကိုပြည်သူတို့အားဖွင့်ဟ တင်ပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မြှောပြ အစီရင်ခံချက်ပါ အချက်အလက်များကို အေးဆေးစွာ ချင့်ချိန်စဉ်းစားနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်မှ ခေတ္တ ထွက်ခွာသွားသင့်သည်ဟု သဘောရမိပေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ပြည်သူတို့က ကျွန်ုပ်၏ တင်ပြချက်များကို အမြန်ဆုံးစဉ်းစား၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးစေချင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားအတွင်း၌ကား အမြန်ဆုံး ဖြန်လာရန် ဆန္ဒသည် အထူးပြင်းပြလျက် ရှိနေပေသည်။ သို့သော် ရှေ့အဘို့ မည်သို့ပင်ဖြစ်လာစေကာမူ ကျွန်ုပ်သည် ဤနိုင်ငံ၊ ဤအင်ပိုင်ယာကြီးနှင့် သင်ပြည်သူ လူထုတို့အပေါ် အမြဲတစေ ကြီးစွာသော တယ်တာမူ သံယောဇဉ်ရှိနေမည်ဟူ၍လည်း လိုက်လံစွာ ဂတိပြုလိုပါသည်။”

x x x

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးကား အင်္ဂလန်ပြည်နှင့် အနီးဆုံးနေရာ တခုဖြစ်သော ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံသို့ ခေတ္တသွားရောက်ရှောင်နေပြီး တိုင်းပြည်၏ အဆုံးအဖြတ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မရှိထူးစာလတွင်မူ တာဝန်ဝတ္တရားများကိုဆောင်ရွက်ရန်အတွက် နိုင်ငံတော်ကောင်စီ ဖွဲ့စည်းထားလျှင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အသံလွှင့်မိန့်ခွန်းကိုအပြီးသတ်ရေးပြီးနောက်ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လန်ဒန်သို့ ယူဆောင်သွား၍ ဝန်ကြီးချုပ်၏ သဘောတူညီချက်တောင်းယူရန် ရည်ရွယ်ပေသည်။

ထို့ပြင်ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတဦးဖြစ်သူ မစ္စတာဝင်စတန်ချာချီနှင့်လည်း တိုင်ပင် အကူအညီတောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးမိပါသေးသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဝါးလစ္စသည် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ပယ်ရီဘာရောင်းလီးနှင့် အတူ ပြင်သစ်ပြည်သို့ မထင်မရှား ထွက်ခွာသွားရှာလေသည်။

မိမိချစ်ခင်မြတ်နိုးသူနှင့် ခွဲခွာရသည်မှာ အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်တယ်ကောင်းပေသည်။ လူချင်းခွဲရသော်လည်း နောက်ထပ်ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာတွင် ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြမည် ဟူ၍ပင် အတိအကျမပြောနိုင်သောအဖြစ်မျိုးကြုံနေသဖြင့် ပို၍ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတော့သည်။

ဝါးလစ္စဆင်ပင်ဆင်၏ အဒေါ် မစ္စကယ်ရီမန်သည် ကျွန်ုပ်အားလာရောက်နှုတ်ဆက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ထဲရှိသမျှ အကုန်ပွင့်ချပြောပြလိုက်မိလေသည်။

“ကျနော်တော့ ပြတ်ပြတ် သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”
“ကျမရဲ့ တူမကို လက်ထပ်ဘိရာ ဘာကြီးဘဲ ဖြစ်မြစ် နောက် မဆုတ်တော့ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလက်ထပ်လို့ ထီးနန်းစွန့်ရမယ်ဆိုရင်လဲ စွန့်ဘို့လဲ အဆင်သင့်ဘဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျနော်တော့ တယ်နည်းနဲ့မှ နောက်မဆုတ်တော့ဘူး၊ ထီးနန်းကို စွန့်ဘို့ရာလဲ ဝန်မလေးပါဘူး”

“ဝါးလစွကတော့ ဒွေက်ကို စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာတော့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်အနေနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာစိတ်ချမ်းသာမှုကို ထိပ်တန်းတင်ပေးတာဝန်ဝတ္တရားကိုတော့ နောက်မှာထစားရာ ရောက်မနေဘူးလား”

“ဒီမယ် မစွက်မယ်ရီမန် ကျနော် မှန်တာပြောရရင် ဒီကိစ္စမှာ ကျနော်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အဓိကထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တာဝန်ဝတ္တရားကိုလဲ လျစ်လျူရှုချင်တဲ့ ဆန္ဒလဲ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်အဖို့ စိတ်အားငယ်ပြီး ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုးမှာနေရရင် တာဝန်ဝတ္တရားတွေကိုလဲ ကျေမြှန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါကို ကျမလဲနားလည်ပါတယ်။ ခွေက်က အခုလို အင်မတန်မှ ကြီးကျယ်တဲ့ စွန့်စားမှုကြီးတရပ်ကို လုပ်ပြမယ် ဆိုတာ ဝါးလစွအဖို့ အထူးဘုံရုဏ်ယူထိုက်ပါတယ်။ သို့သော်လဲ ဒီကိစ္စကို အမြင်တမျိုးနဲ့ ကြည့်ဘို့လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အခုဆိုရင် ဝါးလစွတော့ အင်လန်ကထွက်သွားရှာပြီ၊ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ကို သိရဲလား၊ သူ့အနေနဲ့ ဒွေက်က ထီးနန်းစွန့်လွှတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို နဲ့နဲ့မှ မလိုလားရှာဘူး၊ အခုသွားခါနီး ဝါးလစွရဲ့ သဘောထားကို မေးကြည့်ရင် ဒီအတိုင်းပြောမှာပါ”

ဘဲ၊ သူ ဒီကထွက်သွားတဲ့ အကြောင်းတရပ်ကလဲ ဒွေက်အဖို့ သူ မရှုတ်အခိုက် ဆုံးဖြတ်ရ ပိုမီးလွယ်ကူမှာဘဲဆိုတဲ့ အကြောင်းလဲ ပါတယ်...”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...”

“ဒွေက်အနေနဲ့ အချိန်မရွေး တခြားမိန်းမတယောက်ကို လက်ထပ်ယူဘို့ လွယ်ပါတယ်၊ ဝါးလစွ မဟုတ်ပေမဲ့ နောက်တော့ တခြားအမျိုးသမီး တယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ထီးနန်းကို စွန့်လိုက်ပီးရင်တော့ နောက်တကြိမ် ဘုရင်ဖြစ်ဖို့က လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး...”

“ဒီမယ် မစွက်မယ်ရီမန် ကျနော် ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ကျနော် အနေနဲ့ ဝါးလစွကို ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို လက်ထပ်မှာဘဲ၊ ဒီအတွက် ထီးနန်းကို စွန့်ရမယ်ဆိုရင် နန်ကလေးမှ စိတ်ထဲ အနှောက်အရှက် နောက်ဆံတင်းခြင်း မဖြစ်ဘဲနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား နန်းစွန့်မှာဘဲ...”

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် မစွက်မယ်ရီမန်အား တိကျပြတ်သားစွာ ပြောခဲ့လေသည်။

* * *

လန်ဒန်သို့ ရောက်၍ ဝန်ကြီးချုပ် မစွတာဘော်လ်ဒွင်အား ကျွန်ုပ်ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့် စကားပြောလိုကြောင်း ဆွေးနွေးထုတ်ဝန်ကြီးချုပ်က ချက်ချင်းအဖြေပေးဘဲ ထိုကိစ္စ စဉ်းစားနေအတွက် နောက်တနေ့နံနက် အထူးကက်ဘီနက် အဝင်းအဝေးကျင်းပပေးပါမည်ဟု ဆိုလေသည်။

မစ္စတာဝင်စတန်ချာချီနှင့် ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံတိုင်ပင်လိုသည့်ကိစ္စကိုမူ ဝန်ကြီးချုပ်က စိတ်မပါစပါးနှင့် သဘောတူခဲ့လေသည်။

မစ္စတာချာချီနှင့် လော့ဒ်ဘီဗာဘရတ်ခီတို့နှစ်ဦးလုံးက ကျွန်ုပ်အား ဤကိစ္စတွင် အလျော့မပေးဘဲ ဆုံးခမ်းတိုင်ရောက်အောင် တိုက်သွားရန်အားပေး တိုက်တွန်းကြလေသည်။

အထူးသဖြင့်မစ္စတာချာချီက ကျွန်ုပ်အရှုံးပေးပြီးထွက်သွားလျှင် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လီခွင်အဘို့ အကြီး အကျယ် အောင်ပွဲရသွားကာ အခြေအနေအားလုံး ဆူ့လက်ထဲ ဝ ကျက်အပ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားမည်ဟုပြောလေသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ်အိမ်ရာဝိုင်သော် စိတ်ပမ်းလူပမ်း အလွန်နှမ်းနယ်ကာ ယဉ်ကျေးပါသည်ဆိုသော ယခုခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင်နေခြင်း၏ စိတ်ပျက်စွယ် နှာကျည်း ကြေကွဲစွယ်ကောင်းပုံများအကြောင်း တဖျော်တခေါ်ကြီးထွေးတော နေမိပါသတည်း။

x * x

ဒွိုမိနိုယ နိုင်ငံများ၏ ပြန်ကြားချက်

(၂၄)

နောက်စာနေ(သောကြာနေ့) နံနက် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အထူးပင် စိတ်အားငယ်နေမိပါသည်။

ဗြိတိသျှနှင့်နိုင်ငံခြားသတင်းစာများမှသတင်းထောက်များက ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါ်ထုတ် ရေးသားနေပြီဖြစ်၍ နောက်ဆက်တွဲသတင်းစာများယူရန် ကျွန်ုပ်သွားလေရာသို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေကြခြင်းကလည်း တမျိုးစိတ်ညစ်စရာကောင်းလှပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူဝါးလစွကား နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ရာ လောကကြီးအလယ်ကျွန်ုပ်တယောက်တည်းကျန်ရစ်သလိုဖြစ်နေပေသည်။

အရေးထဲ ကက်ဘိန်အဖွဲ့၏ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် မသိရသေးသဖြင့်ရင်တဖိုပိုနှင့်နေရသည်မှာပို၍စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်နေပေသည်။

စင်စစ်ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် မိမိအိမ်အတွင်းအကျယ်ချုပ် ခံနေရသူတယောက်နှင့် ဘာမျှမခြားချေ။

အဓိပ္ပါယ်ကား ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘောလ် ဒွိုင်။တယ်လီဖုံး။ အစိုးရအဖွဲ့မှ နေ့စဉ်တင်ပြသည့် ရုံးကိစ္စ စာရွက် စာတမ်းများ စသော ဘုရင်ဖြစ်ရခြင်း၏ အဆောင်အယောင် များကြားမှ မည်သို့မှရှောင်ပြေး၍မရနိုင်သော အကျဉ်းသမား တဦးသဘွယ် ဖြစ်နေရသည်ဟူ၍မင်တည်း။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆာဝေလ်တာမောက်ခိတုန်ကား အလွန်ဆရာရှိသူတဦးပီပီ သူ၏ ရှေ့နေလိုက်ခြင်း အလုပ်ကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်၍ တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးနေရှာသည်အတွက် ကျေးဇူး တင်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

ကျွန်ုပ် ဘုရင်အဖြစ် နေခဲ့ရသည့် နောက်ဆုံး နေ့များတွင် ဝေလ်တာမောက်ခိတုန်ကိုပင် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်ဆက် သွယ်ရာတွင် ကြားလူဆက်သားအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ရပေသည်။ သူကလည်း ခိုင်းသမျှအလုပ်တာဝန်တွေ မငြီးမငြူလုပ်ပေးရှာ လေသည်။

X X +

ကျွန်ုပ်စိတ်ခါတ်ကျပြီး အားငယ်နေခြင်းကို ကံကြမ္မာက အာရုံပြောင်းပေး၍တဖက်ကလမ်းက အားပေးသလိုဖြစ်လာသည့် အကြောင်းတရပ်ကား ထိုနေ့ (သောကြာနေ့) ထုတ် သတင်း စာများ၏ ရေးသားချက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့နံနက်စာ စားပြီး ဝေလ်တာမောက်ခိတုန်၏အခန်းသို့ ကျွန်ုပ်ဝင်သွားသောအခါ ကြမ်းပြင်တခုလုံးတွင်သတင်းစာများ ပြန့်ကြဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် ဝေလ်တာက “ဒီနေ့မှ သတင်းစာတွေဖတ်ရတာ နဲ့နဲ့ပါးပါးအားရှိစရာ ကောင်းတယ်...ဘီဗာဘရက်ခန့် ဟမ္မသ့ဘတ်ထိုက်တော့ တန်ပြန် ထိုးစစ်တိုက်ကန်ကြပြီ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်အား သတင်းစာများ ယူပြု လေသည်။

“ဒေးလီးအိတ်စ်ပရက်စ်” သတင်းစာကြီးက ကျွန်ုပ်၏ အိမ် ထောင်ရေးပြဿနာအကြောင်း မှတ်ချက်ရေးသားရာတွင်....

“ဘုရင်၏ဆုံးဖြတ်ချက်သာယျင် အဓိကဖြစ်၍ ဘုရင်က သူ ခြေလှမ်း လမ်းချင်သလို လမ်းခြင်းကိုမည်သည့်အစိုးရကမိတ်ပင် ယန့်တားပိုင်ခွင့်မရှိ။ ဘုရင်၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တိုင်းပြည်သို့ဘုရင် ကိုယ်တိုင် တင်ပြစီရင်ခံသင့်သည်။ သူဘာကြောင့်ဆုံးဖြတ်ရသည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်များကိုလည်းဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပစ်လျှင် တိုင်းပြည်သို့တင်ပြခွင့်ရှိသင့်သည်”

ဟု ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ထောက်ခံ ရေးသားခဲ့၏။ ထို့အတူ “ဒေးလီးမေလ်” သတင်းစာကြီးကလည်း။

“ဤကိစ္စတွင် ဘုရင်ငယ်ထီးနန်းကို စွန့်လွှတ်ရမည်ဆိုခြင်းမှာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိ။ နန်းစွန့်ခြင်း အားဖြင့် ပြဿနာပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာဘွယ်ရှိသည်။ ပြိတိသျှအင်စိုက်ယာ ကြီးတခုလုံးအဘို့လည်း အကြီးအကျယ်ထိခိုက်ဘွယ်ရှိသည်”

ဟု ခပ်မာမာပင် ရေးသားခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် “ဝက်စ်တင်မောနင်းနုယူးစ်” နှင့် “နယူးစ်ခရော်နီ ကယ်လီ” သတင်းစာတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့နန်းမစွန့်ဘဲ လက်ထပ် သင့်သည်ဟူ၍ ထောက်ခံရေးသားခဲ့ကြလေသည်။

ဤသို့မိတ်ဆွဲသတင်းစာများက ကျွန်ုပ်တို့အား ထောက်ခံ ရေးသားနေကြချိန်မှာပင် လန်ဒန်မြို့မှ အားတက်ဘွယ် သတင်း တရပ် ကြားရပြန်လေသည်။

ဝေါ်လ်တာမောက်ဆတုန်သည် ဝန်ကြီးချုပ်အမှူးပြုဘော အစိုးရ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဆက်သွယ်ရန် လန်ဒန်မြို့ သွားစဉ်ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်ပြင်ဘက် လူထုအမြောက်အမြား စုရုံးရောက်ရှိနေပြီး ကျွန်ုပ်ကို အားပေးဆန္ဒပြသည့် သဘောဖြင့် သပြိုင်သီချင်းများ သီဆိုနေကျသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ကျွန်ုပ် အား တဆင့်ပြန်ပြောလေသည်။

ပြိတိသျှလူထုသည် ရှေးအစဉ်အလာအရ တရားမျှတခြင်းကို အလွန်လိုလားသူများဖြစ်ကြသည့်အလျောက်ယခုကိစ္စတွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ထောက်ခံအားပေးကြခြင်းဖြစ်သည်ဟုယူဆရပေသည်။

မိတ်ဆွဲ သတင်းစာများနှင့်ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်ပြင်ဘက် ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ ထောက်ခံသူ လူထုကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ရည် မှန်းချက် အောင်မြင်မည်ဟု ယူဆလျှင် မှားပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းမူကား ဝန်ကြီးချုပ်မစ္စတာဘော်လီဒင်က ထိုနေ့ တနေ့တွင် ကျွန်ုပ်အား မထနိုင်အလဲထိုးနည်းမျိုးဖြင့် ၂-ကြိမ်တိုင် တိုင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိုက်ခိုက်ခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

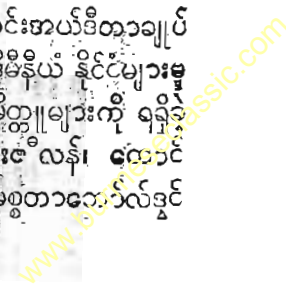
သူ၏ပထမထိုးစစ်တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ်မှုကား ကျွန်ုပ်တိုင်းပြည်သို့ တိုက်ရိုက်အသံလွှင့်စကားပြောခြင်းကို သူ၏အစိုးရအဖွဲ့ အနေနှင့် သဘောမတူခွင့်မပြုနိုင်ဟု ခတ်ပြတ်ပြတ်အဆုံးပြတ်ပေးလိုက်ခြင်း ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် အပင်တပမ်းကြီးစားရေးသားပြင်ဆင်ခဲ့သော အသံ လွှင့်မိန့်ခွန်းကြီးကား... “ခဲလေသမျှညရေကျ” ဖြစ်သွားပေပြီ။

ဒုတိယအကြိမ် ထိုးနှက်ခိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းကတော့ ဝန်ကြီးချုပ် သည် ပါလီမန်အောက်လွှတ်တော်၌ သူ့ဘက်က အကြောင်းပြ ချက်များကိုတင်ပြရင်း ကျွန်ုပ်တို့တောင်းဆိုခဲ့သော် “မော်ဂင် နက်တစ်” နည်းဖြင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် ဥပဒေကြမ်း တင်သွင်းခြင်းကို အစိုးရ အဖွဲ့ အနေနှင့် လုံးဝလုပ်မည် မဟုတ် ကြောင်းကိုပါကျေညာလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အဖွဲ့ထီးနန်းစွန့်ရန်မှတစ်ပါး အခြား မည်သည့်နည်းလမ်း သို့မဟုတ် “ထွက်ပေါက်” မရှိတော့သည်မှာ ထင်ရှားနေပေပြီ။

ထို အတောအတွင်းချိက်တာကြေးနန်းသတင်းအယ်ဒီတာချုပ် မစ္စတာရီကာဆင်ဟက်တ၏ အကူအညီဖြင့် ဒီမိုကရေစီနီဒီယံ နိုင်ငံများမှ အကြောင်းပြန်ကြားချက် ကြေးနန်းများ၏ မိတ္တူများကို ရရှိခွဲ လေရာ ကနေဒါ၊ သြစထရေးလီးယား၊ နယူးဇီလန်၊ ကောင် အာပရီကနီဒင်များအားလုံးက ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လီဒင်

အလို့ရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မစွက်ဆင်ပဆင်နှင့် လက်ထပ်ခြင်းကို ကန့်ကွက်လိုက်ကြကြောင်း သိခဲ့ရပေသည်။

ထိုနေ့ညနေတက်တွင် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ “ဖွတ်” စံအိမ်သို့လာပြီး အထက်ပါအကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။

ထို့ပြင် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်က ကျွန်ုပ်၏နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်မည်သို့ဖြစ်သည်ကို အမြန်ဆုံး အခြေပေးရန်ကိုပါ တိုက်တွန်းပြောဆိုလေသည်။

အမှန်တော့ မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်သည် ကျွန်ုပ် ထီးနန်းမစွန့်ပါနှင့်ပါးစပ်ကဟန်ဆောင်ပြောနေပြီး ကျွန်ုပ် အမြန်ဆုံးနန်းစွန့်ရန်ကိုအကြပ်ကိုင် “ရာဇသံ” ပေးသည့် သဘောပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် အတော်ပင် ထိခိုက်သွားမိပါသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်က ကျွန်ုပ်အား “အလဲထိုး” ချောင်ပိတ် ဖမ်းမိထားပေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်....

“သိပ်မကြာစေရပါဘူး မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်.... ကျုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အမြန်ဆုံးသိရပါစေ့ မယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

x x x

ဘုရင့် “ပါတီ”

(၂၅)

နေ့စဉ်မျိုးချုပ်သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ “ဖွတ်” ဘဲလိပ်စီးစီးယား” စံအိမ်ကြီးသည် စစ်မြေပြင်မှ ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်ရုံးတခု သဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

တယ်လီဖုံးတွေက အဆက်မပြတ်အသံမြည်နေပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးစာပို့ ရဲဘော်များ ဥဒဟိုဝင်ထွက်၍ လန်ဒန်မှအစိုးရကိစ္စ စာရွက်စာတမ်းများ ယူလာလိုက် ပြန်ပို့လိုက်နှင့် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသော ရှောင်က တကဲ့စစ်မြေပြင်မှစစ်စခန်းရုံးတရုံးနှင့် တူနေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး လော့ဒ်ဒ်ဘီဘာဂရွတ်စီမှာ သူ၏သတင်းစာများက ရေးသားထောက်ခံခြင်းနှင့် ဘုတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်ပြင်ဘက်မှ လူထုပရိသတ်စုံရုံးဆန္ဒပြခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဘက်မှ လူ့အင်အားတောင့်လာပြီဟုအားတက်နေလေသည်။ သူ့အနေ

www.burmeseclassic.com

နှင့် ကျွန်ုပ်၏ပြဿနာပြေလည်အောင်မြင်သည်အထိ ဆက်လက် တိုက်သွားစေချင်သည့်အန္တ ဖြစ်ပြီးပြလျက်ရှိလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာခြေကုန်လက်ပမ်းကျကာ အကြီးအကျယ် စိတ်မောလူမောဖြစ်ပြီး ဝန်ကြီးချုပ်ဘော်လီဒွင်အားဆက်လက် တိုက်ရန် စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိတော့သလောက်ဖြစ်နေပေပြီ။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကဆက်တိုက်လျှင်လည်း အနိုင်ရတော့မည် မဟုတ်ဟု တထစ်ချ သိနေသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပေ သည်။

ပါလီမန်အောက်လွှတ်တော်၌ ဝန်ကြီးချုပ်ကကျွန်ုပ်လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောခဲ့သောစကားများက ကျွန်ုပ် ဘဝတလျှောက်လုံး ပြည်သူလူထုအကျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှနှင့် ကျွန်ုပ်၏မျှော်လင့်ချက်အားလုံးကို တချက်ထဲနှင့်ဖျက်ဆီးချေမှုန်း ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်ထက်မြက်လှပေသည်။

ကျွန်ုပ်ဘက်မှထက်ညှာစွာစဉ်းစားသူ၊ ကျွန်ုပ်အပေါ် မေတ္တာ စေတနာထားသူတွေ ရှိသင့်သလောက် ရှိသည် မှန်သော်လည်း မစ္စတာဘော်လီဒွင်က လိမ္မာပါးနပ်စွာတဖက်အတ်တင်ပြခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ပြဿနာရှုထောင့်ကိုသာ မြင်ရသိရသူ ဦးရေက အဆ မတန် ပိုမိုများပြားလာကာ နင်လား- ငါလား အားချင်းပြိုင် တိုက်ရလျှင် ကျွန်ုပ်သာလျှင် ရှုံးရန်သေချာနေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သေသေချာချာ စဉ်းစားလေ၊ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရှေ့လှမ်းရမည့် ခြေလှမ်းသည် ထင်ရှားလာလေဖြစ်နေပါပြီ။

အင်္ဂလန်ပြည်ထီးနန်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပြိတိသျှအင်ပိုင်ယာ ကြီး၏စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို အိန္ဒြေမပျက် ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်ရန် အတွက် ကျွန်ုပ်အဘို့ တခွဲတည်းသောခြေလှမ်းကား အေးအေး ဆေးဆေးထီးနန်းကိုစွန့်လိုက်ရန်ပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး လော့ခ် ဘီဗာဘရတ်(ခ)ကိုလည်း ရှေ့ရှေ့သူနှင့်ဆက်သွယ်မှုကိုရပ်စဲလိုက်တော့မည်ဟု အကြောင်း ကြားရင်း ကျွန်ုပ်နှင့်မစ္စတာဘော်လီဒွင်တို့ စေ့စပ်ရာ၌ အပေး အယူတည့်သွားပြီဖြစ်၍ လော့ခ်ဘီဗာဘရတ်(ခ)နှင့် ဆက်လက် ဆက်သွယ်ရန် မလိုတော့ကြောင်းကိုပါ ရှင်းပြ လိုက်လေသည်။

x x x

ထိုည ၈-နာရီအချိန်တွင်မစ္စတာဝင်စတန်ချာချီသည် ကျွန်ုပ် ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရညစာစားရန် လန်ဒန်မှမော်တော်ကားဖြင့် ရောက်လာလေသည်။

မစ္စတာချာချီကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းနှင့် စစ်ပြီး ခေတ်တွင် ကမ္ဘာကျော်အောင်မျက်မှောက်ခေတ်သမိုင်း၌ အထင် ရှားဆုံးအထူးချွန်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦးဖြစ်လာလင့်ကစား၊ ၁၉၃၆ ခုနှစ်က သူ၏ အခြေအနေမှာ တနေ့ သူသည် ကမ္ဘာ ကျော် အောင် ထင်ပေါ်ဦးမည်ဟု ယုံနိုင်စရာမရှိအောင် ဖြစ်ပေသည်။ ကုန်ဆာဗေးတစ်ပါတီကလည်း ဝင်စတန်ချာချီအား ကြောက် ရွံ့မြီး ဝိုင်းပယ်ထားသလို သဘောထားဟန်ဖြင့် ကက်ညီနက်

အစိုးရအဖွဲ့အတွင်း၌ ဝန်ကြီးတနေရာကိုပင် မပေးခဲ့သော အခြေအနေမျိုးရှိနေလေသည်။

ထိုညက ကျွန်ုပ်၏ညစာစားပွဲသို့ လူ ၅-ယောက်တက်ရောက်ခဲ့ကြရာ၊ ထို ၅-ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်အပြင် မစ္စတာချာချီ၊ ဝေဝါလတာမောက်(ခ)တူနိုး၊ ၎င်း၏လက်ထောက် ဂျော့အယ်လင်နှင့် မေကျာအယ်လိတ်ဇ်နွာတို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ညစာထမင်းစားရင်း စကားပြောကြရာ၊ မစ္စတာချာချီသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ်ဘော်လဒွင် ခေါင်းဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့အကြိတ်အနယ်ဖြစ်နေသော ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ သူမြင်သောရှုထောင့်အမြင်နှင့် အကြောင်းပြချက်များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှင်းလင်းတင်ပြသွားလေသည်။

ဝင်စတန်ချာချီအား ကျွန်ုပ် အထင်ကြီးပြီး လေးစား ခဲ့မိသည်မှာ ကြာပေပြီ။ သို့သော် ထိုညကမှ သူ၏အတွေးအခေါ်အရည်အချင်းနှင့် ဗျတ္တိကောင်းပုံ အစွမ်းတို့ သေချာနိုးကပ်စွာ သိမြင်ခဲ့ရပေသည်။

သူကကျွန်ုပ်ဘက်မှ “နိုင်ကွက်” မှီပုံကို ပြောပြရာတွင် ယခုသောလောဆယ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် အစိုးရအဖွဲ့တို့ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံ ဥပဒေအရ မည်သို့မည်သို့ ပြဿနာ မပေါ်နိုင်သေးကြောင်း၊ မစ္စတာဆင်ပိဆင်၏ ပထမယောက်ျားနှင့် ကွာရှင်းသည့် အမှု စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်အရ နောက် ၅-လအကြာ (၁၉၃၇-ခု ပြေလ) မှသာလျှင် လက်ထပ်နိုင်ခွင့်ရှိရာ၊ ထိုအချိန်မတိုင်မီ အတောအတွင်းဘာပြဿနာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပေါ် စရာမရှိကြောင်း၊ မစ္စတာစော်လဒွင်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်အား လက်ထပ်ရေးကိုစွဲကို

စွန့်လွှတ်မည် လော၊ ထိုနန်းကို စွန့်မည်လောဟု ချိမ်းခြောက်ပြောဆိုရန် အာဏာလည်းမရှိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် “မော်ဂင်နက်တစ်” လက်ထပ်နည်းဖြင့် လက်ထပ်နိုင်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်ကသာ အစိုးရအဖွဲ့အား ထုတ်ပေးဝင် တောင်းဆိုပါက ဘုရင်အဖြစ်နှင့်ပင်လက်ထပ်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် မစ္စတာဘော်လဒွင်က အကယ်၍ သူ၏အစိုးရအဖွဲ့နှုတ်ထွက်ရခဲ့သော်၊ နောက်ထပ် အစိုးရအဖွဲ့သစ်မဖွဲ့ရန် အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်ကြီး ၂-ဦးဖြစ်သူ မစ္စတာ အက်တလီ (လေဘာ) နှင့် ဆာအာချီဘောဆင်ကလဲယားတို့နှင့် ညှိနှိုင်း ပြောဆိုဂတိတောင်းထားခြင်းကိုလည်း မစ္စတာချာချီအနေနှင့် အထူးပင် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

ထိုနောက် မစ္စတာချာချီက သူ့ရှေ့ အဘို့လုပ်ကိုင်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် အစီအစဉ်များ အကြောင်းကိုပါ ပြောပြလေသည်။

ပထမအဆင့်အနေနှင့် နောက်တနေ့နံနက်တွင် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ဘော်လဒွင်ထံသို့ စာတစောင် ရေးပို့မည်။ ထိုစာတွင် အကယ်၍ မစ္စတာဘော်လဒွင်နှင့် တကွ အပေါင်းပေါ် ဝန်ကြီးများအား ဘုရင်ကို ဆက်လက် အကြပ်ကိုင်နေလျှင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာပေါ်မည့်အကြောင်း သတိပေးမည်။ တချိန်ထံမှပင် မစ္စတာချာချီက သတင်းစာများသို့ ကျေညာချက်စာရပ် ထုတ်ပြန်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေးကိစ္စသည် ယခုလက်လောဖြစ်ပေါ်နိုင်သောပြဿနာ မဟုတ်ကြောင်း ခိုင်လုံသောအထောက်အထား

အထား အကြောင်းပြချက်များပါ ရှင်းလင်းဖော်ပြမည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးကို စစ်တပ်များကို စစ်ပြင်ထားနိုင်မည်ဟု ဆိုလေသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်မှပင် မစ္စတာချာချီသည် ကျွန်ုပ်တို့ နှုတ်ဆက်ရင်း လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ)ထံ သွားဦးမည်ဆိုကာ ပြန်သွားလေသည်။

* * *

ထိုအချိန်လောက်တွင် ဗြိတိသျှသမိုင်း၌ အလွန်ထူးခြားသော အဖြစ်တရပ်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

၎င်းကား အခြားမဟုတ်၊ သတင်းစာများက “ဘုရင့်ပါတီ” ခေါ် နိုင်ငံရေးပါတီသစ်တခု စတင် ပေါ်ပေါက်လာသလို ဖြစ်လာခြင်းပင်တည်း။

ထူးဆန်းသည်ကား “ဘုရင့်ပါတီ” ကို မည်သူကမှ စတင်တည်ထောင်ခြင်းမရှိ၊ ခေါင်းဆောင်လည်းမရှိဘဲ သတင်းစာများကစတင်ရေးသားဖော်ပြကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်ပြင်ဘက်၌ ကျွန်ုပ်တို့လိုလားသော လူထုကပိုစကားကြီးများတွင် “ဘုရင့်ကို ဘော်လဒွင်၏ လက်မှဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါလော့” “ဘုရင့်ဘက်က ငါတို့ ရပ်တည်ကြရမည်” စသဖြင့် ရေးသား ဆန္ဒပြသူများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့

လိုလားထောက်ခံသူ မစ္စတာချာချီနှင့် လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ) တို့ထိုပုဂ္ဂိုလ်အချို့ သာရှိလေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်အား ဝန်ကြီးချုပ်ဘော်လဒွင်က သူ၏ နိုင်ငံရေးပါတီအင်အားဖြင့်ဖိတိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် နိုင်ငံရေး “ပါတီ” တရပ်ထောင်ချင်သည်ဆိုပါက ဆော်ဩ စည်းရုံးပေးရန် အဆင်သင့်ရှိသူများ တကယ် ရှိခဲ့ပေသည်။ ထိုသူများမှာ ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူများလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။

ထိုညတညလုံးလိုလို ကျွန်ုပ်တို့အထူးလေးနက်စွာ စဉ်းစားချိန်ဆကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကသာ လိုလားသည် ဆိုလျှင် ဝန်ကြီးချုပ်မစ္စတာ ဘော်လဒွင်အား ဆန့်ကျင်မည့် “ပါတီ” သစ်တခု ဖြစ်မြောက် လာမည်ကား သေချာပါ၏။ သို့သော် ကမ္ဘာက စည်းလုံးညီညွတ်ပါသည်ဟုဖြစ်နေသောအင်္ဂလန် နိုင်ငံနှင့်တကွ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီး တခုလုံး အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။ သွေးချောင်းစီးမည့်စစ်ပွဲတစ်ပွဲပင် ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ ယင်းအဖြစ်မျိုးကို ကျွန်ုပ် မည်သည့် နည်းနှင့်မှ မလိုလားနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်ကြောင့် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီး၏ စည်းလုံး ညီညွတ်မှုထိခိုက်ပြိုကွဲကာ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ဟူသော ဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကြီးတခု သမိုင်းတွင် ကျန်ရစ်သည် ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မခံနိုင်သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်ကပင်ထီးနန်းစွန့်ပါတော့မည်ဟု တိကျပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အချစ်နှင့် တာဝန်ဝတ္တရားကို ရွေးချယ်ရာတွင် အချစ်ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲ ဝေသန် ခဲ့ကြပေသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်လက်သင့်မခံနိုင်ပေ။

www.burmeseclassic.com

ဥပဒေကြမ်းနှစ်ခု

(၂၆)

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်စွန့်ခွာဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဝါလ်တာ မောက်ခိတုန်က အကြံတခု ပေးခဲ့သည့်မှာ မစ္စတာဘော်လီဒွင်၏ အစိုးရက ပါလီမန်လွှတ်တော်သို့နှုန်းစွန့်ရေးဥပဒေကြမ်းတင်သွင်း သည့်အခါ ဝါးလစ္စဆင်ပီဆင်၏ ပထမယောကျာ်းနှင့် ကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အပြီးအမိုင်အဆီအမှတ်ပြုသည့် ဥပ ဒေကြမ်းတရပ်ကိုမူ တင်သွင်းအတည်ပြုသင့်ကြောင်း တောင်း ဆိုရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဝေဝါလ်တာ၏စေတနာကား ဝါးလစ္စ၏လျှောက်ထားချက် ၏ မူလုတရားရုံးက နောက် ၆-လကျော်မှ အိမ်ထောင်သစ် ပြုရ မည်ဟု ဆိုထားခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်စွန့်ပြီးနောက် သာမန် လူတယောက်ဖြစ်လာသည့်အခါ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိတော့ဘဲ နေရမည့်ပြင် ဝါးလစ္စနှင့်လက်ထပ်ရန်ကလည်းမဖြစ်နိုင်သောအခြေ

အနေမျိုးတွင် ရှိနေမည်ဖြစ်၍ ယခုပါလီမန်က ဝါးလစ္စ၏ ဘာ ရှင်းပြတ်စဲခြင်းကို ဥပဒေကြမ်းတရပ် တင်သွင်း ပြဋ္ဌာန်းခြင်း အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အဘို့ ၆-လအဆင့်ပေးတော့မည်။ ထိမ်းမြား လက် ထပ် နိုင်စေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

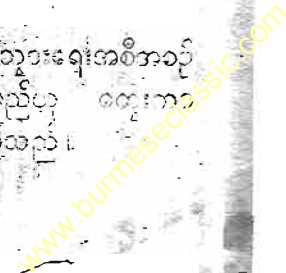
ယင်းကိစ္စအတွက် ဝန်ကြီးချုပ်အား စေ့ စပ်ပြောဆိုမှုရှိသည့် သို့ ကိုပင် တာဝန်လွှဲရန် ပြောသဖြင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝေဝါလ်တာ မောက်ခိတုန်၏ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံကာ တာဝန်ပေးလိုက် လေသည်။

ထိုကြောင့် ၁၉၃၆-ခု ဒီဇင်ဘာလ ၅-ရက်နေ့တွင် ဝန်ကြီး ချုပ် မစ္စတာ ဘော်လီဒွင်၏ ကိုယ်စားလှယ် ၂-ဦးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က မူ ဝေဝါလ်တာမောက်ခိတုန်နှင့်လက်ထောက်ကျော့အယ်လပ်တို့သည် မစ္စကီဆင်မီဆင်၏ဆင်မသားပြတ်စဲမှု ဥပဒေကြမ်း (Divorce Bill) မူကြမ်းကို စတင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြလေသည်။

အစိုးရဘက်မှ ကိုယ်စားလှယ် ၂-ဦးမှာဆာတိုရေ့စ်ဝိလ်ဆင် နှင့် ဝန်ကြီးချုပ်၏ ပါလီမန်အတွင်းဝန်မေဂျာသောမတ်စ် ဒတ် ဒေးလ်ဆိုသူတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုပွဲရှိလ် ၂-ဦးစလုံးမှာ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ရှိကြပြီး ကျွန်ုပ် အပေဝါ စေတနာရှိကြသူများဖြစ်၍ ဝေဝါလ်တာမောက်ခိတုန်တို့ စေ့ စပ်ဆွေးနွေးကြရာတွင် အားလုံးချောမော အဆင်ပြေသွား ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်စွန့်ပြီး တိုင်းပြည်မထက်ခွာ သွားရေးအစီအစဉ် များကို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နိုင်စေဘာမည်ဟု ထွေးကွာ အနည်းငယ်စိတ်ထဲမှ ပေါ့၍ သေလိုသူများလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာချာချီသည် အလျော့ပေးသည့်မှုကို လက်မခံသေးဘဲ ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ဘော်လီဒွင်ထံတစ်စောင်ရေးသားပေးပို့ လိုက်ပြန် လေသည်။

စာတွင်ကား ကျွန်ုပ် ထိမ်းမြားလက်ဆပ်ရေးကိစ္စနှင့် ပါတ် သက်၍ သူ၏အယူအဆသဘောထားများကို အလွန်ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်များနှင့်တကွ စင်ပြဏာ အစိုးရအဖွဲ့အား လေးနက်စွာ ပြန်လည်စဉ်းစား စေလိုကြောင်း တိုက်တွန်းထား လေသည်။ သူ၏အဓိကအကြောင်းပြချက်ကား ပါလီမန် လွှတ် တော် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရင်း၊ ဥပဒေအရင်း၊ မည်သည့် အစိုးရ အဖွဲ့မှ ဘုရင်အားထီးနန်းစွန့်ရန် တိုက်တွန်း အကြံပေး ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ ဘုရင်က အစိုးရအဖွဲ့ ၏အကြံပေး ချက်ကို လိုက်နာရန်ငြင်းဆန်သည်ဆိုလျှင် အစိုးရအဖွဲ့က နှုတ် ထွက်ရန်သာရှိကြောင်း၊ သို့သော် အထိုက်အခံ အဖွဲ့နှင့် ၎င်းတို့ နှုတ်ထွက်လျှင် အစိုးရအဖွဲ့သစ်မဖွဲ့ ရန် ကြိုတင် စိုးလားရိုက်ထား ခြင်းမှာ လုံးဝမတရားကြောင်း စသည့်အချက်များပင်ဖြစ်လေ သည်။

မစ္စတာချာချီအနေနှင့်စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်မှ အရေးဆိုလိုက်ခြင်းမှာ သူ၏ရေးသားပုံနှင့် အကြောင်းပြချက် များက အလွန်ခိုင်လုံပါသော်လည်း အချိန်အားဖြင့် နောက်ကျ သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ယခုအခြေရောက်မှ ကျွန်ုပ်အဘို့မည်သို့မှ နောက်ပြန် လှည့် ဆုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ထိုနေ့က ဝန်ကြီးချုပ်မစ္စတာဘော်လီဒွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာ ရောက်သောအခါ ဝေါ်လ်တာမောက်ခတုန်က တင်ပြသော ဥပဒေကြမ်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ဝန်ကြီးချုပ်ကိုယ်တိုင်က တရား မျှတပါသည်ဟု လက်ခံခဲ့လေသည်။

ဝါးလစ္စဆင်ပင်ဆင်၏ ကွာရှင်းမှုဥပဒေကြမ်းကိုမူကားအချို့ ကက်ဘီနက်အဖွဲ့ဝင်များက ကန့်ကွက်မည်ဆိုလျှင် ကန့်ကွက်ဘွယ် ရာရှိကြောင်း သို့သော် အကယ်၍ ကက်ဘီနက်အဖွဲ့က ဒုတိယ ဥပဒေကြမ်းကို လက်ခံရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သော် သူကိုယ်တိုင်ထူးမှ နှုတ်ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရဲရဲကြီးအာမခံချက်ပေးခဲ့လေသည်။

ဤတကြိမ်တွင် မစ္စတာဘော်လီဒွင်သည် တကယ်ပင်ကျွန်ုပ် အပေါ် စေတနာထားဟန်ဖြင့် အထက်ပါဂတိအတိုင်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစားဗီဇင်ဘာလ၆-ရက်တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် မစ္စတာဘော်လီဒွင်နှင့် သူ၏ ကက်ဘီနက် အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ ဧည့်ဆုံဆွေးနွေးကြသောအခါ အခြေအနေက တမျိုးဖြစ်သွား ပြန်လေသည်။

အကြောင်းမူကား.... မစ္စက်ဆင်ပင်ဆင်၏ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု ဥပဒေကြမ်း (Divorce Bill) ကို ကက်ဘီနက်အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီး အများစုက လက်မခံဘဲ ယ်ချလိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်စားလှယ် ဝေါ်လ်တာ မောက်(ခ)တုန်မှာ သူ ကြီးစားခဲ့လေသမျှ သဲဒေကျဖြစ်သွားသဖြင့် အကြီးအကျယ်စိတ် ပျက်သွားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အထူးပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဤအဆိုင်အထိထွင် ထီးနန်းကို စွန့်ရန်မက ကျွန်ုပ်နှင့် ဝါးလစွတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေးကိစ္စကိုလည်း နောက်ထပ်အနည်းဆုံး ၆-လ စောင့်ဆိုင်းရဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်ဝေါ်လီတာမောက်ခတွန် အမှတ် ၁၀ ဒေါင်းနှင့်လမ်းသို့သွား၍ ကက်ဘိုနက်ဝန်ကြီးအဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သတင်းစာရန် သွားစဉ်ကျွန်ုပ်၏ မော်ဒေတာကာကို မှတ်မိသူ ပရိသတ်များက လက်ခတ်လက်ဝါးတီးကာ ဩဘာပေးခဲ့ကြသေးသည်ဟု သိရပေသည်။

ထိုလူထုပရိသတ်၏ ဆန္ဒပြမှုမှာ အကယ်၍ “ဘုရင်ပါတီ” တည်ထောင်ခြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ပါဝင်အားပေးမည့် ပရိသတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၃၆-ခု ဇီတင်ဘလ ၇-ရက် တနင်းလာနေ့မှစ၍ “ဘုရင်ပါတီ” ဖြစ်မြောက်ရန် မျှော်လင့်ချက်ဟူသမျှ လုံးဝ ပမေ့ျောက်စိ ဝိန်ချုပ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးကျစော့ ဘုရင်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ် အကြိတ်အနယ် ဗိုလ်လုရာတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ကသာ အပြတ်အသတ်အနိုင်ရသွားခဲ့ပေပြီ။

မြိတိန်ပြည် အုပ်ချုပ်ပုံစံနစ်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်သည် တကယ်အာဏာရှိသူပုံရိပ်ဖြစ်သည်မှာယုံမှားတယ်မရှိချေ။ ဝန်ကြီးချုပ်က “အကြံပေးပါသည်” ဟု ဆိုပြီး ဘုရင်အား အမိန့်ပေးနိုင်၏ သူ၏ “တာဝန် ထွေရာအရ မလွှဲမရွှေခင်သာ၍ လုပ်ရပါသည်” ဟု ပြောကာ သူ့လုပ်ချင်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာလည်းရှိ၏။

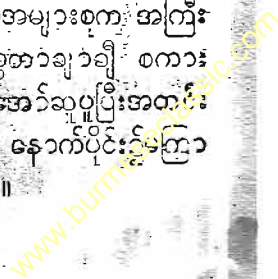
ထိုကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ပထမ “မော်ဂင် နက်တစ်” နည်းဖြင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး၊ ဒုတိယတိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့်စကားပြောရန် အကြံနှင့်နောက်ဆုံးဝါးလစွဆင်ပင်ဆင် ဓါက္ခာရှင်း ပြုတ်စံမှု ဥပဒေကြမ်းကိစ္စအားလုံးတွင် အဆင့်ဆင့် ဆက်တိုက် အရေးနိမ့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်က ဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်စော့လိုက်တိုင်းကျွန်ုပ်အဘို့ ဂုဏ်ယူနှစ်သိမ့်စရာအချက်အချက်တော့ရှိပါသည်။

ထိုအချက်မှာ မိတ်ဆွေကြီးမစွတာချာချီ၏ဗဟုသတ္တိကောင်းကောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ဘက်မှ အပြိုင်အထန် တိုက်ခွဲခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မစွတာချာချီကား အစိုးရအနေနှင့်တူရင်အား နန်းစွန့်ရန် အကြပ်ကိုင်တိုက်တွန်းပိုင်ခွင့်မရှိဟု နှုတ်ခွာယုံကြည်ချက် ပြင်းစွာ ရှိခဲ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ ပြဿနာဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ရန် ကျွင်းပသည့်ပေါ်လီမန်လွှတ်တော်အစည်းအဝေးသို့ ပညား အထက်ပါ သူ၏ယုံကြည်ချက်အတိုင်း တက်ရောက်ပြီး သတ္တိရှိစွာဖြင့် တိုက်ခိုက်အရေးဆိုရန် သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်က လွတ်တော်အမတ်အများစုက အကြီးအကျယ်ဆန့်ကျင်နေသုတေ့ဖြစ်နေကြ၍ မစွတာချာချီ စကားမြောရန် ထူထိုက်စဉ်မှာပင် အားလုံးဝိုင်းအော်ဆူပူပြီးအတိုင်း ထိုင်ခိုင်းခဲ့ကြပေသည်။ ထိုနေ့က ရှုခင်းကို နောက်ပိုင်း၌ကြာခဏပင် ရေးသားဖော်ပြလေ့ရှိကြပေသည်။

နောက်မိုင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ ပါလီမန်နှင့်စာကွဲပြားတိန်တိုင်လုံးကို ရှိရုံတောက် ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်ခဲ့သူမှာ မစ္စတာချာချီပင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကိုပြန်တေးကြည့်လျှင် ၁၉၃၆-ခုနှစ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံမှာ အံ့ဩဘွယ်ရာပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခြားသူတိုင်းတယောက်မှ သူ့ဘက်မပါစေကာမူ မစ္စတာချာချီသည် သူတယောက်ထည်းထူးခြားသော သတ္တိဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ဆုံးခမ်းတိုင်ရောက်အောင် အရှုံးမပေးဘဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းကိုကား ကျွန်ုပ်အတ္တိတသက်လုံးဂုဏ်ယူနှစ်သိမိစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

x x x

မအောင်မြင်ခဲ့သော “လုပ်ကြံမှု”

(၂၂)

ကျွန်ုပ်နှင့်ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လဒွင်တို့ ရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံ၍ ဆုံးဖြတ်စရာ ပြဿနာအားလုံး ပြီးပြတ်သွားပြီ ဖြစ်၍ ရှေ့ရှောက် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရေးနှင့် ညီတော်တာတီအား ထီးနန်း လွှဲပြောင်းပေးရန် အစီအစဉ်များပြုလုပ်ရန်သာရှိပေတော့သည်။

ယခုအချိန်အထိ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိရှိခဲ့သော အချက်အလက်များကို မူတည် တင်ပြခဲ့သော အကြောင်းများပင် ဖြစ်ရာ၊ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မသိဘဲ နောက်ကွယ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အကြောင်းတရားလည်းရှိသဖြင့် ဤနေရာတွင်အလျဉ်းသင့်၍ ကျွန်ုပ်ကဖော်ပြသုတ်တင်ပြလိုပေသည်။

ယင်းဖြစ်ရပ်ကို အခြားသင့်တော်သော နာမည်ပေးရန် စဉ်းစား၍ မရနိုင်ဘဲဖြင့် “လုပ်ကြံမှု” ဟုသာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အမည်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

အမှန်တော့လည်း ဤကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်မသိရဘဲနောက်ကွယ်တွင် လျှို့ဝှက်စွာကြိတ်ကြဲခဲ့သော “လုပ်ကြံမှု” တခု ဖြစ်ပေသည်။

အဆိုပါ “လုပ်ကြံမှု” တွင် သူ့ နေရာနှင့်သူ အသီးသီးပါဝင်ကြသူများမှာ ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ တော်လဒွင်လေဝုခံဘီဗာဘရွတ်ခံ၊ ဆာဟိုရေ့စ်ဝီလ်ဆင်၊ ပယ်ရီဘရောင်းလိုးနှင့် ဝါးလစ္စဇီရှေ့နေ မစ္စတာဂေါ့ဒတ်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဒေးလီးအိပ်စ်ပရက်စ်” သတင်းစာပိုင်ရှင် ဇလွဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ)ကား ထိုအချိန်က အင်္ဂလန်ပြည်တွင် သြဇာတိက္ကမအကြီးဆုံးလူများတွင် တဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ အနေနှင့် ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီးကို အလွန် ချစ်မြတ်နိုးကာ ကျွန်ုပ် ထီးနန်းစွန်းခြမ်းကားဖြင့် ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာ၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှု ထိခိုက်ပျက်ပြားသွားမည်ကို အထူးစိုးရိမ်သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထီးနန်းစွန်းရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မရမနေကြိုးစားခဲ့ပြီး မည်သို့မှ မရအောင် မြင်သောအခါ နောက်ဆုံးဖြစ်သည့် နည်းနှင့် လုပ်ငန်းများဟူသော သဘောဖြင့် အကြံအစည်တခုကို စိတ်ကူး ရခဲ့လေသည်။

ထိုအကြံကား ကျွန်ုပ်မသိအောင် ဝါးလစ္စဇီဆင်ပင်ဆင်ထံ ချဉ်းကပ်ထိုက်တွန်းပြောဆိုပြီး ဝါးလစ္စဇီ ကျွန်ုပ်အား လက်ထပ်နိုင်တု ငြင်းပယ်စေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကမည်မျှပင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်စေချင်ကာမူ ဝါးလစ္စဇီကိုယ်တိုင် ငြင်းဆန်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး ထီးနန်းမစွန်းဖြစ်သည့် အခြေအနေမျိုး ပြန်ခဲ့ရာက သွားနိုင်သည့် ဟုလော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ) ကယူဆခဲ့လေသည်။

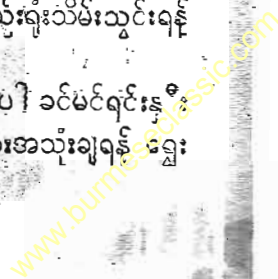
ယင်းသို့ ကျွန်ုပ် နေဒက်ကွယ်၌ ဝါးလစ္စဇီအား လက်ထပ်ရန် ငြင်းဆိုစေအောင် ချဉ်းကပ် ထိုက်တွန်းရေး အစီအစဉ် များကို ဝါးလစ္စဇီ အင်္ဂလန်ပြည်မှ မထွက်ခွာမီဆက် စတင်ခဲ့သည်ဟု သိရပေသည်။

ဤသို့ဘယ် ကောင်းသည့်ကား လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ)က သူ၏အကြံကို စတင်ကြံစည်ခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်၏လူယုံများဖြစ်သော ပယ်ရီဘရောင်းလိုး၊ ဂျော့အယ်လ်ဒ်နှင့် ဝေ့လီလာ မောက်ခတုန်တို့ကိုဖွင့်၍ တိုင်ပင်ကြံစည်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဝေ့လီလာနှင့် ဂျော့တို့မှာ ကျွန်ုပ်ထီးနန်းစွန်း ဘဲနေရာမည်ဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ချင်ကြစည်ကြီးစားချင်ဆန္ဒစေတနာရှိကြသဖြင့် လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ)၏စကားကို နားလျှောင်မိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ)၏အကြံအစည်တွင် ပထမဆုံးအဆင့်မှ နိုင်ငံခြားထွက်ခွာမည့် မစ္စကီဆင်ပင်ဆင်နှင့် ဆက်သွယ်မှုရရှိရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ပယ်ရီဘရောင်းလိုးအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရန် မြင်မိလေသည်။

ပယ်ရီမှာ ကျွန်ုပ်ရော မစ္စကီဆင်ပင်ဆင်နှင့်ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ)က သူ့အားအသုံးချရန် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က နောက်တနေ့နံနက် ပယ်ရီအား ဝါးလစွနှင့်အတူ ပြင်သစ်ပြည် ကိန်းမြို့သို့လိုက်သွားရန် ပြောသော အခါ ကျွန်ုပ်အဖွဲ့ ဘီဗာဘရွတ်(ခ)၏ “သူ့လျှို” တစ်ဦးအား ရွေးချယ်လိုက်မိပြီးဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ဝါးလစွနှင့် ပယ်ရီဘုရားလုံးတို့သည် ဒီဇင်ဘာလ ၄-ရက်နေ့ည သန်းခေါင်ကျော် အချိန်တွင် ပြင်သစ်ပြည် ကိန်းမြို့သို့ရောက်သွားကြလေသည်။ ပယ်ရီအနေနှင့် ဝါးလစွနှင့် တချိန်လုံးအတူ ရှိနေခြင်းကြောင့် လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ)၏ အကြံအတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်ရေးကို ငြင်းဆိုအောင် ဖျားယောင်း “ဆွယ်တရားဟော” ရန် အခွင့်အရေးကောင်းစွာ ရရှိခဲ့ပေသည်။ ထိုအခွင့်အရေးအရ ပယ်ရီက ဝါးလစွကို မပြော ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ်မသိရချေ။

ကိန်းမြို့မှနေ၍ ဝါးလစွက သတင်းစာများသို့ထုတ်ပြန်ခဲ့သော နှုတ်ချက်ကိုမူ မထုတ်မီ ကျွန်ုပ်ထံ တယ်လီဖုန်းဖြင့်အကြောင်းကြားရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ချက်ချင်းပင် သဘော တူညီကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့ပေသည်။

“မစွက်ဆင်ပဆင်သည် လွန်ခဲ့သောရက်သတ္တပတ်များအတွင်း ကပင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ပြိတိန်ပြည် ထီးနန်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်စေမည်အပြုအမူမှန်သမျှ ရှောင်ရန် ဆန္ဒရှိခဲ့ပေသည်။

“ယခု ပြင်သစ်သို့ ရောက်လာသော အခါတွင်လည်း မစွက်ဆင်ပဆင်၏သဘောထားသည် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိချေ။ အကယ်၍ စိတ်မချမ်းသာစရာဖြစ်နေသော အခြေအနေကို တစ်တခု ပြုလုပ်

ခြင်းအားဖြင့် ပြေလည်သွားနိုင်မည်ဆိုလျှင် မစွက်ဆင်ပဆင်အနေနှင့် အချိန်မရွေးအဆင်သင့်ရှိပေသည်။”

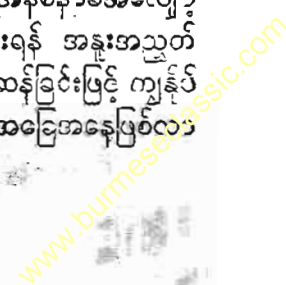
အထက်ပါဝါးလစွ၏ကျေညာချက်ကို ကျွန်ုပ်ကအလွယ်တကူ သဘော တူညီခဲ့သော်လည်း ယင်း ကျေညာချက်ဖြင့် သူမက ကျွန်ုပ်၏ အချစ်ကိုရှောင်ဖယ်သွားရန် သွယ်ဝိုက်၍ခွင့်တောင်းသည် ဟူ၍ ကျွန်ုပ် လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ချေ။ အမှန်က ဝါးလစွ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်မှာထီးနန်းစွန့်ရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးကာမှ ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့် လဲယူခဲ့ရသော ချစ်သူကိုပါဆုံးရှုံးရတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ထိုအတောအတွင်း “လုပ်ကြံမှု”၏ အတွင်း၌ နောက်ဆုံး ခြေပုန်းခုတ် ကြံစည်မှုတခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်၏လူယုံ ဆာဟိုရေးစ်စီဆင်သည် လော့ဒ်ဘီဗာဘရွတ်(ခ)ကဲ့သို့ပင် အလားတူ အကြံရရာမှ ဝါးလစွ၏ရှေ့နေ မစ္စတာဂေါဒတ်ကိုခေါ်ယူပြီး ဆွေးနွေး တိုင်ပင်လေသည်။

သူ၏အစီအစဉ်ကတော့ ပြိတိန်ပြည်၏ ထီးနန်း၊ ပြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ် ဒွေက် ဘုရင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဝါးလစွဆင်ပဆင်က အနစ်နာခံအလျှော့ပေးကာ ကျွန်ုပ်နှင့်လက်ထပ်ဘဲ ထွက်သွားရန် အနူးအညွတ်တောင်းပန်မည်။ ဝါးလစွကလက်ထပ်ရန်ငြင်းဆန်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထီးနန်းစွန့်ရန် မလိုတော့သည့် အခြေအနေဖြစ်လာနိုင်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

ဆာဟိုရေ စီစီဆင်သည်မစ္စတာဂေါဒတ်နှင့်တွေ့ဆုံတီးခေါက်ကြည့်ရင်း ဝါးလစ္စက သူတို့၏ ဘောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံရန် အလားအလာရှိကြောင်း သိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်ကို ဖွင့်ပြောလိုက် လေသည်။

ထိုနောက် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်၏ အကူအညီဖြင့် ရှေ့နေ မစ္စတာဂေါဒတ်အား ညတွင်းချင်း ဝါးလစ္စတို့ရှိရာ ကိန်းမြို့သို့ ဝန်ကြီးချုပ်၏ အထူးလေယာဉ်နှင့်လွှတ်လိုက်လေသည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို ဂျော့အယ်လင်ကတဆင့် ပြောပြမှသာ ကျွန်ုပ်လည်း သိရတော့ရာ၊ ချက်ချင်းပင် ဝါးလစ္စထံ ဖုံးဆက်ပြီး မစ္စတာဂေါဒတ်လာမည့်အကြောင်း၊ သူ့ဘာပြောပြော ဂေါဒတ်၏စကားကို နားယောင်မသွားဘို့အကြောင်း သတိပေး ပြောဆိုလိုက်ရလေသည်။

အမှန်တော့ ဝါးလစ္စအား ကျွန်ုပ်သတိပေးစရာပင်မလိုပါ။ သူမည် လူတိုင်းတယောက်ကဖျားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းကို သွယ်လွယ်နှင့် နားယောင်ပါသွားမည့် အမျိုးသွီးတိုင်း မဟုတ်ပေ။

x x x

ဝါးလစ္စနှင့်ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေးကို စွဲ ဖြစ်ပေါ်သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ညီအစ်ကို မောင်နှမ မိသားစု အားလုံးနှင့် အဆက်ပြတ်ထားခဲ့ရာ ယခုမှပင် ညီတော် ဘာတီတို့အား လာရောက် တွေ့ဆုံခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ဘာတီအနေနှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးနှစ်ဦး နောက် မိသားစုပိုင်ပစ္စည်းများ လွှဲပြောင်းရေးကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးစီစဉ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

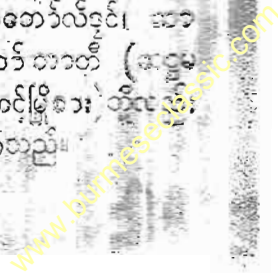
ညီငယ် ဂျော့ကလည်း ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ ချစ်သော အစ်ကိုကြီးအား တွေ့ချင်လွန်း၍ ကျွန်ုပ်ကမလာပါနှင့် တားမြစ်ထားသည့်ကြားမှ ဖွတ်အတင်း လာတွေ့ရှာသည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ညီငယ်များနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရသဖြင့် အနည်းငယ်စိတ်အားထက်လာသလို ရှိစဉ်မှာပင် အနောက်အနက် တခု ပေါ်လာ ပြန်ပုံက ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်က နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ဆုံ စကားပြောလိုပါသည်ဟူ၍ လန်ဒန်မှ ဝေါ်လ်တာမောက်ခဲတန်က အကြောင်း ကြားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ် ကျွန်ုပ်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးစရာအကြောင်း ကိစ္စ ဘာမျှ မရှိတော့သဖြင့် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်က လာတွေ့လိုပါသည်ဆိုခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိပါကတော့သည်။

သို့သော် သူက တွေ့ချင်ပါသည်ဆိုမှ ကျွန်ုပ်က လက်မခံသွင်းရိုင်းရာ ကျမည်စိုး၍ မစ္စတာဘော်လ်ဒွင် လာချင် လာပါလော့ အကြောင်း ကြားခိုင်းလိုက်ရပေသည်။

ထိုနေ့ညစာစားပွဲတွင် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်၊ အာဒွေကမ်းကော့(ခ)တို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ညီတော် ဘာတီ (အငယ်) မြောက်ဂျော့ဘုရင်ဖြစ်မည့် သူ ညီငယ်ဂျော့(ကင်မြို့စား) တို့လည်း ပါဝင်စားသောက်ကြရင်း စကားပြောကြားလေသည်။

ထမင်းမစားမီ ကျွန်ုပ်နှင့်မစ္စတာဘော်ဒ်တို့နောက်ဆုံး ဆွေး
နွေးစကား ပြောခဲ့ကြရာ နောက်ထပ်မည်သို့မှ အကြောင်းမထူး
ခဲ့ချေ။

ဤ ၉-နာရီခွဲသာသာတွင် ဝန်ကြီးချုပ်သည်နှုတ်ဆက်၍ ပြန်
သွားလေသည်။

နောက်တနေ့နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည်အစိုးရ
အဖွဲ့နှင့်ကိစ္စအားလုံးပြီးပြတ်သွားပြီဟု တွေးရင်းစိတ်ဈေး ကြည်
လင်ပေါ့ပါးသကဲ့သို့ ဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော်မကြာမီ ဝါးလစွထံမှ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ရှေ့နေ
မစ္စတာဂေါ်ဒတ်၏တိုက်တွန်းချက်အရ သူမကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်နှင့်
လက်ထပ်ရေးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ပြင်သစ်မှအခြားတနိုင်ငံသို့ထွက်ခွာ
သွားတော့မည်အကြောင်းပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ် သွားမိပါ
တော့သည်။

“ဟာ... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဝါးလစွရယ်...လန်ဒန်မှာက
ကိုယ်နန်းစွန့်၍ အစီအစဉ်တွေအားလုံး လုပ်ပီးနေပြီ၊ ကက်ဘီနက်
ဝန်ကြီးအစည်းဝေးတောင် အခုလုပ်နေပြီ မို့လို့ ဒီအခြေကျမှ
စိတ်ကူးမလုံမနဲ့ တော့ကွယ်...ဒီမယ်...ဝါးလစွ ပြင်သစ်ပြည်က
တခြားကိုထွက်သွားတော့ကောပီးမှာလား... ဘယ်ကိုဘဲ ဆွား
သွား...ကိုယ်တော့ ဝါးလစွ နောက်ကို အတင်းလိုက်မှာဘဲ...”

ဤသို့လျှင် ပြတ်ပြတ်သားသားမြောလိုက်တော့မှ ဝါးလစွက
အလျှော့ပေးသွားကာ လာဆွယ်သူမစ္စတာဂေါ်ဒတ်လည်း လက်
မြောက်အရှုံးပေးသွားပါတော့သည်။

ထိုနေ့က လန်ဒန်မြို့ ကက်ဘီနက် ဝန်ကြီးအဖွဲ့သည် ၂-ကြိမ်
တိုင်တိုင်အရေးပေါ်အစည်းအဝေးလုပ်၍ ကျွန်ုပ်၏ နန်းစွန့်ရေး
အစီအစဉ်များဆွေးနွေးပြီး အတည်ပြု လိုက်ကြလေသည်။

ထိုနောက်ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္တရားရှိသည့်မိခင်မေရီ မိဖုယားကြီး
အား ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံကိုရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရာ မိခင်ကြီး
မှာ သားအတွက်အထူးပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရှာလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မိခင်ကြီးကိုကြည့်ပြီးစိတ်ထိခိုက် နေမိစဉ် မှာပင်
ကိန်းမြို့မှ အရေးဘကြီးတယ်လီဖုန်းလာပြန်လေသည်။

အကြောင်းကစော့လော့ဒ်ဒီဘီဗာဘရတ်(ခ)၏ကိုယ်စားလှယ်
အက်စ်မန်ဟမ္မစ္စဘတ်သည် ဝါးလစွထံသို့သွားပြီးကျွန်ုပ်နှင့် ထိမ်း
မြားရေးကို နောက်ဆုတ်ရှောင်ထွက်ရန် သွားပြော နေပြန်ပြီဟု
သိရလေသည်။

ဤတွင်လည်းကျွန်ုပ်မှာမနဲကြီးစားပြီး ဝါးလစွအားစိတ်ကူး
မလွဲရန် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ရပါသေးသည်။

နောက်ဆုံး၌ အနောက်အရှက်ပြဿနာဟူသမျှ အားလုံးပြီးစီး
ရှင်းလင်းသွားကာ ကျွန်ုပ်ထီးနန်းစွန့်ရေးအတွက် လိုအပ်သော
နောက်ဆုံးအစီအစဉ်များကို ပြုလုပ် ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏
အကြံပျက်အောင် “လုပ်ကြံ”ခြင်းသည်လည်း ပျက်ပြားသွား
ပေပြီ။

စိတ်ဝင်စားဘွယ်ကောင်းသောအချက်တချက်မှာ အင်္ဂလန်
ပြည်၏ပစ္စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေအရပါလိမ့်လွတ်တော်က
ဆုံးဖြတ်ပြဋ္ဌာန်းသော ဥပဒေများကို ဘုရင်က နောက်ဆုံး

တရားဝင် အတည်ပြုရသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥပဒေ
ကိုလည်း ပါလီမန်တင်၍ အပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကမင် အတည်ပြုခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

နန်းစွန့်သည့်တရားဝင်ကျေညာချက် စာချုပ်လွှာကို ကျွန်ုပ်
လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည့်နေ့ကား ၁၉၃၆-ခု ဝိဇယာလ ၁၀-ရက်
နေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

* * *

“ဘုရင့်အား ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ”

(၂၅)

နောက်တနေ့နံနက်စာ စားချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျေ
ညာချက် စာချုပ်လွှာသည် ခါတိုင်း ရုံးစာများပို့နေကျ အ
ရောင် သေတ္တာထဲတွင်ထည့်လျက် ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲပေါ်သို့ အဆင်
ဆင့် ရောက်နေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်သုံးဦးတို့သည်လည်း နံနက် ၁၀-နာရီခန့်တွင်
ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုနောက် ဆာဒွက်ပီးကော့၊ ဝေါလ်တာမော့ခိုတုန်၊ ဂျော့
အယ်လင်တို့နှင့်အတူ ညွှန်ခန်းမဆောင်တွင် စုရုံးကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ညီတော်သုံးဦးရှေ့တွင် ပင် လက်မှတ်ထိုးစရာရှိသော စာရွက်စာတမ်းများကို လက်မှတ်ရေးထိုးပေးတော့သည်။

နောက်ဆုံးစာရွက်ကို ကျွန်ုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသောအခါ ညီတော်များက အသိသက်သေများအဖြစ် အသီးသီး လက်မှတ်ရေးထိုးကြလေသည်။

သူတို့တစ်ဦး၏ မျက်နှာအမူအယာ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ အထူးပင် ထိခိုက်သွားမိပါသေးသည်။

နောက်ဆုံး ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ဘော်လ်ဒွင်က သူ ပါလီမန်သို့ အစီရင်ခံရာတွင် ကျွန်ုပ်က မည်သည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များ ထည့်ပြောစေလိုပါသနည်းဟု မေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဝန်ကြီးချုပ်က ဤသို့ပြောဘော်ရသည်ကို အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

သို့သော် သူက ပေးလာသော အခွင့်အရေးကိုယူရန် စိတ်ကူးရမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း အချက် ၂-ချက်ထည့်ပြောပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါသည်။

ပထမအချက်မှာ ညီတော်ဘဒတီ(ယောက်မြို့စား)အကြောင်း

နန်းစွန့်ဘုရင်

ပင်ဖြစ်၏။ ယောက်မြို့စားအနေနှင့် ဘုရင်နှင့်အစဉ်သဖြင့် ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်ကောင်းမွန်ခဲ့ကြောင်း၊ သူသည်ဘုရင်ဖြစ်လာသည့်အခါ မြိတ်သို့အင်ပိုင်ယာ တခုလုံး၏ ထောက်ခံ အားပေးမှုကို ရသင့်သူဖြစ်ကြောင်း၊ တကယ်လည်း ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း စသဖြင့် ညီတော် “ဘာတီ” အတွက် အားပေးစကားဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယအချက်ကား ဝါးလစွနှင့် ပါတ်သက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်နန်းစွန့်သည့်ကိစ္စတွင် ဝါးလစွကိုယ်တိုင်က နန်းမစွန့်ရန် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်အား တိုက်တွန်း ပြောဆိုခဲ့သေးပါသည်။ ဟူ၍ ဝန်ကြီးချုပ်က ပါလီမန်မှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာသိအောင် ပြောလိုက်စေချင်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်က မေတ္တာရပ်ခံခဲ့လေသည်။

တကယ်တမ်း ပါလီမန်လွှတ်တော်၌ အစီရင်ခံသောအခါတွင်ကား၊ မစ္စတာ ဘော်လ်ဒွင်သည် ညီတော် “ဘာတီ” အကြောင်း ကျွန်ုပ်အလိုရှိသည့်အတိုင်း ပြောခဲ့သော်လည်း ဒုတိယ အချက်ဖြစ်သည့် ဝါးလစွအကြောင်းကိုမူ (ဘာကြောင်းမှန်းမသိ)လုံးလုံး မပြောဘဲ ထားခဲ့လေသည်။

နောက်တနေ့ညတွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလန်ပြည်မှ ထွက်ခွါသွားရတော့မည်ဖြစ်ရာ မထွက်ခွါမီ တိုင်းပြည်သို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် နှုတ်ခွန်းဆက်သည့်အနေဖြင့် အသံလွှင့်မိန့်ခွန်းတရပ်ရေးဖွဲ့ယိုမှု ပြောကြားရန် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။

ယခုတကြိမ်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မဟုတ်တော့သဖြင့်

ပထမတကြိမ်တုဲကလို့ ဝန်ကြီးချုပ်က ကျွန်ုပ်အား အသံလွှင့် ခွင့် မပြုနိုင်ဟု ပိတ်ပင် ထားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်၏ အသံလွှင့် မိန့်ခွန်းကို မစွတာ ချာချီကိုယ်တိုင် ရေး ပေးခဲ့သည်ဟု လူအများကပင် ယူဆခဲ့ကြလေသည်။ အမှန်အား ဖြင့် မိန့်ခွန်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးသားပြီး မစွတာ ချာချီက အချောကိုင် ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မစွတာ ချာချီမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာက ရင်းနှီး ခဲ့သူ မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့အား သွားခါနီး နှုတ် ဆက်လိုသေးသဖြင့် ထိုနေ့ နေ့လည်စာစားရန် ကျွန်ုပ်က ဖိတ် ကြားခဲ့လေသည်။

နေ့လည်စာစားရင်း မစွတာ ချာချီသည် ကျွန်ုပ်၏ အသံလွှင့် မိန့်ခွန်းကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က လူချင်းခွဲခွဲခါနီးတွင် မစွတာ ချာချီသည် စိတ်ထိ ခိုက်လှုပ်ရှားလွန်းဟန်ဖြင့် မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်များ စိုရွှံ့နေသည် ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့ပေသည်။

ထိုနေ့ညနောက်တွင် ညီတော် ဘာတီသည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်း ထဲသို့ ဝင်လာပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောလေသည်။
ဘာတီကား ဘာကိုစွဲမဆို လက်တွေ့လုပ်ရမှ ကျေနပ်သူတဦး

ဖြစ်သည့်အလျောက် ထီးနန်းစွန့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ နာမည်နှင့် ဘွဲ့မည်သို့ ပေးရမည်ကို စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကပင် ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်တို့၏ မိသားစုအဆက် အနွယ် အမည်ဖြစ်သော “ဝင်ဆာ” အမည်ကိုယူ၍ “ဝင်ဆာ မြို့စား” (Duke of Windsor) ဘွဲ့ကိုပေးရန် စီစဉ်ဆုံးဖြတ် ထု ကျွန်ုပ်ကလည်း သဘောကျသဖြင့် လက်ခံလိုက်လေသည်။

၁၉၃၆-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀-ရက်နေ့ညက ကျွန်ုပ် တိုင်း ပြည်သို့ အသံလွှင့် ပြောကြားရာတွင် အောက်ပါ အချက်အလက် များ ပါရှိခဲ့ပေသည်။

“လွန်ခဲ့သောနာရီအနည်းငယ်အတွင်းက ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလန် ပြည်၏ ဘုရင်အဖြစ် နောက်ဆုံး တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ကျွန်ုပ် ဘာကြောင့် ထီးနန်းစွန့်ခဲ့ရသည်ကို တိုင်းပြည်က သိပြီးဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်နန်းစွန့်ရန် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်စဉ်က မိမိ၏ တိုင်းပြည်နှင့် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီးကို ထည့်မစဉ်းစားဘဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း တိုင်းပြည်က သိစေချင်ပါသည်။ တချိန်ထဲမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် မိမိချစ်မြတ်နိုးသူ အမျိုးသမီး၏ ကူညီအားပေးမှုမရှိဘဲ ဘုရင်အဖြစ် တာဝန်ဝတ္တရားကို ဆက်လက် ထမ်းဆောင်သွားရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း သိစေချင် ပါသည်။

ထီးနန်းစွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့တည်းကိုင် ကိုယ်ပိုင်ဥပဒေဖြင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မည်သူတို့တယောက်၏ တိုက်တွန်းမှု၊ သွေးဆောင်မှုကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကြောင့် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီး၏ တည်တံ့မှု၊ တိုးတက်မှုတို့ကို မထိခိုက်စေချင်သည့် စေတနာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်အား ထီးနန်းကို လွှဲပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ညီတော်၏ အရည်အချင်းများကိုလည်း မည်သို့မှ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်မချမီ ကျွန်ုပ်အထူးစိတ်ပင်ပမ်းနေချိန်၌ မိခင်ကြီးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုအားလုံးက ဝိုင်းဝန်းအားပေးခဲ့ကြပါသည်။

အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ (အထူးသဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဘော်လ်ဒွင်) အနေနှင့်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါ် သက်ညှာစာနာခဲ့ကြပေသည်။ အစိုးရအဖွဲ့နှင့်သော်၎င်း၊ ပါလီမန်လွှတ်တော်နှင့်သော်၎င်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာ သဘောကွဲလွဲမှု ပြဿနာလည်း မရှိခဲ့ချေ။ ဥပဒေကို လိုက်နာရုံသေရမည်ဟု ဖခင်ကြီးက သွန်သင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် လိုက်နာရုံသေခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ဝေလမင်းသားဘဝနှင့် ဘုရင်အဖြစ် သက်တမ်းတလျှောက်လုံး ချစ်ခင်မြတ်နိုးကာ ရင်းရင်းနှီးနှီး သက်ဆုံး

သူ လူတန်းစား အသီးသီးအားလည်း ကျွန်ုပ်ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ် ဤတိုင်းပြည်မှထွက်ခွါသွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင်လည်း အချိန်မရွေး နိုင်ငံအတွက် အသုံးချနိုင်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က စွမ်းစွမ်းတမန် လာရောက်အမှုထမ်းရန် အဆင်သင့်ရှိပါသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့အဘို့ ဘုရင်သစ်ရရှိပေပြီ။ ဘုရားသခင်က ဘုရင်အား စောင့်ရှောက်ကူညီ ပါစေသတည်း။”

x x x

၁၉၃၆-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၂-ရက်နေ့ နံနက် ၂-နာရီအချိန်တွင် “မြို့ရိ” အမည်ရှိ ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောသည် ကျွန်ုပ်အား တင်ဆောင်လျက် ပို့စ်မောက်သ်ဆိပ်ကမ်းမှ အစောင့်အရှောက်အခြံအရံ လုံးဝမပါဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနှင့်ပင် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဆောင်းဦးရာသီည၌ မှု့ဝါးဝါး မထင်မရှားမြင်ရသော ရှုခင်းများအနက် အင်္ဂလန်ပြည်၏ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းကို ကြည့်ရှုရင်း ကျွန်ုပ်စိတ်များမှာ အထူးပင် ထိခိုက်လှုပ်ရှားနေမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့ ထီးနန်းစွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ရာ၌ မလွယ်ကူလှပါဟုဆိုလျှင် မိမိ၏ တိုင်းပြည်ကြီးကို စွန့်လွှတ်ထွက်သွားခြင်းက ပို၍ပင် ခက်ပါသေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာက ကျွန်ုပ်အား မြတ်နိုးပြည် ထီးမွန်နန်း
 မွေ့ကို စွန့်လွှတ်ရလေအောင် ဖန်တီးခဲ့လင့်ကစား တဖက်တွင်
 ပိမိချစ်နှစ်သက်သောသူနှင့် သစ္စာရှိစွာ ပေါင်းသင်းဖြစ်အောင်
 မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်ဖြင့် အခြေခံ တည်ဆောက်အပ်သည့် သာ
 ယာသော အိမ်ထောင်ရေးကို ရရှိစေခဲ့ခြင်းက ကျွန်ုပ်အား နှစ်
 သိမ့်ကြည်နူးစေခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။။

တက္ကသိုလ် နေဝင်း
 (မြန်မာပြန်သူ)

ဘုရင်

A KING'S STORY

By

H. R. H. The Duke of Windsor

ဘုရင် ခုနစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန် နယ်တွင် ပြုတီသျှ အင်္ဂလိပ်ယာကြီး ဘုရင်ကေရင်ဖြစ်သူ အဋ္ဌမမြောက် ခင်္သေ့ဘုရင် သည်၊ သူ့ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော အမျိုးသမီးနှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်နိုင်ရေးအတွက် ထီးနန်းစည်းစိမ် စွန့်လွှတ်ခါ ထီးနန်းရိုက် ဆုကို ညီတော် ယောက်မြို့စား (အဋ္ဌမမြောက်ကျော့ဘုရင်) အားလွှဲ ပေးခဲ့ရာ ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံး အကြီးအကျယ် ဆံ့သြတုန်းလုပ်သွားခဲ့၏။

တချိန်က လူချောလူလှ “ဝေလ်ဒင်သား” အဖြစ် ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်ရှိ အမျိုးသမီးတို့၏ အသံနုလုံးကို ထိမ်းကြုံးဆွဲခေါင် လှုပ်ရှားစေနိုင်ခဲ့သူ ဒွေကံဘုရင်သည် မစွက်ဆင်မိဆင် အမည်ရှိ ၂-လင်ကွာမိန်းမတစ်ဦးအတွက် အဘယ်ကြောင့် ထီးနန်းစည်းစိမ် ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့လေသနည်း။

ကမ္ဘာက သာမန်အားဖြင့်သာ သိလိုသော တို့အပြစ်အပျက် သို့ နောက်လူ့စိတ်ဝင်စားဘယ်၊ ကြောက်ဘယ်၊ မှတ်သားဘယ် စသော အရာများကို စိတ်ကုန်စင်ကို ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ထုတ်ကင်ပြ သော နည်းလမ်းအားဖြင့် ဖြစ်သည်။

